

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

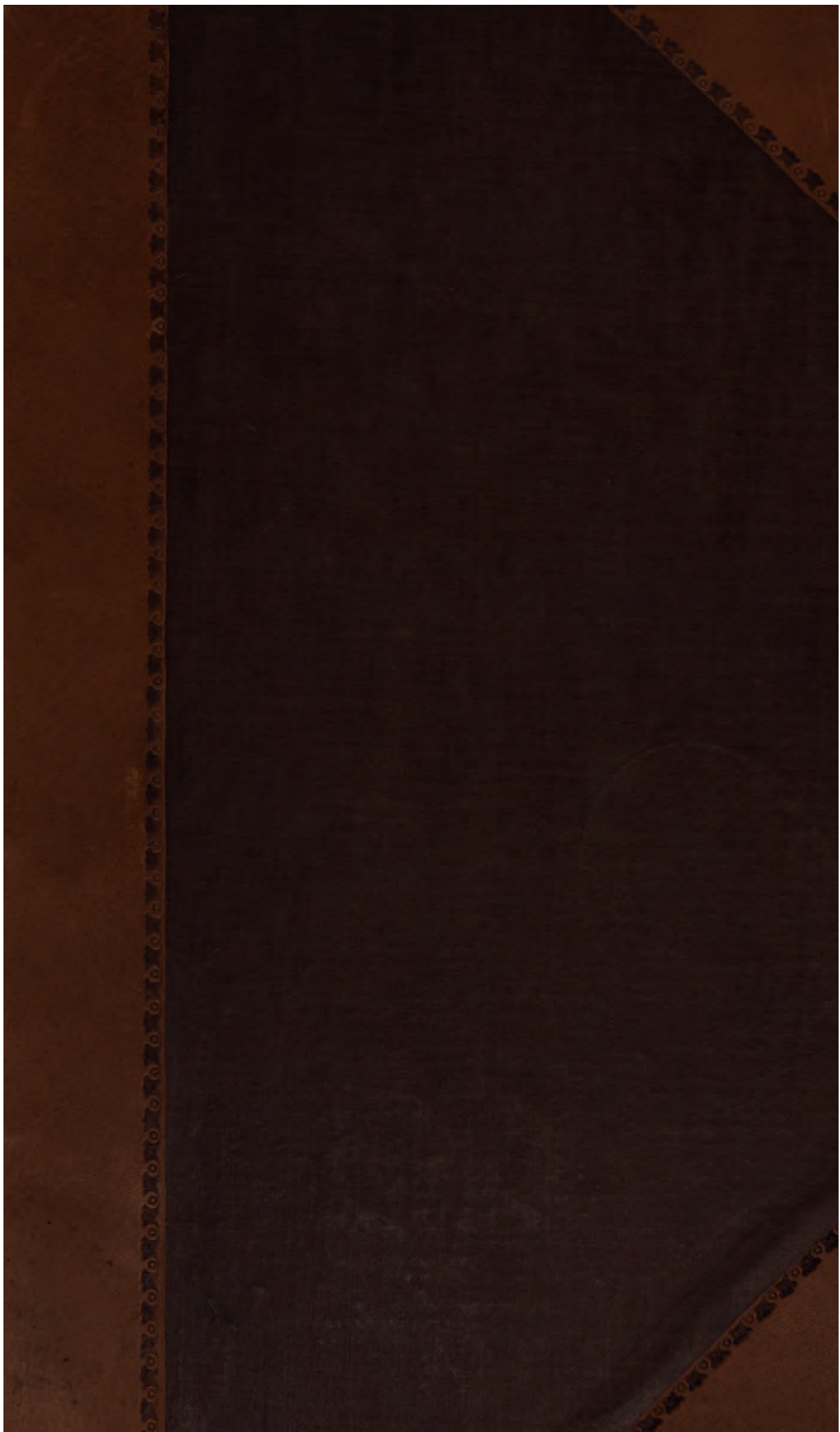
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

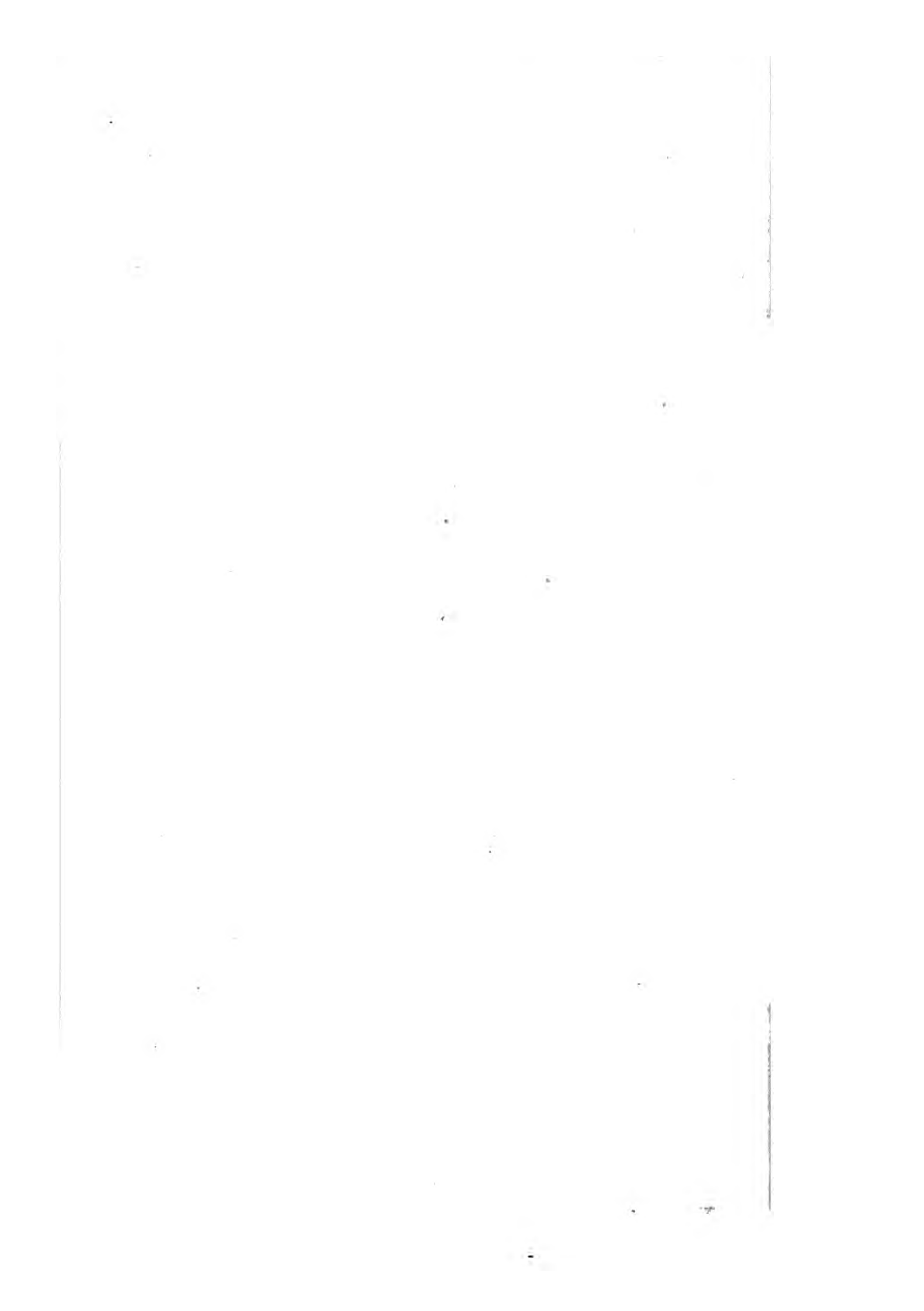

38.

557.

ANTIPHONTIS
ORATIONES XV.

RECOGNOVIT
ANNOTATIONEM CRITICAM
ET
COMMENTARIOS

ADIECIT
EDUARDUS MAETZNER.

BEROLINI, POSNANIAE, BIDGOSTIAE,
FORMIS ET SUMPTIBUS E. S. MITTLERI.

1838.

557.

2

PRAEFATIO.

Antiphontis Rhamnusii*) orationes, quae in antiquissimorum Atticae eloquentiae monumentorum numero sunt, miror quod neque a veterum illorum quocquam, qui post renatas litteras Graecis oratoribus operam navarunt, neque a recentioribus seorsum editae atque explanatae sunt.***) Quamquam non nescius sum et nostra et patrum memoria a multis contemptas atque a Rhamnudio oratore abjudicatas esse orationes eas

*) De Antiphonte scripserunt Plutarch. vitt. X. oratt., Philostrat. vitt. sophistar. p. 501. Morell. Photius cod. 259., Auct. incert. cujus γένος Ἀντιφῶντος legitur in Aldi, Bekkeri, nostraque oratoris editione, atque inter recentiores J. Taylor., D. Ruhnken., J. G. Hauptmann., Fabricius, Belin de Ballu, A. G. Becker., Westermann. Gesch. d. gr. Beredsamk. §. 40. 41. ed. Vitt. X. oratt. p. 23.

***) Inchoata a Beyero Antiphontis editio Regiomont. 1724. 8. non absoluta est. Vid. Reisk. Oratt. gr. VII. p. 846. Westermann. Gesch. d. gr. Beredsamk. p. 63. Unam Antiphontis in novercam orationem edidit F. Fr. Lehner. in Philolog. Cura Monach. 1821. p. 9 — 28. cujus editionis et in critica annotatione et in commentariis nostris suo loco injecimus mentionem.

quae sub Antiphontis nomine circumferuntur: quo in numero sunt Jonsius Hist. philos. scriptt. p. 325., Reiskius Ed. Antiphont., Sluiterus Lectt. Andocid. p. 60. ed. Schiller., et Schlosser. Univers. Uebersicht d. alten Welt I. 2, p. 261. Quorum auctoritas etsi multum apud me valet, tamen non tantum ei tribuo ut ipsius antiquitatis testimonia prorsus abjicienda esse putem argumentaque ex ipsarum orationum indole atque natura repetenda nihili faciam. Ac primum quidem veteres lexicographi audiendi sunt: quos tum alias Antiphontis orationes, tum eas ipsas, quae hac editione continentur, tantum non omnes agnovisse patet. Namque et Julius Pollux orationes nostras saepissime respicit velut Onom. II, 13. (Antiph. III. α. 2.) II, 119. (II. γ. 1.) II, 57. (V. 27.) III, 138. (V. 25. 89.) VIII, 21. (IV. α. 4.) VIII, 24. (VI. 42.) IX, 13. (V. 78.) et Harpocratio non semel eas commemorat v. ἀναγιγνωσκόμενος (Antiph. II. β. 7.) v. ἀγνέετε (II. γ. 11.) v. φροῦδος (V. 29.) v. διετείναντο (V. 46.) v. διδάσκαλος (VI. 11.). Eodem spectat Ammonius de differ. v. ἐνθύμημα (Antiph. II. γ. 10.), Suidas v. καταλαβεῖν (Antiph. II. δ. 11.), v. διετείνοντο (V. 46.), Zonaras v. διετείνοντο (Antiph. V. 46.), lexicographi in Bekkeri Anecd. I. p. 338. v. ἀγνέεται (Antiph. II. γ. 11.) et p. 403. v. ἀνήκει (III. γ. 7.) et Cramer. Anecd. II. p. 492. v. διετείνοντο (Antiph. V. 46.) Stobaeus denique in Florilegio 20, 44. 46, 19. et 65. Antiphontis de caede Herodis orationem eum respicere neminem fugiet, qui cum Stobaei excerptis contulerit ejusdem

orationis §§. 72. 91. 4. Cui orationi inter Antiphonticas primum locum assignasse veteres criticos colligas e Plutarchi vita Antiphontis p. 28. ed. Westermann. Una oratio in novercam, quod equidem sciam, a veteribus lexicographis nusquam commemoratur. Quae declamatio etsi coram Atticis iudicibus non est habita, id quod in prooemio ejusdem orationis evicisse mihi videor, ab ipso tamen Antiphonte conscripta esse videtur: nisi forte imitatore nescio quem Antiphontis vestigia ita persequutum esse statuemus, ut ipsa similitudo, quae intercedit inter discipuli atque magistri orationes, adduxerit in eam opinionem ut eidem oratori et hanc et reliquas tribuerent recentiores orationes.

Porro veterum criticorum de Antiphontiarum orationum indole atque natura judicia ita comparata sunt ut in reliquias Rhamnusii optime videantur convenire. Ac Plutarchus quidem in vita Antiphontis p. 309. Reisk. *Ἐστὶ δέ, inquit, ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβὴς καὶ πιθανὸς καὶ δεινὸς περὶ τὴν εὐρεσίαν καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις τεχνικὸς καὶ ἐπιχειρῶν ἐξ ἀδήλου καὶ ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ πάθη τρέπων τοὺς λόγους τοῦ εὐπρεποῦς μάλιστα στοχάζομενος.* Porro Hermogenes de form. in Walz. Rhett. gr. III. p. 385. *Ὁ τοίνυν Ῥαμνούσιος Ἀντιφῶν, inquit, οὐπερ οἱ φονικοὶ φέρονται, πολιτικὸς μὲν καὶ κατὰ τὸ σαφὲς καὶ κατὰ τὸ ἀληθινὸν καὶ ἄλλως ἠθικὸς ὡς καὶ πιθανός· ἦττον δὲ ἅπαντα ταῦτα ἢ κατὰ τοὺς ἄλλους· ἐπεὶ καὶ πρῶτος λέγεται τοῦτο μετελθεῖν τὸ εἶδος καὶ ὅλως εὐρετῆς καὶ ἀρχηγὸς γενέσθαι τοῦ τύπου τοῦ πολιτικοῦ. καὶ γὰρ ἐστὶ τοῖς χρό-*

νοῖς τῶν δέκα ῥητόρων τούτων πρεσβύτατος ἀπάντων. μεγέθει δὲ χρῆται μὲν οὐκ ὀλίγω καλῶς δὲ πως συνυφασμένῳ καὶ οὐ κατὰ τὸν Ὑπερίδην διεσηκότι τῶν ἄλλων οὐδ' αὖ κατὰ τὸν Αἰσχίνην σοφιστικῶ. καίτοι τῆς λέξεως αὐτῷ πολλαχοῦ διηρημένης ἐπιμελής γε μὴν οὕτως ὡς μὴ εἶναι προσκορής. γοργὸς δὲ μετρίως ἐστὶ καὶ δεινὸς ὡσαύτως. Adde auctorem vitae Antiphontis apud Photium Bibl. cod. 259. εἰσὶ δ' αὐτοῦ οἱ λόγοι τὸ ἀκριβὲς καὶ πιθανὸν καὶ περὶ τὴν εὐρεσιν δεινὸν οικειούμενοι. ἔστι δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις τεχνικὸς καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις ἐξ ἀδήλου ποιούμενος καὶ ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ πάθη τρέπων τοὺς λόγους, τοῦ εὐπρεποῦς μάλιστα στοχαζόμενος. ὁ μέντοι Σικελιώτης Καικίλιος μὴ κεχρησθῆναι φησὶ τὸν ῥήτορα τοῖς κατὰ διάνοιαν σχήμασιν ἀλλὰ κατευθῆναι αὐτὸν καὶ ἀπλάσους τὰς νοήσεις ἐκφέρεσθαι. τροπὴν δὲ ἐκ τοῦ πανοίργου καὶ ἐνάλλαξιν οὔτε ζητῆσαι τὸν ἄνδρα οὔτε χρῆσασθαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν δὴ τῶν νοημάτων καὶ τῆς φυσικῆς αὐτῶν ἀκολουθίας ἄγειν τὸν ἀκροατὴν πρὸς τὸ βούλημα. οἱ γὰρ πάλαι ῥήτορες ἰκανὸν αὐτοῖς ἐνόμιζον εὐρεῖν τε τὰ ἐνθυμήματα καὶ τῇ φράσει περιττῶς ἀπαγγεῖλαι. ἐσπούδαζον γὰρ τὸ ὅλον περὶ τε τὴν λέξιν καὶ τὸν ταύτης κόσμον, πρῶτον μὲν ὅπως εἴη σημαντικὴ καὶ εὐπρεπής, εἶτα καὶ ἐναρμόνιος ἢ τούτων σύνθεσις· ἐν τούτῳ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἰδιώτας διαφορὰν ἐπὶ τὸ κρεῖτταν περιγίνεσθαι. εἶτα εἰπὼν ὡς ἀσχημάτιστος εἴη κατὰ διάνοιαν ὁ τοῦ Ἀντιφῶντος λόγος ὡς περὶ ἐπιδιορθούμενος ἑαυτόν, οὐ τοῦτο λέγω, φησὶν, ὡς οὐδὲν εὐρίσκειται διανοίας παρὰ Ἀν-

VII

τιφῶντι σχῆμα· καὶ γὰρ ἐρώτησις πού καὶ παράληψις καὶ ἕτερα τοιαῦτα ἐνεῖσιν αὐτοῦ τοῖς λόγοις· ἀλλὰ τί φημι; Ὅτι μὴ κατ' ἐπιτήδευσιν μῆτε συνεχῶς ἐχρήσατο τούτοις, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἡ φύσις αὐτῆ μεθοδείας τινὸς χωρὶς ἐπῆγεν. Philostratus denique de Rhamnusii orationibus haec habet. Vitt. Sophist. p. 503. Morell. λόγοι δ' αὐτοῦ δικανικοὶ μὲν πλείους· ἐν οἷς ἡ δεινότης καὶ πᾶν τὸ ἐκ τῆς τέχνης ἐγκείται μᾶλλον ἢ συγκείται. Orationes vero eae quae ad nostra tempora pervenerunt etsi non perfecti in dicendo atque perpolitati oratoris sunt reliquiae, neque ab illorum temporum ratione abhorrent, neque ab illius viri ingenio qui parens atque conditor juridicialis dicendi generis perhibetur. Neque enim quisquam mirabitur ab usitata nonnumquam verborum consuetudine recedere atque priscorum verborum amantiorem esse nostrum, poëticique sermonis et tragoediae nonnumquam sequi vestigia: quippe qui poëtis usus sit magister, ut narrat auctor vitae Antiph. p. 1. τοῖς πρὸ αὐτοῦ δὲ ἐντυχῶν βιβλίοις καὶ τοῖς τῶν ποιητῶν μάλιξ αἰς τοσοῦτον προῆλθε δεινότητος. Nec absonum esse videtur, ad tragicorum potissimum exempla confugisse oratorem, quum theatri similitudinem quandam gerant subsellia atque causarum genus, quod in orationibus quae litteris custoditae aetatem tulerunt tractavit Antipho, verborum gravitas vel maxime deceat: etsi longissime abest noster ab inani orationis tumore sufflataque dicendi figura, quae propria est recentiorum sophistarum ingenium atque doctrinam venditantium.

VIII

Denique non praetereunda hoc loco est res, quae quamvis levioris momenti nonnullis videatur, tamen jure atque merito in auxilium vocatur ab eo, qui Rhamnusio Antiphonti mecum vindicet orationes nostras. Saepissime enim critici atque lexicographi veteres Antiphontis atque Thucydidis, qui illo magistro usus est, consociant nomina, idem utrique dicendi genus atque easdem non semel verborum formas atque loquendi formulas assignantes. Adi Tryphonem in Walz. Rhett. gr. VIII. p. 750. *χαρακτῆρες ῥητορικοὶ τρεῖς, τουτέστιν εἶδη φράσεων, αὐσηρὸν, μέσον, ἰσχνόν· καὶ τὸν μὲν αὐσηρὸν ὁ Θουκυδίδης ἐπετήδευσε χαρακτῆρα καὶ Ἀντιφῶν ὁ τοῦτου διδάσκαλος.* Dionys. Hal. de Comp. Verb. V. p. 150. Reisk. *ταύτης δὲ τῆς ἁρμονίας (τῆς αὐσηρᾶς) πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κατὰ τε ποιήσιν καὶ ἰσορίαν καὶ λόγους πολιτικούς, διαφέροντες δὲ τῶν ἄλλων . . . ἐν δ' ἰσορίᾳ Θουκυδίδης, ἐν δὲ πολιτικοῖς λόγοις Ἀντιφῶν.* Cf. L. Hoelscher. de vit. et scriptt. Lysiae. p. 31. Idemque Dionysius p. 52. *ἡ δέ τοι Θουκυδίδου, inquit, λέξις καὶ ἡ Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου καλῶς μὲν σύγκειται νῆ Δία εἶπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, οὐ μὲν ἠδέως γε πάνυ.* Cf. ejusdem de Isaeo judic. V. p. 627. et Michael Psell. in Walz. Rhett. gr. V. p. 598. atque qui passim in Commentariis nostris excitantur lexicographi. Neque dubium potest esse cuiquam, qui attente perlegerit Antiphontis orationes, multis locis struendorum verborum rationem in utroque eandem reperiri, formulasque et voces nonnullas Antiphonti cum Thucydide communes esse. Id

quod in Commentariis nostris locis suis annotavimus: quippe quum in explicando oratore etiam hoc efficere studeremus ut cognoscerent lectores quid in hoc genere aliis debuerit Antipho, quid alii ex ipsis Antiphontis orationibus desumserint. Ceterum conferas velim Bernhardy. Synt. p. 19.

Spero autem fore ut mea qualicumque opella plures quam ante ad lectitandum Antiphontem, segregatum illum a ceteris Atticis oratoribus parabilioremque impellantur: neque veritus sum ne quis in edendo atque illustrando Antiphonte supervacaneum me suscepisse opus putaret ex quo recte instituto parum fructus ad haec studia redundaret: illud vereor ne quis Antiphontem de iis neminem, quos principes in hoc litterarum genere celebrat Germania, interpretem nactum esse jure videatur dolere. Itaque quum ingenio plurimis, auctoritate omnibus ego sim posthabendus, ne industria atque diligentia in adornanda hujus oratoris editione multis viderer cedere et ut auctoritatis ponderi quodammodo exaequarem utilitatis ubertatem sumopere sum annisus: atque hoc audacius ingressus sum rem ab aliis neglectam, quod mihi speravi usu esse venturum ut opus non exspectaretur quod virorum summorum deceret gravitatem.

Nititur autem editio nostra tum virorum doctorum, qui cum aliis oratoribus Antiphontem exhibuerunt, editionibus, tum codicum, quos recentiores editores contulerunt, scriptura, atque bonae notae codice a ceteris editoribus nondum in auxilium vocato.

Ac primus quidem Antiphontem una cum reliquis oratoribus, quos minores vulgo dicunt, Aldus edidit Manutius Venetiis 1513. (Orationes horum rhetorum. Aeschinis. Lysiae. Alcidamantis. Antisthenis. Demadis. Andocidis. Isaei. Dinarchi. Antiphontis. Lycurgi. Gorgiae. Lesbonactis. Herodis. Item Aeschinis vita. Lysiae vita. Venet. Aldus et Andr. socer. m. Apr. 1513. f. II. partt. in I. vol. Cf. Ebert. bibl. Lex. II. p. 238.) Qui codicibus ab Atho monté per Lascarin reportatis usus editionem curavit et typographi erroribus et vitiis codicum scripturae imputandis refertam. Hunc sequutus est Henricus Stephanus 1575 uno volumine eosdem oratores complexus, codicum ille quidem in perpoliendo Antiphonte destitutus auxilio: multa tamen Aldinae sustulit vitia, emendationibusque in margine positae editionem suam locupletavit. (Oratorum veterum orationes, Aeschinis, Lysiae, Andocidis, Isaei, Dinarchi, Antiphontis, Lycurgi, Herodis et aliorum. Cum interpretatione latina quarundam. Excud. H. Stephanus. 1575. f.) Post Stephanum Alphonsus Miniatus Bononiensis, aetate affectus, cum Andocidis atque Isaei orationibus edidit Antiphontem. (Oratorum Graeciae praestantissimorum Antiphontis, Andocidis et Isaei orationes XXX, interprete Alph. Miniato. Nunc primum gr. et lat. editae. 8. Hanov. typis Wecheliani. 1619.) Quamquam vir doctus non bene meritus est de oratore nostro. Etenim Stephanianam editonem cum Stephani conjecturis repetiit, ita tamen ut typographi adderentur errore, interpretationemque adjecit latinam omni

vitiorum genere inquinatam. — Jam nominandus est J. Jac. Reiske, vir optime de graecorum oratorum reliquiis meritis, qui septimo oratorum graecorum volumine cum Isaeo edidit Antiphontem, octavo interpretationem oratoris latinam adjecit. (Oratorum Graecorum, quorum princeps est Demosthenes, quae supersunt monumenta ingenii, e bonis libris a se emendata, materia critica, commentariis integris H. Wolfii, J. Taylora, Ier. Marklandi, aliorum et suis, indicibus denique instructa ed. J. J. Reiske T. XII. 8. Lips. 1770—1775. Sommer.) Qui etsi codicibus manuscriptis Antiphontis non est usus, non uno loco salutarem nostro operam praestitit: quamquam proniorem fere in conjecturas virum ingeniosum fuisse inter omnes constat atque in Antiphonte quoque multa temere ab eo novata sunt. Interpretatio latina plerumque oratoris exprimit sententiam, verbosius tamen quam par est: in annotationibus autem nec res ab oratore tractatae neque ipsorum verborum rationes satis accurate explicantur atque illustrantur. Neque id adeo mirum videbitur ei qui litterarum graecarum quae fuerit illis temporibus conditio expenderit. Denique Hauptmanni, Bayeri, Gesneri atque Taylora notas quasdam cum lectoribus communicat Reiske (VII. p. 832 — 849.) suasque curas posteriores (p. 849 — 869.) et indicem graecitatis Antiphontae subjicit (p. 870 — 951.). Sequutus est Neophytus Ducas, qui nostra aetate nono oratorum Atticorum volumine cum minoribus oratoribus edidit Antiphontem: (*Λόγοι τῶν Ἀττικῶν ῥητόρων ἐν οἷς*

προσετέθησαν καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ Οὐλπιανοῦ εἰς Δημοσθένην καὶ Ἀρποκρατίωνος τὸ λεξικόν. Ἐπεξεργασθέντες δὲ καὶ ἐκδοθέντες ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα εἰς τόμους δέκα. 8. ἐν Βιέννῃ, ἐκ τῆς τυπογρ. I. B. Σβεκίου πρώην Βενδῶτου. 1812.) qui quid praestiterit in Antiphonte edendo, quum editio ejus neque ad manus meas pervenerit, neque in bibliothecis nostris soleat asservari, ex veritate mihi non licet aestimare: quamquam inter eos qui ipsum Ducae librum inspexerunt scio constare nihil nisi Reiskii eum repraesentare editionem paucis conjecturis auctam. Maxime vero salutarem et ceteris Atticae eloquentiae monumentis et Antiphontis orationibus navavit operam vir eximius Immanuel Bekkerus, qui primo oratorum Atticorum volumine Antiphontem exhibuit quatuor codicum ope plurimis locis emendatum perpolitumque (Oratores Attici ex recensione Immanuelis Bekkeri. Oxon. 1823. 1824. V. voll. *)). Scripturae diversitatem quam codices praebent diligenti cura enotatam cum conjecturis suis ipsis orationibus subjecit: quamquam interdum codicum mentione neglecta (id quod in levioribus plerumque factum est rebus) mutavit veterem oratoris scripturam. Editorum agmen claudit Dobsonus, Anglus, qui Londini 1829 oratorum curavit editionem (The Greek orators and sophists, Greek and Latin. Edited by G. S. Dobson. London 1829. XVI voll. 8. Dove.) Antiphontem edidit novis subsi-

*) Ad Berolinensem editionem in annotatione critica respeximus.

diis, si exceperis codicem Burnejanum, quem perpetua cura indignum judicaverat Bekkerus, non adjutus: latina quam adjecit interpretatio atque index verborum Reiskii est. Editionum discrepantiam selectasque editorum annotationes et codicis Crippsiani atque Burnejani accuratam collationem, Dobrei*) denique annotationes criticas adjecit. Plerumque codicis Crippsiani auctoritatem sequutus est doctus Anglus etiam ubi aperte falsa praebet, atque a conjectandi studio prorsus abhorruit.

Restat ut paucis exponam de codicibus Antiphontis. Ac primum quidem de iis dicendum qui a Bekkero et Dobsono collati sunt. Primum inter hos locum obtinet codex Crippsianus (A.), membranaceus, forma maxima, foliis 170. Habet cum Antiphonte Andocidem, Isaeum, Dinarchum, Lycurgum, Gorgiam, Alcides, Ulixem, Lesbonactem, Herodem. Fuit Batopedii, est musei Britannici (Burnej. 95. B. f.), delatus in Angliam Burnejaque venditus ab eo cujus nomen gerit itineris Clarkiani socio. Saeculo decimo tertio hunc codicem exaratum esse contendit Osannus (praefat. Lycurg. p. XI.): Bekkerus in recentiorum codicum numero hunc quoque collocat. (Bekk. Oratt. Att. Tom. I. p. 3.) Contulit eum post Bekkerum Dobsonus, qui nonnulla accuratius enotavit: praesto

*) Dobrei annotationes in Antiphontem leguntur etiam in Dobrei Adversariis ed. Jac. Scholefield. Cantabrig. 1831. T. I. P. I. p. 165 — 175.

fuit etiam Dobreo. — Proxime, Bekkero iudice, ad Crippsiani laudem accedit codex Laurentianus (B.) plut. 4. cod. 11., eosdem, quos A, complexus oratores, chartaceus, forma quadrata, saeculi decimi quinti, secundum Bandinii catalogum vol. I. p. 532. Quem unus Bekkerus contulit: vid. Bekk. Oratt. Att. p. 1. — Sequitur codex Marcianus (L.) append. class. 8. cod. 6., eosdem continens oratores, membranaceus, Fol. 140. Qui quum mendas atque lacunas videretur praebere easdem, quae in Vratislaviensi deprehenduntur, post tetralogiam secundam ejus mentionem omisit Bekkerus, qui et hunc et eum qui sequitur solus adiit. — Vratislaviensis autem (Z.), gymnasii Magdalенаei, qui post oratores supra commemoratos etiam Harpocracionem habet, chartaceus est, saeculo decimo quarto, ut Passovio videtur, exaratus. Cf. Passov. Symbol. critt. in script. gr. et rom. e codd. mss. Vratislaviensibus. Vrat. 1820. — Burnejanus 96. B. e. denique (M.) a solo Dobsono collatus, a Bekkero spreus est. Vid. Bekk. Oratt. Att. Tom. I. p. 85. Chartaceus est, forma quadrata, atque continet cum Andocide Isaeum, Dinarchum, Antiphontem, Lycurgum, Gorgiae Palamedem, Alcidas Ulixem, Lesbonactis Corinthiacam, Herodem et ab alia manu Harpocracionem. Fuisse monasterii S. Petri Perusini legitur, ubi Harpocracionis incipit littera X. — Jam novi codicis, cujus equidem collatione usus sum, injicienda est mentio: codex Oxoniensis, (N.) formae quadratae, chartaceus, fol. 88., habet cum Antiphonte Dinarchum atque ab alia manu

Libanii fragmentum. Fuit bibliothecae Meermannianae atque a Gaisfordio Oxoniam delatus est: Cramero, summo viro, saeculo decimo quarto conscriptus esse videtur. Scripturam genuinam non semel unus hic codex praebet, hiatusque nonnullos in editis atque manu scriptis reliquis obvios explet: saepe in verborum quoque collocatione a ceteris recedit, ita ut aut vitium apertum tollat, aut sententiam adjuvet, aut hoc certe efficiat ut numerosius cadat oratio.

Ceterum duae sunt codicum quasi familiae: altera codices NAB, altera codices LZM continens. Propius autem in priore familia, quae melioris notae libros complectitur, codex A ad N codicis similitudinem accedit, quam B ad A: et plerumque N. codicis scriptura cum ea conspirat quam a prima manu habet A. Quamquam sua ac propria et bona et vitia tres illi, ex quibus uberrimus in oratorem nostrum fructus redundavit, nonnulla habent.

In adornanda autem editione mea ita sum versatus ut codicum scripturam a Bekkero atque Dobsono enotatam codicisque Oxoniensis lectiones imae paginae subjicerem, veterum et recentiorum editionum diversitates commemorarem, et eam verborum discrepantiam quam veteres praebent lexicographi atque virorum doctorum conjecturas quotquot mihi innotuerunt afferrem. Neque vereor ne quem offendat notularum moles, quam critici apparatus instar esse volui. In commentariis denique, quas orationibus adjeci, causas rationesque scripturae a me receptae accusatius expo-

sui; simulque brevem et verborum interpretationem et rerum ab oratore pertractatarum explanationem lectoribus tradere in animo habui. Tu quid praestiterim sine studio et ira velim dijudices.

Dab. Berolini Calendis Mai 1838.

ΓΕΝΟΣ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ.

Ἄντιφῶν υἱὸς μὲν ἦν Σοφίλου, φυλῆς δ' Αἰαντί-
δος, Ῥαμνούσιος τὸν δῆμον· κατὰ δὲ τὰ Περσικὰ γε-
νόμενος συνήκμασε Γοργία τῷ σοφιστῇ· καὶ διδασκάλῳ
τὰ πρῶτα χρησάμενος τῷ πατρὶ διδάσκοντι γράμματα,
τῆς ἡλικίας προβαινούσης τὰ περὶ τοὺς λόγους ἐξεπό- 5.
νησε, φυσικῇ δεινότητι τὴν ἐκ τῆς ἀσκήσεως μελέτην
προσλαβὼν, μηδενὸς μὲν ἀκροασάμενος ὅτι μηδὲ ἦν
πῶ τις μήτε λόγων μήτε τεχνῶν ῥητορικῶν συγγραφεὺς
μήτε σοφιστῆς προεξηκῶς διατριβῆς, τοῖς πρὸ αὐτοῦ δὲ
ἐντυχῶν βιβλίοις καὶ τοῖς τῶν ποιητῶν μάλιστα, εἰς το- 10.
σοῦτον προῆλθε δεινότητος ὥστε Νέσωρ ἐπεκαλεῖτο διὰ
τὴν ἐν τῷ λέγειν ἡδονήν. τοῦ πολιτεύεσθαι δὲ ἀποσὰς
νέος ὧν ἐν Κορίνθῳ παρὰ τὴν ἀγορὰν οἴκημα εἰς ὑπο-
δοχὴν ἀκροατῶν ποιήσας καὶ ἔξωθεν ἐπιγράψας ὅτι
τοὺς λυπουμένους παραμυθεῖται, εἶτα φιλοχρήματος ὧν 15.
καὶ οὐ πολλὰ ἐκ τούτου κερδαίνων τραγωδίας ἐποίει.
ἀποσὰς δὲ καὶ τούτων ἐπὶ ῥητορικὴν ἐτρέπετο καὶ συ-
στησάμενος ἐν Ἀθήναις διατριβὴν Σωκράτει περὶ τῶν

Vers 3. συνήκμασε NABLZ Bekk. συνήκμαζε Ald. 5. ἡλι-
κίας NABLZ Bekk. ἡλικίας δὲ Ald. 7. προσλαβὼν] προλαβὼν
BLZ. 8. πῶ τις μήτε] πῶ τις, τό τε μήτε N. 10. τοσοῦτον]
τοσοῦτο LZ. 11. ἐπεκαλεῖτο adscivi e cod. N. ἐκαλεῖτο ceteri.
Cf. Plut. vitt. X. oratt. p. 309. Reisk. διὸ καὶ Νέσωρ ἐπεκα-
λεῖτο. 13. εἰς ὑποδοχὴν NLZ Bekk., εἰς ἀποδοχὴν AB, Ald. om.
praepositionem. 14. ἀκροατῶν NAB, παρὰ τῶν ἀκροατῶν LZ Ald.

ἐλεγτικῶν διεφέρετο. πολλοὺς δὲ παιδεύσας ἐπαίδευσε καὶ Θουκυδίδην. ἐν δὲ τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ πολλὰ δυνηθεὶς μετέβαλε τὴν δημοκρατίαν καὶ ἐποίησε τοὺς τετρακοσίους μετὰ τῶν περὶ Ἀρχεπτόλεμον. εἰς-
 5. ἀγγελθεὶς δὲ ἐάλω καὶ τοῖς τῶν προδοτῶν ὑπαχθεὶς ἐπιτιμίῳις ἄταφος ἐρρίφη. φασὶ δὲ τινες ἐν Σικελίᾳ αὐτὸν τελευτῆσαι παρὰ Διονυσίου· ἤδη γὰρ πρεσβύτης ὢν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφικόμενος ἔσκωπτεν αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου τὰς τραγωδίας καὶ διὰ τοῦτο, φασίν, ἀχθε-
 10. σθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὑπωπεύθη, φασί, καταλῦσαι θέλων τὴν τυραννίδα· ἐρωτηθέντα γάρ φασιν αὐτὸν παρὰ τοῦ Διονυσίου ποῖος αὐτῷ χαλκὸς ἀρέσκει, εἰπεῖν, ὅθεν ἐγένοντο Ἀρμόδιος καὶ Ἀριζογείτων.

1. ἐλεγτικῶν] ἐλεκτικῶν BL. 5. προδοτῶν] προγόνων Z. 6. φασὶ δὲ τινες ἐν Bekk., φασὶ δὲ ἐν NABLZ. φασὶ δὲ τινες ὅτι ἐν Ald. 7. αὐτὸν τελευτῆσαι om. BLZ Ald. γὰρ om. iidem. 8. καὶ πρὸς NABLZ Bekk. ὅτε πρὸς Ald. 9. τοῦτο φασίν NABLZ Bekk.: Ald. om. verbum. 12. φασιν] φησιν B. 13. ἀρέσκει NABLZ Bekk. ἀρέσκοι Ald. ἐγένοντο NAB Bekk. ἐγένετο Ald.

I.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΥΙΑΣ.

Υπόθεσις.

Φιλόνεώς τις ἔχων παλλακὴν τινα φίλος ἦν τοῦ πατρὸς τοῦ λέγοντος τὸν λόγον. οὗτος καταγνοὺς τῆς παλλακῆς εἰς πορνεῖον σήσειν ἠπειλήσεν. ὁ δὲ πατήρ τοῦ λέγοντος τὸν λόγον τελευτησάσης αὐτῷ τῆς γυναικὸς μητροιὰν τῷ παιδί ἐπεισήγαγε. κοινολογησαμένης 5. δὲ ταύτης τῇ παλλακῇ διὰ τὸ γείτονας εἶναι καὶ διὰ τὸ μηδὲ αὐτὴν πάνυ ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, ἔδοξεν ἀμφοτέροις φαρμάκῳ ἀνελεῖν τοὺς ἀνδρας. κατασκευασάμεναι δὲ ἐορτῆς οὔσης καὶ κοινῇ τῶν ἀνδρῶν σπενδομένων — φίλοι γὰρ ἦσαν — δεδώκασιν ἀμφοτέροις 10. τὸ φάρμακον ἐν πώματι. καὶ ὁ μὲν Φιλόνεως πλέον λαβὼν παραχρῆμα ἀνηρέθη, ὁ δὲ τοῦ λέγοντος τὸν λόγον πατήρ ἔλαττον λαβὼν εἰς νόσον κατέπεσε, καὶ οὕτω τέθνηκεν ἐξ αὐτῆς. ὁ δὲ παῖς γράφεται τὴν μητροιὰν φαρμακείας. καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις αὕτη, ἡ σάσις 15. δὲ στοχασμός· σημεῖον δὲ τὸ μὴ θέλειν δοῦναι τοὺς οἰκέτας εἰς βάσανον.

Υπόθεσις] ὑπόθεσις Ἀντιφῶντος N.

Vers 1. παλλακὴν] παλακὴν L. idem mox παλακῆς. 5. ἐπεισήγαγε] ἐπεισήγαγεν M. κοινολογησαμένης — τῇ παλλακῇ] κοινολογησαμένης — τὴν παλλακὴν N. 6. διὰ τὸ ante μηδὲ om. N. 7. μηδὲ] μὴ δὲ AM Ald. 9. σπενδομένων] σπενδομένων Z. φαινομένων M. 11. πώματι pr. A. πόματι N. ἐκπόματι L. ἐκπώματι ceteri. 15. ἡ ante σάσις om N.

- Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δικῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τοῦ πράγματος, ὧ ἄνδρες, τοῦτο μὲν εἰ ἐπισκήψαντος τοῦ πατρὸς ἐπεξελεῖν τοῖς αὐτοῦ φονεῦσι μὴ ἐπέξειμι, τοῦτο δὲ εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαιῶς ἔχει οἷς ἦξις ἐχρῆν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι, ἀδελ-
2. φοῖς ὁμοπατρίοις καὶ μητρὶ ἀδελφῶν. ἡ γὰρ τύχη καὶ αὐτοὶ οὗτοι ἠνάγκασαν ἐμοὶ πρὸς τούτους αὐτοὺς τὸν ἀγῶνα καταστῆναι, οὓς εἰκὸς ἦν τῷ μὲν τεθνεῶτι τιμωροὺς γενέσθαι τῷ δ' ἐπεξιόντι βοηθοὺς. νῦν δὲ τούτων τάναντία γεγένηται· αὐτοὶ γὰρ οὗτοι καθεστᾶσιν ἀντίδικοι καὶ φρονεῖς, ὡς καὶ ἐγὼ καὶ ἡ γραφή λέγει.
3. Λέομαι δ' ὑμῶν, ὧ ἄνδρες, ἐὰν ἐπιδείξω ἐξ ἐπιβουλῆς καὶ προβουλῆς τὴν τούτων μητέρα φονέα οὔσαν τοῦ ἡμετέρου πατρὸς, καὶ μὴ ἅπαξ ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἤδη ληφθεῖσαν τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου ἐπ' αὐτοφώρῳ μηχανωμένην, τιμωρῆσαι πρῶτον μὲν τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις, οὓς παρὰ τῶν θεῶν καὶ τῶν προγόνων διαδεξάμενοι κατὰ τὸ αὐτὸ ἐκείνοις [περὶ τῆς καταψηφίσεως] δικάζετε, δεύτερον δ' ἐκείνῳ τῷ τεθνηκότι, καὶ

§. 1, 1. δικῶν] Ante Reiskium vulgabatur *δοκῶν*, cui sufficiens putavit Steph. *δοκῶ* vel *δοκολῆν*. *δοκῶ* recep. Lehner Philolog. cura p. 11. *δικῶν* firmant codd. NAM. Cf. Dobree Adverss. ed. Scholefield I, 1, p. 167. Dobson. Oratt. Att. in variant. lectt. p. 139. 2. ἔχει μοι quod proposuit Gesner recep. Bekk. Dobs. tuentur codd. N et A qui exhibet ἔχει μ ι (sic) sed pr. clare ἔχει μοι dedit: ἔχομαι Hauptmann. ἔχοιμι ceteri. 4. αὐτοῦ] αὐτοῦ AM Ald. 5. ἔχει] ἔχοι MZ.

§. 2, 3. καταστῆναι] κατασιῆσαι L. κατασιῆσαι Z. 3. εἰκὸς] εἰ καὶ Z. 5. καθεστᾶσιν] καθιστᾶσιν Hauptm.

§. 3, 2. Verba καὶ προβουλῆς add. NAB Bekk. Dobs. οὔσαν NABZM Bekk. Dobs. γενομένην L. γενομένην cett. 3. ἀλλὰ καὶ] καὶ om. N. 4. Verba ἐπ' αὐτοφώρῳ ante τὸν θάνατον collocat Lehner. 7. περὶ τῆς καταψηφίσεως] Cum Lehnero uncis haec verba sepsi tamquam e margine huc intrusa. Reisk. aut

ἅμα ἐμοὶ μόνῳ ἀπολελειμμένῳ βοηθῆσαι. ὑμεῖς γὰρ 4.
μοι ἀναγκαῖοι. οὓς γὰρ ἐχοῖν τῷ μὲν τεθνεῶτι τιμω-
ροὺς γενέσθαι ἐμοὶ δὲ βοηθοὺς, οὗτοι τοῦ μὲν τεθνεῶ-
τος φονεῖς γεγέννηται, ἐμοὶ δ' ἀντίδικοι καθεσῶσι. πρὸς
τίνας οὖν ἔλθῃ τις βοηθούς, ἢ ποῖ τὴν καταφυγὴν
ποιήσεται ἄλλοθι ἢ πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸ δίκαιον;

Θαυμάζω δ' ἐγώ γε καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἦντινά ποτε 5.
γνώμην ἔχων ἀντίδικος καθέσθηκε πρὸς ἐμέ, καὶ εἰ νο-
μίζει τοῦτο εὐσέβειαν εἶναι, τὸ τὴν μητέρα μὴ προ-
δοῦναι. ἐγὼ δ' ἠγοῦμαι πολὺ ἀνοσιώτερον εἶναι ἀφεί-
ναι τοῦ τεθνεῶτος τὴν τιμωρίαν, ἄλλως τε καὶ τοῦ
μὲν ἐκ προβουλήσ ἀκουσίως ἀποθανόντος, τῆς δ' ἐκου-
σίως ἐκ προνοίας ἀποκτεινάσης. καὶ οὐ τοῦτό γ' ἔρεῖ 6.
ὡς εὖ οἶδεν ὅτι οὐκ ἀπέκτεινεν ἢ μήτηρ αὐτοῦ τὸν πα-
τέρα τὸν ἡμέτερον. ἐν οἷς μὲν γὰρ αὐτῷ ἐξουσία ἦν
σαφῶς εἰδέναι παρὰ τῆς βασάνου, οὐκ ἠθέλησεν· ἐν
οἷς δ' οὐκ ἦν πυθέσθαι, τοῦτ' αὐτὸ προὔθυμήθη. καί-
τοι αὐτὸ τοῦτο ἐχοῖν ὃ καὶ ἐγὼ προὔκαλούμην, προ-
θυμηθῆναι, ὅπως τὸ πραχθὲν ἢ ἀληθές, ἐπεξελεθεῖν.

περὶ τῆς καταφαρμακείσεως, aut pro περι praepositionem πρὸ scribi
jubet. 9. ἀπολελειμμένῳ] ἀπειλημμένῳ N.

§. 4, 2. τιμωροὺς] ^{τιμωρ}βοηθούς M. 4. καθεσῶσι] καθιζῶσι ZM.
5. ἔλθῃ N. ἔλθοι ceteri. ἀν ἔλθοι conj. Dobree. ἢ ποῖ] ἦν ποῖ N.

§. 5, 1. ἐγώ γε om. Z. 6. προβουλήσ] προβολῆς Z et pr.
A. ἀκουσίως NA Bekk. Dobs. ἀκουσίως ceteri: adverbium
reponendum esse viderant Taylor. Hauptm. Reisk. Lehner. ἀκου-
σία, quod vulgatae propius est, praetulerit Lobeck. Paralipom.
gramm. gr. I. p. 309. n. τῆς δ' — ἀποκτεινάσης] τῆς δ' ἐκ προ-
νοίας ἐκουσίως ἀποκτεινάσης Z. τῆς δ' ἐκ προνοίας ἐκουσίως ἀπο-
κτεινά
θανούσης M. Pro δ' ἐκουσίως in N est δὲ ἐκουσίως.

§. 6, 2. εὖ] Ante Reisk. legebatur ἐν: εὖ tuentur NABLZM.
ὅτι] ὅτι γ' NA. 5. τοῦτ' αὐτὸ προὔθυμήθη ABLZM Bekk.
Dobs. τοῦτο αὐτὸ προὔθυμήθη N. τοῦτ' αὐτὸ προὔθυμήθη conj.
Dobree. τοῦτ' αὐτὸ προεθυμήθη ceteri. 7. ἢ ἀληθές] ἢ σαφη-

7. μὴ γὰρ ὁμολογούντων τῶν ἀνδραπόδων οὗτός τ' εὖ
εἰδῶς ἂν ἀπελογεῖτο καὶ ἀντέσπευδε πρὸς ἐμέ, καὶ ἡ
μήτηρ αὐτοῦ ἀπήλλακτο ἂν ταύτης τῆς αἰτίας. ὅπου
δὲ μὴ ἠθέλησε ποιήσασθαι ἔλεγχον τῶν πεπραγμένων,
πῶς περὶ γ' ὧν οὐκ ἠθέλησε πνθῆσθαι, ἐγχωρεῖ αὐτῶ
περὶ τούτων εἰδέναι; πῶς οὖν περὶ τούτων, ὧ δικάζον-
τες, αὐτὸν εἰκὸς εἰδέναι, ὧν γε τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἶ-
ληψε; τί ποτε ἀπολογήσεσθαι μέλλει μοι; ἐκ μὲν γὰρ
τῆς τῶν ἀνδραπόδων βασάνου εὖ ἤδει ὅτι οὐχ οἷόν τ'
ἦν αὐτὴν σωθῆναι, ἐν δὲ τῶ μὴ βασανισθῆναι ἠγεῖτο
τὴν σωτηρίαν εἶναι· τὰ γὰρ γενόμενα ἐν τούτῳ ἀφα-
νισθῆναι ὤήθησαν. πῶς οὖν εὖορκα ἀντομωμοκῶς ἔσαι
φάσκων εὖ εἰδέναι, ὃς οὐκ ἠθέλησε σαφῶς πνθῆσθαι
ἐμοῦ ἐθέλοντος τῇ δικαιοτάτῃ βασάνῳ χρῆσασθαι περὶ
9. τούτου τοῦ πράγματος; τοῦτο μὲν γὰρ ἠθελήσαμεν τὰ
τούτων ἀνδράποδα βασανίσαι, ἃ συνήδει καὶ πρότερον
τὴν γυναῖκα ταύτην, μητέρα δὲ τούτων, τῶ πατρὶ τῶ

νὲς conj. Lehner. Fuit quum proponeret Dobree ἠλέγχθη. ἀλη-
θές, ἐπεξελεθεῖν. μὴ γὰρ ὁμολογούντων] ἀληθές, ἐπεξελεθεῖν μὴ
ὁμολογούντων γὰρ Ald. Miniat. ἀληθές· ἐπεξελεθεῖν μὲν γὰρ ὁμο-
λογούντων AM. — μὴ γὰρ ὁμολογούντων dedi cum cod. N et Bek-
kero: μὲν γὰρ ὁμολογούντων tenent ABLZ (cf. ad II. γ. §. 7.).
μὴ ὁμολογούντων γὰρ vulg.

§. 7, 2. ἀπελογεῖτο] ἐπελογεῖτο Ald. 3. αἰτίας] αἰτίας τῶν
πεπραγμένων Z. 4. ἠθέλησε ποιήσασθαι ἔλεγχον N. ἠθέλησεν ἔλεγχον
ποιήσασθαι ceteri. 6. πῶς οὖν περὶ τούτων — εἰδέναι om. N.
ὧ δικάζοντες αὐτὸν] αὐτοσχεδιάζοντα i. e. temere et suo Marte
facta fingentem, proponit Joh. Bakius (Scholica Hypomne-
mata. Vol. I. Lugduni Batavorum 1837. p. 210.)

§. 8, 3. αὐτὴν N. αὐτῇ ceteri. ἐν δὲ] οὐδὲ LZ. ἠγεῖτο
— ἀφανισθῆναι om. Z. 4. γὰρ NAB Bekk. Dobs. δὲ ceteri. 5.
Post εὖορκα in A erasae sunt litterae duae. ἀντομωμοκῶς] ἀν-
τομωμοκὸς N.

§. 9, 1. μὲν γὰρ ἠθελήσαμεν τὰ NABLZM Bekk. Dobs. μὲν
ἠθελήσα μετὰ ceteri. τοῦτο γὰρ ἠθελήσα μὲν τὰ J. Bakius p. 211.

ἡμετέρῳ θάνατον μηχανωμένην φαρμάκοις, καὶ τὸν πατέρα εὐληφότεν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ταύτην τε οὐκ οὔσαν ἄπαρνον, πλὴν οὐκ ἐπὶ θανάτῳ φάσκουσεν διδόναι ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις. διὰ οὖν ταῦτα ἐγὼ βάσανον ἤθε- 10. λησα ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν, γράψας ἐν γραμματείῳ ἃ ἐπαιτιῶμαι τὴν γυναῖκα ταύτην. βασανιστὰς δὲ αὐτοὺς τούτους ἐκέλευον γίνεσθαι ἐμοῦ παρόντος, ἵνα μὴ ἀναγκαζόμενοι ἃ ἐγὼ ἐπερωτῶμι λέγοιεν, ἀλλ' ἐξήκει μοι τοῖς ἐν τῷ γραμματείῳ χρῆσθαι· καὶ αὐτό μοι τοῦτο τεκμήριον δίκαιον ἔσαι, ὅτι ὀρθῶς καὶ δικαίως μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρὸς· εἰ δὲ ἄπαρνοι γίνονται ἢ λέγοιεν μὴ ὁμολογούμενα, ἢ δίκη ἀναγκάζοι τὰ γεγονότα κατηγορεῖν· αὕτη γὰρ καὶ τοὺς τὰ ψευδῆ παρεσκευασμένους λέγειν τᾶληθῆ κατηγορεῖν ποιήσει. καίτοι εὖ οἶδά γ', εἰ οὔτοι πρὸς ἐμὲ ἐλθόντες, ἐπειδὴ 11. τάχις αὐτοῖς ἀπηγγέλθη ὅτι ἐπεξίοιμι τοῦ πατρὸς τὸν

4. μηχανωμένην] μηχανωμένη L. 5. ταύτην τε N. ταύτην ABLZ Bekk. Dobs.: sed in A post ταύτην duae vel tres litterae erasae sunt. καὶ ταύτην ceteri. Cf. II. α. §. 10. Verba ταύτην — ἄπαρνον om. M. 7. ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις.] Haec in marg. habet M.

§. 10, 1. ἐγὼ om. ZM. βάσανον ἤθελησα] βάσανόν τοι αὐτὴν ἤθελησα N. 2. περὶ αὐτῶν] Reisk. malit μετ' αὐτῶν. 5. ἀναγκαζόμενοι] ἀναγκάζομαι Z. ἐπερωτῶμι quod cum Reiskio dederunt Lehner et Bekk. firmat cod. N. ἐπερωτῶ μὴ ceteri. ἐπερωτῶν μὴ conj. Dobree. ἀλλ' ἐξήκει — 8. τοῦ πατρὸς· haec verba parenthesis signis includunt vett. edd. 7. τοῦτο Reisk. Bekk. quam formam N tuetur: τούτου ceteri. δίκαιον suspectum est Dobreo. 8. γίνονται] γένοιτο ZM. 9. ἢ δίκη] Haec om. codices mss., uncis sepsit Bekk. ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει codd. mss. et Ald. 10. αὕτη] αὕτη A. 11. παρεσκευασμένους] παρασκευασμένους
παρε σμένους ἀψευδῆ
BLZ. κατασκευασμένη M. τᾶληθῆ] τὰ ψευδῆ τᾶληθῆ Z. τᾶληθῆ
τᾶληθῆ M.

§. 11, 1. εἰ] ὅτι εἰ malebat Reisk. 2. ἀπηγγέλθη N. et hoc cum Reiskio dederunt Lehner. Bekk. ἵπ' ἠγγέλθη Z. ἠγγέλθη

φρονέα, ἠθέλησαν τὰ ἀνδράποδα ἃ ἦν αὐτοῖς παραδοῦναι, ἐγὼ δὲ μὴ ἠθέλησα παραλαβεῖν, αὐτὰ ἂν ταῦτα μέγιστα τεκμήρια παρείχοντο ὡς οὐκ ἔνοχοι εἰσι τῷ φόνο. νῦν δ' — ἐγὼ γάρ εἰμι τοῦτο μὲν ὃ θέλων αὐτὸς βασανισῆς γενέσθαι, τοῦτο δὲ τούτους αὐτοὺς κελεύων βασανίσαι ἀντ' ἐμοῦ — ἐμοὶ δὴ που εἰκὸς αὐτὰ ταῦτα τεκμήρια εἶναι ὡς εἰσὶν ἔνοχοι τῷ φόνο.

12. εἰ γὰρ τούτων ἐθελόντων διδόναι εἰς βάσανον ἐγὼ δὲ μὴ ἐδεξάμην, τούτοις ἂν ἦν ταῦτα τεκμήρια. τὸ αὐτὸ οὖν τοῦτο καὶ ἐμοὶ γενέσθω, εἴπερ ἐμοῦ θέλοντος ἔλεγχον λαβεῖν τοῦ πράγματος αὐτοὶ μὴ ἠθέλησαν δοῦναι. δεινὸν δ' ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι, εἰ ὑμᾶς μὲν ζητοῦσιν αἰτεῖσθαι ὅπως αὐτῶν μὴ καταψηφίσεσθε, αὐτοὶ δὲ σφίσι αὐτοῖς οὐκ ἠξίωσαν δικασαὶ γενέσθαι δόντες βασανίσαι τὰ αὐτῶν ἀνδράποδα. περὶ μὲν οὖν τούτων οὐκ ἄδηλον ὅτι αὐτοὶ ἔφευγον τῶν πραχθέντων τὴν σαφήνειαν πυθέσθαι· ἤδεσαν γὰρ οἰκεῖον σφίσι τὸ κακὸν ἀναφανησόμενον, ὡς ἐσιωπώμενον καὶ ἀβασάνισον αὐτὸ ἔασαι ἐβουλήθησαν. ἀλλ' οὐχ ὑμεῖς γε, ὦ ἄνδρες, ἔγωγ' εὖ οἶδα, ἀλλὰ σαφεῖς ποιήσετε.

M. ἐπηγγέλθη ceteri. 4. δὲ μὴ] δ' εἰ μὴ Z. δ' εἰ μὴ M. αὐτὰ ἂν ταῦτα Bekk. coll. VI. §. 27. αὐτὰ, ἐνταῦθ' ἂν ceteri. 6. νῦν δ' — 9. ἔνοχοι τῷ φόνο. Haec add. NA Bekk. Dobs. Majorem interpunctionem post βασανίσαι ego sustuli atque verba ἐγὼ γάρ — βασανίσαι ἀντ' ἐμοῦ parenthesis signis inclusi. 8. βασανίσαι ἀντ' ἐμοῦ N. ἀντ' ἐμοῦ βασανίσαι A Bekk. Dobs. 9. αὐτὰ ταῦτα N. ταῦτα αὐτὰ A Bekk. Dobs.

§. 12, 1. ἐθελόντων] θελόντων N. Cf. Benseler. ad Isocrat. Areopagit. p. 262. δὲ μὴ ABLM Dobs. Cf. Klotz. Quaestt. critt. p. 66. δὲ Z. μὴ vulg. 6. καταψηφίσεσθε N. καταψηφισήσθε vulg. 7. Post δικασαὶ Lehner add. δίκαιοι. 8. αὐτῶν] αὐτῶν NAM Ald.

§. 13, 2. Ante οὐκ in A litterae tres erasae sunt. 4. σιωπώμενον] σιωπόμενον pr. A. 5. ὑμεῖς γε] ὑμεῖς N. 6. ἀλλὰ σαφεῖς] ἀλλ' ἀσαφεῖς Z.

Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τούτου· περὶ δὲ τῶν γενομένων πειράσομαι ὑμῖν διηγῆσασθαι τὴν ἀλήθειαν. δίκη δὲ κυβερνήσειεν.

Ἐπερῶόν τι ἦν τῆς ἡμετέρας οἰκίας, ὃ εἶχε Φιλό- 14.
νεως ὁπότ' ἐν ἄσει διατρίβοι, ἀνὴρ καλός τε κάγαθός
καὶ φίλος τῷ ἡμέτερω πατρί· καὶ ἦν αὐτῷ παλλακή,
ἣν ὁ Φιλόνεως ἐπὶ πορνεῖον ἐμελλε κατασῆσαι. ταύτην
οὖν [πυθομένη] ἢ μήτηρ τοῦ ἀδελφοῦ ἐποιήσατο φίλην.
αἰσθημένη δ' ὅτι ἀδικεῖσθαι ἐμελλεν ὑπὸ τοῦ Φιλόνεω 15.
μεταπέμπεται, καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν, ἔλεξεν αὐτῇ ὅτι καὶ
αὐτὴ ἀδικοῖτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἡμετέρου· εἰ οὖν
ἐθέλει πείθεσθαι ἔφη ἰκανὴ εἶναι ἐκείνη τε τὸν Φιλό-
νεων φίλον ποιῆσαι καὶ αὐτῇ τὸν ἑμὸν πατέρα, εἶναι
φάσκουσα αὐτῆς μὲν τοῦτο εὔρημα, ἐκείνης δ' ὑπερέ-
τημα. ἠρώτα οὖν αὐτὴν εἰ ἐθελήσει διακονῆσαί οἱ, 16.
καὶ ἡ ὑπέσχετο τάχις, ὡς οἶμαι. μετὰ ταῦτα ἔτυχε
τῷ Φιλόνεω ἐν Πειραιεῖ ὄντα ἱερὰ Διὸς Κτησίω, ὃ δὲ
πατὴρ ὁ ἐμὸς εἰς Νάξον πλεῖν ἐμελλεν. κάλλιπον οὖν
ἐδόκει εἶναι τῷ Φιλόνεω τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἅμα μὲν προ-

§. 13, 7. γενομένων] γινομένων Z.

§. 14, 1. Φιλόνεως] Φιλόνεος M. 5. πυθομένη] Hanc vocem tamquam variam sequentis verbi αἰσθημένη lectionem cum Dobreo secludendam existimavi.

§. 15, 2. Post μεταπέμπεται ZM add. αὐτὴν. αὐτῇ ὅτι καὶ αὐτὴ NAB Bekk. Dobs. ὡς αὐτὴ ZM. αὐτῇ L. αὐτῇ ὡς vulg. 4. ἐθέλει NABLZM. Cf. Klotz. Quaestt. critt. p. 99. ἐθέλοι vulg. ἐκείνη] ἐκείνη Ald. 5. αὐτῇ] αὐτῇ A. αὐτὴ L Ald.

αὐτοὶ ZM. τὸν] τῶν M. 6. αὐτῆς] αὐτῆς NAM. ὑπερέτημα] ὑπερέτημα Ald.

§. 16, 1. ἐθελήσει AB Bekk. Dobs. ἐθελήσοι N. ἐθέλοι ceteri. 3. τῷ Φιλόνεω — ἱερὰ NABLZM Bekk. Dobs. τὸν Φιλόνεων — ἱερὰ θύειν ceteri. 4. ἐμελλεν N. Cf. Hermann. de em. rat. gr. gr. p. 22. Buttman. gr. ampl. I. p. 92. sq. Jacobitz. ad Lucian. Toxar. p. 76. ἐμελλε vulg. 5. ἐδόκει εἶναι N. εἶναι ἐδόκει AB Bekk. Dobs. εἶναι om. vulg.

- πέμψαι εἰς τὸν Πειραιᾶ τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν φίλον ὄντα ἐαυτῶ, ἅμα δὲ θύσαντα τὰ ἱερά ἐστιᾶσαι ἐκεῖνον.
17. ἢ οὖν παλλακὴ τοῦ Φιλόνεω ἠκολούθει τῆς θυσίας ἕνεκεν. καὶ ἐπειδὴ ἦσαν ἐν τῷ Πειραιεῖ, οἷον εἰκός, ἔθνον. καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ ἐτέθνυτο τὰ ἱερά, ἐντεῦθεν ἐβουλευέτο ἢ ἄνθρωπος ὅπως ἂν αὐτοῖς τὸ φάρμακον δοίη, πότερα πρὸ δείπνου ἢ ἀπὸ δείπνου. ἔδοξεν οὖν αὐτῇ βουλευομένη βέλτιον εἶναι μετὰ δείπνον δοῦναι, ταῖς Κλυταιμνήστρας τῆς τούτου μητρὸς ὑποθήκαις
18. ἅμα διακονοῦσα. καὶ τὰ μὲν ἄλλα μακρότερος ἂν εἴη λόγος περὶ τοῦ δείπνου ἐμοί τε διηγῆσασθαι ὑμῖν τ' ἀκοῦσαι· ἀλλὰ πειράσομαι τὰ λοιπὰ ὡς ἐν βραχυτάτοις ὑμῖν διηγῆσασθαι, ὡς γεγένηται ἢ δόσις τοῦ φαρμάκου. ἐπειδὴ γὰρ ἐδεδειπνήκεισαν, οἷον εἰκός, ὁ μὲν θύων Διὶ Κτησίῳ κακεῖνον ὑποδεχόμενος, ὁ δ' ἐκπλεῖν τε μέλλων καὶ παρ' ἀνδρὶ ἐταίρῳ αὐτοῦ δειπνῶν, σπονδὰς τ' ἐποιοῦντο καὶ λιβανωτὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπετίθει-
19. σαν· ἢ δὲ παλλακὴ τοῦ Φιλόνεω τὴν σπονδὴν ἅμα ἐγγέουσα ἐκεῖνοις εὐχομένοις ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι,

§. 16, 7. ἐκεῖνον] ἐκεῖνα Z.

οὖ
 §. 17, 1. τοῦ Φιλόνεω] τῷ Φιλόνεω M. 2. ἕνεκεν] ἕνεκε pr. A. καὶ ἐπειδὴ NABLZM Bekk. Dobs. καὶ ἐπειδὴ δὲ ceteri. 3. ἐτέθνυτο] ἔθνυτο N. 4. ἂν om. ZM. 6. εἶναι om. Z. δείπνον] τὸ δείπνον conj. Steph. 7. ταῖς Κλυτ. τῆς] τῆς Κλυτ. τῆς N. τῆς Κλυτ. ταῖς pr. A. 8. διακονοῦσα] Reisk. malebat διακονοῦσαν aut διακονούση; διακονοῦσαν Dobree.

§. 18, 4. γεγένηται] ἐγένετο ZM. 5. ἐδεδειπνήκεισαν] Hanc formam optimorum librorum consensu comprobata addde exemplis a Lobeckio ad Phrynich. p. 150. allatis. Cf. Bremi. ad Demosth. adv. Aphob. p. 77. — ἐδεδειπνήκεισαν ZM. 7. παρ' NA Bekk. Dobs. παρὰ ceteri. αὐτοῦ add. N. Cf. §. 26. 8. τ' ἐποιοῦντο] τε ἐποιοῦντο N. τ' ἐποιοῦμενος M. αὐτῶν] αὐτῶν NAM Ald. quod probat J. Bakius p. 212.

§. 19, 2. ἐγγέουσα Reisk. Bekk. ἐκχέουσα vulg.

ὧ ἄνδρες, ἐνέχει τὸ φάρμακον. καὶ ἅμα οἰομένη δεξιὸν ποιεῖν πλέον δίδωσι τῷ Φιλόνεω, ἴσως, εἰ δοίη πλέον, μᾶλλον φιλησομένη ὑπὸ τοῦ Φιλόνεω· οὐπω γὰρ ἤδει ὑπὸ τῆς μητροιᾶς τῆς ἐμῆς ἐξαπατωμένη πρὶν ἐν τῷ κακῷ ἤδη ἦν· τῷ δὲ πατρὶ τῷ ἡμετέρῳ ἔλασσον ἐνέχει. καὶ ἐκεῖνοι ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν, τὸν ἑαυτῶν φο- 20.
νέα μεταχειριζόμενοι ἐκπίνουσιν ὑσάτην πόσιν. ὁ μὲν οὖν Φιλόνεως εὐθέως παραχρῆμα ἀποθνήσκει, ὁ δὲ πατήρ ὁ ἡμέτερος εἰς νόσον ἐμπίπτει, ἐξ ἧς καὶ ἀπώλετο εἰκοσαῖος. ἀνθ' ὧν ἡ μὲν διακονήσασα ἔχει τὰ ἐπίχειρα ὧν ἀξία ἦν, οὐδὲν αἰτία οὔσα — τῷ γὰρ δημοκρίτῳ τροχισθεῖσα παρεδόθη — ἡ δ' αἰτία τε ἤδη καὶ ἐνθνηθηθεῖσα καὶ χειρουργήσασα ἔξει, ἐὰν ὑμεῖς τε καὶ οἱ θεοὶ θέλωσιν.

Σκέψασθε οὖν ὅσῳ δικαιοτέρα ὑμῶν δεήσομαι ἐγὼ 21.
ἢ ὁ ἀδελφός. ἐγὼ μὲν γε τῷ τεθνεῶτι ὑμᾶς κελεύω καὶ τῷ ἡδικημένῳ τὸν αἰδίων χρόνον τιμωροὺς γενέσθαι. οὗτος δὲ τοῦ μὲν τεθνεῶτος πέρι οὐδὲν ὑμᾶς αἰτήσεται, ὃς ἀξίος καὶ ἔλεου καὶ βοηθείας καὶ τιμωρίας παρ' ὑμῶν τυχεῖν, ἀθέως καὶ ἀκλεῶς πρὸ τῆς εἰμαρμένης ὑφ' ὧν ἤκιστα ἐχρῆν τὸν βίον ἐκλιπῶν, ὑπὲρ 22.

δίδωσι

§. 19, 4. δίδωσι] ἔδωκε M. ἴσως] Bekker. et Dobree malint ὧς. 5. τοῦ om. ZM. οὐπω] οὐ πω N. 6. ἐμῆς] ἡμετέρας N. 7. ἔλασσον] ἔλαττον ZM.

§. 20, 1. τὸν] τὴν malebat Reisk. Post φονέα in A erasae sunt quatuor litterae. 5. ἡ μὲν NAZ et marg. M Bekk. Dobs. ἡμῶν BLM. ἡ ceteri. 6. οὐδὲν αἰτία N. Hoc de Stephani conjectura exhibuerunt Reisk. Lehner Bekk. Dobs. οὐδ' ἐν αἰτία A. οὐδ' ἐναντία vett. edd. 7. τροχισθεῖσα παρεδόθη] an παραδοθεῖσα ἐτροχίσθη? τε ἤδη] γ', ἡ δὲ Reisk.

§. 21, 1. ὑμῶν δεήσομαι N. δεήσομαι ὑμῶν vulg. 2. μὲν γε N. μέντοι ABLZM. μὲν vulg. 6. πρὸ] περὶ vett. edd. πρὸ conjec. Steph. quem sequuti sunt Reisk. et recentt. edd. παρὰ Gesner. Hauptm. πρὸ tuentur NABLZM. 7. ἡκιστα ἐχρῆν] ἡκιστ' ἐχρῆν Z Bekk. Cf. §. 1.

- δὲ τῆς ἀποκτενᾶσης δεήσεται ἀθέμιτα καὶ ἀνόσια καὶ ἀτέλεσα καὶ ἀνήκουσα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν, δεόμενος ὑμῶν ἃ αὐτὴ ἑαυτὴν οὐκ ἔπεισε μὴ κακοτεχνῆσαι. ὑμεῖς δ' οὐ τῶν ἀποκτεινάντων ἐξὲ βοηθοί, ἀλλὰ τῶν ἐκ προνοίας ἀποθνησκόντων, καὶ ταῦτα ὑφ' ὧν ἡμῖς αὐτοὺς ἐχρῆν ἀποθνήσκειν. ἤδη οὖν ἐν ὑμῖν τοῦτό ἐστιν ὄρ-
23. θῶς διαγνῶναι, ὃ καὶ ἐποιήσατε. δεήσεται δ' ὑμῶν οὗτος μὲν ὑπὲρ τῆς μητρὸς τῆς αὐτοῦ ζώσης, τῆς ἐκεῖνον διαχρησαμένης ἀβούλως τε καὶ ἀθέως, ὅπως δίκην μὴ δῶ, ἂν ὑμᾶς πείθῃ, ὧν ἠδίκηκεν· ἐγὼ δ' ὑμᾶς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς μου τεθνεῶτος αἰτοῦμαι, ὅπως παντὶ τρόπῳ δῶ· ὑμεῖς δέ, ὅπως διδῶσι δίκην οἱ ἀδικοῦντες, τού-
24. του γε ἕνεκα καὶ δικασαὶ ἐγένεσθε καὶ ἐκλήθητε. καὶ ἐγὼ μὲν ἐπεξέρχομαι λέγων, ἵνα δῶ δίκην ὧν ἠδίκηκε καὶ τιμωρήσω τῷ τε πατρὶ τῷ ἡμετέρῳ καὶ τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις· ταύτη καὶ ἄξιόν μοι βοηθῆσαι

§. 22, 2. ἀθέμιτα NABLZM (sed pr. A et pr. M sic ut vulg.) Bekk. Dobs. ἀθέμιτα vulg. καὶ ἀνόσια add. N, qui punctum ponit post haec verba. 3. Post δεόμενος ὑμῶν verbum πείθεσθαι addendum censent Gesner. Reisk. (Access. ad sua Antiphont. p. 852.) et inseruit Lehner. Excidisse quaedam suspicatur Dobree. Vos rogans ut eam ab eo crimine absolvatis, quod a se ipsa non impetravit quin admitteret. Dobr. Adverss.

θνησκόντων
p. 168. 6. ἀποθνησκόντων,] ἀποθνησκόντων· N. ἀποθανόντων, M. αὐτοὺς ἐχρῆν N. ἐχρῆν αὐτοὺς ceteri. 7. ἐν ὑμῖν τοῦτό ἐστιν] ἐν ὑμῖν ἐξὲ τοῦ N. 8. ὃ καὶ] ὅτι Gesner. ἐποιήσατε] ποιήσατε corr. N. ποιήσατε conj. Gesner. et Reisk. ποιήσατε vel ποιήσατε malint Bekker. et Dobree.

§. 23, 2. τῆς μητρὸς] Articulum om. N. τῆς αἰνοῦ] Articulum add. NA Bekk. Dobs. αὐτοῦ scripsi pro vulg. αὐτοῦ. 3. ἀβούλως] εὐβούλως Hauptm. προβούλως Dobree, coll. Aeschyl. Choëph. 615 Schütz. 4. ἂν] ἂν ZM. ἠδίκηκεν] ἠδίκηκε N. ἐγὼ δ'] ἐγὼ N. 5. τοῦ πατρὸς] Articulum om. N. μου] τοῦ ZM. 6. ὅπως διδῶσι] ὅπως γε δῶσιν Z. δίκην οἱ ἀδικοῦντες] οἱ ἀδικοῦντες δίκην ZM. τούτου γε] τούτου N.

§. 24, 2. ἠδίκηκε] ἠδίκησε N. Cf. §. 23. 4. ταύτη καὶ]

ἡμᾶς ἅπαντας, εἰ ἀληθῆ λέγω· οὗτος δὲ τὰναντία, ὅπως ἢ τοὺς νόμους παριδοῦσα μὴ δῶ δίκην ὧν ἠδίκηκε, ταύτη βοηθὸς καθέξηκε. καίτοι πότερον δι- 25. καιότερον τὸν ἐκ προνοίας ἀποκτείναντα δοῦναι δίκην ἢ μή; καὶ πότερον δικαιοτέρον οἰκτεῖραι μᾶλλον τὸν τεθνεῶτα ἢ τὴν ἀποκτείνασαν; ἐγὼ μὲν οἶμαι τὸν τεθνεῶτα· καὶ γὰρ δικαιοτέρον καὶ ὀσιώτερον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων γίνοιτο ὑμῖν. ἤδη οὖν ἐγὼ ἀξιῶ, ὥσπερ κάκεινον ἀνελεημόνως καὶ ἀνοικτίστως αὐτὴ ἀπόλεσεν, οὕτω καὶ αὐτὴν ταύτην ἀπολέσθαι ὑπὸ τῶν ἡμῶν καὶ τοῦ δικαίου. ἢ μὲν γὰρ ἐκουσίως καὶ βου- 26. λεύσασα τὸν θάνατον *ἀπέκτεινεν*, ὁ δ' ἀκουσίως καὶ βιαίως ἀπέθανε. πῶς γὰρ οὐ βιαίως ἀπέθανεν, ὧ ἄνδρες, ὅς γ' ἐκπλεῖν ἐμελλεν ἐκ τῆς γῆς τῆςδε παρὰ τε ἀνδρὶ φίλῳ αὐτοῦ εἰσιᾶτο; ἢ δὲ πέμψασα τὸ φάρμακον καὶ κελεύσασα ἐκείνῳ δοῦναι πιεῖν ἀπέκτεινεν ἡμῶν τὸν πατέρα. πῶς οὖν ταύτην ἐλεεῖν ἄξιόν ἐστιν ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν ἢ ἄλλου του; ἦτις αὐτὴ οὐκ ἠξίωσεν ἐλεῆσαι τὸν αὐτῆς ἄνδρα, ἀλλ' ἀνοσίως καὶ

ταύτη, καὶ N. Reiskio γὰρ videtur interponendum esse. 5. οὗτος δὲ] οὗτος ὁ vett. edd. Stephanus conj. οὔτοσὶ vel οὗτος δὲ. Eam quam exhibuimus recep. Reisk. et recentt. edd. et firmant NABLZM. 6. ἠδίκηκε] ἠδίκησε N. Cf. §. 23. 7. ταύτη] ταίτη N.

§. 25, 3. καὶ] καίτοι N. 6. γίνοιτο NABLZM Bekk. Dobs. γίνοιτο ceteri. ἤδη οὖν ἐγὼ] ἤδη γ' οὖν N.

§. 26, 2. ἀπέκτεινεν addidi de meo, coll. §. 5. Reiskius aut post ἐκουσίως aut post θάνατον deesse putabat ἀπόλεσε vel ἀπέκτεινε vel ἐμηχανήσατο. Lehner inseruit ἀπόλεσεν. 4. ὅς] ὧς N. γ' ἐκπλεῖν NA Bekk. Dobs. γε πλεῖν vulg. *Conf. Schaefer. Appar. ad Dem. I. p. 195. ἐκ τῆς] Articulum om. ZM. 5. φίλῳ αὐτοῦ] φίλῳ αὐτοῦ N. αὐτοῦ φίλῳ A Ald. αὐτοῦ φίλῳ vulg. εἰσιᾶτο NA Bekk. Dobs. ἐσιᾶτο vulg. 6. κελεύσασα] κελεύουσα N. 7. ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν] ἢ τυχεῖν ἐλέους M: sed in marg. ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν. 9. αὐτῆς] ἐαντιῆς N.

27. αἰσχροῦς ἀπώλεσεν. οὕτω δέ τοι καὶ ἐλεῖν ἐπὶ τοῖς ἀκουσίοις παθήμασι μᾶλλον προσήκει ἢ τοῖς ἐκουσίοις καὶ ἐκ προνοίας ἀδικήμασι καὶ ἁμαρτήμασι. καὶ ὡς-περ ἐκείνον αὐτὴ οὔτε θεοὺς οὔθ' ἥρωας οὔτ' ἀνθρώπους αἰσχυνθεῖσα οὐδὲ δεισασα ἀπώλεσεν, οὕτω καὶ αὐτὴ ὑφ' ὑμῶν καὶ τοῦ δικαίου ἀπολομένη, καὶ μὴ τυχοῦσα μῆτ' αἰδοῦς μῆτ' ἐλέου μῆτ' αἰσχύνῃς μηδεμιάς παρ' ὑμῶν, τῆς δικαιοτάτης ἂν τύχοι τιμωρίας.
28. Θαυμάζω δὲ ἔγωγε τῆς τόλμης τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς διανοίας τὸ διομόσασθαι ὑπὲρ τῆς μητρὸς εὖ εἰδέναι μὴ πεποιηκέναι ταῦτα. πῶς γὰρ ἂν τις εὖ εἰδείη οἷς μὴ παρεγένετο αὐτός; οὐ γὰρ δήπου μαρτύρων γ' ἐναντίον οἱ ἐπιβουλεύοντες τοὺς θανάτους τοῖς πέλας μηχανῶνται τε καὶ παρασκευάζουσιν, ἀλλ' ὡς μάλιχα δύνανται λαθραϊότατα καὶ ὡς ἀνθρώπων μη-
29. δένα εἰδέναι· οἱ δ' ἐπιβουλεύόμενοι οὐδὲν ἴσασι πρὶν γ' ἤδη ἐν αὐτῷ ὥσι τῷ κακῷ καὶ γινώσκωσι τὸν ὄλε-

§. 27, 1. οὕτω δέ τοι καὶ] οὐκ οἶδεν ὅτι συγγνώμην ἔχειν καὶ vel οὐχὶ δέ καὶ suspic. Reisk. αἰδεῖσθαι δέ τοι καὶ Lehner. 2. ἐκουσίοις] ἐκουσίως ALZM Ald. 4. αὐτὴ NABZ Bekk. Dobs. αὐτῇ L. αὐτῆ vulg. οὔθ' ἥρωας] οὔτ' ἥρωας N. 5. αἰσχυν-θεῖσα οὐδὲ] Haec addidi duce cod. N, qui praebet αἰσχυνθεῖσα οὔτε. δεισασα] δεισασ' N. καὶ αὐτὴ NA Bekk. Dobs. καὶ τῇ M. καὶ τῇ ceteri. 6. ἀπολομένη] ἀπολλουμένη pr. A. 7. ἐλέου] ἐλέους ZM. 8. τύχοι] τύχη AL.

§. 28, 1. τοῦ ἀδελφοῦ] τὸν ἀδελφὸν malebat Reisk. 2. διανοίας] ἀνοίας suspic. Reisk. τὸ διομόσασθαι] Reisk. suspic. τῷ (i. e. ἐπὶ τῷ vel διὰ τὸ) διομόσασθαι aut τολμῶντας vel τολμῶντα διομόσασθαι. 3. μὴ πεποιηκέναι] μῆτε πεποιηκέναι Z. μὴ πεποιηκέναι M. 6. παρασκευάζουσιν] κατασκευάζουσιν dedisse videtur pr. A.

§. 29, 1. οὐδὲν ἴσασι] οὐδέν (sic, cum lacuna litterarum trium capace) ἴσασι A. οὐδενὶ ἴσασι Ald. οὐδὲν ἴσασι cum codd. Bekk. et Dobs. οὐδὲν ἴσασι ceteri. πρὶν γ' ἤδη ἐν αὐτῷ ὥσι τῷ κακῷ N. γε πρὶν ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ κακῷ ZM. πρὶν ἐν αὐτῷ ὥσι τῷ κακῷ γ' ἤδη vulg. 2. γινώσκωσι] γινώσκουσι N. γινώσκοσι pr. A.

θρον ἐν ᾧ εἰσί. τότε δέ, ἐὰν μὲν δύνωνται καὶ φθά-
νωσι πρὶν ἀποθανεῖν, καὶ φίλους καὶ ἀναγκαίους τοὺς
σφετέρους καλοῦσι καὶ μαρτύρονται, καὶ λέγουσιν αὐ-
τοῖς ὑφ' ὧν ἀπόλλυνται, καὶ ἐπισκῆπτουσι τιμωρῆσαι
σφίσιν αὐτοῖς ἡδίκημένους· ἃ κάμοι παιδὶ ὄντι ὁ πα- 30.
τήρ, τὴν ἀθλίαν καὶ τελευταίαν νόσον νοσῶν, ἐπέσκη-
πτεν· ἐὰν δὲ τούτων ἀμαρτάνωσι, γράμματα γράφουσι
καὶ οἰκέτας τοὺς σφετέρους αὐτῶν ἐπικαλοῦνται μάρ-
τυρας καὶ δηλοῦσιν ὑφ' ὧν ἀπόλλυνται. κάκεῖνος ἐμοὶ
νέφ' ἔτι ὄντι ταῦτα ἐδήλωσε καὶ ἐπέσειλεν, ᾧ ἄνδρες,
οὐ τοῖς ἐαυτοῦ δούλοις.

Ἐμοὶ μὲν οὖν διήγηται καὶ βεβοήθηται τῷ τε- 31.
θνεῶτι καὶ τῷ νόμῳ· ἐν ὑμῖν δ' ἐς σκοπεῖν τὰ λοιπὰ
πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ δικάζειν τὰ δίκαια. οἶμαι δὲ
καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς κάτω μέλειν οἷ ἡδίκηνται.

§. 29, 3. φθάνωσι NAB Bekk. Dobs. μὲ φθάνωσι ceteri.
4. πρὶν ἀποθανεῖν] πρὶν ejecit Gesner. προαποθανεῖν conj. Lehner.
5. μαρτύρονται] μαρτύρωνται N. 6. Verba ἐπισκῆπτουσι — §. 30,
5. ἀπόλλυνται in marg. habet M. 7. αὐτοῖς uncis inclusit Bekk.

§. 30, 3. Ante γράμματα in A erasae sunt tres aut quatuor
litterae. γράφουσι] γράφωσι ZM. 4. οἰκέτας] πάντας ZM. ἐπι-
καλοῦνται] ἐπικαλοῦν Ald. 5. ἀπόλλυνται ZM Bekk. Cf. §. 29. ἂν
ἀπολοῦνται N. ἀπόλωνται vulg. 6. ἔτι ὄντι] ὄντι ἔτι ZM. ἐπέ-
σειλεν] ἀπέσειλεν ZM.

§. 31, 1. διήγηται] δὲ διήγηται N. 2. ἐν ὑμῖν δ' ἐς Cf.
§. 22. V. §. 89. ἐν ὑμῖν δ' ἐς vulg. 4. μέλειν] μέ λειν (sic,
una littera erasa) A. μέλλειν M Ald.

II.

ΤΕΤΡΑΛΟΓΙΑ Α.

α.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΟΝΟΥ ΑΠΑΡΑΣΗΜΟΣ.

Υπόθεσις.

- Πανταχοῦ μὲν τὴν οἰκίαν Ἀντιφῶν ἐνδείκνυται δύναμιν, μάλιστα δ' ἐν ταύταις ταῖς τετραλογίαις ἐν αἷς αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ἀγωνίζεται. δύο γὰρ ὑπὲρ τοῦ κατηγοροῦ λόγους εἰπὼν δύο καὶ ὑπὲρ τοῦ φεύγοντος
5. ἐμελέτησεν, ὁμοίως ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκιμῶν. ἔοικε μὲν οὖν οὗτος ὁ λόγος τῷ Λυσίου λόγῳ τῷ πρὸς Μικκίην γεγραμμένῳ, ἔχει δ' αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως ὧδε. ἀναχωρῶν τις ἀπὸ δείπνου εὐρέθη σὺν τῷ ἀκολούθῳ συγκεκομμένος. μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν συγγενῆς τις
 10. αὐτοῦ κατηγορεῖ ἐχθροῦ αὐτοῦ ὡς πεποιηκός τὸν φόνον· ὁ δ' ἀρνεῖται. ὅθεν σοχασμὸς ἢ εἰσις ἀτελής, ἐκ μόνου τοῦ προσώπου συνισάμενος. ἢ δὲ τοῦ λόγου διαίρεσις αὕτη. ἐν μὲν τοῖς προοιμίοις κατάστασιν ὁ λόγος οὐκ ἔχει, διὰ τὸ μήπω τὴν ὅλην ἠκριβῶσθαι
 15. τέχνην. ἀρχόμενος δὲ τῶν ἀγώνων πρώτη ἐχρήσατο ἀναιρέσει αἰτιῶν δι' ὧν ἀπέδειξεν ὅτι οὐδεὶς αὐτὸν τῶν
- ὀφει-

Ἐπίθεσις] ὑπόθεσις τῶν ἐξῆς N.

Vers. 1. ἐνδείκνυται] ἐνδείκνυται A. 3. αὐτὸς] αὐτὸν L, omissis quae inferuntur πρὸς αὐτὸν: ea om. etiam ZM. αὐτὸς πρὸς αὐτὸν Ald. 4. φεύγοντος NA Bekk. Dobs. λέγοντος ceteri. 5. ἐμελέτησεν] ἐμελέτησε λόγους N. 6. Λυσίου] Λυσίῳ N. Μικκίην] Μικκίην N. 8. δείπνου] δείπνων N. 12. μόνου τοῦ] Articulum om. N. 13. αὕτη om ZM. τοῖς προοιμίοις] Articulum om. N. κατάστασιν NABLZM Bekk. Dobs. τὴν κατάστασιν vulg. 14. οὐκ add. NAB Bekk. Dobs. διὰ τὸ] διὰ ZM. 15. τέχνην] δύναμιν L, marg. Z, δύναμιν τέχνην B. δύναμιν ἢ τέχνην marg. M. διάνοιαν ZM. 16. δι' ὧν] διὰ ZM. αὐτὸν NAB Bekk. Dobs. αὐτῶν ceteri.

ὀφειλόντων ὑπονοηθῆναι διέφθαιρον. εἶτα περιῆρησι τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ δεῖξαι ὅτι ἐξ ἐπιβουλῆς ἀπέθανε, καὶ λοιπὸν ἐμβάλλει εἰς τὴν βούλησιν· τὴν δὲ τῶν ἐλέγχων ἀπαίτησιν λύει τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ δούλου. εἶτα 20. παρέκβασις καὶ ἐπίλογος.

Ὅποσα μὲν τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων ἐπιβουλεύεται, οὐ χαλεπὰ ἐλέγχεσθαί ἐστιν· ἂν δ' οἱ ἱκανῶς μὲν πεφυκότες, ἔμπειροι δὲ τῶν πραγμάτων ὄντες, ἐν δὲ τούτῳ τῆς ἡλικίας καθεσῶτες ἐν ᾧ κράτιζοι φρονεῖν αὐτῶν εἰσὶ, πράττωσι, χαλεποὶ καὶ διαγνωσθῆναι καὶ δειχθῆναι εἰσι. διὰ γὰρ τὸ μέγεθος τοῦ 2. κινδύνου ἐκ πολλοῦ τὴν ἀσφάλειαν ὧν ἐπιβουλεύουσι σκοποῦντες οὐ πρότερον ἐπιχειροῦσιν ἢ πάσης ὑποψίας φυλακὴν ποιήσονται. γινώσκοντας οὖν ὑμᾶς χρὴ ταῦτα, καὶ ὅτι οὖν εἰκὸς παραλάβητε, σφόδρα πισεύειν αὐτῶ. ἡμεῖς δ' οἱ ἐπεξερχόμενοι τὸν φόνον οὐ τὸν αἴτιον ἀφέντες τὸν ἀναίτιον διώκομεν· σαφῶς γὰρ οἶδαμεν ὅτι 3. πάσης τῆς πόλεως μαινομένης ὑπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν διωχθῆ, τό τ' ἀσέβημα ἡμέτερον γίνεται, τῆς θ' ὑμετέρας

Vers 19. ἐμβάλλει] ἐσβάλλει ZM. βούλησιν NAB Bekk. Dobs. ποιήσων ceteri. 21. παρέκβασις] παρεκβάσεις N.

§. 1, 2. οἱ ante ἱκανῶς add. NAB Bekk. Dobs. 3. τῶν πραγμάτων] Articulum om. N. 5. αὐτῶν] αὐτῶν AM εἰσὶ, πράττωσι AB Bekk. Dobs. εἰσὶ, πράττουσι N. εἰσπράττωσι LZM. εἰς τὰ πρᾶγμα' ὡς ceteri. διαγνωσθῆναι AM Bekk. Dobs. (de codd. suis Bekk. tacet.) γνωσθῆναι N et ceteri. 6. δειχθῆναι εἰσὶ] δειχθῆναι εἰσὶ vulg.

§. 2, 4. ποιήσονται] ποιήσονται N. 5. παραλάβητε N et edd. omnes. παραλάβετε ABLZM. 7. ἀναίτιον] αἴτιον L.

§. 3. 1. οἶδαμεν] ἴσμεν ZM. Locum hunc adde exemplis a Matthiaeo gr. ampl. vol. I. p. 566. ed. III. allatis. 2. ὑπ' αὐτοῦ, ἕως] ὑπὸ τούτου ἕς ZM. διωχθῆ] Reisk. malit δειχθῆ. 3.

ἡμέτερον] ἰ ε μέτερον littera u erasa A. γίνεται] γένηται M.

- ἀμαρτίας ἢ ποινὴ εἰς ἡμᾶς τοὺς μὴ δικαίως διώκοντας ἀναχωρεῖ. ἅπαντος δὲ τοῦ μιάσματος ἀναχωροῦντος εἰς ἡμᾶς, ὡς ἂν δυνώμεθα σαφέςατα ἐξ ὧν γινώσκομεν πειρασόμεθα ὑμῖν δηλοῦν ὡς ἀπέκτεινε τὸν ἄνδρα.
4. Οὔτε γὰρ κακούργους εἰκὸς ἀποκτεῖναι τὸν ἄνθρωπον· ἔχοντες γὰρ ἂν τὰ ἱμάτια εὐρέθησαν· οὐδεὶς γὰρ ἂν τὸν ἔσχατον κίνδυνον περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύων ἐτοίμην καὶ κατειργασμένην τὴν ὠφέλειαν ἀφῆκεν. οὐ μὴν οὐδὲ παροινήσας οὐδεὶς διέφθειρεν αὐτόν· ἐγινώσκετο γὰρ ἂν ὑπὸ τῶν συμποτῶν. οὐδὲ μὴν οὐδ' ἐκ λαιδορίας· οὐ γὰρ ἄωρὶ τῶν νυκτῶν οὐδ' ἐν ἐρημίᾳ ἐλοιδοροῦντο. οὐδὲ μὴν ἄλλου σοχαζόμενος ἔτιχε τούτου· οὐ γὰρ ἂν σὺν τῷ ἀκολούθῳ διέφθειρεν
5. αὐτόν. ἀπολυομένης δὲ τῆς ὑποψίας ἀπάσης αὐτὸς ὁ θάνατος ἐξ ἐπιβουλῆς ἀποθανόντα μὲνύει αὐτόν. ἐπιθέσθαι δὲ τίνα μᾶλλον εἰκὸς ἐξιν ἢ τὸν μεγάλα μὲν κακὰ προπεπονθότα, ἔτι δὲ μείζονα ἐπίδοξον ὄντα
6. πάσχειν; ἐξιν δ' ὁ διωκόμενος οὗτος· ἐκ παλαιοῦ γὰρ ἐχθρὸς ὢν αὐτοῦ πολλὰς μὲν καὶ μεγάλας γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἶλεν, ἔτι δὲ μείζους καὶ πλείους δι-

§. 3, 5. δὲ add. NABLZM Bekk. Dobs. οὖν monente Stephano dedit Reisk. 6. ὡς] ἕως vett. edd. et plurimi codd. ὡς conj. Steph., recep. Reisk. Bekk. Dobs. et tenet N. 7. ὡς] τίς Hauptm.

§. 4, 1. Οὔτε γὰρ κακούργους — 2. τὰ ἱμάτια εὐρέθησαν] Haec ante Bekkerum post illa οὐδεὶς γὰρ ἂν — ἀφῆκεν legebantur, et a codicibus absunt, verbis ἔχοντες γὰρ ἂν τὰ ἱμάτια εὐρέθησαν exceptis, quae post ἀφῆκεν inferuntur in codd. NB. 3. περὶ τῆς] Articulum om. ZM.

§. 5, 3. δὲ τίνα] δέ τίνα pr. A. 5. πάσχειν abesse malit Baiter. ad Lycurg. p. 94. παθεῖν scribit Valckenar. ad Herod. 4, 11.

§. 6, 3. εἶλεν praebent codd. mss. omnes, Bekk. Dobs. pro vett. edd. scriptura εἶχεν, quam correxerunt Taylor. Reisk. Valckenar. Adon. p. 290 B. Eurip. Hippolyt. 1002. Herod. 6, 82.

ωχθεις οὐδεπώποτ' ἀποφυγῶν ἰκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε, τὰ δ' ἄγχιστα ἱερῶν κλοπῆς δυοῖν ταλάντων γεγραμμένος ὑπ' αὐτοῦ, συνειδῶς μὲν αὐτῷ τὸ ἀδίκημα, ἔμπειρος δ' ὢν τῆς τούτου δυνάμεως, μνησικακῶν δὲ τῶν ἔμπροσθεν, εἰκότως μὲν ἐπεβούλευσεν, εἰκότως δ' ἀμυνόμενος τὴν ἐχθρὰν ἀπέκτεινε τὸν ἄνδρα. ἢ τε γὰρ ἐπιθυμία τῆς τιμωρίας ἀμνήμονα τῶν κινδύ- 7. νων καθίστη αὐτόν, ὃ τε φόβος τῶν ἐπιφερομένων κακῶν ἐκπλήσσων θερμοτέρον ἐπιχειρεῖν ἐπῆρεν. ἤλπιζε τε τάδε μὲν δράσας καὶ λήσειν ἀποκτείνας αὐτόν καὶ ἀποφεύξεσθαι τὴν γραφήν· οὔτε γὰρ ἐπεξιέναι οὐδένα ἀλλ' ἐρήμην αὐτὴν ἔσεσθαι· εἴτε καὶ ἀλοίη, τιμωρησα- 8. μένω κάλλιον ἔδοξεν αὐτῷ ταῦτα πάσχειν ἢ ἀνάνδρως μηδὲν ἀντιδράσαντα ὑπὸ τῆς γραφῆς διαφθαρεῖναι. σαφῶς δ' ἤδει ἀλωσόμενος αὐτὴν· οὐ γὰρ ἂν τόνδε τὸν ἀγῶνα ἐνόμισεν ἀσφαλέςερον εἶναι.

Τὰ μὲν βιασάμενα ταῦτά ἐστιν ἀσεβῆσαι αὐτόν. 9. μάρτυρες δ' εἰ μὲν πολλοὶ παρεγένοντο, πολλοὺς ἂν παρεσχόμεθα· ἐνὸς δὲ τοῦ ἀκολούθου παραγενομένου, οἱ τούτου ἤκουον μαρτυρήσουσιν. ἔμπνους γὰρ ἔτι ἀρθεις, ἀνακρινόμενος ὑφ' ἡμῶν, τοῦτον μόνον ἔφη

§. 6, 4. οὐδεπώποτ'] οὐ πω ποτ' N. 5. ἄγχιστα] ἔγχιστα vett. edd. et Reisk. 8. εἰκότως μὲν] Reiskio deesse videntur haec: ὑπὲρ ἑαυτοῦ φοβούμενος.

§. 7, 2. καθίστη proposuit Reisk., recep. Bekk. καθίστησεν N. καθίστησιν vulg. 3. ἐπῆρεν] ἐπῆρε N. 4. τάδε] τάχα conj. Reisk. 5. οὔτε] οὐδὲ conj. Reisk. 6. ἐρήμην NAB Bekk. Dobs. ἔρημον ceteri. ἔσεσθαι] οἴεσθαι LZM.

§. 8, 1. εἴτε] εἰ δὲ malebat Reisk. 4. ἤδει] ἤδη Z.

§. 9, 2. μάρτυρες] μάρτυρας Scaliger. δ' εἰ] δὲ οἱ Z. δὲ εἰ M. 3. παρεσχόμεθα] παρειχόμεθα ZM. παρευχόμεθα BL. τοῦ] τοῦτοῦ τοῦ A. 4. οἱ τούτου] οἱ τοῦ τούτου A. 5. ἡμῶν] ὑμῶν N. τοῦτον conj. Gesner, ded. NAB Bekk. Dobs. τοῦτο ceteri.

- γνώναι τῶν παρόντων αὐτούς. ἐξελεγχόμενος δ' ὑπό
 τε τῶν εἰκότων ὑπό τε τῶν παραγενομένων, οὐδενὶ
 τρόπῳ οὔτε δικαίως οὔτε συμφερόντως ἀπολύοιτ' ἂν
 10. ὑφ' ὑμῶν. οἳ τε γὰρ ἐπιβουλεύοντες ἀνεξέλεγκτοι ἂν
 εἴησαν, εἰ μὴθ' ὑπὸ τῶν παραγενομένων μὴθ' ὑπὸ τῶν
 εἰκότων ἐξελέγχονται· ἀσύμφορόν θ' ὑμῖν ἐστὶ τόνδε μι-
 αρόν καὶ ἀναγνον ὄντα εἰς τὰ τεμένη τῶν θεῶν εἰσι-
 ὄντα μιαινειν τὴν ἀγνείαν αὐτῶν, ἐπὶ τε τὰς αὐτὰς
 τραπέζας ἰόντα συγκαταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους· ἐκ
 γὰρ τούτων αἱ τ' ἀφορίαι γίνονται δυσυχεῖς θ' αἱ
 11. πράξεις καθίστανται. οἰκείαν οὖν χρὴ τὴν τιμωρίαν
 ἠγησαμένους, αὐτῷ τούτῳ τὰ τούτου ἀσεβήματα ἀνα-
 θέντας, ἰδίαν μὲν τὴν συμφορὰν, καθαρὰν δὲ τὴν
 πόλιν καταστῆσαι.

§. 9, 6. γνώναι τῶν παρόντων N. τῶν παρόντων γνώναι vulg.
 Pro παρόντων fuit quum παρόντων mallet Bekk. coll. II., 2, §. 4.
 αὐτούς] αὐτούς vulg. αὐτός conj. Gesner. ἐξελεγχόμενος] ἐλεγ-
 χόμενος N. 7. εἰκότων NAB. Bekk. Dobs. et conjecerat Reisk.
 οἰκότων L. οἰκετῶν Z et edd. vett. 9. ὑμῶν] ἡμῶν ZM.

§. 10, 2. μὴθ' ὑπὸ] μῆτε ὑπὸ N. 3. ἐξελέγχονται] ἐξελέγ-
 χονται AB. Dobs. ἐξελέγχονται vel ἐξελέγχοιντο conj. Reisk.
 ἀσύμφορόν θ' ὑμῖν Bekk. Dobs. cum codicibus, ut videtur: quod
 tuetur etiam N. ἀσύμφορόν ὑμῖν A. ἀσύμφορον ὑμῖν ceteri editi.
 5. ἐπὶ τε τὰς αὐτὰς NAB. Bekk. Dobs. ἐπὶ γε πρὸς αὐτὰς LM.
 ἐπὶ τε τὰς conj. Steph. et Gesner. et ded. Reisk. ἐπὶ γε τὰς
 vett. edd. 6. ἰόντα] ἰόντας M συγκαταπιμπλάναι] συνανα-
 πιμπλάναι conj. Dobree. 7. αἱ τ' N. αἱ τε vulg. γίνονται
 M. γίνονται vulg. δυσυχεῖς θ' NABLM Bekk. Dobs. καὶ δυ-
 συχεῖς ceteri.

β.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΡΑΓΜΑ.

Ἑπόθεσις.

Ὁμολογεῖ μὲν τὴν πρώτην ἔχθραν τὴν πρὸς τὸν τεθνηκότα ὁ ἀπολογούμενος, ἀρνεῖται δὲ τὸν φόνον καὶ τεκμήριον τοῦ μὴ πεφονευκέναι ποιεῖται τὴν ἔχθραν. λέγει γὰρ ὅτι ἐχθρὸς ὢν ἤδειν πάντως τὴν αἰτίαν κατ' ἔμαντοῦ ἤξουσιν· διὰ τοῦτο οὐκ ἂν ἐφόνεον. δια- 5. βάλλει δὲ καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ οἰκέτου ὡς ἐκ παρασκευῆς γεγонуῖαν τῶν δεσποτῶν. οὐκ ἀπίθανον δὲ φησι κακούργους ἀνελόντας αὐτὸν ἀποδῦσαι τὰ ἱμάτια μὴ φθᾶσαι.

Οὐ μοι δοκῶ ἀμαρτάνειν ἀτυχέσατον ἔμαντὸν ἡγούμενος εἶναι τῶν πάντων ἀνθρώπων. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων οἱ δυσυχοῦντες ὁπόταν μὲν ὑπὸ χειμῶνος πο- νῶσιν, εὐδίας γενομένης παύονται· ὅταν δὲ νοσήσωσιν, ὑγιεῖς γενόμενοι σώζονται· ἐὰν δὲ τις ἄλλη συμφορὰ καταλαμβάνῃ αὐτούς, τὰ ἐναντία ἐπιγιγνόμενα ὀνύνησιν. ἐμοὶ δὲ ζῶν τε ἀνθρώπος ἀνατροπεὺς τοῦ οἴκου ἐγέ- 2. νετο, ἀποθανών τε κἂν ἀποφύγω, ἱκανὰς λύπας καὶ

ΑΠΟΛ. Ε. Τ. Α. ΠΡ. Ἑπόθ.] κατηγορία φόνου ἀπαράοημος. ὑπόθεσις τοῦ ἐξῆς. ἀπολογία εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ν.

Vers 3. τὴν ἔχθραν add. NAB Bekk. Dobs. 4. τὴν αἰτίαν κατ' ἔμαντοῦ NAB Bekk. Dobs. τὴν αἰτίαν κατ' ἔμοῦ LZ. τὴν ἀπὸ αἰτίαν κατ' ἔμοῦ M. κατ' ἔμοῦ τὴν αἰτίαν ceteri. 6. καὶ om. Z. 7. γεγонуῖαν τῶν δεσποτῶν] γεγонуῖαν τῶν δεσποτῶν τοῦ οἰκέτου τῶν δεσποτῶν penna ducta per vocc. τοῦ οἰκέτου A. γενομένην τῶ οἰκέτη (in marg. γεγонуῖαν) M. 8. φησι] φασι LZM Ald. ἀποδῦσαι] ἀποδύσθαι vett. edd.

§. 1, 2. εἶναι om. ZM. τῶν πάντων] Articulum add. NAB Bekk. Dobs. 3. ἄλλων οἱ] ἄλλοι ZM. 5. ἐὰν δέ] ἐὰν τε N. 6. ἐπιγιγνόμενα NAB Bekk. Dobs. ἐπιγεγνόμενα ceteri.

- φροντίδας ἐμβέβληκεν. εἰς τοῦτο γὰρ βαρυνδαιμονίας ἤκω, ὥς οὐκ ἀρκοῦν μοί ἐσιν ἑμαυτὸν ὅσιον καὶ δίκαιον παρέχοντα μὴ διαφθαρῆναι, ἀλλὰ κὰν μὴ τὸν ἀποκτείναντα εὐρῶν ἐξελέγξω, ὃν οἱ τιμωροῦντες αὐτῷ ἀδύνατοι εὐρεῖν εἰσίν, αὐτὸς καταδοχθεὶς φονεὺς εἶναι
3. ἀνοσίως ἀλώσομαι. καὶ ἐμὲ ὡς δεινὸν μὲν παγχάλεπόν φασιν ἐλέγχεσθαι εἶναι, ὡς δ' ἠλίθιον ἐξ αὐτῶν ὧν ἔπραξα φανερόν εἶναι ἐργασάμενον τὸ ἔργον. εἰ γὰρ νῦν διὰ τῆς ἐχθρας τὸ μέγεθος εικότως ὑφ' ὑμῶν καταδοκοῦμαι, πρὶν ἐργάσασθαι εἰκότερον ἦν τὸν εἰδότα τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν εἰς ἐμὲ οὔσαν, καὶ τῶν ἄλλων εἰ τινα ἔγνων ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ, διακωλύειν μᾶλλον ἢ αὐτὸν ἐργασάμενον εἰς ἐκουσίους καὶ προδήλους ὑποψίας ἐμπεσεῖν· ἔκ τε γὰρ αὐτοῦ τοῦ ἔργου φανερὸς γενόμενος ἀπωλλύμην, λαθῶν τε σαφῶς ἤδειν
4. τήνδε τὴν ὑποψίαν εἰς ἐμὲ οὔσαν. ἄθλια μὲν οὖν πάσχω μὴ ἀπολογεῖσθαι μόνον βιαζόμενος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀποκτείναντας φανεροὺς κατασηῆσαι· ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐπιχειρητέον· οὐδὲν γὰρ πικρότερον τῆς ἀνάγκης ἔοικεν εἶναι. ἔχω δὲ οὐδαμῶς ἄλλως ἐλέγχειν ἢ ἐξ ὧν τοὺς ἄλλους ὁ κατήγορος ἀπολύων αὐτὸν τὸν θάνατόν

§. 2, 3. ἐμβέβληκεν] προβέβληκεν N. 7. καταδοχθεὶς NAB Bekk. Dobs. καταδοκηθεὶς ceteri. Cf. Matth. gr. ampl. vol. I. p. 560. ed. III.

§. 3, 1. μὲν παγχάλεπόν] μὲν ὡς δεινὸν παγχάλεπόν A. 6. τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν] τὴν νῦν ὑποψίαν N. οὔσαν] ἰοῦσαν malebat Reiskius, neque id temere, Bekkero iudice. τῶν] τὸν BZM. ἄλλων] ἄλλον ZM. 7. ἔγνων] ἔγνω LZM. 10. ἀπωλλύμην] ἀπώλυμην N.

§. 4, 4. πικρότερον) „Exspectasses κρείσσον (Alcest. 968 [986]). An σκληρότερον ut p. 121. 17. (i. e. III. β. §. 2.)? Qu. ισχυρότερον. v. Eurip. Helen. 521.“ Dobree. Advn. p. 168. 5. ἔοικεν NAB Bekk. Dobs. ἔδοξεν ceteri. 6. ἀπολύων] ἀπολλύων M. θάνατόν] θανάοντα Bayer.

φησι μνηύειν ἐμὲ τὸν φρονέα ὄντα. εἰ γὰρ τούτων ἀναίτιων δοκούντων εἶναι ἐν ἐμοὶ τὰ δίκημα φανεῖται, τούτων ὑπόπτων ὄντων ἐγὼ δ' εἰκότως καθαρὸς δοκοίην εἶναι.

Ἔξι δὲ οὐκ ἀπεικός, ὡς οὔτοι φασιν, ἀλλὰ εἰκός 5. ἀωρὶ τῶν νυκτῶν πλανώμενον ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διαφθαρήναι. τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδυθῆναι οὐδὲν σημεῖόν ἐστιν· εἰ γὰρ μὴ ἔφθησαν περιδύσαντες αὐτόν, ἀλλὰ τινὰς προσιόντας φοβηθέντες ἀπέλιπον, ἐσωφρόνουν καὶ οὐκ ἐμαίνοντο τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. εἰ δὲ μὴ καὶ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διεφθάρη, 6. ἀλλ' ἑτέροισι ἰδὼν ἄλλο τι κακὸν ποιοῦντας, ἵνα μὴ μνηστῆς τοῦ ἀδικήματος γένηται, ἀπέθανεν ὑπ' αὐτῶν, τίς οἶδε; τοὺς δὲ μὴ πολὺ ἤσσαν ἐμοῦ μισοῦντας αὐτόν — ἤσαν δὲ πολλοὶ — πῶς οὐκ εἰκός ἦν ἐμοῦ μᾶλλον διαφθεῖραι αὐτόν; ἐκείνοις μὲν γὰρ φανερὰ ἦν ἡ ὑπόψια εἰς ἐμὲ οὔσα, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ ἐκείνων ὑπαίτιος ἐσόμενος σαφῶς ἤδειν. τοῦ δὲ ἀκολούθου ἡ μαρτυρία 7. πῶς ἀξία πιεῦσθαι ἐστίν; ὑπὸ τε γὰρ τοῦ κινδύνου ἐκπεπληγμένον αὐτόν οὐκ εἰκός ἦν τοὺς ἀποκτείναντας γινῶναι, ἰπὸ τε τῶν κυρίων ἀναγινωσκόμενον ἐπινεῦσαι

§. 4, 9. ἐγὼ δ' εἰκότως ALM Dobs. ἐγὼ δ' εἰκότως B. ἐγὼ δ' εἰκότως N. ἐγὼ δ' εἰκότως Bekk. ἐγὼ δ' εἰκότως Klotz. Quaestt. critt. p. 101. ἐγὼ δ' εἰκότως ceteri.

§. 5, 3. μὲν γὰρ] γὰρ N. Cf. V. §. 38. 4. περιδύσαντες] περιδήσαντες ZM. 5. τινὰς] τινὰ Ald.

§. 6, 1. εἰ δὲ μὴ καὶ] Reisk. aut εἰ δὲ μὴ, καὶ —, aut εἰ δὲ καὶ μὴ legendum esse censet. 3. αὐτῶν, τίς οἶδε; τοὺς δὲ] αὐτῶν; τίς οἶδε τοὺςδε, N. 5. ἤσαν δὲ — 6. αὐτόν; om. LZ et vulg. ante Bekk. Voc. δὲ a correctore habet A. εἰκός ἦν] εἰκός εἰς ἦν corr. A et B. εἰκός ἦν εἰς N.

§. 7, 2. πιεῦσθαι ἐστίν] πιεῦσθαι ἐστίν vulg. γὰρ om. LZM et vulg. ante Bekk. 3. ἀποκτείναντας] ἀποκλίναντας Z. 4. τῶν κυρίων] τῶν οὐ κυρίων conj. Reisk.

- ἦν εἰκός. ἀπιστουμένων δὲ καὶ τῶν ἄλλων δούλων ἐν ταῖς μαρτυρίαις — οὐ γὰρ ἂν ἐβασανίζομεν αὐτούς — πῶς δίκαιον τούτῳ μαρτυροῦντι πισεισαντας δια-
8. φθειραί με; εἰ δέ τις τὰ εἰκότα ἀληθέσιν ἴσα ἠγεῖται καταμαρτυροῦσαί μου, ταῦτ' ἀντιλογισάσθω, ὅτι με εἰκότερον ἦν τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβουλῆς τηροῦντα φυλάξασθαι καὶ μὴ παραγενέσθαι τῷ ἔργῳ μᾶλλον
9. ἢ τοῦτον σφαττόμενον ὀρθῶς γινῶναι. ὡς δὲ τόνδε τὸν κίνδυνον οὐκ ἀσφαλέςτερον τοῦ ἀπὸ τῆς γραφῆς ἠγούμην εἶναι ἀλλὰ πολλαπλάσιον, εἰ μὴ παρεφρόνουν, διδάξω. ἀλοῦς μὲν γὰρ τὴν γραφὴν τῆς μὲν οὐσίας ἠδεῖν ἐκρησόμενος, τῆς δὲ πόλεως καὶ τοῦ σώματος οὐκ ἐξερούμην, περιγενόμενος δὲ καταληφθεὶς, καὶ ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, οὐκ ἂν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἦλθον· ἐὰν δὲ νῦν καταληφθεὶς ἀποθάνω, ἀνόσια ὀνειδή τοῖς παισὶν ὑπολείψω, ἢ φυγῶν γέρων καὶ ἀπολις ὢν ἐπὶ ξενίας πτωχεύσω.

§. 7, 6. ἂν add. NA Bekk. Dobs.

§. 8, 1. ἀληθέσιν] τοῖς ἀληθέσιν malit Reisk. 2. ταῦτ' dedi pro vulg. ταῦτόν. Cf. Bast. comment. palaeogr. p. 771. ταῦτόν αὐτόν ZM. τοῦτό γ' aut ταῦτά γ' malebat Reisk.

§. 9, 1. τόνδε Dobree. Cf. α. §. 8. γ. §. 6. οὐδὲ vulg. Reisk. pro οὐδὲ — οὐκ conjecerat οὐδὲ — τοῦτον. 3. εἰ μὴ] εἰ μὲν BLZM. A ut vulg. sed correctus. 5. τῆς δὲ — ἐξερούμην] τοῦ δὲ σώματος καὶ τῆς πόλεως οὐκ ἀπεξερούμην N. τοῦ

σώματος] τῆς τοῦ σώματος οὐσίας Z. τῆς οὐσίας M. 6. καταληφθεὶς dedi pro vulg. καὶ ληφθεὶς, Cf. Bast. comm. pal. p. 234. 342. 638. καὶ λειφθεὶς Taylor et Gesner. καὶ οὐ λειφθεὶς Reisk. ἢ καὶ ληφθεὶς conj. Meier. de bon. damn. p. 16. Dobree haec aut delenda aut cum καὶ (i. e. etiamsi) καταληφθεὶς commutanda esse censet. 8. καταληφθεὶς] καταλειφθεὶς pr. A. 9. παισὶν ὑπο-

λειψω NABL Bekk. Dobs. πᾶσιν ὑποδείξω Z. πᾶσιν ὑποδείξω M. παισὶ καταλείψω ceteri. Cf. III. δ. §. 9. IV. α. §. 3. γ. §. 3. 10. ξενίας] ξένης Reisk. et Meier l. l. p. 21. Cf. Plat. Cratyl.

Οὕτω μὲν ἃ κατηγοροῦμαι μου πάντα ἄπιστά ἐστιν 10.
 ἀπολύεσθαι δὲ ὑφ' ὑμῶν, εἰ καὶ εἰκότως μὲν ὄντως δὲ
 μὴ ἀπέκτεινα τὸν ἄνδρα, πολὺ μᾶλλον δίκαιός εἰμι.
 ἐγὼ τε γὰρ φανερόν ὅτι μεγάλα ἀδικούμενος ἠμυνά-
 μην· οὐ γὰρ ἂν εἰκότως ἐδόκουν ἀποκτεῖναι αὐτόν·
 τοὺς τε ἀποκτείναντας καὶ οὐ τοὺς αἰτίαν ἔχοντας ἀπο-
 κτεῖναι ὀρθῶς ἂν καταλαμβάνοιτε. ἐκ δὲ παντὸς τρό- 11.
 που ἀπολούμενος τῆς αἰτίας ἔγωγε οὔτε εἰς τὰ τεμένη
 εἰσιὼν τὴν ἀγνείαν τῶν θεῶν μιανῶ, οὔτε ὑμᾶς πείθων
 ἀπολύσαι με ἀνόσια πράττω. οἱ δὲ διώκοντες μὲν ἐμὲ
 τὸν ἀναίτιον, τὸν δ' αἰτίον ἀφιέντες, τῆς τε ἀφορίας
 αἰτιοὶ γίνονται, ὑμᾶς τε ἀσεβεῖς εἰς τοὺς θεοὺς πεί-
 θοντες καταστῆναι πάντων ὧν ἐμὲ ἄξιόν φασι παθεῖν
 εἶναι δίκαιοί εἰσι τυγχάνειν. τούτους μὲν οὖν τούτων 12.
 ἄξιους ὄντας ἀπίστους ἠγεῖσθε· ἐμὲ δὲ ἐκ τε τῶν προ-
 ειργασμένων γνώσεσθε οὔτε ἐπιβουλεύοντα οὔτε τῶν
 οὐ προσηκόντων ὀρεγόμενον, ἀλλὰ τᾶναντία τούτων
 πολλὰς μὲν καὶ μεγάλας εἰσφορὰς εἰσφέροντα, πολλὰ
 δὲ τριηραρχοῦντα, λαμπρῶς δὲ χορηγοῦντα, πολλοῖς
 δὲ ἐρανίζοντα, μεγάλας δὲ ὑπὲρ πολλῶν ἐγγίας ἀπο-
 τίνοντα, τὴν τε οὐσίαν οὐ δικαζόμενον ἀλλ' ἐργαζόμε-

p. 429. E. εἴ τις ἀπαντήσας σοι ἐπὶ ξενίας — εἶποι· Χαῖρε, ὦ
 ξένη Ἀθηναίε.

§. 10, 5. εἰκότως ἐδόκουν N. ἐδόκουν εἰκότως vulg. αὐτόν·
 τοὺς τε — ὀρθῶς] Haec add. NA Bekk. Dobs.: quorum loco B
 solum habet ὀρθῶς, L lacunam. 7. καταλαμβάνοιτε N: quod con-
 jecerat Bekk. καταλαμβάνητε AB Dobs. καταλαμβάνηται ceteri.

§. 11, 5. τὸν δ' αἰτίον] τὸν δὲ αἰτίον N. 6. γίνονται N.
 γίνονται vulg. ἀσεβεῖς εἰς] ἀσεβεῖς τε εἰς N.

§. 12, 2. ἀπίστους] ἄξιους, penna ducta per voc., ἀπίστους
 add. in marg. M. ἐκ τε τῶν NAB Dobs. ἐκ τῶν vulg. 4. τᾶ-
 ναντία] τὰ ἐναντία N. 5. πολλὰ] πολλάκις conj. Bekk. in Ad-
 dend. 6. πολλοῖς Salmasius Obs. ad J. Att. et Rom. II. p. 57.,
 Heraldus, Reisk., et Meier Att. Process. p. 542. n. 99. πολλοὺς
 vulg.

νον κεκτημένον, φιλοθύτην δὲ καὶ νόμιμον ὄντα. τοιούτου δὲ ὄντος μου μηδὲν ἀνόσιον μηδ' αἰσχρὸν κατα-
 13. γνῶτε. εἰ δὲ ὑπὸ ζῶντος ἐδιωκόμην, οὐκ ἂν μόνον
 ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ἀπελογούμην, ἀλλ' αὐτόν τε τοῦτον καὶ
 τοὺς τούτῳ μὲν βοηθοῦντας, παρ' ἐμοῦ δὲ ὠφελείσθαι
 ζητοῦντας ἐφ' οἷς κατηγορεῖτέ μου, ἀπέδειξα ἂν ἀδι-
 κοῦντας. ταῦτα μὲν οὖν ἐπιεικέστερον ἢ δικαιότερον
 παρήσω· δέομαι δ' ὑμῶν, ὧ ἄνδρες τῶν μεγίστων κρι-
 ταὶ καὶ κύριοι, ἐλεήσαντας τὴν ἀτυχίαν μου ἰατροὺς
 γενέσθαι αὐτῆς, καὶ μὴ συνεπιβάντας τῇ τούτων ἐπι-
 θέσει περιιδεῖν με ἀδίκως καὶ ἀθέως διαφθαρέντα
 ὑπ' αὐτῶν.

γ.

ΕΚ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ Ο ΥΣΤΕΡΟΣ.

Υπόθεσις.

Τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου λύει ἐν-
 ταῦθα, ὡς οὔτε ἄπιστος ἢ μαρτυρία τοῦ οἰκέτου, οὔτε

§. 12, 9. κεκτημένον] καὶ κεκτημένον A. τοιούτου NABLZM Bekk. Dobs. et conjecerat Steph. τούτου ceteri. 10. μηδ' N. μηδὲ AM Ald. μηδὲ vulg.

§. 13, 2. ἀπελογ.] ἐπελογ. ZM. 4. κατηγορεῖτέ μου ABLM. κατηγορεῖται τέ μου N. κατηγοροῦνται μου Gesner. πατηγορεῖται μου vulg. 5. ἢ δικαιότερον add. NABLZM Bekk. Dobs. 7. ἐλεήσαντας] ἐλεήσαντε vett. edd. Illud conjec. Steph., recep. recentt. edd. et tuentur codd. NAM atque ceteri, opinor, omnes: de suis enim Bekkerus tacet. 9. περιιδεῖν με — διαφθαρέντα N. περιιδεῖν — διαφθαρέντα με vulg. Cod. N huic orationi sub- jicit vv. ἀπολογία φόνου ἀπαρασίμου.

ΕΚ. Κ. Ο ΥΣΤ.] κατηγορία ὕστερος ABLZ sed A fortasse κατηγορίας. κατηγορία ὕστερος margine decurtata M. om. Ald.

Υπόθεσις] ὑπόθεσις τοῦ ἐξῆς. κατηγορία ὕστερος. N.

Vers 1. κατηγορουμένου] κατηγοροῦ ZM.

ἀπίθανον πλούσιον ὄντα καὶ ἐνδοξον ποιῆσαι τὸν φό-
νον, διακινδυνεύειν μέλλοντα ὑπ' αὐτοῦ τὴν οὐσίαν
ἀπολέσαι. τὰς προτάσεις δὲ λύει 'κατὰ περιτροπὴν' 5.
ἐκείνου γὰρ εἰπόντος ὅτι ἀτυχῆς εἰμι, περιτρέπει λέγων
ὅτι ἡ ἀτυχία παρ' αὐτοῦ ἀδικεῖται.

" *Ἡ* τε ἀτυχία ἀδικεῖται ὑπ' αὐτοῦ, ἣν προῖζάμενος
τῆς κακουργίας ἀφανίσαι τὴν αὐτοῦ μαρίαν ζητεῖ·
ὑπὸ τε ἡμῶν οὐκ ἄξιος ἐλεῖσθαι ἔστιν, ἀκούσιον μὲν
τῷ παθόντι περιθεῖς τὴν συμφορὰν, ἐκουσίως δὲ αὐ-
τὸς εἰς τοὺς κινδύνους καταστάς. ὡς μὲν οὖν ἀπέ-
κτεινε τὸν ἄνδρα ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπεδείξαμεν·
ὡς δὲ οὐκ ὀρθῶς ἀπελογήθη νῦν πειρασόμεθα ἐλέγ-
χοντες.

Εἴτε γὰρ προσιόντας τινὰς προῖδόντες οἱ ἀποκτεί- 2.
ναντες αὐτοὺς ἀπολιπόντες ᾗχοντο φεύγοντες πρότερον
ἢ ἀπέδυσαν, οἱ ἐντυχόντες ἂν αὐτῷ, εἰ καὶ τὸν δε-
σπότην τεθνεῶτα εὔρον, τὸν γε θεράποντα, ὃς ἔμπρους
ἀρθεῖς ἐμαρτύρει, ἔτι ἔμφρονα εὔρόντες, σαφῶς ἀνα-

Vers 3. πλούσιον ὄντα NAB Bekk. Dobs. ὄντα LZM. ὄν
ἀλλὰ ceteri. 7. Post ἀτυχία in A litterae tres aut quatuor era-
sae sunt.

§. 1, 2. αὐτοῦ] αὐτοῦ NAM Ald. 4. συμφορὰν] τυμφορὰν
Ald. αὐτὸς εἰς] εἰς αὐτοὺς Z. αὐτοὺς L. αὐτοὺς M. 5.
τοὺς add. NAB Bekk. Dobs. 7. ἐλέγχοντες aut in ἐλέγχειν cum
Stephano malebat mutare Reiskius, aut ante participium inserere
ἀποδείξειν.

§. 2, 1. προῖδόντες N. ἰδόντες vulg. οἱ om. Z. 2. αὐτοὺς]
αὐτὸν Taylor. 3. αὐτῷ aut cum αὐτῶν, deleta post h. v. vir-
gula, aut cum αὐτοῖς commutari jubet Reisk. 4. ὃς NAM. et Bek-
keri, opinor, omnes, Bekk. Dobs. quod conjectura assequutus erat
Reisk. ὡς vett. edd. 5. ἔμφρονα conj. Steph., recep. recentt.
edd. et exstat in codd. NAM atque, id quod e tacente Bekkero
colligo, in Bekkeri omnibus: εὔφρονα vett. edd.

- κρίναντες τοὺς ἐργασαμένους ἡγγειλαν ἂν ἡμῖν, καὶ οὐχ οὗτος ἂν τὴν αἰτίαν εἶχεν· εἴτε ἄλλοι τινὲς ἕτερόν τι τοιοῦτον κακουροῦντες ὀφθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ γνωσθῶσι διέφθειραν αὐτούς, ἅμα τῷ τούτων φόβῳ τὸ κακούρημα ἂν ἐκηρύσσετο καὶ εἰς τούτους ἂν ἦ
3. ὑποψία ἦκεν. οἳ τε ἦσσαν κινδυνεύοντες τῶν μαλλῶν ἐν φόβῳ ὄντων οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν μαλλον ἐπεβούλευσαν αὐτῷ· τοὺς μὲν γὰρ ὅ τε φόβος ἢ τε ἀδικία *οὐχ* ἱκανὴ ἦν παῦσαι τῆς προθυμίας, τοῖς δὲ ὅ τε κίνδυνος ἢ τε αἰσχύνη μείζων οὔσα τῆς διαφορᾶς, εἰ καὶ διενοήθησαν ταῦτα προᾶξαι, ἀρκοῦσα ἦν σωφρο-
4. νίσαι τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης. οὐκ ὀρθῶς δὲ τὴν τοῦ ἀκολούθου μαρτυρίαν ἀπίσον λέγουσιν εἶναι. οὐ γὰρ ἐπὶ ταῖς τοιαύταις μαρτυρίαις βασανίζονται ἀλλ' ἐλεύθεροι ἀφίενται· ὁπόταν δὲ ἢ κλέψαντες ἀπαρῶνται ἢ συγκρούπῳσι τοῖς δεσπόταις, τότε βασανίζοντες
5. ἀξιούμεν ἀληθῆ λέγειν αὐτούς. οὐδὲ μὴν ἀπογενέσθαι ἢ παραγενέσθαι εἰκότερον αὐτὸν εἶναι. εἰ γὰρ ἀπεγένετο, τὸν μὲν κίνδυνον τὸν αὐτὸν ἔμελλε καὶ παρῶν κινδυνεύειν — πᾶς γὰρ αὐτῶν ληφθεὶς τοῦτον

§. 2, 7. οὗτος ἂν N. οὗτος vulg. 8. τοιοῦτον add. NAB Bekk. Dobs. αὐτῶν NA Bekk. Dobs. αὐτοῦ ceteri. 10. ἐκηρύσσετο] ἐκηρύττετο ZM. 11. ἦκεν] ἦλθεν M.

§. 3, 3. ἀδικία] ἄδεια ZM. 4. οὐχ inserui auctore Reiskio. προθυμίας] προμηθίας Bekk. 6. σωφρονοῦσαι] σωφρονῆσαι N.

§. 4, 3. βασανίζονται] μακαρίζονται M. 4. ἢ κλέψαντες NAB Bekk. Dobs. et dederat jam Reisk., qui pro κλέψ. malebat συγκλέψαντες. οἱ κλέπτοντες ZM. οἱ κλέψαντες ceteri. 6. Post λέγειν Reiskio videtur deesse ἀναγκάζειν.

§. 5, 3. τὸν μὲν κίνδυνον τὸν αὐτὸν Bekk. Dobs. et exstat in cod. N. τὸν κίνδυνον τὸν αὐτὸν A. τὸν μὲν κίνδυνον οὐ τὸν αὐτὸν ceteri. 4. πᾶς N: idem conjecerat Bekk. (coll. var. script. §. 7.), recep. Dobs. πῶς ceteri. αὐτῶν ληφθεὶς NA Bekk.

ἂν τὸν ἐπιβουλεύσαντα ἤλεγχεν ὄντα — τὸ δ' ἔργον ἦσσαν πράσσειν. οὐδείς γὰρ ὅσις τῶν παρόντων οὐκ ἂν ὀκνηρότερος εἰς τὴν πράξιν ἦν. ὡς δ' οὐκ ἐλάσσω 6. ἀλλὰ πολὺ μείζω τὸν ἀπὸ τῆς γραφῆς κίνδυνον ἢ τόνδε ἠγεῖτο εἶναι διδάξω. τὸ μὲν *γὰρ* ἀλῶναι καὶ ἀποφυγεῖν ἀμφοτέρας τὰς διώξεις ἐν ἴσαις ἐλπίσι θῶμεν αὐτῷ εἶναι. μὴ παραχθῆναι δὲ τὴν γραφὴν οὐδεμίαν ἐλπίδα εἶχε τούτου γε ζῶντος· οὐ γὰρ ἂν ἐπείθετο αὐτῷ· εἰς δὲ τόνδε τὸν κίνδυνον ἤξειν οὐκ ἠλπίσε· λήσειν γὰρ ἐδόκει ἀποκτείνας αὐτόν. ἀξιῶν δὲ διὰ τὸ 7. φανερὰν εἶναι τὴν ὑποψίαν αὐτῷ μὴ καταδοκεῖσθαι ὑφ' ὑμῶν, οὐκ ὀρθῶς ἀξιοῖ. οὐ γὰρ τοῦτον ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ὄντα ἱκανὴ ἦν ἡ ὑποψία ἀποσρέψαι τῆς ἐπιθέσεως. οὐδείς γὰρ ἐπεβούλευσεν αὐτῷ· πᾶς γὰρ ἂν τις τῶν ἦσσαν κινδυνεύοντων τὴν ὑποψίαν μᾶλλον τοῦ κινδύνου φοβούμενος, ἦσσαν ἢ οὗτος ἠγεῖτο αὐτῷ. αἱ δ' εἰσφοραὶ καὶ χορηγίαι εὐδαιμονίας μὲν 8. ἱκανὸν σημεῖόν ἐστι, τοῦ δὲ μὴ ἀποκτεῖναι τάναντία·

Dobs. ἂν αὐτῶν ὁ ληφθεὶς (ληφθεὶς BL et corr. A.) ceteri. 6.

γὰρ add. NABLZM Bekk. Dobs. 7. εἰς] ^{εἰς} πρὸς L. πρὸς ZM. §. 6, 2. τόνδε] τόδε pr. A. τότε N. 3. τὸ μὲν γὰρ] γὰρ addidi auct. Reisk. Cf. III. γ. §. 10. δ. §. 6. IV. δ. §. 6. 5. παραχθῆναι NA Scaliger. Reisk. Bekk. Dobs. ἐπαχθῆναι Hauptmann. παραχρῆναι ceteri. 6. εἶχε τούτου γε N. γ' εἶχε τούτου vulg. ἐπέθετο] ἐπέθετο Dobree. 7. κίνδυνον] ἀγῶνα N.

§. 7, 1. τὸ φανερὰν] Post τὸ erasa μὴ particula additur supra versum ante καταδοκεῖσθαι in A. 2. μὴ] μὲν BLZM. 3. οὐ γὰρ — 5. τῆς ἐπιθέσεως. οὐδείς γὰρ] εἰ γὰρ — τῆς ἐπιθέσεως, οὐδείς γ' ἂν conj. Reisk. 4. ἀποσρέψαι] ἀποτρέψαι Dobree. 5. ἐπεβούλευσεν] ἐπεβούλευεν pr. A. πᾶς NA Bekk. Dobs. παῖς L. πῶς ceteri. 6. ἦσσαν] ἦσαν pr. A. 7. ἠγεῖτο] Reisk. ante h. v. omissum esse putabat ἐπιθετέον vel ἐπιβουλευτέον vel ἐπιχειρητέον εἶναι: malim pro ἠγεῖτο rescribere ἐπέθετο.

§. 8, 1. εὐδαιμονίας μὲν ἱκανὸν N. ἱκανὸν μὲν εὐδαιμονίας vulg. 2. ἐστὶ] Hauptm. et Reisk. malebant εἶσι.

περὶ γὰρ αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποσερηθῆ, εικότως μὲν ἀνοσίως δὲ ἀπέκτεινε τὸν ἄνδρα. φάσκων δὲ οὐ τοὺς εικότως ἀλλὰ τοὺς ἀποκτείναντας φονέας εἶναι, περὶ μὲν τῶν ἀποκτεινάντων ὀρθῶς λέγει, εἶπερ ἐγένετο φανερόν ἡμῖν τίνες ἦσαν οἱ ἀποκτείναντες αὐτόν· μὴ δεδηλωμένων δὲ τῶν ἀποκτεινάντων, ὑπὸ τῶν εικότων ἐλεγχόμενος οὗτος ἂν καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἀποκτείνας αὐτὸν εἶη. οὐ γὰρ ἐπὶ μαρτύρων ἀλλὰ κρυπτόμενα πράσσεται τὰ τοιαῦτα.

9. Οὕτω δὲ φανερῶς ἐκ τῆς αὐτοῦ ἀπολογίας ἐλεγχθεῖς διαφθείρας αὐτόν, οὐδὲν ἕτερον ὑμῶν δεῖται ἢ τὴν αὐτοῦ μαρίαν εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι. ἡμεῖς δὲ ὑμῶν δεόμεθα μὲν οὐδέν, λέγομεν δ' ὑμῖν, εἰ μήτε ἐκ τῶν εικότων μήτε ἐκ τῶν μαρτυρουμένων οὗτος νῦν ἐλέγχεται, οὐκ ἔστιν ἔτι τῶν διωκομένων ἐλεγχος οὐδεὶς.
10. ἀδίκως δ' ἀπολυομένου τούτου ὑφ' ὑμῶν ἡμῖν μὲν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσαι, ὑμῖν δὲ ἐνθύμιος γενήσεται· σαφῆ μὲν γὰρ τὸν θάνατον γινώσκοντες, φανερῶς δὲ τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέροντα, πισῶς δὲ τοῦ ἀκολούθου μαρτυροῦντος, πῶς ἂν δι-
11. καίως ἀπολύοιτε αὐτόν; ταῦτα οὖν εἰδότες βοηθεῖτε μὲν τῷ ἀποθανόντι, τιμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀποκτείναντα, ἀγνεύετε δὲ τὴν πόλιν. τρία γὰρ ἀγαθὰ πράξετε·

§. 8, 5. ἀποκτείναντας] ὄντως ἀποκτείναντας conj. Reisk. 6. λέγει] λέγοι malebat Reisk. 10. ἐπὶ] ὑπὸ NABLZM. 11. πράσσεται] πράσσετε codicem A exhibere falso affirmat Bekkerus; cf. Dobson. ad h. l. τὰ τοιαῦτα N. ταῦτα vulg.

§. 9, 1. φανερῶς] φανερός N. αὐτοῦ] αὐτοῦ hoc loco et vers 3. NAM Ald. 4. λέγομεν] λέγωμεν Z. λέγω^{ομεν} M. 6. διωκομένων NABLZM Bekk. Dobs. δοκουμένων ceteri.

§. 10, 1. ὑμῶν] ἡμῶν M. μὲν add. NA Bekk. Dobs. 3. γὰρ NABLZM Bekk. Dobs. οὖν ceteri. γινώσκοντες N. γνωσκοντες ceteri.

ἐλάσσους μὲν τοὺς ἐπιβουλεύοντας κατασῆσετε, πλείους δὲ τοὺς τὴν εὐσέβειαν ἐπιτηδεύοντας, ἀπολύεσθε δ' αὐτοὶ τῆς ὑπὲρ τούτου μαρτίας.

δ.

ΕΞ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ Ο ΥΣΤΕΡΟΣ.

Υπόθεσις.

Ἰδού, φησίν, ἐγὼ καὶ ἡ ἀτυχία μου. δεικτικῶς δὲ λέγει, ἑαυτὸν αἰνιπτόμενος. οὗτος, φησίν, ἐγὼ παραδίδωμι ἑμαυτὸν καὶ τῇ ἀτυχίᾳ μου καὶ τῇ τούτων κακουργίᾳ. τεκμήριον δὲ τοῦ μὴ πεποιηκέναι τίθησιν ὁ ἀπολογούμενος τὸ μηδαμοῦ προελθεῖν ἐκείνης τῆς 5. νυκτός, καὶ περὶ τούτου πάντας τοὺς παῖδας εἰς βάσανον παραδίδωσιν.

Ἰδού ἐγὼ τῇ τε ἀτυχίᾳ, ἣν οὐ δικαίως αἰτιῶμαι, ὡς οὔτοί φασιν, ἐκὼν ἑμαυτὸν ἐγχειρίζω, τῇ τε τούτων ἐχθρᾷ, δεδιῶς μὲν τὸ μέγεθος τῆς διαβολῆς αὐτῶν, πισεύων δὲ τῇ ὑμετέρᾳ γνώμῃ τῇ τε ἀληθείᾳ τῶν ἐξ

§. 11, 4. μὲν] δὲ ZM. 5. ἀπολύεσθε] ἀπολυθήσεσθε ma-
lebant Steph. et Reisk. Post hanc orationem cod. N ponit
verba ἐγκατηγορία ὁ ὕστερος.

ΕΞ ΑΠ. Ο ΥΣΤ. Ὑπόθεσις] ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἐξ ἀπολογίας
ὑστέρου τοῦ ἐξῆν. N.

Vers 2. αἰνιπτόμενος] ἐνιπτόμενος Ald. 3. ἑμαυτὸν] ἑαυ-
τὸν BL. 4. δὲ om. N et pr. A. Post argumentum cod. N in-
fert haec ἐξ ἀπολογίας ὁ ὕστερος.

§. 1, 1. τῇ τε ἀτυχίᾳ A (de suis codicibus Bekkerus tacet):
quod conjecerat Steph., recep. Reisk. et recentt. edd. ἡ τε ἀτυ-
χία pr. A et N. τῇ τε ἀδικίᾳ vett. edd. 4. ὑμετέρᾳ quod pro
veterum editionum scriptura ἡμετέρᾳ cum Reiskio exhibuerunt
recentiores editores, exstat in codd. NAM. (Bekkerus de codi-
cum scriptura tacet.)

- ἔμοῦ πραχθέντων. ἀποσερούμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν μηδὲ τὰς παρούσας ἀτυχίας ἀνακλαύσασθαι πρὸς ὑμᾶς, ἀπορῶ εἰς ἦντινα ἄλλην σωτηρίαν χρή με καταφυγεῖν.
2. καινότερα γὰρ δὴ, εἰ χρή καινότερα μᾶλλον ἢ κακουρότερα εἰπεῖν, διαβάλλουσί με. κατήγοροι γὰρ καὶ τιμωροὶ φόνου προσποιούμενοι εἶναι, ὑπεραπολογούμενοι τῆς ἀληθοῦς ὑποψίας ἀπάσης, διὰ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἀποκτείναντος αὐτὸν ἐμὲ φονέα φασὶν εἶναι, δρῶντες δὲ τάναντία ὧν προστέτακται αὐτοῖς, φανερόν ὅτι ἀδίκως ἐμὲ μᾶλλον ἀποκτεῖναι ζητοῦσιν ἢ τὸν φονέα
3. τιμωρεῖσθαι. ἐμὲ δὲ προσῆκεν οὐδὲν ἄλλο ἢ πρὸς τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀκολούθου ἀπολογηθῆναι· οὐ γὰρ μηνυτῆς οὐδ' ἐλεγκτῆρ τῶν ἀποκτεινάντων εἰμί, ἀλλὰ διωκόμενος ἀποκρίνομαι. ὅμως δὲ περιεργασέον, ἵνα ἐκ παντὸς τρόπου τούτους τε ἐπιβουλεύοντάς μοι ἐμαυτὸν τε ἀπολύμενον ἐπιδείξω τῆς ὑποψίας.
4. Τὴν μὲν οὖν ἀτυχίαν, ἣ με διαβάλλουσιν, εἰς εὐτυχίαν αἰτοῦμαι μεταστῆναι· ἀξιῶ δ' ὑμᾶς ἀπολύσαντάς με μακαρίσαι μᾶλλον ἢ καταλαβόντας ἐλεῆσαι. φασὶ δὲ τῶν μὲν ἐντυχόντων παιομένοις αὐτοῖς οὐδένα ὄντινα οὐκ εἰκότερον εἶναι σαφῶς πυθόμενον τοὺς δια-

φθεί-

§. 2, 1. δὴ add. NABLZM Ald. Bekk. Dobs. 3. ὑπεραπολογούμενοι] ὑπὲρ ἀπολογούμενοι Ald. καίπερ ἀποσερούμενοι Dobree. Reiskio post ὑποψίας videtur deesse ἀποπλανηθέντες vel διαμαρτόντες. 4. τῆς ἀληθοῦς ὑποψίας ἀπάσης N. τῆς ὑποψίας πάσης τῆς ἀληθοῦς vulg.

§. 3, 1. προσῆκεν] προσῆκε μὲν suspic. Reisk. 2. ἀπολογηθῆναι] ἀπολογεῖσθαι M. 3. οὐδ' ἐλεγκτῆρ NAB Bekk. Dobs. οὐδ' ἐλεγκτῆς M. οὐδὲ ἐλεγκτῆ Ald. οὐδὲ ἐλεγκτῆς ceteri. 5. μοι] μου N.

§. 4, 4. ἐντυχόντων conj. Steph., recep. recentt. edd. et tenent NAM: quod Bekkeri codices omnes praebere puto. εὐτυχόντων vett. edd. 5. πυθόμενον, quod conj. Steph., recep. recentt. edd., exhibent codd. NAB. πειθόμενον ceteri.

φθειραντας αὐτοὺς εἰς οἶκον ἀγγεῖλαι ἢ ἀπολιπόντα οἴχεσθαι. ἐγὼ δὲ οὐδένα οὕτω θερμὸν καὶ ἀνδρεῖον 5. ἀνθρώπον εἶναι δοκῶ, ὄντινα οὐκ ἂν ἄωρὶ τῶν νυκτῶν νεκροῖς ἀσπαίρουσι συντυχόντα πάλιν ὑποσρέψαντα φεύγειν μᾶλλον ἢ πυνθανόμενον τοὺς κακούργους περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεῦσαι. τούτων δὲ μᾶλλον ἂ εἰκὸς ἦν δρασάντων, οἱ μὲν ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διαφθείραντες αὐτοὺς οὐκ ἂν ἔτι εἰκότως ἀφίοντο, ἐγὼ δὲ ἀπήλλαγμαί τῆς ὑποψίας. εἰ δὲ ἐκηρύσσοντο ἢ μὴ ἄλλοι τινὲς κακοῦρ- 6. γοι ἅμα τῷ τούτων φόνῳ, τίς οἶδεν; οὐδενὶ γὰρ ἐπιμελὲς ἦν σκοπεῖν ταῦτα. ἀφανοῦς δὲ ὄντος τοῦ κηρύγματος, οὐδὲ ὑπὸ τούτων τῶν κακούργων ἄπισον διαφθαρήναι αὐτόν. τοῦ δὲ θεράποντος πῶς χρὴ πι- 7. σότερον τὴν μαρτυρίαν ἢ τῶν ἐλευθέρων ἠγεῖσθαι; οἱ μὲν γὰρ ἀτιμοῦνται τε καὶ χρήμασι ζημιοῦνται ἐὰν μὴ τάληθῆ δοκῶσι μαρτυρῆσαι· ὁ δὲ οὐκ ἔλεγχον παρασχῶν οὐδὲ βάσανον οὐ δίκην δώσει εἰ τις ἔλεγχος ἔσαι. ἀκινδύνως τε οὗτός γε μέλλων μαρτυρεῖν οὐδὲν θαυμαστὸν ἔπαθεν ὑπὸ τῶν κυρίων ἐχθρῶν μοι ὄντων

§. 4, 6. ἀπολιπόντα Gesner. Reisk. Bekk. ἀπολιπόντας libri mss. et plerique editi.

§. 5, 1. οὐδένα] οὐδέν Ald. 2. τῶν νυκτῶν N. τῆς νυκτὸς vulg. 3. ἀσπαίρουσι] ἀπαίρουσι vett. edd. quod vitium sustulit Steph. 4. περὶ add. NABLZM Bekk. Dobs. 7. ἀφίοντο] Cf. Matth. gr. ampl. I. p. 496 ed. III. ἀφίωτο dedisse videtur pr. A. ἀφίοντο N.

§. 6, 2. τίς] τί L.

§. 7, 1. πισότερον] πισοτέραν Reisk. 5. βάσανον οὐ δίκην δώσει κτλ.] βάσανον. τί οὐ δίκην δώσει; εἰ τις ἔλεγχος ἔσαι; N. Pro οὐ δίκην δώσει — μαρτυρεῖν conj. Dobree οὐ δίκην δώσων, εἰ τις ἔλ. ἔς., ἀκινδύνως δὲ τοῦτό γε μέλλων μαρτυρεῖν: Reiskius conjecerat ποῦ δίκην δώσει (ἢ) τίς κτλ. ἔλεγχος] ἔλεγχοι Ald. 6. τε] δὲ malit Reisk. γε] τε conj. Reisk. 7. ἔπαθεν ὑπὸ — καταψεύδεται NABLZM Bekk. Dobs. ἔπαθεν (εἰ auctore Stephano interposita) ὑπὸ — καταψεύδεται ceteri. κυρίων] κυρίως N et vulg. ante Reisk., qui malebat οὐ κυρίων.

- πεισθεις καταπεύδεσθαι μου· ἐγὼ τε ἀνόσι' ἂν πάσχοιμι, εἰ μὴ πιζῶς καταμαρτυρηθεις διαφθαρείην ὑφ' 8. ὑμῶν. μὴ παραγενέσθαι δέ με τῷ φόνῳ ἀπιστότερον ἢ παραγενέσθαι φασὶν εἶναι. ἐγὼ δ' οὐκ ἐκ τῶν εἰκότων ἀλλ' ἔργῳ δηλώσω οὐ παραγενόμενος. ὅποσοι γὰρ δοῦλοί μοι ἢ δοῦλαι εἰσι πάντας παραδίδωμι βασανίσαι· καὶ ἐὰν μὴ φανῶ ταύτη τῇ νυκτὶ ἐν οἴκῳ καθεύδων ἢ ἐξελθὼν πον, ὁμολογῶ φονεὺς εἶναι. ἡ δὲ νυξ οὐκ ἄσημος· τοῖς γὰρ Διῦπολείοις ὁ ἀνὴρ ἀπέθανε.
9. περὶ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, ἧς ἕνεκα τρέμοντά με φασὶν εἰκότως ἀποκτεῖναι αὐτόν, πολὺ τὰναντία ἐστί. τοῖς μὲν γὰρ ἀτυχοῦσι νεωτερίζειν συμφέρει· ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία μεταβάλλειν αὐτῶν ἐστί· τοῖς δ' εὐτυχοῦσιν ἀτρεμίζειν καὶ φυλάσσειν τὴν παροῦσαν εὐπραγίαν. μεθισαμένων γὰρ τῶν πραγμάτων
10. των δυσυχεῖς ἐξ ἀτυχούντων καθίςανται. ἐκ δὲ τῶν εἰκότων προσποιούμενοί με ἐλέγγειν, οὐκ εἰκότως ἀλλ' ὄντως φρονεῖα μέ φασὶ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι. τὰ δὲ εἰκότα ἄλλα πρὸς ἐμοῦ μᾶλλον ἀποδέδεικται ὄντα. ὅ τε γὰρ καταμαρτυρῶν μου ἀπιστος ἐλήλεγκται ὦν, ὅ τε ἔλεγχος οὐκ ἐστί· τὰ τε τεκμήρια ἐμά, οὐ τούτου ὄντα ἐδήλωσα·

§. 7, 8. ἀνόσι' ἂν πάσχοιμι] ἂν ὄσ' ἂν πάθοιμι Z. ἂν ὄσι' ἂν πάθοιμι M.

§. 8, 4. μοι ἢ δοῦλαι N. ἢ δοῦλαι μοι vulg. 6. ἢ] ἀλλ' M. πον] ποι Reisk. Bekk. 7. Διῦπολείοις N et pr. A. Διῦπολείοις vulg.

§. 9, 3. μὲν ante γὰρ add. N. ἀτυχοῦσι νεωτερίζειν] ἀτυχοῦσιν ἐταιρίζειν NABLZM. 4. μεταβάλλειν αὐτῶν] μεταβαλεῖν αὐτοῖς malebat Reisk. 5. δ' εὐτυχοῦσιν N. δὲ εὐτυχοῦσιν vulg. φυλάσσειν NAB Bekk. Dobs. φυλάττειν ceteri. 6. γὰρ N et Reisk. δὲ vulg. πραγμάτων Steph. Reisk. πραγματειῶν vulg.

§. 10, 3. ὄντως NABL Reisk. Bekk. Dobs. οὕτως Z. οὕτως M. οὕτω vett. edd. 4. ἄλλα] Reisk. malebat ἅμα vel ὄντα. ὄντι add. NABLZM Bekk. Dobs. 6. τὰ τε] τὰ ZM.

τά τε ἴχνη τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὲ φέροντα ἀλλ' εἰς τοὺς ἀπολυομένους ἀποδέδεικται ὑπ' αὐτῶν. πάντων δὲ τῶν κατηγορηθέντων ἀπίστων ἐλεγχθέντων, οὐκ ἔαν ἀποφύγω οὐκ ἔστιν ἐξ ὧν ἐλεγχθήσονται οἱ κακουργοῦντες, ἀλλ' ἔαν ἐλεγχθῶ οὐδεμία ἀπολογία τοῖς διωκομένοις ἀρκοῦσά ἐστιν.

Οὕτω δὲ ἀδίκως διώκοντές με αὐτοὶ μὲν ἀνοσίως 11. ἀποκτεῖναι ζητοῦντες καθαροὶ φασιν εἶναι, ἐμὲ δέ, ὅς εὐσεβεῖν ὑμᾶς πείθω, ἀνόσια δρῶν λέγουσιν, ἐγὼ δὲ καθαρὸς ὢν πάντων τῶν ἐγκλημάτων ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἐπισκῆπτω αἰδεῖσθαι τὴν τῶν μηδὲν ἀδικούντων εὐσέβειαν, ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀποθανόντος ἀναμιμνήσκων τὴν ποινὴν παραινῶ ὑμῖν μὴ τὸν ἀναίτιον καταλαβόντας τὸν αἴτιον ἀφεῖναι· ἀποθανόντος γὰρ ἐμοῦ οὐδεὶς ἔτι τὸν αἴτιον ζητήσῃ. ταῦτα οὖν σεβόμενοι ὁσίως καὶ δι- 12. καίως ἀπολύετε με, καὶ μὴ μετανοήσαντες τὴν ἁμαρτίαν γνῶτε· ἀνίατος γὰρ ἡ μετάνοια τῶν τοιούτων ἐστίν.

§. 10, 11. ἐλεγχθῶ] ἐλεγχῶ pr. A. Bekkerus (in Addend.) conj. ληφθῶ vel ἀλῶ. τοῖς διωκομένοις] ἀδίκως interponi jubet Reisk.

§. 11, 1. Οὕτω] οὕτως M. 2. ζητοῦντες om. ZM. ὅς] ὡς N. 4. ὑπὲρ] ὑπὲρ μὲν Bekk. in Addend. 5. εὐσέβειαν] εὐσεβειαν vett. edd. sed marg. Steph. εὐσεβειαν. 6. ἀναμιμνήσκων — 8. ἀποθανόντος om. N. 7. μὴ τὸν ἀναίτιον καταλαβόντας τὸν αἴτιον] μὴ ἀναίτιον καταλαβόντες τὸν αἴτιον Suidas v. καταλαβεῖν. καταλαβόντας] καταβαλόντας dedisse videtur pr. A.

§. 12, 2. μετανοήσαντες] μετανοήσοντες (i. e. εὖ ἴξε ὅτι οὐ μετανοήσετε) Dobree. Post hanc orationem in cod. N leguntur verba ὁ ὕψερτος ἀπολογία.

III.

ΤΕΤΡΑΛΟΓΙΑ Β.

α.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΟΝΟΥ ΑΚΟΥΣΙΟΥ.

Υπόθεσις.

Δύο παῖδες ἐν γυμνασίοις ἠκόντιζον· συνέβη δὲ τὸν μὲν ἐντέχνως ἀφείναι τὸ βέλος, τὸν δ' ἕτερον ὑπὸ τὴν φορὰν τοῦ ἀκοντίου δραμόντα πληγῆναι. τελευταίου δὲ τοῦ παιδὸς ὁ τούτου πατήρ κατηγορεῖ τοῦ
5. βαλόντος ὡς ἀνδροφόνου· ὁ δὲ μετατίθησι τὴν αἰτίαν τῆς πληγῆς ἐπὶ τὸν δραμόντα. ὅθεν οἱ μὲν ἀντέγκλημα τὴν ζάσιν, οἱ δὲ μετὰζασιν λέγουσιν.

Τὰ μὲν ὁμολογούμενα τῶν πραγμάτων ὑπὸ τε τοῦ νόμου κατακέκριται ὑπὸ τε τῶν ψηφισαμένων, οἱ κύριοι πάσης τῆς πολιτείας εἰσὶν· ἐὰν δέ τι ἀμφισβητήσιμον ᾖ, τοῦτο ἡμῖν, ὧ ἄνδρες πολῖται, προστέτακται διαγνῶναι. οἶμαι μὲν οὖν οὐδὲ ἀμφισβητήσειν πρὸς ἐμὲ τὸν διωκόμενον· ὁ γὰρ παῖς μου ἐν γυμνασίῳ ἀκοντισθεὶς διὰ τῶν πλευρῶν ὑπὸ τούτου τοῦ μει-
2. ρακίου παραχρῆμα ἀπέθανεν. ἐκόντα μὲν οὖν οὐκ ἐπικαλῶ ἀποκτεῖναι, ἄκοντα δέ. ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐλάσσω τοῦ ἐκόντος ἄκων τὴν συμφορὰν κατέσχησε. τῷ δὲ ἀποθανόντι αὐτῷ μὲν οὐδὲν ἐνθύμιον, τοῖς δὲ ζῶσι προς-

Υπόθεσις] ὑπόθεσις τῆς ἐξῆς τετραλογίας N.

Vers 1. γυμνασίοις] Malim γυμνασίῳ. Cf. α. §. 1. β. §. 3.
2. δ' ἕτερον] δὲ ἕτερον N. 4. δὲ τοῦ] δὲ add. NABLZM Bekk. Dobs. In cod. N. argumentum excipiunt haec κατηγορία φόνου ἀκουσίου.

§. 1, 5. οὐδὲ] μὴ δὲ ZM.

§. 2, 4. οὐδὲν add. NAB Bekk. Dobs. Similiter Hemsterhus. Misc. Obs. 5. tom. 3. p. 59. et Valcken. ad Herodot. 2, 175. προσέθηκεν NAM Bekk. Dobs. προσέθηκε ceteri.

έθηκεν. ὑμᾶς δὲ ἀξιῶ ἐλεοῦντας μὲν τὴν ἀπαιδίαν τῶν γονέων, οἰκτείροντας δὲ τὴν ἄωρον τοῦ ἀποθανόντος τελευτήν, εἶργοντας ὧν ὁ νόμος εἶργει τὸν ἀποκτείναντα μὴ περιορᾶν ἅπασαν τὴν πόλιν ὑπὸ τούτου μαινομένην.

β.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΦΟΝΟΥ ΑΚΟΥΣΙΟΥ.

Υπόθεσις.

Ὁ τοῦ ἀκοντίσαντος πατὴρ ἑαυτῷ φησὶν αἴτιον γενέσθαι τὸν ἀποθανόντα τοῦ φόνου· φερομένου γὰρ τοῦ ἀκοντίου ὑπέδραμεν ὑπὸ τὸν σκοπόν, ὅθεν ἂν αὐτὸν ἑαυτοῦ φονέα νομίζεσθαι. ἔστι δ' ἡ ζῆσις μεταστασις, οὐ συγγνώμη, ὡς τινες ἐνόμιζον.

Νῦν δὴ φανερόν μοι ὅτι αὐταὶ αἱ συμφοραὶ καὶ χρεῖαι τοὺς τε ἀπράγμονας εἰς ἀγῶνας *κατασηῆναι*, τοὺς τε ἡσυχίους τολμᾶν τὰ τε ἄλλα παρὰ φύσιν λέ-

§. 2, 6. ἀποθανόντος] παιδὸς (ἀποθανόντος add. in marg.) M. 7. εἶργοντας — εἶργει] εἶργοντας — εἶργει pr. A. Dobs. Cf. β. §. 9. γ. §. 11. IV. β. §. 3. V. §. 10. VI. §. 4. 34. 35. 36. 40. 46. — Eustath. ad Odyss. I. p. 1387. ed. Rom. καὶ τὸ εἶργω δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω ἐψίλουν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀπεῖργεν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐδάσυνον, ὡς δηλοῖ τὸ καθεῖργεν· ὅθεν καὶ δασύνεται ἢ εἶργκη. — εἶργει] εἶργειν N. Huic orationi in cod. N subjiciuntur verba κατηγορία φόνου ἀκουσίου.

Ἐπόθεσις] ὑπόθεσις τοῦ ἐξῆς N.

Vers 3. ἂν] Malim εὐκότως (ὀρθῶς, δικαίως) ἂν aut δεῖν. 4. ἔστι δ' ἡ] δ' om. ABLM (ἔστιν ἢ A.): ἔστιν οὖν ἢ N. 5. συγγνώμη NABLZM Bekk. Dobs. συγγνώμης ceteri. Post argumentum N inserit ἀπολογία φόνου ἀκουσίου.

§. 1, 1. καὶ χρεῖαι] καὶ αἱ χρεῖαι ZM. 2. κατασηῆναι addidi auctore Reiskio. Bekk. et Dobs. lacunae signum ponunt.

- γειν καὶ δρᾶν βιάζονται. ἐγὼ γὰρ ἤκιστα τοιοῦτος ὢν καὶ βουλόμενος εἶναι, εἰ μὴ πολὺ γε ἔμψυσμαι, ὑπ' αὐτῆς τῆς συμφορᾶς ἠναγκάσθην παρὰ τὸν ἄλλον τρόπον ὑπὲρ πραγμάτων ἀπολογεῖσθαι, ὢν ἐγὼ χαλεπῶς μὲν τὴν ἀκριβειαν ἔγνων, ἔτι δὲ ἀπορωτέρως
2. διάκειμαι ὡς χρῆ ὑμῖν ἐρμηνεῦσαι ταῦτα. ὑπὸ δὲ σκληρᾶς ἀνάγκης βιαζόμενος, καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ὑμέτερον ἔλεον, ὧ ἄνδρες δικασαί, καταπεφηνῶς δέομαι ὑμῶν, ἐὰν ἀκριβέστερον ἢ ὡς σύνηθες ὑμῖν δόξω εἰπεῖν, μὴ διὰ τὰς προειρημένας τύχας ἀποδεξαμένους μου τὴν ἀπολογία, δόξη καὶ μὴ ἀλήθεια τὴν κρίσιν ποιήσασθαι· ἢ μὲν γὰρ δόξα τῶν πραχθέντων πρὸς τῶν λέγειν δυναμένων ἐσίν, ἢ δὲ ἀλήθεια πρὸς τῶν δίκαια καὶ ὅσια πρᾶσσόντων.
3. Ἐδόκουν μὲν οὖν ἔγωγε ταῦτα παιδεύων τὸν υἱὸν ἐξ ὧν μάλισα τὸ κοινὸν ὠφελεῖται, ἀμφοῖν τι ἡμῖν ἀγαθὸν ἀποβήσεσθαι· συμβέβηκε δὲ μοι πολὺ παρὰ γνώμην τούτων. τὸ γὰρ μειράκιον οὐχ ὕβρει οὐδὲ ἀκολασίᾳ, ἀλλὰ μελετῶν μετὰ τῶν ἡλικίων ἀκοντίζειν ἐν τῷ γυμνασίῳ ἔβαλε μὲν, οὐκ ἀπέκτεινε δὲ οὐδένα κατὰ γε τὴν ἀλήθειαν ὧν ἔπραξεν, ἄλλου δ' εἰς αὐτὸν
4. ἀμαρτόντος εἰς ἀκουσίους αἰτίας ἦλθεν. εἰ μὲν γὰρ

§. 1, 4. ἤκιστα] οὐχ ἤκιστα conj. Reisk. 8. ἀπορωτέρως] ῥωτέρως ἀπολογούμενος M.

§. 2, 3. δικασαί om. ZM. 4. ὑμῖν om. pr. A. ὑμῶν BLZM. 5. Ante ἀποδεξαμένους Reiskio videtur deesse ἀπηνῶς aut σκληρῶς aut τραχέως. Fort. μὴ ἀποδεξαμένους. 9. καὶ ὅσια in marg. habet M. πρᾶσσόντων] ἐσίν add. ZM.

§. 3, 1. μὲν οὖν] γ' οὖν N. 2. ἀμφοῖν τι ἡμῖν ἀγαθὸν ἀποβήσεσθαι NABLZM Bekk. Dobs. ἀμφοῖν τε ἡμῖν ἀγαθὸν ἐμελλεν ἀποβήσεσθαι ceteri. 3. μοι add. NAB Bekk. Dobs. 6. ἐν Bekk. in Addend. ἐπὶ vulg. 7. ἄλλου δ' εἰς αὐτὸν (quod Reisk. conjectura erat assequutus) N (qui pro αὐτὸν praebebat αὐτὸν), ABL ZM Bekk. Dobs. ἀλλ' οὐδεὶς αὐτοῦ vett. edd.

τὸ ἀκόντιον ἔξω τῶν ὄρων τῆς αὐτοῦ πορείας ἐπὶ τὸν παῖδα ἐξενεχθὲν ἔτρωσεν αὐτόν, οὐδεὶς ἡμῖν λόγος ὑπελείπετο μὴ φονεὺς εἶναι· τοῦ δὲ παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος καὶ τὸ σῶμα προσήσαντος *ὁ μὲν διεκωλύθη* τοῦ σκοποῦ τυχεῖν, ὁ δὲ ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ὑπελθὼν ἐβλήθη, καὶ τὴν αἰτίαν οὐχ ἡμετέραν οὔσαν προσέβαλεν ἡμῖν· διὰ δὲ τὴν ὑποδρο- 5. μὴν βληθέντος τοῦ παιδὸς τὸ μὲν μειράκιον οὐ δικαίως ἐπικαλεῖται — οὐδένα γὰρ ἔβαλε τῶν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἀφεςώτων — ὁ δὲ παῖς εἶπερ ἐσῶς φανερός ἡμῖν ἐστὶ μὴ βληθεὶς, ἐκουσίως ὑπὸ τὴν φορὰν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθὼν ἔτι σαφές ἐως δηλοῦται διὰ τὴν αὐτοῦ ἀμαρτίαν ἀποθανῶν· οὐ γὰρ ἂν ἐβλήθη ἀτρεμίζων καὶ μὴ διατρέχων. ἀκουσίου δὲ τοῦ φόνου ἐξ 6. ἀμφοῖν ἡμῖν ὁμολογουμένου γενέσθαι, ἐκ τῆς ἀμαρτίας ὁποτέρου αὐτῶν ἐστίν, ἔτι δὲ σαφέστερον ὁ φονεὺς ἐλεγχθεῖη. οἷ τε γὰρ ἀμαρτάνοντες ὧν ἂν ἐπινοήσωσι [τι] δρᾶσαι, οὗτοι πράκτορες τῶν ἀκουσίων εἰσίν· οἱ

§. 4, 2. αὐτοῦ] αὐτοῦ N. 4. φονεὺς] φονέας Reisk. φονεῖωσ praetulerit Bekk. ὑπὸ] πρὸς ZM. 6. ὁ μὲν διεκωλύθη inserui coll. §. 7. et γ. §. 6. Reiskius quoque ὁ μὲν οὐκ ἐδύνατο vel ἐκωλύθη inserendum esse suspicatur. δὲ] „Quidni μὲν?“ Bekkerus. 7. ὑπελθὼν NA Bekk. Dobs. Cf. γ. §. 10. δ. §. 4. 5. 6. 10. ἐλθὼν ceteri. 8. προσέβαλεν] προσέβαλλεν ZM.

§. 5, 3. ἔβαλε] ἔβαλλε ZM. τοῦ add. NA Bekk. Dobs. 4. φανερός] φανερώς N. 6. αὐτοῦ] αὐτοῦ N.

§. 6, 2. ἡμῖν NABLZM Ald. Bekk. Dobs. ἡμῖν M. ἡμῖν ceteri. ἐκ τῆς ἀμαρτίας — 4. ἐλεγχθεῖη.] In vett. edd. et in Reiskiana signum interrogationis post ἐστίν apparet, quod cum codicibus, opinor, sustulerunt recentiores editores. — Particulam δὲ post ἔτι deleri jubet Dobree. Equidem nonnulla excidisse puto: atque conjecerim φανερόν μὲν τὸ ἔργον ἐκ τῆς ἀμαρτίας ὁποτέρου αὐτῶν ἐστίν, ἔτι δὲ κτλ. Cf. §. 8. et δ. §. 5. 4. τε] μὲν conj. Reisk. ἀμαρτάνοντες NABZM ἀφμαμαρτάνοντες L. ἀφμαμαρτάνοντες ceteri. 5. τι tamquam e seq. versu huc intrusum seclusi.

- δὲ ἐκούσιόν τι δρῶντες ἢ πάσχοντες, οὗτοι τῶν πα-
7. θημάτων αἷτιοι γίνονται. τὸ μὲν τοίνυν μειράκιον
περὶ οὐδένα οὐδὲν ἤμαρτεν. οὔτε γὰρ ἀπειρημένον
ἀλλὰ προστεταγμένον ἐξεμελέτα, οὔτε ἐν γυμναζομένοις
ἀλλ' ἐν τῇ τῶν ἀκοντιζόντων τάξει ἠκόντιζεν, οὔτε τοῦ
σκοποῦ ἀμαρτῶν, εἰς τοὺς ἀφεςῶτας ἀκοντίσας, τοῦ
παιδὸς ἔτυχεν, ἀλλὰ πάντα ὀρθῶς ὡς ἐπενόει δρῶν
ἔδρασε μὲν οὐδὲν ἀκούσιον, ἔπαθε δὲ διακωλυθεὶς τοῦ
8. σκοποῦ τυχεῖν. ὁ δὲ παῖς βουλόμενος προδραμεῖν, τοῦ
χώρου διαμαρτῶν ἐν ᾧ διατρέχων οὐκ ἂν ἐπλήγη, πε-
ριέπεσεν οἷς οὐκ ἠθέλεν, ἀκουσίως δὲ ἀμαρτῶν εἰς
ἑαυτὸν οἰκειαῖς συμφοραῖς κέχρηται, τῆς δ' ἀμαρτίας
τετιμωρημένος ἑαυτὸν ἔχει τὴν δίκην, οὐ συνηδομένων
μὲν οὐδὲ συνεθελόντων ἡμῶν, συναλοούντων δὲ καὶ
συλλυπουμένων. τῆς δὲ ἀμαρτίας εἰς τοῦτον ἠκούσης
τὸ ἔργον οὐχ ἡμέτερον ἀλλὰ τοῦ ἐξαμαρτόντος ἐσί, τό-
τε πάθος εἰς τὸν δράσαντα ἐλθὼν ἡμᾶς μὲν ἀπολύει
τῆς αἰτίας, τὸν δὲ δράσαντα δικαίως ἅμα τῇ ἀμαρτία
9. τετιμώρηται. ἀπολύει δὲ καὶ ὁ νόμος ἡμᾶς, ᾧ πιεσῶν,
εἴργοντι μῆτε ἀδίκως μῆτε δικαίως ἀποκτείνειν, ὡς φο-
νέα με διώκει. ὑπὸ μὲν γὰρ τῆς αὐτοῦ τοῦ τεθνεῶ-
τος ἀμαρτίας ὅδε ἀπολύεται μηδὲ ἀκουσίως ἀποκτεῖ-

§. 6, 6. τῶν παθημάτων] Reisk. suspic. τῶν ἐκουσίων πρά-
ξεων καὶ παθημάτων.

§. 7. 2. οὐδὲν ἤμαρτεν N. ἤμαρτεν οὐδὲν vulg. οὔτε γὰρ]
οὐδὲ γὰρ ZM. 3. ἐξεμελέτα] ἐμελέτα N. ἐν γυμν.] ἐν τοῖς γυμν.
conj. Reisk. 5. ἀμαρτῶν] ἀμαρτόν L et corr. A. ἀμαρτῶν M.
ἀφεςῶτας] ἐφεςῶτας pr. A.

§. 8, 1. προδραμεῖν] προσδραμεῖν BLZM. προδραμεῖν τοῦ
χώρου, (sic) vett. edd. Pro χώρου Reiskius et Dobree malebant
χρόνου. 4. ἑαυτὸν] ἑμαυτὸν ZM. 7. τοῦτον Reisk. τοῦτο vulg.

§. 9, 2. εἴργοντι] εἴργοντι pr. A. Dobs. Cf. ad α. §. 2.
3. τῆς add. NAB Bekk. Dobs. 4 μηδὲ] μῆτε ZM.

ναι αὐτόν· ὑπὸ δὲ τοῦ διώκοντος οὐδ' ἐπικαλούμενος ὡς ἐκὼν ἀπέκτεινεν, ἀμφοῖν ἀπολύεται τοῖν ἐγκλημά-
 τωιν, μήτ' ἄκων μήθ' ἐκὼν ἀποκτεῖναι. ἀπολυόμενος 10.
 δὲ ὑπὸ τε τῆς ἀληθείας τῶν πραχθέντων ὑπὸ τε τοῦ
 νόμου καθ' ὃν διώκεται, οὐδὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων εἴ-
 νεκα δίκαιοι τοιούτων κακῶν ἀξιούσθαι ἐσμέν. οὗτός
 τε γὰρ ἀνόσια πείσεται τὰς οὐ προσηκούσας φέρων
 ἀμαρτίας, ἐγὼ τε μᾶλλον μὲν οὐδέν, ὁμοίως δὲ τούτῳ
 ἀναμάρτητος ὢν, εἰς πολλαπλασίους τούτου συμφορὰς
 ἤξω· ἐπὶ τε γὰρ τῇ τούτου διαφθορᾷ ἀβίωτον τὸ λει-
 πόμενον τοῦ βίου διάξω, ἐπὶ τε τῇ ἑμαντοῦ ἀπαιδία
 ζῶν ἔτι κατορυσθήσομαι.

Ἐλεοῦντες οὖν τοῦδε μὲν τοῦ νηπίου τὴν ἀναμάρ- 11.
 τητον συμφορὰν, ἐμοῦ δὲ τοῦ γηραιοῦ καὶ ἀθλίου τὴν
 ἀπροσδόκητον κακοπάθειαν, μὴ καταψηφισάμενοι δυσ-
 μόρους ἡμᾶς καταστήσητε, ἀλλ' ἀπολύοντες εὐσεβεῖτε.

§. 9, 7. μήτ' ἄκων μήθ' ἐκὼν] μήθ' ἐκὼν ABLZM. μήτε
 ἐκὼν N.

§. 10, 2. ὑπὸ τε τῆς ἀληθείας τῶν πραχθέντων ὑπὸ τε τοῦ
 νόμου N. ὑπὸ τε τῆς ἀληθείας τοῦ νόμου ὑπὸ τε τῶν πραχθέν-
 των quo duce Bekk. et Dobs. restituerunt ordinem a Reiskio
 quoque desideratum: ὑπὸ τε τῆς ἀληθείας τοῦ νόμου ὑπὸ τε τῶν
 πραχθέντων ceteri. 3. εἵνεκα NABLM Bekk. Dobs. ἔνεκα vulg.
 4. δίκαιοι] δικάζει Z. 7. πολλαπλασίους NABLM Bekk. Dobs.
 Cf. Matth. gr. p. 302. ed. 3. πολλαπλασίας ceteri. τούτου]
 τούτους B. 8. τῇ τούτου] τοῦ βίου ZM. διαφθορᾷ Reisk. et
 recentt. edd. quod tuetur N (Bekkerus de codicibus tacet):
 διαφορᾷ AM et vett. edd. ἀβίωτον] ἀβίωτον M. 9. διάξω] δι-
 δάξω Z et pr. A. 10. ἔτι κατορυσθήσομαι Reisk. Bekk. ἐπι-
 κατορυσθήσομαι vulg. Cf. variet. script. VI. §. 17. Boissonad.
 ad Herodian. Partition. p. 79.

§. 11, 1. οὖν τοῦδε μὲν] μὲν οὖν οὐδὲ μὲν N. 3. καταψη-
 φισάμενοι NAB Bekk. Dobs.: idem conjectura assequutus est
 Reisk. καταφεισάμενοι vett. edd. 4. καταστήσητε NA Bekk. Dobs.
 καταστήσητε BLZM. Ald. καταστήσητε ceteri.

- ὅ τε γὰρ ἀποθανῶν συμφοραῖς περιπεσὼν οὐκ ἀτιμώρητός ἐστιν, ἡμεῖς τε οὐ δίκαιοι τὰς τούτων ἀμαρτίας
12. συμφέρειν ἐσμέν. τήν τε οὖν εὐσέβειαν τούτων τῶν πραχθέντων καὶ τὸ δίκαιον αἰδούμενοι ὁσίως καὶ δικάϊως ἀπολύετε ἡμᾶς, καὶ μὴ ἀθλιωτάτῳ δύο πατέρα καὶ παῖδα ἁώροις συμφοραῖς περιβάλητε.

γ.

ΕΚ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ Ο ΥΣΤΕΡΟΣ.

- “ Ὅτι μὲν αὐτὴ ἡ χρεία παρὰ φύσιν καὶ λέγειν καὶ δρᾶν ἅπαντας ἀναγκάζει, ἔργῳ καὶ οὐ λόγῳ δοκεῖ μοι σημαίνειν οὗτος· ἤκιστα γὰρ ἐν γε τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἀναιδῆς καὶ τολμηρὸς ὢν νῦν ὑπ’ αὐτῆς τῆς συμφορᾶς ἠνάγκασαι λέγειν οἷα οὐκ ἂν ποτε ᾤμην ἐγὼ τοῦ-
2. του εἰπεῖν. ἐγὼ τε γὰρ πολλῇ ἀνοίᾳ χρώμενος οὐκ ἂν ὑπέλαβον τοῦτον ἀντειπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἓνα λόγον ἀντιδούς [ἢ λέξας] τὸ ἡμῖσι τῆς κατηγορίας ἐμαυτὸν ἂν ἀπεξέρησα· οὗτός τε μὴ τολμῶν οὐκ ἂν προεῖχε τῷ διπλασίῳ μου, ἓνα μὲν πρὸς ἓνα λόγον ἀπολογη-

§. 12, 2. ὁσίως NAB Bekk. Dobs. ὁμοίως ceteri. 3. μὴ om. ZM. δύο]· δύο BLZM Ald. Vid. Matth. gr. ampl. Vol. I. p. 336. n. z. ed. III. 4. περιβάλητε] περιβάλοιτε ABLZM. Cod. N post hanc orationem infert νν. ἀπολογία φόου ἀκουσίου.

ΕΚ ΚΑΤ. Ο ΥΣΤ.] ὁ ὕστερος ἐκκατηγορίας NABL. ὕστερος ἐκκατηγορίας Ald.

§. 1, 3. γε] τε pr. A. 4. νῦν] ὑμῖν Z.

§. 2, 1. ἐγὼ τε — ἀντειπεῖν in marg. habet M. χρώμενος] χρώμενον Z. 2. οὐδὲ γὰρ ἂν ἓνα] οὐδένα γὰρ ἓνα Z. 3. ἀντιδούς ἢ λέξας NA Dobs. Voces ἢ λέξας tamquam glossam vocis ἀντιδούς seclusi. ἀντὶ δυοῖν λέξας conj. Reisk., recep. Bekk. ἀντιδούς ἢ λέξας ceteri. ἐμαυτὸν ἂν ἀπεξέρησα] ἐμαυτὸν ἐπεξέρησα Z. ἐμαυτὸν ἂν ἐπεξέρησα M.

θείς, ἃ δὲ κατηγορήσεν ἀναποκρίτως εἰπών. τοσοῦ- 3.
τον δὲ προέχων ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν, ἔτι δὲ ἐν οἷς
ἐπρασσε πολλαπλάσια τούτων, οὗτος μὲν οὐχ ὁσίως
δεῖται ὑμῶν συχνῶς τὴν ἀπολογία ἀποδέχεσθαι αὐ-
τοῦ· ἐγὼ δ' ἔδρασα μὲν οὐδὲν κακόν, παθῶν δὲ ἄθλια
καὶ δεινά, καὶ νῦν ἔτι δεινότερα τούτων ἔργω καὶ οὐ
λόγῳ, εἰς τὸν ὑμέτερον ἔλεον καταπεφευγῶς δέομαι
ὑμῶν, ὧ ἄνδρες ἀνοσίων ἔργων τιμωροί, ὁσίων δὲ δια-
γνώμονες, μὴ ἔργα φανερά ὑπὸ πονηρᾶς λόγων ἀκρι-
βείας πεισθέντας ψευδῆ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραχθέν-
των ἠγγήσασθαι· ἢ μὲν γὰρ πιστότερον ἢ ἀληθέστερον 4.
σύγκειται, ἢ δ' ἀδολώτερον καὶ ἀδυνατώτερον λεχθή-
σεται. τῷ μὲν οὖν δικαίῳ πιεεύων ὑπερορῶ τῆς ἀπο-
λογίας· τῇ δὲ σκληρότητι τοῦ δαίμονος ἀπισῶν ὀρόρωδῶ
μὴ οὐ μόνον τῆς χρείας τοῦ παιδὸς ἀποσερηθῶ, ἀλλὰ
καὶ αὐθέντην προσκαταγνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν ἐπίδω
αὐτόν. εἰς τοῦτο γὰρ τόλμης καὶ ἀναιδείας ἦκει, ὥστε 5.
τὸν μὲν βαλόντα καὶ ἀποκτείναντα οὔτε τρωῶσαι οὔτε
ἀποκτεῖναι φησι, τὸν δὲ οὔτε ψεύσαντα τοῦ ἀκοντίου

§. 2, 6. ἀναποκρίτως] ἀνανταποκρίτως praetulerit Reisk.

§. 3, 2. προέχων] προέχω vulg. ante Bekk. Illud tuentur
NAM et Bekkeri, ut videtur, omnes. δε] καὶ conj. Reisk.
3. Post μὲν Reiskius οὖν poni jussit. 4. συχνῶς] εὐμενῶς conj.
Reisk. 5. ἐγὼ δ' ἔδρασα] ἐγὼ δὲ δράσας malebat Reisk. 6.
οὐ add. NAB Bekk. Dobs. 7. ὑμέτερον] ἡμέτερον M. 9.
Post φανερά Reiskio excidisse videtur ὀρῶντες aut ἰδόντες aut
καταλαβόντες. 10. πεισθέντας N. πεισθεντός pr. A. πεισθέν-
τες vulg. 11. ἠγγήσασθαι N. ἠγγήσησθε vulg.

§. 4, 2. καὶ] Reisk. malit εἰ καὶ. — Possis suspicari ἢ δι-
ρατώτερον. 6. αὐθέντην NABLZM, ut correxerant Reisk. et Val-
ckenarius Diatr. Eurip. p. 189., Bekk. Dobs. αὐτήν τὴν vett. edd.
προσκαταγνωσθέντα cum codd. Bekk. et Dobs. προκαταγνωσθέντα
ceteri.

§. 5, 2. ἀποκτείναντα] ἀκοντίσαντα N. Cf. vers. 8. §. 6.
et β. §. 3.

οὔτε ἐπινοήσαντα ἀκοντίσαι, ἀπάσης μὲν γῆς ἀμαρ-
τόντα, πάντων δὲ σωμάτων, διὰ τῶν ἑαυτοῦ πλευρῶν
διαπῆξαι τὸ ἀκόντιον λέγει. ἐγὼ δὲ ἐκουσίως κατη-
γορῶν ἀποκτεῖναι αὐτὸν πιζότερον ἢ μοι δοκῶ εἶναι
ἢ οὗτος, ὅς μῆτε βαλεῖν μῆτε ἀποκτεῖναι φησι τὸ μει-
6. ράκιον. ὁ μὲν γὰρ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ καλούμενος
ὑπὸ τοῦ παιδοτρίβου ὅς ὑπεδέχετο τοῖς ἀκοντίζουσι τὰ
ἀκόντια ἀναιρεῖσθαι, διὰ τὴν τοῦ βαλόντος ἀκολασίαν
πολεμῖῳ τῷ τούτου βέλει περιπεσῶν, οὐδὲν εἰς οὐδέν'
ἀμαρτῶν, ἀθλίως ἀπέθανεν. ὁ δὲ περὶ τὸν τῆς ἀναι-
ρέσεως καιρὸν πλημμελήσας οὐ τοῦ σκοποῦ τυχεῖν ἐκω-
λύθη, ἀλλ' ἀθλίον καὶ πικρὸν σκοπὸν ἐμοὶ ἀκοντίσας
ἐκῶν μὲν οὐκ ἀπέκτεινεν, μᾶλλον δὲ ἐκῶν οὔτ' ἔβαλεν
οὔτ' ἀπέκτεινεν, ἀκουσίως δὲ οὐχ ἦσσαν ἢ ἐκουσίως
7. ἀπέκτεινέ μου τὸν παῖδα. τὸ παράπαν δ' ἀρνούμενος
μὴ ἀποκτεῖναι αὐτὸν οὐδ' ὑπὸ τοῦ νόμου καταλαμβά-
νεσθαι φησιν, ὅς ἀπαγορεύει μῆτε δικαίως μῆτε ἀδί-
κως ἀποκτείνειν, ἀλλὰ τίς ὁ βαλὼν ἔστιν; ὁ φόνος

§. 5, 4. ἀμαρτόντα] ἀμαρτὸν conj. Reisk. 6. τὸ ἀκόντιον
λέγει N. λέγει τὸ ἀκόντιον vulg. ἐγὼ δὲ] ἐγώδε pr. A. 8. ὅς om.
NABM. φησι] φησι N.

§. 6, 2. τοῖς ἀκοντίζ. τὰ ἀκόντια] τὰ ἀκόντια τοῖς ἀκοντίζ.
ZM. 3. ἀναιρεῖσθαι NABLZM Bekk. Dobs. ἀναιρεῖται (quod

uncis inclusit Reisk.) ceteri. 4. τούτου] τούτῳ M. εἰς οὐδέν']
οὐδ' εἰς ἐν NABLZ. οὐδ' εἰς ἐν M. Pro οὐδὲν εἰς οὐδέν' malim
εἰς οὐδένα οὐδέν. Cf. §. 9. β. §. 7. 5. ἀπέθανεν] ἀπέθανε N. 7.
σκοπὸν om. Z. 8. ἀπέκτεινεν] ἀπέκτεινε N. μᾶλλον δὲ ἐκῶν οὔτ' ἔβα-
λεν οὔτ' ἀπέκτεινεν A Bekk. Dobs. μᾶλλον δὲ ἐκῶν ἢ οὔτε ἔβαλεν
οὔτε ἀπέκτεινεν N: om. ceteri. 9. ἀκουσίως — ἐκουσίως] ἐκουσίως —
ἀκουσίως N et pr. A. ἦσσαν] ἦσον pr. A. Post ἢ particulam ei inter-
poni vult Reisk. 10. ἀπέκτεινέ] ἀποκτείνει pr. A. ἀποκτείναντος N.

§. 7, 1. δ' ἀρνούμενος] δ' ἀρνούμενον pr. A. δὲ ἀρνούμενου
N. διαρνούμενος LZM. 4. ἀλλὰ τίς — ἀνήκει] ἀλλὰ τίς ὁ βα-
λὼν; ἐς τίν' ὁ φόνος ἀνήκει; Bekk. in Addend. βαλὼν] βάλλων
pr. A. Post ἔστιν et post παιδαγωγούς plenam interpunctionem
habet N.

οὐν ἀνήκει εἰς τοὺς θεωμένους ἢ εἰς τοὺς παιδαγωγούς; ὧν οὐδεὶς οὐδὲν κατηγορεῖ· οὐ γὰρ ἀφανῆς ἀλλὰ καὶ λίαν φανερός ἐμοίγε αὐτοῦ ὁ θάνατός ἐστιν. ἐγὼ δὲ τὸν νόμον ὀρθῶς ἀγορεύειν φημι τοὺς ἀποκτείναντας κολάζεσθαι· ὅ τε γὰρ ἄκων ἀποκτείνας ἀκουσίοις κακοῖς περιπεσεῖν δίκαιός ἐστιν, ὅ τε διαφθαρεῖς οὐδὲν ἤσσον ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως βλαφθεῖς ἀδικοῖτ' ἂν ἀτιμώρητος γενόμενος. οὐ δίκαιος δὲ ἀποφυγεῖν ἐστὶ διὰ 8. τὴν ἀτυχίαν τῆς ἀμαρτίας. εἰ μὲν γὰρ ὑπὸ μηδεμιᾶς ἐπιμελείας τοῦ θεοῦ ἢ ἀτυχία γίνεται, ἀμάρτημα οὐσα τῷ ἀμαρτόντι συμφορὰ δικάια γενέσθαι ἐστίν· εἰ δὲ θεία κηλὶς τῷ δράσαντι προσπίπτει ἀσεβοῦντι, οὐ δίκαιον τὰς θείας προσβολὰς διακωλύειν γίνεσθαι. ἔλε- 9. ξαν δὲ καὶ ὡς οὐ πρέπει χρηστὰ ἐπιτηδεύοντας αὐτοὺς κακῶν ἀξιούσθαι· ἡμεῖς δὲ πῶς ἂν πρόποντα πάσχοιμεν, εἰ μηδὲν ὑποδέξερα τούτων μελετῶντες θανάτῳ ζημιούμεθα; φάσκων δὲ ἀναμάρτητος εἶναι καὶ ἀξιῶν τὰς συμφορὰς τῶν ἀμαρτόντων εἶναι καὶ μὴ εἰς τοὺς ἀναμαρτήτους ἐκτρέπεσθαι ὑπὲρ ἡμῶν λέγει. ὅ τε γὰρ παῖς μου εἰς οὐδένα οὐδὲν ἀμαρτῶν, ὑπὸ τούτου τοῦ μειρακίου ἀποθανῶν, ἀδικοῖτ' ἂν ἀτιμώρητος γενόμενος· ἐγὼ τε τοῦδε μᾶλλον ἀναμάρτητος ὧν δεινὰ πείσομαι ἢ ὁ νόμος ἀποδίδωσί μοι μὴ τυγῶν παρ' ὑμῶν.

§. 7, 5. οὐν] ὄν NABLZM. 6. ἀφανῆς] ἀφανῆς ἢ M. 9. ἀκουσίοις NA Bekk. Dobs. ἀκουσίως ceteri. 10. ὅ τε διαφθαρεῖς] ὅ τε δὲ φθαρεῖς N. 11. ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως AB Bekk. Dobs. ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως N et pr. A. ἀκουσίως ceteri.

§. 8, 2. ἀτυχίαν τῆς ἀμαρτίας] ἀτυχίαν ἀμαρτίας τῆς τιμωρίας M. μηδεμιᾶς] μηδὲ δι' N. 4. εἰ corr. et post δὲ litterae tres erasae sunt in A. Pro εἰ δὲ θεία in N est ἢ δὲ ἀλήθεια.

§. 9, 2. οὐ om. N. 5. ζημιούμεθα;] ζημιολόμεθα malebat Reisk. 6. μὴ] μὴν ZM. 9. ἀδικοῖτ' ἂν] ἂν ἀδικοῖτ' ἂν ZM. 10. ὧν] ἂν Z. 11. ἀποδίδωσί N. δίδωσί vulg.

10. ὡς δὲ οὐδὲ τῆς ἁμαρτίας οὐδὲ τῷ ἀκουσίως ἀποκτείναι, ἐξ ὧν αὐτοὶ λέγουσιν, ἀπολύεται, ἀλλὰ κοινὰ ἀμφοτέρα ταῦτα ἀμφοῖν αὐτοῖν ἐστί, δηλώσω. εἰ γὰρ ὁ παῖς διὰ τὸ ὑπὸ τὴν φορὰν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθεῖν καὶ μὴ ἀτρέμας ἐξάναι φονεὺς αὐτὸς αὐτοῦ δίκαιος εἶναι ἐσιν, οὐδὲ τὸ μειράκιον καθαρὸν τῆς αἰτίας ἐσιν, ἀλλ' εἶπερ τοίτου μὴ ἀκοντίζοντος ἀλλ' ἀτρέμα ἐξῶτος ἀπέθανεν ὁ παῖς. ἐξ ἀμφοῖν δὲ τοῦ φόνου γενομένου, ὁ μὲν παῖς εἰς αὐτὸν ἁμαρτῶν μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἁμαρτίαν ἑαυτὸν τετιμώρηται — τέθνηκε γάρ — ὁ δὲ συλλήπτωρ καὶ κοινωνὸς εἰς τοὺς οὐ προσήκοντας τῆς ἁμαρτίας γενόμενος πῶς δίκαιος ἀζήμιος ἀποφυγεῖν ἐστίν;
11. Ἐκ δὲ τῆς αὐτῶν τῶν ἀπολογουμένων ἀπολογίας μετόχου τοῦ μειρακίου τοῦ φόνου ὄντος, οὐκ ἂν δικαίως οὐδὲ ὀσίως ἀπολύοιτε αὐτόν. οὔτε γὰρ ἡμεῖς, οἱ διὰ τὴν τούτων ἁμαρτίαν διαφθαρέντες, αὐθένται καταγνωσθέντες ὅσια ἀλλ' ἀνόσι' ἂν πάθοιμεν ὑφ' ὑμῶν· οὔθ' οἱ θανατώσαντες ἡμᾶς μὴ εἰργόμενοι τῶν προσηκόντων εὐσεβοῖντ' ἂν ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσίους. πάσης δ' ὑπὲρ πάντων τῆς κηλίδος εἰς ὑμᾶς ἀναφερομένης, πολλὴ εὐλάβεια ὑμῖν τούτων ποιητέα ἐστί· καταλαβόντες μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ εἶρξαντες ὧν ὁ

§. 10, 1. οὐδὲ τῆς ἁμαρτίας οὐδὲ conjeci pro vulg. οὐδὲ τῆς ἁμαρτίας τοῦδε. Reiskius malebat ὅδε τῆς ἁμαρτίας οὐδὲ. τῷ] τοῦ N. 3. εἰ γὰρ] εἶπερ NABLZM Bekk. Dobs. 4. διὰ τὸ ὑπὸ τὴν φορὰν] διὰ τὴν ὑποφορὰν Z. ὑπελθεῖν N. ἐλθεῖν vulg. Cf. n. ad β. §. 4. 10. ἑαυτὸν] αὐτόν N. 11. κοινωνὸς] βοηθὸς Z, sed in marg. κοινωνὸς.

§. 11, 2. τοῦ φόνου ὄντος N. ὄντος τοῦ φόνου vulg. 4. οἱ] οὐ ZM. 6. εἰργόμενοι] εἰργόμενοι pr. A Bekk. Dobs. Cf. n. ad α. §. 2. Ante προσηκόντων (sic, littera ν corr. et lacuna inter ν et τ unius litterae capax) in A est lacuna duarum litterarum capax. 7. ἀπολυσάντων] ἀπολεσάντων suspic. Reisk. 8. ὑμᾶς] ἡμᾶς pr. A. 9. εὐλάβεια ὑμῖν] εὐσέβεια ἡμῖν pr. A. εὐσέβεια ὑμῖν N. 10. εἶρξαντες] εἶρξαντες pr. A Bekk. Dobs.

νόμος εἶργει καθαροὶ τῶν ἐγκλημάτων ἔσεσθε, ἀπολύσαντες δὲ ὑπαίτιοι καθίσασθε. τῆς οὖν ὑμετέρας 12. εὐσεβείας ἕνεκα καὶ τῶν νόμων ἀπάγοντες τιμωρεῖσθε αὐτόν, αὐτοὶ τε μὴ μεταλάβητε τῆς τούτου μαρίας, ἡμῖν τε τοῖς γονεῦσιν, οἱ ζῶντες κατωρύγεθαι ὑπ' αὐτοῦ, δόξῃ γοῦν ἐλαφροτέραν τὴν συμφορὰν κατασήσατε.

δ.

ΕΞ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ Ο ΥΣΤΕΡΟΣ.

Τοῦτον μὲν εἰκὸς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κατηγορίαν προσέχοντα τὸν νοῦν μὴ μαθεῖν τὴν ἀπολογία μου· ὑμᾶς δὲ χρὴ γινώσκειν ὅτι ἡμεῖς μὲν οἱ ἀντίδικοι κατ' εὐνοίαν κρίνοντες τὸ πρᾶγμα εἰκότως δίκαια ἐκάτεροι αὐτοὺς οἰόμεθα λέγειν, ὑμᾶς δὲ ὁσίως ὄραν προσήκει τὰ πραχθέντα. ἐκ τῶν λεγομένων γὰρ ἢ ἀλήθεια 2. σκεπτέα αὐτῶν ἐσίν. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν τι ψεῦδος εἶρηκα, ὁμολογῶ καὶ τὰ ὀρθῶς εἰρημένα προσδιαβάλλειν ἄδικα εἶναι· εἰ δὲ ἀληθῆ μὲν λεπτὰ δὲ καὶ ἀκριβῆ, οὐκ ἐγὼ ὁ λέγων ἀλλ' ὁ πράξας τὴν ἀπέχθειαν αὐτῶν δίκαιος φέρεσθαι ἐσι.

§. 11, 11. εἶργει] εἶργει pr. A Ald. Bekk. Dobs. Vid. n. ad v. 6.

§. 12, 1. ὑμετέρας] ἡμετέρας pr. A. 2. τιμωρεῖσθε] τιμωρεῖσθαι pr. A. 3. τε NABLZM Bekk. Dobs. δὲ ceteri. 4. κατωρύγεθαι NA Cf. Herodot. 1, 185. 2, 158. et var. script. ib. 3, 60. Jul. Poll. Onom. 8, 78. κατωρορύγεθαι BL. κατορορύγεθαι M. κατορωρύγεθαι ceteri. 5. κατασήσατε] κατασήσετε ZM. Post hanc orationem in cod. N leguntur haec ὁ ὕστερος ἐκκατηγορίας.

§. 1, 3. γινώσκειν] γινώσκοντας N et pr. A. 5. αὐτοὺς] αὐτοὺς N. ὄραν προσήκει] προσήκει ὄραν ZM.

§. 2, 4. λεπτὰ δὲ] δὲ om. BLZM.

3. Θέλω δὲ πρῶτον ὑμᾶς μαθεῖν ὅτι οὐκ ἔάν τις φάσκη ἀποκτεῖναι, τοῦτ' ἔξιν, ἀλλ' ἔάν τις ἐλεγχθῆ. οὗτος δὲ ὁμολογῶν τὸ ἔργον ὡς ἡμεῖς λέγομεν γενέσθαι, ὑπὲρ τοῦ ἀποκτείναντος ἀμφισβητεῖ, ὃν ἀδύνατον ἀλλαχόθεν ἢ ἐκ τῶν πραχθέντων δηλοῦσθαι.
4. σχετλιάζει δὲ κακῶς ἀκούειν φάσκων τὸν παῖδα, εἰ μήτε ἀκοντίσας μήτ' ἐπινοήσας αὐθέντης ὧν ἀποδεικνυται, καὶ οὐ πρὸς τὰ λεγόμενα ἀπολογεῖται. οὐ γὰρ ἀκοντίσαι οὐδὲ βαλεῖν αὐτόν φημι τὸν παῖδα, ἀλλ' ὑπὸ τὴν πληγὴν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόντα οὐχ ὑπὸ τοῦ μειράκιου ἀλλ' ὑφ' ἑαυτοῦ διαφθαρῆναι· οὐ γὰρ ἀτρεμίζων ἀπέθανε. τῆς δὲ διαδρομῆς αἰτίας ταύτης γινομένης, εἰ μὲν ὑπὸ τοῦ παιδοτρίβου καλούμενος διέτρεχεν, ὁ παιδοτρίβης ἂν ἀποκτείνας αὐτόν εἴη, εἰ δ' ὑφ' ἑαυτοῦ πεισθεὶς ὑπῆλθεν, αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ διέφθαρται. θέλω δὲ μὴ πρότερον ἐπ' ἄλλον λόγον ὀρμησαι ἢ τὸ ἔργον ἔτι φανερώτερον καταστήσαι, ὅποτερου αὐτῶν ἐστὶ. τὸ μὲν μειράκιον οὐδενὸς μᾶλλον τῶν συμμελετώντων ἐστὶ τοῦ σκοποῦ ἁμαρτόν, οὐδὲ τῶν ἐπικαλουμένων τι διὰ τὴν αὐτοῦ ἁμαρτίαν δέδρακεν· ὁ δὲ παῖς οὐ ταῦτ' αὐτῶν συνθεωμένοις δρῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθὼν, σαφῶς δηλοῦται παρὰ τὴν

§. 3, 1. πρῶτον ὑμᾶς N. ὑμᾶς πρῶτον vulg. τις] τι LZM Ald. 2. ἀλλ' add. supra versum litteris rubris in M. ἐλεγχθῆ] ἐλεγχῆ B.

§. 4, 2. μήτ' ἐπινοήσας B, cum Reiskio et Valckenario (Diatrib. Eurip. p. 189.), Bekk. Dobs. μήτε ἐπινοήσας N. μήθ' ἐπινοήσας pr. A, sed corr. ab eadem manu μήτ' ἐπινοήσας: μήτε ποινήσας ceteri. ἀποδεικνυται N. ἀποδέδεικται vulg. Cf. §. 9. 7. ἀπέθανε om. ZM. 8. καλούμενος] καλούμενον N. 10. ὑφ'] ἐφ' LZM.

§. 5, 5. τι] τις Steph. et Wechel. τις pr. A. τι M. τι Ald. τι, quod cum Reiskio dederunt recentt. edd., tenet N. Bekkerus h. l. codicum suorum mentionem non inchoat. 7. ὑπελθὼν] ἐπελθὼν pr. A. ὑπελθὼν M.

τὴν αὐτοῦ ἁμαρτίαν περισσοτέροις ἀτυχήμασι τῶν ἀτρε-
μιζόντων περιπεσῶν. ὁ μὲν γὰρ ἀφείς οὐδὲν ἂν ἤμαρτε
μηδενὸς ὑπὸ τὸ βέλος ὑπελθόντος· αὐτὸς δ' οὐκ ἂν 6.
ἐβλήθη μετὰ τῶν θεωμένων ἐσῶς. ὡς δ' οὐδενὸς μᾶλ-
λον τῶν συνακοντιζόντων μέτοχός ἐστι τοῦ φόνου δι-
δάξω. εἰ γὰρ διὰ τὸ τοῦτον ἀκοντίζειν ὁ παῖς ἀπέ-
θανε, πάντες ἂν οἱ συμμελετῶντες συμπράκτορες εἴη-
σαν τῆς αἰτίας· οὗτοι γὰρ οὐ διὰ τὸ μὴ ἀκοντίζειν
οὐκ ἔβαλον αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τὸ μηδένα ὑπὸ τὸ ἀκόν-
τιον ὑπελθεῖν· ὁ δὲ νεανίσκος οὐδὲν περισσὸν τούτων
ἁμαρτῶν ὁμοίως τούτοις οὐκ ἂν ἔβαλεν αὐτὸν ἀτρέμα
σὺν τοῖς θεωμένοις ἐσῶτα. ἔστι δὲ οὐδὲ τὸ ἁμάρτημα 7.
τοῦ παιδὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφυλαξία. ὁ μὲν γὰρ
οὐδένα ὁρῶν διατρέχοντα πῶς ἂν ἐφυλάξατο μηδένα
βαλεῖν; ὁ δ' ἰδὼν τοὺς ἀκοντίζοντας εὐπετῶς ἂν ἐφυ-
λάξατο μηδένα μὴ βαλεῖν· ἐξῆν γὰρ αὐτῷ ἀτρέμα
ἐξάναι. τὸν δὲ νόμον ὃν παραφέρουσιν ἐπαινεῖν δεῖ. 8.
ὁρθῶς γὰρ καὶ δικαίως τοὺς ἀκουσίως ἀποκτείναντας
ἀκουσίοις παθήμασι κολάζει. τὸ μὲν οὖν μειράκιον
ἀναμάρτητον ὃν οὐκ ἂν δικαίως ὑπὲρ τοῦ ἁμαρτόντος
κολάζοιτο· ἱκανὸν γὰρ αὐτῷ ἐσὶ τὰς αὐτοῦ ἁμαρτίας
φέρειν· ὁ δὲ παῖς ταῖς αὐτοῦ ἁμαρτίαις διαφθαρεῖς
ἅμα ἤμαρτέ τε καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐκολάσθη. κεκολασμέ-

§. 5, 8. ἀτυχήμασι] ἁμαρτήμασι N et pr. A.

§. 6, 4. τοῦτον] τοῦ BLZM. 6. οὐ ante διὰ cum Reiskio
inserunt recentt. edd., atque tenent NAM et Bekkeri codices,
opinor, omnes. 7. μηδένα] μηδενὸ malebat Reiskius.

§. 7, 1. τὸ ἁμάρτημα NABLZM Bekk. Dobs. τὸ ἁμάρτημα
τοῦτο ceteri. 5. μὴ supra versum habet B. ἀτρέμα NA ἀτρέ-
μας vulg. Cf. γ. §. 10.

§. 8, 3. κολάζει] κολάζειν vett. edd. cum LZ atque, ut vide-
tur, M. κολάζει jam Steph. conj. 4. ἁμαρτόντος] ἁμαρτίανοντος
ZM. ἁμαρτῶντος Ald. 5. αὐτοῦ] αὐτοῦ NAM Ald. 6. αὐτοῦ]
αὐταῦ NA.

νου δὲ τοῦ ἀποκτείναντος οὐκ ἀτιμώρητος ὁ φόνος ἐστίν, ἔχοντός γε δὴ τὴν δίκην τοῦ φονέως.

9. Οὐκ ἐὰν οὖν ἀπολύσητε ἡμᾶς, ἀλλ' ἐὰν καταλάβητε, ἐνθύμιον ὑπολείψεσθε. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸς τὰς αὐτοῦ ἀμαρτίας φέρων οὐδενὶ οὐδὲν προστρόπαιον καταλείψει· ὁ δὲ καθαρὸς τῆς αἰτίας [ὅς] ἐὰν διαφθαρεῖ, τοῖς καταλαμβάνουσι μεῖζον τὸ ἐνθύμιον γενήσεται. εἰ δὲ ἀνθέντης ἐκ τῶν λεγομένων ἐπιδείκνυται, οὐχ ἡμεῖς αὐτῷ οἱ λέγοντες αἰτιοί ἐσμεν, ἀλλ' ἡ πρᾶξις
10. τῶν ἔργων. ὁρθῶς δὲ τῶν ἐλέγχων ἐλεγχόντων τὸν παῖδα ἀνθέντην ὄντα, ὁ νόμος ἀπολύων ἡμᾶς τῆς αἰτίας τὸν ἀποκτείναντα καταλαμβάνει. μήτε οὖν ἡμᾶς εἰς μὴ προσηκούσας συμφορὰς ἐμβάλητε, μήτε αὐτοὶ ταῖς τούτων ἀτυχίαις βοηθοῦντες ἐναντία τοῦ δαίμονος γνῶτε, ἀλλ' ὥσπερ ὅσιον καὶ δίκαιον, μεμνημένοι τοῦ πάθους, ὅτι διὰ τὸν ὑπὸ τὴν φορὰν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόντα ἐγένετο, ἀπολύετε ἡμᾶς· οὐ γὰρ αἰτιοὶ τοῦ φόνου ἐσμέν.

§. 8, 9. ἐστίν] ἐστὶ N. γε δὴ N. γε vulg.

§. 9, 1. οὖν om. N et pr. A. καταλάβητε] καταλάβοιτε

ABLZM. 2. ἐνθύμιον] ἐνθύμιον L. ἐνθύμειως M. ὑπολείψεσθε] ὑπολήψεσθε Z. μὲν γὰρ] μὲν N. 3. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ N. καταλείψει] καταλήψει ZM. 4. ὅς abesse malebat Reisk., delevit Bekk., cancellis inclusit Dobs. Post ὅς litterae tres erasae sunt in A. ὅς δὲ N. διαφθαρεῖ] φθαρεῖ N et pr. A. 5. ἐνθύμιον] ἐνθύμιον M. 7. αἰτιοί ἐσμεν] αἰτιοὶ ἐσμέν vulg.

§. 10, 1. ἐλεγχόντων] ἐλέγχοντα BLZM. 5. ἀτυχίαις] διδαχέαις Z, ipso ἀτυχίαις in margine posito. 7. τὸν ὑπὸ τὴν] τὴν ὑπὸ τὴν BLZM. τὴν ὑπὸ τὸν Ald. 8. ἐγένετο] ἐγένετο ἀπολέσθαι N. Idem huic orationi subjicit haec ὁ ὕστερος ἐξ ἀπολογίας.

IV.

ΤΕΤΡΑΛΟΓΙΑ Γ.

α.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΟΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ
ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ.

Ὑπόθεσις.

Νέος καὶ πρεσβύτες ἐκ λαιδορίας ἀλλήλοις συμπε-
σόντες ἐμάχοντο, ἰσχυρότερον δὲ τοῦ νέου πλήξαντος
τέθνηκεν ὁ πρεσβύτερος· καὶ περὶ τούτου κατηγορεῖ
τις τοῦ νέου ὡς τὸν φόνον πεποιηκός. ὁ δὲ πρῶτον
τὸν πρεσβύτερον ἀδίκων ἄρξαι λέγει χειρῶν. ὅθεν ἀντ-
εγκλημα ἢ ζῴσις γίνεται.

Νενόμισται μὲν ὀρθῶς τὰς φοινικὰς δίκας περὶ πλεί-
σου τοὺς κρίνοντας ποιῆσθαι διώκειν τε καὶ μαρτυρεῖν
κατὰ τὸ δίκαιον, μήτε τοὺς ἐνόχους ἀφιέντας μήτε
τοὺς καθαρὸς εἰς ἀγῶνα καθιζάντας. ὅ τε γὰρ θεὸς 2.
βουλόμενος ποιῆσαι τὸ ἀνθρώπινον φῦλον, τοὺς πρῶ-
τους γενομένους ἔφυσεν ἡμῶν, τροφείας τε παρέδωκε

ΚΑΤΑ NAB Bekk. Dobs. περὶ vulg. ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ NA
Bekk. Dobs. ἀμύνεσθαι ceteri.

Ὑπόθεσις] ὑπόθεσις τῆς ἐξῆς τετραλογίας. περὶ φόνου ὃν ὁ
ἀμυνόμενος ἔδρασαν N.

Vers. 1. καὶ πρεσβύτες] Haec in margine et a nova manu
supra versum habet M. ἀλλήλοις συμπεσόντες N. συμπεσόντες
ἀλλήλοις vulg. 4. νέου om. Bekk. typosetae, ut videtur, errore.
μὲν N. Post argumentum cod. N ponit haec: φόνου κατηγορία
κατὰ τοῦ λέγοντος ἀμύνεσθαι: et sic vett. edd.

§. 1, 1. φοινικὰς] φοινικὰς Z. 4. ἀγῶνα] κρίσιν ZM.

§. 2, 2. φῦλον N. γένος vulg. πρώτους N. πρῶτον vulg.
3. τε NBA (in A particula καὶ post hanc vocem erasa est) Bekk.
Dobs. τε καὶ ceteri.

- τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ἵνα μὴ σπάνει τῶν ἀναγκαιῶν προαποθνήσκωμεν τῆς γηραιῶν τελευτῆς. ὅστις οὖν, τούτων ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀξιοθέντος τοῦ βίου, ἡμῶν ἀνόμως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσεβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς,
3. συγγεῖ δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. ὁ τε γὰρ ἀποθανών, ζερόμενος ὧν ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτῷ, εἰκότως θεοῦ τιμωρίαν ὑπολείπει τὴν τῶν ἀλιτηρίων δυσμένειαν, ἣν οἱ παρὰ τὸ δίκαιον κρίνοντες ἢ μαρτυροῦντες, συνασεβοῦντες τῷ ταῦτα δρωῦντι, οὐ προσῆκον μί-
4. ασμα εἰς τοὺς ἰδίους οἴκους εἰσάγονται· ἡμεῖς τε οἱ τιμωροὶ τῶν διεφθαρμένων εἰ δι' ἄλλην τινὰ ἔχθραν τοὺς ἀναιτίους διώκωμεν, τῷ μὲν ἀποθανόντι οὐ τιμωροῦντες δεινὸς ἀλιτηρίους ἔξομεν τοὺς τῶν ἀποθανόντων προστροπαίους, τοὺς δὲ καθαρὸς ἀδίκως ἀποκτείνοντες ἔνοχοι τοῦ φόνου τοῖς ἐπιτιμίαις ἐσμέν, ὑμᾶς τε ἄνομα δρᾶν πείθοντες καὶ τοῦ ὑμετέρου ἀμαρτή-
5. ματος ὑπαίτιοι γιγνόμεθα. ἐγὼ μὲν οὖν δεδιὼς ταῦτα, εἰς ὑμᾶς παράγων τὸν ἀσεβήσαντα καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων εἰμί· ὑμεῖς δὲ ἀξίως τῶν προειρημένων τῇ κρίσει προσέχοντες τὸν νοῦν, ἀξίαν δίκην τοῦ πάθους τῷ ἐργασμένῳ ἐπιθέντες, ἅπασαν τὴν πόλιν καθαρὰν
6. τοῦ μιάσματος καταστήσετε. εἰ μὲν γὰρ ἄκων ἀπέκτεινε τὸν ἄνδρα, ἀξίος ἂν ἦν συγγνώμης τυχεῖν τινός·

§. 2, 4. τὴν θάλασσαν] Articulum om. N. 5. προαποθνή-
 σκωμεν] προαποθνησκωμεν M. 6. ἀξιοθέντος N. ἀξιοθεῖς vulg.
 7. ἀποκτείνει] ἀποσερεῖ conj. Reisk.

§. 3, 2. ὁ θεός] θεός ZM. 3. θεοῦ] εἰ αὐτῷ conj. Reisk.
 ἀλιτηρίων] ἀλιτηρίων AM. 4. Post ἦν Reiskio videtur deesse κί-
 νοῦντες vel παροξύνοντες.

§. 4, 3. διώκωμεν] κολάζωμεν M, penna ducta per κολάζοι-
 μεν. ἀποθανόντι] ἀποθανοῦντι ZM. 4. ἀλιτηρίους] ἀλιτηρίους
 AM Ald. 5. ἀποκτείνοντες] ἀποκτείναντες ZM.

§. 5, 5. τῷ ἐργασμένῳ] τῶν ἐργασμένων Z et vulg. ante Reisk-
 ium. In A littera ν in fine vocis εργ. erasa est.

ὑβρει δὲ καὶ ἀκολασίᾳ παραινῶν εἰς ἄνδρα πρεσβύτην, τύπτων τε καὶ πνίγων ἕως τῆς ψυχῆς ἀπεξέρησεν αὐτόν, ὡς μὲν ἀποκτείνας τοῦ φόνου τοῖς ἐπιτιμίοις ἔνοχος ἔστιν, ὡς δὲ συγγέων ἅπαντα τῶν γεραιότερων τὰ νόμιμα, οὐδενὸς ἀμαρτεῖν, οἷς οἱ τοιοῦτοι κολάζονται, δίκαιός ἐστιν. ὁ μὲν τοίνυν νόμος ὀρθῶς ὑμῖν τιμωρεῖσθαι παραδίδωσιν αὐτόν· τῶν δὲ μαρτύρων ἀκηκόατε, οἳ παρῆσαν παραινῶντι αὐτῷ. ὑμᾶς δὲ χρεῖ τὴν τε ἀνομίαν τοῦ παθήματος ἀμύνοντας, τὴν τε ὑβριν κολάζοντας ἀξίως τοῦ πάθους, τὴν βουλευσασαν ψυχὴν ἀνταφελέσθαι αὐτόν.

β.

**ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΦΟΝΟΥ, ΟΝ ΩΣ ΑΜΥΝΟΜΕΝΟΣ
ΑΠΕΚΤΕΙΝΕΝ.**

Υπόθεσις.

Ἡ ζάσις μετὰ ζάσις· μεταφέρει γὰρ ἐπὶ τὸν θεραπεύσαντα ἱατρὸν τὸν φόνον. τὸ γὰρ ἀντεγκληματικὸν ὡς παρεπόμενον ἔλαβεν.

Ὅτι μὲν βραχεῖς τοὺς λόγους ἐποίησαντο οὐ θαυμάζω αὐτῶν· οὐ γὰρ ὡς μὴ πάθωσιν ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἐστίν, ἀλλ' ὡς ἐμὲ μὴ δικαίως δι' ἔχθραν διαφθείρωσιν ὅτι δ' ἐξισοῦν τοῖς μεγίστοις ἐγκλήμασιν ἤθελον τὸ πρᾶγμα

§. 6, 6. τῶν γεραιότερων] τὸν γεραιότερον N.

§. 7, 1. ὀρθῶς] ὀρθός ZM. 2. παραδίδωσιν] παραδιδούσιν

N. 4. τὴν τε ἀνομίαν] τῆ τε ἀνομία NAB. τοῦ τε ἀνομία M. Post hanc orationem in cod. N inferuntur verba φόνου κατηγορία κατὰ τοῦ λέγοντος ἀμύνασθαι. τοῦ ἐξῆς ὑπόθεσις.

Vers. 1. ἐπὶ τὸν θεραπεύσαντα] τὸν ἐπιθεραπεύσαντα BZM.

§. 1, 3. ἐστίν] ἐρεσιν ZM.

- οὗ ὁ ἀποθανὼν αὐτῷ αἴτιος καὶ μᾶλλον ἢ ἐγὼ ἐγένετο, εἰκότως ἂν ἀγανακτεῖν μοι δοκῶ. ἄρχων γὰρ χειρῶν ἀδίκων καὶ παροικῶν εἰς ἄνδρα πολὺ αὐτοῦ σωφρονέσερον, οὐχ αὐτῷ μόνον τῆς συμφορᾶς ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ
2. τοῦ ἐγκλήματος αἴτιος ἐγένετο. οἶμαι μὲν οὖν ἐγωγε οὔτε δίκαια τούτους οὔθ' ὅσια δρᾶν ἐγκαλοῦντας ἐμοί. τὸν γὰρ ἄρξαντα τῆς πληγῆς, εἰ μὲν σιδήρῳ ἢ λίθῳ ἢ ξύλῳ ἠμυνάμην αὐτόν, ἠδίκουν μὲν οὐδ' οὕτως — οὐ γὰρ ταῦτά ἀλλὰ μείζονα καὶ πλείονα δίκαιοι οἱ ἄρχοντες ἀντιπάσχειν εἰσὶν — ταῖς δὲ χερσὶ τυπτόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ταῖς χερσὶν ἄπερ ἔπασχον ἀντιδρῶν,
3. πότερα ἠδίκουν; εἶεν. ἐρεῖ δὲ „ἀλλ' ὁ νόμος εἴργων μῆτε δικαίως μῆτε ἀδίκως ἀποκτείνειν ἔνοχον τοῦ φόρου τοῖς ἐπιτιμίαις ἀποφαίνει σε ὄντα· ὁ γὰρ ἀνὴρ τέθνηκεν.“ ἐγὼ δὲ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον οὐκ ἀποκτεῖναι φημι. εἰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν πληγῶν ὁ ἀνὴρ παρραχρήμα ἀπέθανεν, ὑπ' ἐμοῦ μὲν δικαίως δ' ἂν ἐτεθνήκει — οὐ γὰρ ταῦτά ἀλλὰ μείζονα καὶ πλείονα οἱ
4. ἄρξαντες δίκαιοι ἀντιπάσχειν εἰσὶ — νῦν δὲ πολλαῖς ἡμέραις ὑσερον μοχθηρῶ ἱατρῶ ἐπιτρεφθεῖς διὰ τὴν τοῦ ἱατροῦ μοχθηρίαν καὶ οὐ διὰ τὰς πληγὰς ἀπέθανε.

§. 1, 5. ὁ om. ZM. αὐτῷ] αὐτῷ M et pr. A. 7. αὐτοῦ] αὐτοῦ A. 9. τοῦ ἐγκλήματος αἴτιος ἐγένετο N. αἴτιος τοῦ ἐγκλήματος γέγονεν vulg.

§. 2, 3. σιδήρῳ add. NA Bekk. Dobs. Cf. γ. §. 3. 5. ταῦτά] ταῦτα Z. 6. ἄρχοντες] πάσχοντες ZM. εἰσὶν] εἰσὶ N. Cf. I. §. 16, 4. 8. πότερα] πότερα ἂν N.

§. 3, 1. εἴργων] εἴργων pr. A Bekk. Dobs. Cf. n. ad III. α, §. 2. 2. μῆτε δικαίως μῆτε ἀδίκως NABZM. μῆτε ἀδίκως μῆτε δικαίως Reisk.: antea enim omittebantur illa μῆτε δικαίως. 4. καὶ δεύτερον] καὶ om. N et pr. A. 6. δ' om. ZM. 7. ταῦτά] ταῦτα Z pr. A et vett. edd. sed correxit Steph. 8. δίκαιοι] δίκαιον ZM.

§. 4, 2. ὑσερον om. M. μοχθηρῶ N. πορηρῶ vulg.

προλεγόντων γὰρ αὐτῷ τῶν ἄλλων ἰατρῶν, εἰ ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύσοιτο, ὅτι ἰάσιμος ὢν διαφθαρήσοιτο, δι' ἡμᾶς τοὺς συμβούλους διαφθαρεῖς ἐμοὶ ἀνόσιον ἔγκλημα προσέβαλεν. ἀπολύει δέ με καὶ ὁ νόμος καθ' ὃν διώκομαι. τὸν γὰρ ἐπιβουλεύσαντα κελεύει φονέα εἶναι. ἐγὼ μὲν οὖν πῶς ἂν ἐπιβουλεύσαιμι αὐτῷ, εἰ μὴ καὶ ἐπεβουλεύθην ὑπ' αὐτοῦ; τοῖς γὰρ αὐτοῖς ἀμυνόμενος αὐτὸν καὶ τὰ αὐτὰ δρῶν ἄπερ ἔπασχον, σαφές ὅτι τὰ αὐτὰ ἐπεβούλευσα καὶ ἐπεβουλεύθην. εἰ δέ τις ἐκ τῶν πληγῶν τὸν θάνατον οἰόμενος γενέσθαι φονέα με αὐτοῦ ἡγεῖται εἶναι, ἀντιλογισάσθω ὅτι διὰ τὸν ἄρξαντα αἱ πληγαὶ γενόμεναι τοῦτον αἴτιον τοῦ θανάτου καὶ οὐκ ἐμὲ ἀποφαινουσιν ὄντα· οὐ γὰρ ἂν ἡμυνάμην μὴ τυπτόμενος ὑπ' αὐτοῦ. ἀπολυόμενος δὲ ὑπὸ τε τοῦ ἄρξαντος τῆς πληγῆς ἐγὼ μὲν οὐδενὶ τρόπῳ φονεὺς αὐτοῦ εἰμί, ὁ δὲ ἀποθανὼν εἰ μὲν ἀτυχία τέθνηκεν, τῇ ἑαυτοῦ ἀτυχίᾳ κέχρηται — ἠτύχησε γὰρ ἄρξας τῆς πληγῆς — εἰ δ' ἀβουλία τινί, τῇ ἑαυτοῦ ἀβουλίᾳ διέφθαρται· οὐ γὰρ εὖ φρονῶν ἔτυπτέ με.

Ὡς μὲν οὖν οὐ δικαίως κατηγοροῦμαι ἐπιδέδεικται μοι. ἐθέλω δὲ τοὺς κατηγοροῦντάς μου πᾶσιν οἷς ἐγκαλοῦσιν ἐνόχους αὐτοὺς ὄντας ἀποδείξαι. καθαρῷ μὲν *γάρ* μοι τῆς αἰτίας ὄντι φόνον ἐπιβου-

§. 4, 4. εἰ] εἰς N. 7. ἔγκλημα om. N.

§. 5, 4. μὴ καὶ codd. Bekk. et Dobs. μὴ ceteri. 6. ἐπεβουλεύθην] ἐπεβουλεύσαμεν M.

§. 6, 1. οἰόμενος γενέσθαι om. ZM. 2. ἡγεῖται εἶναι] ἡγεῖται N. 6. τε NABZM Bekk. Dobs. γε ceteri. Pro ὑπὸ γε τοῦ ἄρξαντος Reiskius conjecit ὑπὸ τε τοῦ νόμου ὑπὸ τε τοῦ ἄρξαντος 8. τέθνηκεν] τέθνηκε N. Cf. I. §. 16, 4.

§. 7, 1. ἐπιδέδεικται] ἰκανῶς ἐπιδέδεικται ZM. 2. μου om. pr. A. 3. ἀποδείξαι NA. ἐπιδείξαι vulg. 4. γάρ addidi de meo, et desiderat Reisk. μοι] τοι N.

λεύοντες, ἀποσεροῦντες δὲ με τοῦ βίου ὃν ὁ θεὸς παρέδωκέ μοι, περὶ τὸν θεὸν ἀσεβοῦσιν· ἀδίκως δὲ θάνατον ἐπιβουλεύοντες τὰ τε νόμιμα συγγέουσι φρονεῖς τέ μου γίνονται· ἀνοσίως δ' ἀποκτεῖναι ὑμᾶς με πείθοντες καὶ τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας αὐτοὶ φρονεῖς εἰσί.

8. Τούτοις μὲν οὖν ὁ θεὸς ἐπιθείη τὴν δίκην· ὑμᾶς δὲ χρὴ τὸ ὑμέτερον σκοποῦντας ἀπολῦσαι με μᾶλλον ἢ καταλαβεῖν βούλεσθαι. ἀδίκως μὲν γὰρ ἀπολυθεῖς, διὰ τὸ μὴ ὀρθῶς ὑμᾶς διδαχθῆναι ἀποφυγών, τοῦ μὴ διδάξαντος καὶ οὐχ ὑμέτερον τὸν προστρόπαιον τοῦ ἀποθανόντος κατασῆσω· μὴ ὀρθῶς δὲ καταληφθεῖς ὑφ' ὑμῶν ὑμῖν καὶ οὐ τούτῳ τὸ μήνιμα τῶν ἀλιτηρίων προστρίψομαι. ταῦτ' οὖν εἰδότες, τουτοισὶ τὸ ἀσέβημα τοῦτο ἀναθέντες, αὐτοὶ τε καθαροὶ τῆς αἰτίας γένησθε ἐμέ τε ὀσίως καὶ δικαίως ἀπολύετε· οὕτω γὰρ ἂν καθαρώτατοι πάντες οἱ πολῖται εἴημεν.

γ.

ΕΚ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ Ο ΥΣΤΕΡΟΣ.

Υπόθεσις.

Ἐν τούτῳ φησὶ „θαυμάζω ὅτι οὐκ εἰκὸς ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων τὸν πρεσβύτερον.“ εἶτα ὅτι εἰ καὶ οὕτως

§. 7, 5. με] μου AB. μοι pr. A. μου corr. M. 6. θάνατον] θανάτου Z.

§. 8, 2. ὑμέτερον] ἡμέτερον pr. A. 4. ὑμᾶς διδαχθῆναι N. διδαχθῆναι ὑμᾶς vulg. 5. ὑμέτερον] ἡμέτερον ZM. τὸν προστρόπαιον] τὸ προστρόπαιον conj. Steph. 7. ἀλιτηρίων] ἀλιτηρίων M pr. A Ald.

§. 9, 4. ἂν om. ZM. In cod. N post hanc orationem legitur haec ἀπολογία φόνου ὃν ὡς ἀμυνόμενος ἀπέκτεινεν.

Vers. 1. Ἐν τούτῳ ABZM Bekk. Dobs. ἐκ τούτων N. ἐν τούτοις ceteri. 2. ὅτι A habet supra versum a pr. manu. εἰ καὶ NAB Bekk. Dobs. καὶ ZM. καὶ εἰ ceteri. Argumento cod. N subjicit verba ἐκκατηγορίας ὁ ὕστερος.

ἔχει, ὁ μέχρι φόνου ἀμυνόμενος ὑπεύθυνος. καὶ περὶ τοῦ ἱατροῦ, ὡς δι' ἀπειρίαν ἐσφάλῃ, ἀνεύθυνος ὢν.

Τοῦτόν τε οὐ θαυμάζω ἀνόσια δράσαντα ὅμοια ὡς εἰργασαι λέγειν, ὑμῖν τε συγγινώσκω βουλομένοις τὴν ἀκρίβειαν τῶνπραχθέντων μαθεῖν τοιαῦτα ἀνέχεσθαι ἀκούοντας αὐτοῦ, ἃ ἐκβάλλεσθαι ἄξιά ἐστι. τὸν γὰρ ἄνδρα ὁμολογῶν τύπτειν τὰς πληγὰς ἐξ ὧν ἀπέθανεν, αὐτὸς μὲν τοῦ τεθνηκότος οὐ φησι φονεὺς εἶναι, ἡμᾶς δὲ τοὺς τιμωροῦντας αὐτῷ ζῶν τε καὶ βλέπων φονέας αὐτοῦ φησὶν εἶναι. θέλω δὲ καὶ τᾶλλα παραπλήσια ἀπολογηθέντα τούτοις ἐπιδειξαι αὐτόν.

Εἶπε δὲ πρῶτον μὲν, εἰ καὶ ἐκ τῶν πληγῶν ἀπέ- 2. θανεν ὁ ἀνὴρ, ὡς οὐκ ἀπέκτεινεν αὐτόν· τὸν γὰρ ἄρ- ξαντα τῆς πληγῆς, τοῦτον αἴτιον τῶνπραχθέντων γενόμενον καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου, ἄρξαι δὲ τὸν ἀποθανόντα. μάθετε δὴ πρῶτον μὲν ὅτι ἄρ- ξαι καὶ παροινεῖν τοὺς νεωτέρους τῶν πρεσβυτέρων εἰκότερόν ἐστι· τοὺς μὲν γὰρ ἢ τε μεγαλοφροσύνη τοῦ γένους ἢ τε ἀκμὴ τῆς ῥώμης ἢ τε ἀπειρία τῆς μέθης ἐπαίρει τῷ θυμῷ χαρίζεσθαι, τοὺς δὲ ἢ τε ἐμπειρία τῶν παρανομουμένων ἢ τε ἀσθένεια τοῦ γήρωσ ἢ τε δύναμις τῶν νέων φοβοῦσα σωφρονίζει. ὡς δὲ οὐδὲ 3. τοῖς αὐτοῖς ἀλλὰ τοῖς ἐναντιωτάτοις ἠμύνατο αὐτόν, αὐτὸ τὸ ἔργον σημαίνει. ὁ μὲν γὰρ ἀκμαζούσῃ τῇ ῥώμῃ τῶν χειρῶν χρώμενος ἀπέκτεινεν· ὁ δὲ ἀδυνάτως

§. 1, 6. αὐτὸς μὲν NAB Bekk. Dobs. αὐτὸς δὲ ZM. αὐτὸς ceteri. 8. αὐτοῦ] αὐτοῦ N et Bekk. τᾶλλα] τὰ ἄλλα N.

§. 2, 1. Εἶπε — 2. αὐτόν·] Haec in marg. habet A. ἐκ] ἐπὶ ZM. 6. καὶ παροινεῖν] τοῦ παροινεῖν suspic. Reisk. 10. παρανομουμένων] παροινουμένων conj. Reisk. et Dobree.

§. 3, 1. οὐδὲ N. οὐ vulg. 2. ἠμύνατο] ἠμύναντο ZM.

- τὸν κρείσσονα ἀμυνόμενος οὐδὲ σημεῖον ὧν ἠμύνατο ὑπολείπων ἀπέθανεν. εἰ δὲ ταῖς χερσὶν ἀπέκτεινε καὶ οὐ σιδήρῳ, ὅσον αἱ χεῖρες οικειότεραι τοῦ σιδήρου
4. τούτῳ εἰσί, τοσοῦτῳ μᾶλλον φονεύς ἐστιν. ἐτόλμησε δὲ εἰπεῖν ὡς ὁ ἄρξας τῆς πληγῆς καὶ μὴ διαφθείρας μᾶλλον τοῦ ἀποκτείναντος φονεύς ἐστι· τοῦτον γὰρ βουλευτὴν τοῦ θανάτου φησὶ γενέσθαι. ἐγὼ δὲ πολὺ τὰναντία τούτων φημί. εἰ γὰρ αἱ χεῖρες ἂν διανοούμεθα ἐκάσῳ ἡμῶν ὑπουργοῦσιν, ὁ μὲν πατάξας καὶ μὴ ἀποκτείνας τῆς πληγῆς βουλευτῆς ἐγένετο, ὁ δὲ θανασίμως τύπτων τοῦ θανάτου· ἐκ γὰρ ὧν ἐκεῖνος διανοηθεὶς ἔδρασεν ὁ ἀνὴρ τέθνηκεν. ἐστὶ δὲ ἡ μὲν ἀτυχία τοῦ πατάξαντος, ἡ δὲ συμφορὰ τοῦ παιθόντος. ὁ μὲν γὰρ ἐξ ὧν ἔδρασεν ἐκεῖνος διαφθαρεῖς, οὐ τῇ ἑαυτοῦ ἀμαρτία ἀλλὰ τῇ τοῦ πατάξαντος χρησόμενος ἀπέθανεν· ὁ δὲ μείζῳ ὧν ἠθέλει πράξας τῇ ἑαυτοῦ ἀτυχίᾳ
5. ὃν οὐκ ἠθέλεν ἀπέκτεινεν· ὑπὸ δὲ τοῦ ἱατροῦ φάσκων αὐτὸν ἀποθανεῖν, θαυμάζω ὅτι οὐχ ὑφ' ἡμῶν τῶν συμβουλευσάντων ἐπιτρέφθηναί φησιν αὐτὸν διαφθαρηῆναι. καὶ γὰρ ἂν εἰ μὴ ἐπετρέψαμεν, ὑπ' ἀθεραπειᾶς ἂν ἔφη διαφθαρηῆναι αὐτόν. εἰ δὲ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἀπέθανεν, ὡς οὐκ ἀπέθανεν, ὁ μὲν ἱατρὸς οὐ φονεὺς αὐτοῦ ἐστίν — ὁ γὰρ νόμος ἀπολύει αὐτόν — διὰ δὲ τὰς τούτου πληγὰς ἐπιτρεψάντων ἡμῶν αὐτῷ, πῶς ἂν ἄλλος τις ἢ ὁ βιασάμενος ἡμᾶς χρῆσθαι αὐτῷ φονεὺς εἴη ἄν;

§. 3, 5. ὧν ἠμύνατο ὑπολείπων N. ὑπολιπὼν ὧν ἠμύνατο vulg.
7. οικειότεραι τοῦ σιδήρου N. τοῦ σιδήρου οικειότεραι vulg.

§. 4, 3. τοῦτον] τοῦτο vetl. edd. 9. ὁ ἀνὴρ — 11. ἐξ ὧν ἔδρασεν om. Z. 12. ἀπέθανεν] ἔπαθεν N.

§. 5, 3. διαφθαρηῆναι — 5. ἂν ἔφη in marg. habet M. 4. ἂν post γὰρ add. NABZM Bekk. Dobs. 5. δέ τοι NAB Bekk. Dobs. δέ τι ZM. δ' ἐτι ceteri.

Οὕτως δὲ φανερώς ἐκ παντὸς τρόπου ἐλεγχόμενος 6.
ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα, εἰς τοῦτο τόλμης καὶ ἀναιδείας
ἦκει, ὡς οὐκ ἀρκοῦν αὐτῷ ἐξὶν ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ἀσε-
βείας ἀπολογεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς, οἳ τὸ τούτου μί-
ασμα ἐπεξερχόμεθα, ἀθέμιζα καὶ ἀνόσια δρᾶν φησί.
τούτῳ μὲν οὖν πρέπει καὶ ταῦτα καὶ ἔτι τούτων δει-
νότερα λέγειν τοιαῦτα δεδρακότι· ἡμεῖς δὲ τὸν θάνα- 7.
τον φανερόν ἀποδεικνύντες, τὴν τε πληγὴν ὁμολογου-
μένην ἐξ ἧς ἀπέθανε, τὸν τε νόμον εἰς τὸν πατάξαντα
τὸν φόνον ἀνάγοντα, ἀντὶ τοῦ παθόντος ἐπισκῆπτο-
μεν ὑμῖν τῷ τούτου φόνοῦ τὸ μήνιμα τῶν ἀλιτηρίων
ἀκεσαμένους πᾶσαν τὴν πόλιν καθαρὰν τοῦ μιάσμα-
τος καταστήσαι.

δ.

ΕΞ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ Ο ΥΣΤΕΡΟΣ.

Ὁ μὲν ἀνὴρ οὐ καταγνοὺς αὐτὸς αὐτοῦ ἀλλὰ τὴν
σπουδὴν τῶν κατηγορῶν φοβηθεὶς ὑπαπέσθη· ἡμῖν δὲ
τοῖς φίλοις ζῶντι ἢ ἀποθανόντι εὐσεβέστερον ἀμύνειν
αὐτῷ. ἄριζα μὲν οὖν αὐτὸς ἂν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπελο-
γεῖτο· ἐπεὶ δὲ τάδε ἀκινδυνότερα ἔδοξεν ἡμῖν εἶναι,

§. 6, 1. Οὕτως] οὕτως^{ως} A. οὕτω Bekk. Dobs. οὕτος ceteri.
Cf. n. δ. §. 9. Bast. comment. palaeogr. p. 828. φανερώς] φα-
νερός ZM. ἐκ παντὸς τρόπου ἐλεγχόμενος N. ἐλεγχόμενος ἐκ παν-
τὸς τρόπου vulg. 3. αὐτοῦ] αὐτοῦ NAM. 6. τούτων NAB
Bekk. Dobs. τούτου ceteri. δεινότερα] δεινότερον ZM.

§. 7, 3. νόμον] φόνον ZM. 4. παθόντος] ἀποθανόντος N.
5. ἀλιτηρίων] ἀλιτηρίων AM Ald. Cod. N huic orationi subjicit
titulum ἐκ κατηγορίας ὁ ὕστερος.

§. 1, 2. ὑπαπέσθη NABZ Bekk. Dobs. ὑπανέσθη ZM. ὑπεξέσθη
ceteri. 4. ἂν add. NA Bekk. Dobs. 5. ἐπεὶ] ἐπὶ ZM. ἀκιν-
δυνότερα N. ἀκινδυνότερον an ἀκινδυνότερα habeant AB non li-
quet: ἀκινδυνότερον vulg.

οἷς μέγιστον ἂν πένθος γένοιτο στερηθεῖσιν αὐτοῦ, ἀπολογητέον.

2. Δοκεῖ δέ μοι περὶ τὸν ἄρξαντα τῆς πληγῆς τὸ ἀδίκημα εἶναι. ὁ μὲν οὖν διώκων οὐκ εἰκόσι τεκμηρίοις χρώμενος τοῦτον τὸν ἄρξαντά φησιν εἶναι. εἰ μὲν γὰρ ὡςπερ βλέπειν μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀκούειν δὲ τοῖς ὠσίν, οὕτω κατὰ φύσιν ἦν ὑβρίζειν μὲν τοὺς νέους σωφρονεῖν δὲ τοὺς γέροντας, οὐδὲν ἂν τῆς ὑμετέρας κρίσεως ἔδει· αὐτὴ γὰρ ἡ ἡλικία τῶν νέων κατέκρινε· νῦν δὲ πολλοὶ μὲν νέοι σωφρονοῦντες πολλοὶ δὲ πρεσβῦται παροινοῦντες οὐδὲν μᾶλλον τῷ διώκοντι
3. ἢ τῷ φεύγοντι τεκμήριον γίνονται. κοινοῦ δὲ τοῦ τεκμηρίου ἡμῖν ὄντος τούτῳ τῷ παντὶ προέχομεν· οἱ γὰρ μάρτυρες τοῦτόν φασιν ἄρξαι τῆς πληγῆς. ἄρξαντος δὲ τούτου, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων *τῶν* κατηγορουμένων ἀπολύεται τῆς αἰτίας. εἴτε γὰρ ὁ πατάξας, διὰ τὴν πληγὴν βιασάμενος ὑμᾶς ἐπιτρεφθῆναι ἰατρῷ, μᾶλλον τοῦ ἀποκτείναντος φονεὺς ἐστίν, ὁ ἄρξας τῆς πληγῆς φονεὺς γίνεται. οὗτος γὰρ ἠνάγκασε τὸν τε ἀμυνόμενον ἀντιτύπτειν τὸν τε πληγέντα ἐπὶ τὸν ἰατρὸν ἐλθεῖν. ἀνόσια γὰρ ὁ διωκόμενος πάθει, εἰ μήτε ἀποκτείνας ὑπὲρ τοῦ ἀποκτείναντος μήτε ἄρξας ὑπὲρ τοῦ
4. ἄρξαντος φονεὺς ἔσαι. ἔσι δὲ οὐδὲ ὁ ἐπιβουλεύσας οὐδὲν μᾶλλον ὁ διωκόμενος τοῦ διώκοντος. εἰ γὰρ ὁ μὲν

§. 2, 4. μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς] τοῖν ὀφθαλμοῖν N. 5. οὕτω] οὕτω καὶ suspic. Reisk. 7. τῶν νέων N et pr. A. τὸν νέων pr. M. τὸν νέον vulg. 10. γίνονται NAB Bekk. Dobs. et conjec. Steph. γίνεται ceteri.

§. 3, 2. τῷ παντὶ] τὸ πᾶν suspic. Bekk. in Addend. 4. ἀπάντων τῶν conj. Bekk. in Addend. ἀπάντων vulg. 6. ἐπιτρεφθῆναι] ἐπιτρέψαι conj. Reisk. 8. γίνεται N. γίνεται vulg. 10. ὁ] ὄγε A (f. corr.) Dobs. ὄ, τε N. ὅτε B. ὅδε vulg. Reiskius aut ὄγε aut ὅδε ὁ legendum esse censuit. 11. ὑπὲρ] ὑπὸ N et pr. A.

§. 4, 2. μᾶλλον ὁ] μᾶλλον ἢ ὁ N.

ἄρχας τῆς πληγῆς τύπτειν καὶ μὴ ἀποκτείνειν διανοήθη, ὁ δὲ ἀμυνόμενος ἀποκτεῖναι, οὗτος ἂν ὁ ἐπιβουλεύσας εἶη. νῦν δὲ καὶ ὁ ἀμυνόμενος τύπτειν καὶ οὐκ ἀποκτεῖναι διανοηθεὶς ἤμαρτεν, εἰς ἃ οὐκ ἠβούλετο πατάξας. τῆς μὲν οὖν πληγῆς βουλευτῆς ἐγένετο, τὸν 5. δὲ θάνατον πῶς ἂν ἐπεβούλευσεν, ὃν γε ἀκουσίως ἐπάταξεν; οἰκεῖον δὲ καὶ τὸ ἀμάρτημα τῷ ἄρχαντι μᾶλλον ἢ τῷ ἀμυνομένῳ ἐσίν. ὁ μὲν γὰρ ἃ ἔπασχεν ἀντιδραῖν ζητῶν, ὑπ' ἐκείνου βιαζόμενος ἐξήμαρτεν· ὁ δὲ διὰ τὴν αὐτοῦ ἀκολασίαν πάντα δρωῶν καὶ πάσχων, καὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἐκείνου ἀμαρτίας *αἷτιος ὢν* δίκαιος φονεὺς εἶναι ἐσίν. ὡς δὲ οὐδὲ κρείσσων ὢν 6. ἀλλὰ πολὺ ὑποδέεσερος ὢν ἔπασχεν ἡμύνετο διδάξω. ὁ μὲν *γὰρ* ὑβρίζων καὶ παροινῶν πάντ' ἔδρα καὶ οὐδὲν ἡμύνατο, ὁ δὲ μὴ πάσχειν ἀλλ' ἀπωθεῖσθαι ζητῶν, ἃ τε ἔπασχεν ἀκουσίως ἔπασχεν, ἃ τ' ἔδρασε τὰ παθήματα βουλόμενος διαφυγεῖν ἐλασσόνως ἢ κατ' ἀξίαν τὸν ἄρχαντα ἡμύνετο καὶ οὐκ ἔδρα. εἰ δὲ κρείσ- 7. σων ὢν τὰς χεῖρας κρεισσόνως ἡμύνετο ἢ ἔπασχεν, οὐδ' οὕτω δίκαιος ὑφ' ὑμῶν καταλαμβάνεσθαι ἐσι. τῷ μὲν γὰρ ἄρχαντι πανταχοῦ μεγάλα ἐπιτίμια ἐπίκειται, τῷ δὲ ἀμυνομένῳ οὐδαμοῦ οὐδὲν ἐπιτίμιον γέγραπται.

§. 4, 6. ἠβούλετο N. ἐβούλετο vulg.

§. 5, 2. πῶς ἂν NAB Bekk. Dobs. ἂν om. ceteri. ἐπεβούλευσεν] ἐβούλευσεν conj. Reisk. 3. δὲ καὶ τὸ N. καὶ om. vulg. 6. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ N. 7. καὶ τῆς ἑαυτοῦ om. N. Reisk. conj. ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἢ —. αἷτιος ὢν de meo addidi. Stephanus inseri jubet αἷτιος. 8. δίκαιος NAB Bekk. Dobs. δικαιότερος ceteri.

§. 6, 1. κρείσσων ὢν] κρεῖσσον ὢν NA. κρεισσόνως conj. Reisk., recep. Bekk. 2. ὑποδέεσερος] ὑποδεεσερώς conj. Reisk., recep. Bekk. 3. γὰρ addidi, auctore Reiskio. Cf. II. γ. §. 6. 4. ἀλλ' N. ἀλλὰ vulg.

§. 7, 4. γὰρ om. ZM.

8. πρὸς δὲ τὸ μήτε δικαίως μήτε ἀδίκως ἀποκτείνειν ἀποκρίεται· οὐ γὰρ ὑπὸ τῶν πληγῶν ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ὁ ἀνὴρ ἀπέθανεν, ὡς οἱ μάρτυρες μαρτυροῦσιν. ἔστι δὲ καὶ ἡ τύχη τοῦ ἄρξαντος καὶ οὐ τοῦ ἀμυνομένου. ὁ μὲν γὰρ ἀκουσίως πάντα δράσας καὶ παθῶν ἀλλοτρίᾳ τύχῃ κέχρηται· ὁ δὲ ἐκουσίως πάντα πράξας, ἐκ τῶν αὐτοῦ ἔργων τὴν τύχην προαγόμενος, τῇ αὐτοῦ ἀτυχίᾳ ἤμαρτεν.
9. Ὡς μὲν οὖν οὐδενὶ ἔνοχος τῶν κατηγορημένων ὁ διωκόμενός ἐστιν ἀποδέδεικται. εἰ δέ τις κοινήν μὲν τὴν πρᾶξιν κοινήν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι μηδὲν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτὸν ὄντα, καὶ οὕτως ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιός ἐστι. τὸν τε γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται· τὸν τε φεύγοντα ἀνόσιον ἀλῶναι μὴ
10. φανερώς ἐλεγχθέντα ἂ ἐπικαλεῖται. οὕτως δὲ ἐκ παντὸς τρόπου τῶν ἐγκλημάτων ἀπολυομένου τοῦ ἀνδρός, ἡμεῖς ὀσιώτερον ὑμῖν ἐπισκῆπτομεν ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ

§. 8, 1. πρὸς] πρὸ N. μήτε δικαίως Reiskio auctore exhibit Bekk. Dobs. Cf. III. β. §. 9. γ. §. 7. IV. β. §. 3. μὴ δικαίως ceteri. ἀποκτείνειν add. NABZM Bekk. Dobs. 4. τοῦ om Z. 6. κέχρηται] κέκριται Z. 7. προαγόμενος] προσαγόμενος Reisk. αὐτοῦ] (bis) αὐτοῦ N.

§. 9, 1. οὐδενὶ NAB Bekk. Dobs. οὐδὲν ceteri. 4. μηδὲν] μηδέν' Reisk., qui vers. seq. pro αὐτὸν, quod Stephano auctore atque codicibus assentientibus (etsi de suis tacet Bekkerus) receperunt recentiores editores, scripsit αὐτῶν: sic enim vett. edd. 5. οὕτως] οὕτως pr. A. οὐ τοῦ N. 6. μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν] μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτὸν ὄντα καὶ οὐ τοῦ ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν N. μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτὸν ὄντα ἢ καταλαμβάνειν A. δίκαιός N. δίκαιόν vulg. τὸν τε γὰρ κτλ.] Reisk. conj. τὸν μὲν γὰρ διώκοντα δίκαιον καταλαμβάνειν — τὸν δὲ φεύγοντα ἀνόσιον ἀλῶναι.

§. 10, 1. οὕτως δὲ NABZM Bekk. Dobs. δὲ om. ceteri. 3. ἐπισκῆπτομεν] ἀπροσκήπτομεν vett. edd.

τὸν φονέα ζητοῦντας κολάζειν τὸν καθαρὸν ἀποκτείνειν. ὁ τε γὰρ ἀποκτείνας τοῦ ἀποθανόντος οὐδὲν ἦσσαν τοῖς αἰτίοις προστρόπαιός ἐστιν, οὗτός τε ἀνοσίως διαφθαρῆς διπλάσιον καθίσησι τὸ μίασμα τῶν ἀλιτηρίων τοῖς ἀποκτείνασιν αὐτόν. ταῦτα οὖν δεδι- 11.
ότες τὸν μὲν καθαρὸν ὑμέτερον ἠγεῖσθε εἶναι ἀπολύειν τῆς αἰτίας, τὸν δὲ μαρὸν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες φῆναι τοῖς ἔγγιστα τιμωρεῖσθαι ὑπολείπετε· οὕτω γὰρ ἂν δικαιοτάτα καὶ ὀσιώτατα πράξαιτ' ἂν.

V.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥ ΦΟΝΟΥ.

Υπόθεσις.

Ἔλος τις Μιτυληναῖος ἀνὴρ ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ ταῦ-
τὸν ἀνήγετο Ἡρώδη εἰς τὴν Αἴνον· ὡς δὲ πλείοντες
ἐγένοντο ἐν τῇ Μηθύμνῃ τῆς Λέσβου, ἐπειδὴ ἀσέγασον
ἦν τὸ πλοῖον, εὐρόντες ἕτερον ἐστεγασμένον μετέβη-
σαν. εἰσελθόντων δὲ αὐτῶν ἐν αὐτῷ ἐξῆλθε περὶ τὴν 5.
ἑσπέραν ὁ Ἡρώδης καὶ οὐκέτι εἰσεῆλθεν. ἐπανελθόν-
τος οὖν αὐτοῦ τοῦ Ἐλου μόνου, οἱ συγγενεῖς τοῦ τε-

§. 10, 4. ἀποκτείνειν pr. A Bekk. [ζητεῖν] ἀποκτείνειν Dobs. ζητεῖν ἀποκτείνειν ceteri. 5. ἀποθανόντος NAB Bekk. Dobs. θανόντος ceteri. 6. προστρόπαιός NBZM. προστρόπαιόν vulg. οὗτός] οὕτως conj. Reisk. 8. ἀλιτηρίων] ἀλιτηρίων M pr. A Ald.

§. 11, 2. τὸν] τὸ N. ἠγεῖσθε] ἠγεῖσθαι N et pr. A. 4. ἔγγιστα] Cf. Dem. de cor. §. 165. Fort. ἄγγιστα. γὰρ ἂν N. γὰρ vulg. Huic orationi in cod. N subjecta leguntur haec τέλος τῶν τετραλογιῶν.

ΠΕΡΙ — Ὑπόθεσις] ὑπόθεσις τοῦ Ἡρώδου φόνου N.

Vers. 1. κατὰ ταῦτόν NAB Bekk. Dobs. κατ' αὐτήν ceteri.
3. ἐγένοντο — πλοῖον om. Z.

- λευτήσαντος ἐγράψαντο μὲν τὸν Ἴλον ὡς κακοῦργον, ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ ἀγωνιζόμενοι εἶπον ὅτι καὶ ἀπέ-
 10. κτεινεν αὐτόν. ὁ δὲ τὸ μὲν τῆς κακουργίας ἐγκλημα ἀπολύεται παραγραφικῶς, λέγων κακούργους εἶναι τοὺς κλέπτας καὶ λωποδύτας, ὧν οὐδὲν ἀπέδειξάν με ποιήσαντα· μεταβαίνει δ' ἐπὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ φόνου ἀπολογία, καὶ σοχαστικῶς ἀγωνίζεται. τὰ δὲ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρη
 15. τέλους κοινά.

Ἐβουλόμην μὲν, ὧ ἄνδρες, τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθεξάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς τοῖς γεγενημένοις· νῦν δὲ τοῦ μὲν πεπειράμαι πέρα τοῦ προσήκοντος, τοῦ δὲ ἐνδεής εἰμι μᾶλλον τοῦ συμφέροντος.
 2. οὗ μὲν γὰρ με ἔδει κακοπαθεῖν τῷ σώματι μετὰ τῆς αἰτίας τῆς οὐ προσηκούσης, ἐνταυθοῖ οὐδὲν με ὠφέλησεν ἢ ἐμπειρία· οὗ δέ με δεῖ σωθῆναι μετὰ τῆς ἀληθείας εἰπόντα τὰ γενόμενα, ἐν τούτῳ με βλάπτει
 3. ἢ τοῦ λέγειν ἀδυναμία. πολλοὶ μὲν γὰρ ἤδη τῶν οὐ δυναμένων λέγειν ἄπιστοι γενόμενοι τοῖς ἀληθέσιν, αὐτοῖς τούτοις ἀπώλοντο, οὐ δυνάμενοι δηλῶσαι αὐτά· πολλοὶ δὲ τῶν λέγειν δυναμένων πιστοὶ γενόμενοι τῷ
 ψεύ-

Vers. 12. λωποδύτας] λωποδίτας N. 13. δ' ἐπὶ NA Bekk. Dobs. δὲ LZM. δὲ εἰς ceteri. Argumentum in cod. N sequitur titulus Ἀντιφῶντος ὑπὲρ τοῦ Ἡρώδου φόνου.

§. 1, 1. μὲν add. NABLM Bekk. Dobs. 3. καθεξάναι] καθεξάναι BZM et edd. ante Reisk. 4. πέρα τοῦ προσήκοντος] τοῦ προσήκοντος πέρα pr. A.

§. 2, 1. ἔδει] Reisk. aut δεῖ aut οὐκ ἔδει scribi jubet. 4. εἰπόντα] ἅπαντα Z.

§. 3, 1. μὲν γὰρ N. γὰρ vulg. 2. τοῖς ἀληθέσιν] τῷ ἀληθεύειν Taylor. αὐτοῖς τούτοις] αὐτῷ τούτῳ Dobree, qui tum οὐ δυνάμενοι δηλῶσαι αὐτά, tum διότι ἐψεύσαντο delenda esse censet. 4. δυναμένων om. N et pr. A.

ψεύδεσθαι, τούτω ἐσώθησαν, διότι ἐψεύσαντο. ἀνάγκη οὖν, ὅταν τις ἄπειρος ἢ τοῦ ἀγωνίζεσθαι, ἐπὶ τοῖς τῶν κατηγορῶν λόγοις εἶναι μᾶλλον ἢ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἔργοις καὶ τῇ ἀληθείᾳ τῶν πραγμάτων. ἐγὼ οὖν, ὧ 4. ἄνδρες, αἰτήσομαι ὑμᾶς, οὐχ ἄπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἀγωνιζομένων ἀκροᾶσθαι σφῶν αὐτῶν αἰτοῦνται, σφίσι μὲν αὐτοῖς ἀπισοῦντες, ὑμῶν δὲ προκατεγνωκότες ἀδικόν τι — εἰκὸς γὰρ ἐν ἀνδράσι γε ἀγαθοῖς καὶ ἄνευ τῆς αἰτήσεως τὴν ἀκρόασιν ὑπάρχειν τοῖς φεύγουσιν, οὐπερ καὶ οἱ διώκοντες ἔτυχον ἄνευ αἰτήσεως — τάδε 5. δὲ δεομαι ὑμῶν, συγγνώμην ἔχειν μοι, τοῦτο μὲν ἐάν τι τῇ γλώσῃ ἀμάρτω, καὶ ἠγείσθαι ἀπειρίᾳ αὐτὸ μᾶλλον ἢ ἀδικίᾳ ἠμαρτῆσθαι, τοῦτο δὲ ἐάν τι ὀρθῶς εἴπω, ἀληθείᾳ μᾶλλον ἢ δεινότητι εἰρηῆσθαι. οὐ γὰρ δίκαιον οὔτ' ἔργῳ ἀμαρτόντα διὰ ῥήματα σωθῆναι, οὔτ' ἔργῳ ὀρθῶς πράξαντα διὰ ῥήματα ἀπολέσθαι· τὸ μὲν γὰρ ῥῆμα τῆς γλώσσης ἀμάρτημά ἐστι, τὸ δὲ ἔργον τῆς γνώμης. ἀνάγκη δὲ κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶ 6. καὶ πού τι καὶ ἐξαμαρτεῖν. οὐ γὰρ μόνον τῶν λεγο-

§. 3, 6. οὖν] μὲν ZM.

§. 4, 2. αἰτήσομαι] αἰτήσομαι δὲ N. ἄπερ] ὅπερ Z. 5. ἀγαθοῖς] Reiskius addi voluit λέγουσι.

§. 5, 2. δὲ om. pr. A et pr. M. συγγνώμην ἔχειν μοι τοῦτο μὲν] τοῦτο μὲν συγγνώμην ἔχειν μοι Reisk. 3. γλώσῃ] γλώττη γλώ Z. πρώτη M. αὐτὸ μᾶλλον ἢ N. μᾶλλον αὐτὸ ἢ AB Bekk. Dobs. μᾶλλον αὐτῇ ἢ ZM. μᾶλλον αὐτῇ ἢ Reisk. μᾶλλον αὐτὴν ἢ ceteri. 5. οὐ γὰρ δίκαιον κτλ. Haec ita scribit Stobaeus Florileg. 46, 65. Gaisford. οὐ δίκαιον οὔτε ἔργῳ ἀμαρτόντα ῥήματι σωθῆναι, οὔτε ἔργῳ ὀρθῶς πράξαντα διὰ ῥῆμα ἀπολέσθαι· τὸ μὲν γὰρ ῥῆμα τῆς γλώσσης ἀμάρτημά ἐστι, τὸ δὲ ἔργον τῆς γνώμης. 6. ἀμαρτόντα] ἀμαρτώντα Ald. 7. ἀπολέσθαι] ἀπολεῖσθαι N et pr. A. 8. γλώσσης NA Stobaeus. Dobs. γλώττης vulg. δὲ ἔργον N et Stobaeus. δ' ἔργον ceteri.

§. 6, 1. αὐτῶ] αὐτῶν Scaliger. Ante καὶ πού verbum excidisse puto: inseri jusserim ἐκπληχθῆναι vel simile quid.

- μένων ἀνάγκη ἐνθυμεῖσθαι ἀλλὰ καὶ τῶν ἐσομένων· ἀπαντα γὰρ τὰ ἐν ἀδήλω ἔτ' ὄντα ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνάκειται ἢ τῇ προνοίᾳ. ταῦτ' οὖν ἐκπληξιν πολλήν παρέχειν ἀνάγκη ἐς τῷ κινδυνεύοντι. ὁρῶ γὰρ ἔγωγε καὶ τοὺς πάνυ ἐμπείρους τοῦ ἀγωνίζεσθαι πολλῶν χεῖρον ἑαυτῶν λέγοντας ὅταν ἐν τινὶ κινδύνῳ ὡσιν· ὅταν δ' ἄνευ κινδύνων τι διαπράσσονται μᾶλλον ὀρθομένους. ἢ μὲν οὖν αἴτησις, ὧ ἄνδρες, καὶ νομίμως καὶ ὀσίως ἔχουσα, καὶ ἐν τῷ ὑμετέρῳ δικαίῳ οὐχ ἦσσαν ἢ ἐν τῷ ἐμῷ· περὶ δὲ τῶν κατηγορημένων ἀπολογήσομαι καθ' ἕκασον.
8. Πρῶτον μὲν οὖν, ὡς παρανομώτατα καὶ βιαιότατα εἰς τόνδε τὸν ἀγῶνα καθέστηκα, τοῦτο ὑμᾶς διδάξω, οὐ τῷ φεύγειν ἂν τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον, ἐπεὶ καὶ ἀνωμότοις ὑμῖν καὶ μὴ κατὰ νόμον μηδένα ἐπιτρέψαιμι περὶ τοῦ σώματος τοῦ ἐμοῦ διαψηφίσασθαι ἕνεκά γε τοῦ πισεύειν ἐμοί τε μηδὲν ἐξημαρτῆσθαι εἰς τόδε τὸ πρᾶγμα καὶ ὑμᾶς γνώσεσθαι τὰ δίκαια, ἀλλ' ἵνα ἢ τεκμήρια ὑμῖν καὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων καὶ
9. τῶν εἰς ἐμὲ ἢ τούτων βιαιότης καὶ παρανομία. πρῶτον μὲν γὰρ κακοῦργος ἐνδεδειγμένος φόνου δίκην φεύγω, ὃ οὐδεὶς πώποτ' ἔπαθε τῶν ἐν τῇ γῆ ταύτῃ. καὶ ὡς μὲν οὐ κακοῦργός εἰμι οὐδ' ἔνοχος τῷ τῶν κακούργων νόμῳ, αὐτοὶ οὗτοι τούτου γε μάρτυρες γεγέννηται. περὶ γὰρ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν ὁ νόμος κεῖται,

§. 7, 4. διαπράσσονται] διαπράσσονται N Ald. διαπράσσωσι M. 5. καὶ νομίμως καὶ ὀσίως] νομίμως καὶ δικαίως ZM. 6. δικαίῳ om. ZM. 7. Post ἐμῷ Reiskio videtur deesse αὕτη i. q. haec est. κατηγορημένων NA Dobs. Bekk. in Addend. κατηγορουμένων vulg.

§. 8, 4. κατὰ νόμον μηδένα] δικάζουσι addi vult Reisk. 8. τεκμήρια] τεκμήριον malebat Reisk.

§. 9, 3. πώποτ' om. ZM. 5. τούτου γε N. τούτων ZM. τοῦτο B. τούτου vulg.

ὧν οὐδέν μοι προσὸν ἀπέδειξαν. οὕτως εἰς γε ταύτην τὴν ἀπαγωγὴν νομιμωτάτην καὶ δικαιοτάτην πεποιήκασιν ὑμῖν τὴν ἀποψήφισίν μου. φασὶ δὲ αὖ τό τε 10. ἀποκτείνειν μέγα κακούργημα εἶναι, καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ μέγιστόν γε, καὶ τὸ ἱεροσυλεῖν καὶ τὸ προδιδόναι τὴν πόλιν· ἀλλὰ χωρὶς περὶ αὐτῶν ἐκάσπου οἱ νόμοι κεῖνται. ἐμοὶ δὲ πρῶτον μὲν, οὗ τοῖς ἄλλοις εἶργεσθαι προαγορεύουσι τοῖς τοῦ φόνου φεύγουσι τὰς δίκας, ἐνταυθοῖ πεποιήκασιν τὴν κρίσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἔπειτα τίμησιν μοι ἐποίησαν, ἀνταποθανεῖν τοῦ νόμου κειμένου τὸν ἀποκτείναντα, οὐ τοῦ ἐμοὶ συμφέροντος ἕνεκα ἀλλὰ τοῦ σφίσιν αὐτοῖς λυσιτελοῦντος, καὶ ἐνταῦθα ἔλασσον ἔνειμαν τῷ τεθνηκότι τῶν ἐν τῷ νόμῳ κειμένων. οὗ δ' ἕνεκα, γνώσεσθε προϊόντος τοῦ λόγου. ἔπειτα δέ, ὃ πάντας οἶμαι ὑμᾶς ἐπίσασθαι, ἅπαντα 11. τὰ δικασήρια ἐν ὑπαίθρῳ δικάζει τὰς δίκας τοῦ φόνου οὐδενὸς ἄλλου ἕνεκα ἢ ἵνα τοῦτο μὲν οἱ δικασαὶ μὴ ἴωσιν εἰς τὸ αὐτὸ τοῖς μὴ καθαροῖς τὰς χεῖρας, τοῦτο δὲ ὁ διώκων τὴν δίκην τοῦ φόνου ἵνα μὴ ὁμω-

§. 9, 7. προσὸν] πρὸς ὃν Ald. 9. ὑμῖν] ἡμῖν Z et vulg. ante Reisk.

§. 10, 1. αὖ τό τε NABZM Bekk. Dobs. αὐτό τε τὸ ceteri. 2. μέγα] με NABZM. 5. οὗ] οὐ ZM et forsan pr. A. εἶργεσθαι] εἶργεσθαι pr. A Dobs. Cf. n. ad III. α. §. 2. 6. ἐνταυθοῖ NABZM Bekk. Dobs. ἐνταυθὶ ceteri. 8. ἀνταποθανεῖν τοῦ νόμου κειμένου τὸν ἀποκτείναντα N. ἀνταποθανεῖν τοῦ νόμου κειμένου τὸν ἀποκτείναντα A. τοῦ νόμου κειμένου τὸν ἀποκτείναντα ἀνταποθανεῖν vulg. 9. ἐμοὶ] ἐμοῦ Z. 11. ἔνειμαν] ἔνειμαν ἄν N. Ante et post ἔνειμαν in A erasae sunt duae litterae, ut videatur praebuisse ἄν ἔνειμαν αὐτῷ.

§. 11, 4. ἴωσιν] ὦσιν Z. μὴ] μοι ZM. 5. ὁμωρόφις NAB Bekk. Dobs. Cf. Dem. de cor. §. 287. in Mid. §. 118. 120. Polluc. Onom. I. 80. VI. 155. Lobeck. ad Phryn. p. 709. not. ὁμωρόφις ceteri.

- ρόφιός γίνηται τῷ αὐθέντη. σὺ δὲ τοῦτο μὲν παρελθὼν τοῦτον τὸν νόμον τὸναντίον τοῖς ἄλλοις πεποίηκας· τοῦτο δὲ δεόν σε διομόσασθαι ὄρκον τὸν μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον, ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ τῇ σῇ ἐπαρώμενον, ἢ μὴν μὴ ἄλλα κατηγορήσειν ἐμοῦ ἢ εἰς αὐτὸν τὸν φόνον, ὡς ἔκτεινα, ἐν ᾧ οὐτ' ἂν κακὰ πολλὰ εἰργασμένος ἤλισκόμην ἄλλῳ ἢ αὐτῷ τῷ πράγματι, οὐτ' ἂν πολλὰ ἀγαθὰ εἰργασμένος τοῦ-
12. τοῖς ἂν ἐσωζόμεν τοῖς ἀγαθοῖς· ἃ σὺ παρελθὼν, αὐτὸς σεαυτῷ νόμους ἐξευρών, ἀνώμοτος μὲν αὐτὸς ἐμοῦ κατηγορεῖς, ἀνώμοτοι δὲ οἱ μάρτυρες καταμαρτυροῦσι, δεόν αὐτοὺς τὸν αὐτὸν ὄρκον σοι διομοσαμένους καὶ ἀπτομένους τῶν σφαγίων καταμαρτυρεῖν ἐμοῦ. ἔπειτα κελεύεις τοὺς δικαστὰς ἀνωμότοις πισεύσαντας τοῖς μαρτυροῦσι φόνου δίκην καταγνῶναι, οὓς σὺ αὐτὸς ἀπίστους κατέστησας παρελθὼν τοὺς κειμένους νόμους, καὶ λέγων χρῆναι αὐτοῖς τὴν σὴν παρανομίαν κρείσσω γενέσθαι αὐτῶν τῶν νόμων.
13. Λέγεις δὲ ὡς οὐκ ἂν παρέμεινα εἰ ἐλελύμην, ἀλλ' ὠχόμην ἂν ἀπιῶν, ὡςπερὲι ἄκοντά με ἀναγκάσας εἰσελθεῖν εἰς τὴν γῆν ταύτην. καίτοι ἐμοί, εἰ μηδὲν διέ-

§. 11, 6. γίνηται NA Bekk. Dobs. γίνονται B. γένηται ceteri. 7. πεποίηκας] ἐποίησας pr. M. 9. αὐτῷ] αὐτῷ vulg. Vid. Jacobs. Animadv. in Athen. Deipnos. p. 285. 10. οἰκία] τῇ οἰκίᾳ ZM. τῇ σῇ] αὐτῷ M. ἐπαρώμενον] ἐπαρωκώμενον Z. ἐπαρωκώμενος pr. M. 12. κακὰ πολλὰ] πολλὰ κακὰ ZM. 13. οὐτ' ἂν] οὐτ' αὐ suspic. Reisk.

§. 12, 1. σὺ παρελθὼν] συμπαρελθὼν N. 2. σεαυτῷ] ξαντῷ ZM. νόμους NAB Bekk. Dobs. τοὺς νόμους ceteri. ἐξευρών] εἰρών N. 4. ὄρκον] ὄρκον N. 6. ἀνωμότοις] ἀνομότοις pr. A. 9. λέγων] εἰ γε NABZM Bekk. Dobs.

§. 13, 2. ἂν om. ZM. ὡςπερὲι ἄκοντά] ὡς περιᾶκοντά BZM. 3. ἐμοί,] Virgulam post ἐμοί posui cum Bernhardyo Synt. p. 276. διέφερε ζέρεσθαι NAB Bekk. Dobs. διέφερε σθαι ZM. διέφερε ceteri.

φερε στέρεσθαι τῆσδε τῆς πόλεως, ἴσον ἦν μοι καὶ
 προσκληθέντι μὴ ἐλθεῖν ἀλλ' ἐρήμην ὀφλεῖν τὴν δί-
 κην, τοῦτο δ' ἀπολογησαμένω τὴν προτέραν ἐξεῖναι
 ἐξελθεῖν· ἅπανσι γὰρ τοῦτο κοινόν ἐστι. σὺ δὲ ὁ τοῖς
 ἄλλοις Ἑλλησι κοινόν ἐσιν ἰδίᾳ ζητεῖς με μόνον ἀπο-
 σερεῖν, αὐτὸς σαυτῷ νόμον θέμενος. καίτοι τοὺς γε 14.
 νόμους οἱ κεῖνται περὶ τῶν τοιούτων πάντας ἂν οἶμαι
 ὁμολογῆσαι κάλλιπα νόμων ἀπάντων κεῖσθαι καὶ ὀσιώ-
 τατα. ὑπάρχει μὲν γε αὐτοῖς ἀρχαιοτάτοις εἶναι ἐν
 τῇ γῆ ταύτῃ, ἔπειτα τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ περὶ τῶν αὐτῶν,
 ὅπερ μέγιστόν ἐστι σημεῖον νόμων καλῶς κειμένων. ὁ
 γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδι-
 δάσκει τοὺς ἀνθρώπους. ὥσε οὐ δεῖ ὑμᾶς ἐκ τῶν τοῦ
 κατηγοροῦ λόγων τοὺς νόμους καταμανθάνειν εὐ καλῶς
 ὑμῖν κεῖνται ἢ μὴ, ἀλλ' ἐκ τῶν νόμων τοὺς τοῦ κατη-
 γόρου λόγους εἰ ὀρθῶς καὶ νομίμως ὑμᾶς διδάξουσι
 τὸ πρᾶγμα ἢ οὐ. οὕτως οἱ γε νόμοι κάλλιπα κεῖνται 15.
 οἱ περὶ φόνου, οὓς οὐδεὶς πώποτε ἐτόλμησε κινήσαι·
 σὺ δὲ μόνος δὴ τετόλμηκας γενέσθαι νομοθέτης ἐπὶ
 τὰ πονηρότατα, καὶ ταῦτα παρελθὼν ζητεῖς με ἀδί-

§. 13, 5. ὀφλεῖν dedi pro vulg. ὀφλειν. Cf. Buttmann. gr. ampl. II. p. 204. Elmsley. ad Eurip. Heracl. 985. ὀφλειν pr. A. Post hoc verbum A add. εἶναι. τὴν δίκην om. N. 6. τοῦτο NA Bekk. Dobs. τούτω BZ. τούτω M. οὕτω ceteri. [ἐξεῖναι] ἐξῆν Reisk. (Cf. Reiz. ad Viger p. 177. Luzac. exercit. acad. p. 187.) Bekk. ἐξεῖν N. Dobreo ἐξεῖναι, quod enatum esse putat è voce ἐξέναι, glossa est verbi ἐξελθεῖν. J. Bakius p. 214. pro ἐξεῖναι legi vult ξένω. 8. με] ἐμὲ Bekk.

§. 14, 5. τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ NAB Bekk. Dobs. τοὺς αὐτοὺς εἶναι αἰεὶ ceteri. 8. ὑμᾶς] ἡμᾶς N. Cf. VI. §. 2. 9. καταμανθάνειν] καταθεμένους μανθάνειν ZM. 10. τοῦ κατηγοροῦ] τῶν κατηγορῶν pr. A. 11. διδάξουσι] διδάξουσι ZM. διδάξει N. διδάσκουσι malebat Reisk. coll. VI. §. 2.

§. 15, 4. πονηρότατα] πονηρότερα N.

- κως ἀπολέσαι. ἃ δὲ σὺ παρανομεῖς, αὐτὰ ταῦτά μοι μέγιστα μαρτύριά ἐσιν· εὖ γὰρ ἤδεις ὅτι οὐδεὶς ἂν ἦν σοι ὅς ἐκεῖνον τὸν ὄρκον διομοσάμενος ἐμοῦ κατεμαρ-
16. τύρησεν. ἔπειτα δὲ οὐχ ὡς πισεύων τῷ πράγματι ἀναμφισβητήτως ἕνα τὸν ἀγῶνα περὶ τοῦ πράγματος ἐποίησω, ἀλλὰ ἀμφισβήτησιν καὶ λόγον ὑπελίπου ὡς καὶ τοῖς τότε δικασαῖς ἀπισήσων. ὥσε μὴδὲν μοι ἐνθάδε μὴδὲ πλέον εἶναι μὴδ' ἀποφυγόντι, ἀλλ' ἐξεῖναί σοι λέγειν ὅτι κακοῦργος ἀπέφυγον ἀλλ' οὐ τοῦ φόνου τὴν δίκην· ἐλὼν δ' αὖ ἀξιώσεις με ἀποκτεῖναι ὡς τοῦ φόνου τὴν δίκην ὠφληκότα. καίτοι πῶς ἂν εἴη τούτων δεινότερα μηχανήματα, εἰ ὑμῖν μὲν ἅπαξ τουτουσὶ πείσασι κατεργασαὶ ἃ βούλεσθε, ἐμοὶ δ' ἅπαξ ἀποφυ-
17. γόντι ὁ αὐτὸς κίνδυνος ὑπολείπεται; ἔτι δὲ μάλ' ἐδέθη, ὧ ἄνδρες, παρανομώτατα ἀπάντων ἀνθρώπων. ἐθέλοντος γάρ μου ἐγγνητὰς τρεῖς καθιστάναι κατὰ τὸν νόμον, οὕτως οὗτοι διεπράξαντο τοῦτο ὥσε μὴ ἐγγενέσθαι μοι ποιῆσαι. τῶν δὲ ἄλλων ξένων ὅσις πώποτε ἠθέλησε καταστῆσαι ἐγγνητὰς οὐδεὶς πώποτ' ἐδέθη. καίτοι οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν κακούργων τῷ αὐτῷ χροῶνται νόμῳ τούτῳ. ὥσε καὶ οὗτος κοινὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν

§. 15, 5. μοι μέγιστα NAB Bekk. Dobs. μέγιστά μοι ceteri.
6. ὅτι οὐδεὶς om. Z.

§. 16, 2. περὶ τοῦ] περὶ τοῦ αὐτοῦ suspic. Reisk. 3. ὑπελίπου] ὑπελείπου N et pr A. 6. κακοῦργος] κακουργίας suspic. Reisk. 7. αὖ N et conjectura assequutus est Bekk. ἂν vulg. ἀξιώσεις] ἀξιώσης pr. A. 9. ὑμῖν NABZM Bekk. Dobs. ἡμῖν ceteri. τουτουσὶ — 10. ἅπαξ add. NA Bekk. Dobs. ἀποφυγόντι NA BZM Bekk. Dobs. ἀποφυγοῦσιν ceteri. 11. ὑπολείπεται] ἀπολείπεται N pr. A BZ. Vulg. add. τούτῳ δὲ πάλιν εἰς ἡμᾶς ἐπηρεάζειν ἐξέσαι; quae cum libris mss. om. Bekk., unciis inclusit Dobs.

§. 17, 4. τοῦτο ὥσε] ὥσε τούτῳ suspic. Reisk. 5. μοι] με N. πώποτε] ποτὲ N. 6. πώποτ'] πώποτε N.

ὡν ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπε μὴ ὠφελῆσθαι τοῦδε τοῦ νόμου. τούτοις γὰρ ἦν τοῦτο συμφέρον, πρῶτον μὲν ἀπαρα- 18. σκευότατον γενέσθαι με μὴ δυνάμενον διαπράσσεσθαι αὐτὸν τὰμαντοῦ πράγματα, ἔπειτα κακοπαθεῖν τῷ σώματι τούς τε φίλους προθυμοτέρους ἔχειν τούς ἐμαντοῦ τούτοις τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν ἢ ἐμοὶ τάληθῆ λέγειν διὰ τὴν τοῦ σώματος κακοπάθειαν. ὄνειδός τε αὐτῷ τε ἐμοὶ περιέθεσαν καὶ τοῖς ἐμοῖς προσήκουσιν εἰς τὸν βίον ἅπαντα.

Οὕτωςι μὲν δὴ πολλοῖς ἐλασσωθεῖς τῶν νόμων 19. τῶν ὑμετέρων καὶ τοῦ δικαίου καθέστηκα εἰς τὸν ἀγῶνα ὁμῶς μέντοι γε καὶ ἐκ τούτων πειράσομαι ἐμαυτὸν ἀναίτιον ἐπιδειξάι. καίτοι χαλεπὸν γε τὰ ἐκ πολλοῦ κατεψευσμένα καὶ ἐπιβεβουλευμένα, ταῦτα παραχρῆμα ἀπελέγγχειν· ἃ γὰρ τις μὴ προσεδόκησεν οὐδὲ φυλάξασθαι ἐγχώρεϊ.

Ἐγὼ δὲ τὸν μὲν πλοῦν ἐποίησάμην ἐκ τῆς Μιτυ- 20. λήνης, ὃ ἄνδρες, ἐν τῷ πλοίῳ πλέων ᾧ Ἡρώδης οὗτος ὄν φασιν ὑπ' ἐμοῦ ἀποθανεῖν· ἐπλέομεν δὲ εἰς τὴν

§. 17, 9. ἐμοὶ μόνῳ — τοῦ νόμου.] ἐπ' ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπε, ὡς μὴ ὠφελῆσθαι ὑπὸ (v. παρὰ) τοῦδε τοῦ νόμου conj. Reisk. ἐπέλιπε] ἐπέλειπε N et pr. A. ὠφελῆσθαι] ὠφελῆσθαι AB. ὠφελῆσαι N. τοῦδε τοῦ νόμου] τοῦδε κόσμου N.

§. 18, 3. αὐτὸν τὰμαντοῦ Bekk. ἐμαυτὸν τὰμαντοῦ NABZM Dobs. τὰμαντοῦ ceteri. 4. ἔχειν] Ante h. v. Reisk. desiderat ἐμελλον. 5. τούτοις] τοῖς N pr. A BZM. 6. διὰ: — κακοπάθειαν] Haec ejici jubet Dobree. αὐτῷ τε Reisk. Bekk. αὐτῷ γε ceteri. 7. περιέθεσαν NA Bekk. Dobs. περιέθεσαν B. περιέσεισαν ceteri.

§. 19, 1. Οὕτωςι] οὕτωςι ZM. δὴ] οὖν ZM. πολλοῖς ἐλασσωθεῖς N. πολλὰ ἐλασσωθεῖς conj. Dobree. πολλοῖς ἕλος σωθεῖς ABZM, quod defendi posse arbitratur Spengel. Artt. Scriptt. p. 114. n. πολλοῖς ἐγὼ σωθεῖς Sanderus ibid. πολλοῖς ἄν σωθεῖς vulg. 2. τοῦ δικαίου] τῷ δικαίῳ suspic. Reisk.

§. 20, 2. ᾧ] ᾧ καὶ conj. Reisk.

Αἶνον, ἐγὼ μὲν ὡς τὸν πατέρα — ἐτύγγανε γὰρ ἐκεῖ
 ὦν τότε — ὁ δ' Ἡρώδης ἀνδράποδα Θραξίν ἀνθρώ-
 ποις ἀπολύσων. συνέπλει δὲ τὰ τε ἀνδράποδα ἃ ἔδει
 αὐτὸν ἀπολύσαι καὶ οἱ Θραῖκες οἱ λυσόμενοι. τούτων
 δ' ὑμῖν τοὺς μάρτυρας παρέξομαι.

MARTYRES.

21. Ἡ μὲν πρόφασις ἐκατέρῳ τοῦ πλοῦ αὐτῆ· ἐτύγχο-
 μεν δὲ χειμῶνί τινι χρησάμενοι, ὑφ' οὗ ἠναγκάσθη-
 μεν κατασχεῖν εἰς τῆς Μηθυμναίας τι χωρίον, οὗ τὸ
 πλοῖον ὥρμει τοῦτο εἰς ὃ μετεκβάντα φασὶν ἀποθα-
 νεῖν αὐτὸν [τὸν Ἡρώδην]. καὶ πρῶτον μὲν αὐτὰ ταῦτα
 σκοπεῖτε ὅτι οὐ προνοία μᾶλλον ἐγένετο ἢ τύχη. οὔτε
 γὰρ πείσας τὸν ἄνδρα οὐδαμοῦ ἀπελέγχομαι σύμπλουν
 μοι γενέσθαι, ἀλλ' αὐτὸς καθ' αὐτὸν τὸν πλοῦν πε-
 22. ποιημένος ἕνεκα πραγμάτων ἰδίων· οὔτ' αὖ ἐγὼ ἄνευ
 προφάσεως ἰκανῆς φαίνομαι τὸν πλοῦν ποιησάμενος
 εἰς τὴν Αἶνον, οὔτε κατασχόντες εἰς τὸ χωρίον τοῦτο
 ἀπὸ παρασκευῆς οὐδεμιᾶς ἀλλ' ἀνάγκη χρησάμενοι· οὔτ'
 αὖ ἐπειδὴ ὥρμισάμεθα ἢ μετέκβασις ἐγένετο εἰς τὸ
 ἕτερον πλοῖον οὐδενὶ μηχανήματι οὐδ' ἀπάτῃ, ἀλλ'
 ἀνάγκη καὶ τοῦτο ἐγένετο. ἐν ᾧ μὲν γὰρ ἐπλέομεν

§. 20, 6. ἀπολύσων] ἀπολυτρῶν dedisse videtur pr. A. 8.
 τοὺς om. ZM. 9. MARTYRES om. Z.

§. 21, 2. χειμῶνί] χειμῶν Ald. 4. τοῦτο] Reisk. malebat
 ἕτερον. φασὶν] φηοῖν N. 5. τὸν Ἡρώδην] Haec, ut e scholio
 nata, deleta volunt Reisk. et Dobree. 6. οὐ reposui pro vulg.
 μῆ. Cf. Hartung. de partt. II. p. 117. 8. καθ' αὐτὸν] κατ' αὐ-
 τὸν NABZM Ald. 9. ἕνεκα πραγμάτων NAB Bekk. Dobs. πραγ-
 μάτων ZM. πραγμάτων ἕνεκεν ceteri.

§. 22, 1. οὔτ' αὖ NAB Bekk. Dobs. οὔτ' οὖν ceteri. ἐγὼ]
 τ' ἐγὼ N. τ' ἐγὼ pr. A. 3. κατασχόντες] κατασχόντες ἡμεῖς male-
 bat Reisk. 5. αὖ] οὖν Z. μετέκβασις N et corr. A. μετάβα-
 σις vulg.

ἀσέγασον ἦν τὸ πλοῖον, εἰς ὃ δὲ μετέβημεν ἐστεγασμένον· τοῦ δὲ ὑετοῦ ἕνεκα ταῦτ' ἦν. τούτων δ' ὑμῖν μαρτυρίας παρέξομαι.

MARTYRES.

Ἐπειδὴ δὲ μετεξέβημεν εἰς τὸ ἕτερον πλοῖον, ἐπί- 23.
νομεν. καὶ ὁ μὲν ἐσι φανερός ἐκβάς ἐκ τοῦ πλοίου
καὶ οὐκ εἰσβάς πάλιν· ἐγὼ δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐξέβην
ἐκ τοῦ πλοίου τῆς νυκτὸς ἐκείνης. τῇ δ' ὑσεραία, ἐπειδὴ
ἀφανῆς ἦν ὁ ἀνὴρ, ἐζητεῖτο οὐδέν τι μᾶλλον ὑπὸ τῶν
ἄλλων ἢ καὶ ὑπ' ἐμοῦ· καὶ εἰ τῶν ἄλλων ἐδόκει
δεινὸν εἶναι, καὶ ἐμοὶ ὁμοίως. καὶ εἰς τε τὴν Μιτυ-
λήνην ἐγὼ αἴτιος ἦν πεμφθῆναι ἄγγελον καὶ τῇ ἐμῇ
γνώμῃ ἐπέμπετο· καὶ ἄλλου οὐδενὸς ἐθέλοντος βαδί- 24.
ζειν οὔτε τῶν ἀπὸ τοῦ πλοίου οὔτε τῶν αὐτῶ τῶ Ἡρώδη
συμπλεόντων, ἐγὼ τὸν ἀκόλουθον τὸν ἐμαντοῦ πέμ-
πειν ἔτοιμος ἦν· καίτοι οὐ δήπου γε κατ' ἐμαντοῦ
μηνυτὴν ἐπεμπον εἰδώς. ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀνὴρ οὔτε ἐν τῇ
Μιτυλήνῃ ἐφαίνετο ζητούμενος οὔτ' ἄλλοθι οὐδαμοῦ,
πλοῦς τε ἡμῖν ἐγίνετο καὶ τᾶλλ' ἀνήγετο πλοῖα ἅπαντα,
ὠχόμην καὶ γὰρ πλέων. τούτων δ' ὑμῖν τοὺς μάρτυρας
παρασχίσομαι.

MARTYRES.

Τὰ μὲν γενόμενα ταῦτ' ἐστίν· ἐκ δὲ τούτων ἤδη 25.
σκοπεῖτε τὰ εἰκότα. πρῶτον μὲν γὰρ πρὶν ἀνάγεσθαι

§. 22, 8. μετέβημεν] μετέβηκεν M. 10. μαρτυρίας] μάρτυ-
ρας suspic. Reisk.

§. 23, 1. μετεξέβημεν AB Bekk. Dobs. μετέβημεν ceteri. 2.
ἐκ add. AB Bekk. Dobs. 4. ἐκ add. N. 8. ἄγγελον] ἄγγελος ZM.

§. 24, 4. οὐ δήπου γε N. γε οὐ δήπου vulg. 6. Μιτυλήνῃ]
Μυτυλήνῃ N. ἄλλοθι NA Bekk. Dobs. ἄλοθι B. ἄλλοθεν ce-
teri: ἄλλοθι conjecerat Steph. 7. πλοῦς τε] καὶ πλοῦς M. ἐγί-
νετο N. ἐγένετο ZM. ἐγίνετο vulg. τᾶλλ'] τᾶλλα N. 9. παρα-
σχίσομαι NAB Bekk. Dobs. παρέξομαι ceteri.

- με εἰς τὴν Αἴνον, ὅτε ἦν ἀφανὴς ὁ ἀνὴρ, οὐδεὶς ἠτι-
 άσατό με ἀνθρώπων, ἤδη πεπυσμένων τούτων τὴν ἀγ-
 γελίαν· οὐ γὰρ ἂν ποτε ὠχόμην πλέων. ἀλλ' εἰς μὲν
 τὸ παραχρηῖμα κρεῖσσον ἦν τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ γεγενη-
 μένον τῆς τούτων αἰτιάσεως, καὶ ἅμα ἐγὼ ἔτι ἐπεδή-
 μουν. ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ τε ὠχόμην πλέων καὶ οὗτοι ἐξ
 ἐπιβουλήσιν συνέθεσαν ταῦτα καὶ ἐμηχανήσαντο κατ'
 26. ἐμοῦ, τότε ἠτιάσαντο. λέγουσι δὲ ὡς ἐν μὲν τῇ γῆ
 ἀπέθανεν ὁ ἀνὴρ καὶ ἐγὼ λίθον αὐτῷ ἐνέβαλον εἰς τὴν
 κεφαλὴν, ὅς οὐκ ἐξέβην τὸ παράπαν ἐκ τοῦ πλοίου.
 καὶ τοῦτο μὲν ἀκριβῶς οὗτοι ἴσασιν. ὅπως δ' ἠφα-
 νίσθη ὁ ἀνὴρ οὐδενὶ λόγῳ εἰκότι δύνανται ἀποφαί-
 νειν. δῆλον γὰρ ὅτι ἐγγύς που τοῦ λιμένος εἰς ὃς ἦν
 τοῦτο γίνεσθαι, τοῦτο μὲν μεθύοντος τοῦ ἀνδρός,
 τοῦτο δὲ νύκτωρ ἐκβάντος ἐκ τοῦ πλοίου· οὔτε γὰρ
 αὐτοῦ κρατεῖν ἴσως ἂν ἐδύνατο, οὔτε τῷ ἀπάγοντι
 νύκτωρ μακρὰν ὁδὸν ἢ πρόφασιν ἂν εἰκότως ἐγίγνετο·
 27. ζητουμένου δὲ τοῦ ἀνδρός δύο ἡμέρας καὶ ἐν τῷ λι-
 μένῳ καὶ ἀπωθεν τοῦ λιμένος, οὔτε ὀπτῆρ οὐδεὶς ἐφάνη
 οὔθ' αἷμα οὔτ' ἄλλο σημεῖον οὐδέν. κατ' ἐγὼ συγ-
 χωρῶ τῷ τούτων λόγῳ, παρεχόμενος μὲν τοὺς μάρτυ-

§. 25, 8. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ pr. M.

§. 26, 2. αὐτῷ ἐνέβαλον] ἐνέβαλον αὐτῷ AB Bekk. Dobs.

αὐτῷ ἐπέβαλον M. εἰς τὴν κεφαλὴν] ἐν τῇ κεφαλῇ pr. M. 6. γὰρ
 NABZM Bekk. Dobs. γὰρ που ceteri. 7. τοῦτο] αὐτὸ N. γί-
 γνεσθαι NAB Bekk. in Addend. γενέσθαι vulg. 9. αὐτοῦ] αὐ-
 τοῦ NAM (codicum mentionem hoc loco non agitat Bekkerus) et
 vet. edd. quod correxit Taylor. 10. ἐγίγνετο NAM. ἐγίγνετο
 vulg.

§. 27, 1. καὶ ἐν] καὶ add. N. 2. ἀπωθεν] ἀποθεν N, qui
 non semel confundit ω et ο. Ceterum adi Lobeck. ad Phryn.
 p. 9. Bremi ad Aeschin. in Ctes. §. 100. ed. Goth. 3. οὔθ'
 αἷμα οὔτ' ἄλλο] οὔτε αἷμα οὔτε ἄλλο N. 4. τούτων NAZM Bekk.
 Dobs. τούτου ceteri. μὲν add. NA Bekk. Dobs.

ρας ὡς οὐκ ἐξέβην ἐκ τοῦ πλοίου· εἰ δὲ καὶ ὡς μάλισα ἐξέβην ἐκ τοῦ πλοίου, οὐδενὶ τρόπῳ εἰκὸς ἦν ἀφανισθέντα λαθεῖν τὸν ἄνθρωπον, εἶπερ μὴ πάνυ πόρρω ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. ἀλλ' ὡς κατεποντώθη 28. λέγουσιν. ἐν τίνι πλοίῳ; δῆλον γὰρ ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ λιμένος ἦν τὸ πλοῖον. πῶς ἂν οὖν οὐκ ἐξευρέθη; καὶ μὴν εἰκὸς γε ἦν καὶ σημεῖόν τι γενέσθαι ἐν τῷ πλοίῳ ἀνδρὸς τεθνεῶτος καὶ ἐκβαλλομένου νύκτωρ. νῦν δ' ἐν μὲν ᾧ ἔπινε πλοίῳ καὶ ἐξ οὗ ἐξέβαινε, ἐν τούτῳ φασὶν εὑρεῖν σημεῖα, ἐν ᾧ αὐτοὶ μὴ ὁμολογοῦσιν ἀποθανεῖν τὸν ἄνδρα· ἐν ᾧ δὲ κατεποντώθη οὐχ εὔρον οὔτ' αὐτὸ τὸ πλοῖον οὔτε σημεῖον οὐδέν. τούτων δ' ὑμῖν τοὺς μάρτυρας παρασχήσομαι.

MARTYRES.

Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ μὲν φροῦδος ἦν πλέων εἰς τὴν 29. Αἴνου, τὸ δὲ πλοῖον ἦκεν εἰς τὴν Μιτυλήνην ἐν ᾧ ἐγὼ καὶ ὁ Ἡρώδης ἐπλέομεν, πρῶτον μὲν εἰσβάντες εἰς τὸ πλοῖον ἠρεύνων, καὶ ἐπειδὴ τὸ αἷμα εὔρον, ἐνταῦθα ἔφασαν τεθνήσκειν τὸν ἄνδρα· ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς τοῦτο οὐκ ἐνεχώρει, ἀλλ' ἐφαίνετο τῶν προβάτων ὃν αἷμα, ἀποτραπόμενοι τούτου τοῦ λόγου συλλαβόντες ἐβασά-

§. 27, 5. εἰ δὲ — 6. πλοίου add. NAB Bekk. Dobs. τρόπῳ] τρόπον ZM. 7. εἶπερ] εἶπερ γε N.

§. 28, 5. δ' ἐν μὲν ᾧ N. δὲ ἐν μὲν ᾧ pr. A (δὲ μὲν ᾧ Dobsono teste): δὲ ἐν ᾧ μὲν vulg. 6. ἐξέβαινε] ἐξέβαλλεν Z. 7. ὁμολογοῦσιν] ὁμολογῶσιν N pr. A BZM. 9. αὐτὸ τὸ] Articulum om. BZ et vulg. ante Reisk. 10. παρασχήσομαι Bekk. coll. §. 24. παρασχήσομαι vulg.

§. 29, 1. μὲν φροῦδος N. φροῦδος μὲν AB Bekk. Dobs. φροῦδος ceteri. 3. ὁ Ἡρώδ.] Articulum add. N. εἰσβάντες] εἰσβάσαντες Ald. 4. τὸ αἷμα NABZM. τι αἷμα vulg. 6. ἐνεχώρει NAB Bekk. in Addend. Dobs. ἐχώρει vulg. τῶν abesse malebat Reisk.

30. νίζον τοὺς ἀνθρώπους. καὶ ὄν μὲν τότε παραχρῆμα ἐβασάνισαν. οὗτος μὲν οὐδὲν εἶπε περὶ ἐμοῦ φλαῦρον· ὄν δ' ἡμέραις ὑξερὸν πολλαῖς ἐβασάνισαν ἔχοντες παρὰ σφίσιν αὐτοῖς τὸν πρόσθεν χρόνον, οὗτος ἦν ὁ πεισθεὶς ὑπὸ τούτων καὶ καταψευσάμενος ἐμοῦ. παρέξομαι δὲ τούτων τοὺς μάρτυρας.

MARTYRES.

31. Ὡς μὲν ὑξερὸν τούτῳ τῷ χρόνῳ ὁ ἀνὴρ ἐβασανίσθη μεμαρτύρηται ὑμῖν· προσέχετε δὲ τὸν νοῦν αὐτῇ τῇ βασάνῳ οἷα γεγένηται. ὁ μὲν γὰρ δοῦλος ᾧ ἴσως οὗτοι τοῦτο μὲν ἐλευθερίαν ὑπέσχοντο, τοῦτο δ' ἐπὶ τούτοις ἦν παύσασθαι κακούμενον αὐτόν, ἴσως ὑπ' ἀμφοῖν πεισθεὶς κατεψεύσατό μου, τὴν μὲν ἐλευθερίαν ἐλπίσας οἴσεσθαι, τῆς δὲ βασάνου εἰς τὸ παραχρῆμα
32. βουλόμενος ἀπηλλάχθαι. οἶμαι δ' ὑμᾶς ἐπίσασθαι τοῦτο, ὅτι ἐφ' οἷς ἂν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς βασάνου, πρὸς τούτων εἰσὶν οἱ βασανιζόμενοι λέγειν ὅτι ἂν ἐκείνοις μέλλωσι χαριεῖσθαι· ἐν τούτοις γὰρ αὐτοῖς ἐστὶν ἢ ὠφέλεια, ἄλλως τε καὶ μὴ παρόντες τυγχάνωσιν ὧν ἂν καταψεύδωνται. εἰ γὰρ ἐγὼ μὲν ἐκέλευον αὐτὸν σρεβλοῦν ὡς οὐ τάληθῆ λέγοντα, ἴσως ἂν ἐν αὐτῷ τούτῳ ἀπετρέπετο μηδὲν κατ' ἐμοῦ καταψεύδεσθαι· νῦν δὲ αὐτοὶ ἦσαν καὶ βασανισαὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ τῶν

§. 30, 3. ἐβασάνισαν NAB Bekk. Dobs. ἐτυμπάνισαν conjecterat Taylor. ἐδαπάνησαν ceteri. ἔχοντα παρὰ σφίσιν αὐτοῖς τὸν] παραδαπανᾶν σφίσι τον Z. In hac regione daπανᾶν in marg. habet M.

§. 31, 1. τούτῳ τῷ] τούτων συχῶ aut τοσοῦτῳ suspic. Reisk. 2. δὲ om. ZM. 5. ἴσως] ἴσως δὲ suspic. Reisk. ὑπ'] ἐπ' pr. A.

§. 32, 3. ὅτι ἂν] ὅτ' ἂν ABZM. ὅταν N. 6. καταψεύδωνται] καταψεύδονται ZM. καταψωνται pr. A. εἰ γὰρ — 8. ἐμοῦ in marg. habet M. ἐγὼ μὲν N et pr. A. ἐγὼ vulg.

σφίσιν αὐτοῖς συμφερόντων. ἕως μὲν οὖν μετὰ χρησῆς 33.
 ἐλπίδος ἐγίνωσκέ μου καταψευσάμενος, τούτῳ διῦσχυ-
 ρίζετο τῷ λόγῳ· ἐπειδὴ δὲ ἐγίνωσκεν ἀποθανούμενος,
 ἐνταῦθ' ἤδη τῇ ἀληθείᾳ ἐχοῖτο καὶ ἔλεγεν ὅτι πει-
 σθείη ὑπὸ τούτων ἐμοῦ καταψεύδεσθαι. διαπειραθέντα 34.
 δ' αὐτὸν τὰ ψευδῆ λέγειν, ὕπερον δὲ τ' ἀληθῆ λέγοντα,
 οὐδέτερα ὠφέλησαν, ἀλλ' ἀπέκτειναν ἄγοντες τὸν ἄν-
 δρα τὸν μηνυτὴν ᾧ πιεσύντες ἐμὲ διώκουσι, τούναν-
 τίον ποιήσαντες ἢ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. οἱ μὲν γὰρ
 ἄλλοι τοῖς μηνυταῖς τοῖς μὲν ἐλευθέροις χρήματα δι-
 δόασιν, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθεροῦσιν· οὔτοι δὲ θάνα-
 τον τῷ μηνυτῇ τὴν δωρεὰν ἀπέδοσαν, ἀπαγορευόντων
 τῶν φίλων τῶν ἐμῶν μὴ ἀποκτείνειν τὸν ἄνδρα πρὶν
 ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι. δῆλον οὖν ὅτι οὐ τοῦ σώματος αὐ- 35.
 τοῦ χρεία ἦν αὐτοῖς ἀλλὰ τῶν λόγων· ζῶν μὲν γὰρ
 ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς αὐτῆς βασάνου ἰὼν ὑπ' ἐμοῦ κατήγο-
 ρος ἂν ἐγίγνετο τῆς τούτων ἐπιβουλής, τεθνεὼς δὲ
 τὸν μὲν ἔλεγχον τῆς ἀληθείας ἀπεξέρει δι' αὐτοῦ τοῦ
 σώματος ἀπολλυμένου, τοῖς δὲ λόγοις τοῖς ἐψευσμένοις
 ὑπ' ἐκείνου ὡς ἀληθέσιν οὔσιν ἐγὼ ἀπόλλυμαι. τού-
 των δὲ μάρτυράς μοι κάλει.

§. 32, 10. σφίσι] σφίσι N.

§. 33, 1. χρησῆς N. χρησῆς τῆς vulg. Articulus Reiskio quoque displicuit. 2. καταψευσάμενος] κατεψευσάμενος N. καταψευσόμενος conj. Reisk. 4. ἐνταῦθ' ἐνταῦτ' pr. A. πεισθείη] πειθείη N. 5. καταψεύδεσθαι] κατεψεύδεσθαι N.

§. 34, 3. ἄγοντες om. ZM et pr. A. ἀπάγοντες conj. Reisk. 8. ἀπαγορευόντων] ἀπογορευόντων A.

§. 35, 3. αὐτῆς] αὐτοῦ BZM. 4. ἐγίγνετο NA. ἐγίγνετο vulg. 5. αὐτοῦ] αὐτοῦ malebat Reisk. Pro ἀπεξέρει δι' αὐτοῦ conjecit Dobree: ἀπεξέρησεν αὐτόν. 6. ἀπολλυμένου] ἀπολλυμένου οὐ N.

MARTYRES.

36. Ἐχοῖν μὲν γὰρ αὐτούς, ὡς ἐγὼ νομίζω, ἐνθάδε παρέχοντας τὸν μηνυτὴν αὐτὸν ἀπελέγχειν ἐμέ, καὶ αὐτῷ τούτῳ χρῆσθαι ἀγωνίσματι, ἐμφανῆ παρέχοντας τὸν ἄνδρα καὶ κελεύοντας βασανίζειν, ἀλλὰ μὴ ἀποκτείνειν. φέρε γὰρ δὴ ποτέρῳ νῦν χρήσονται τῶν λόγων; πότερα ᾧ πρῶτον εἶπεν ἢ ᾧ ὑσερον; καὶ πότερ' ἀληθῆ ἐσίν, ὅτ' ἔφη με εἰργάσθαι τὸ ἔργον ἢ ὅτ' οὐκ
37. ἔφη; εἰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ εἰκότος ἐξετασθῆναι δεῖ τὸ πρᾶγμα, οἱ ὑσεροι λόγοι ἀληθέξεροι φαίνονται. ἐψεύδετο μὲν γὰρ ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ ἑαυτοῦ. ἐπειδὴ δὲ τῷ ψεύδεσθαι ἀπώλλυτο, ἠγήσατο τ' ἀληθῆ κατειπῶν διὰ τοῦτο σωθῆναι ἄν. τῆς μὲν οὖν ἀληθείας οὐκ ἦν αὐτῷ τιμωρὸς οὐδεὶς· οὐ γὰρ παρῶν ἐγὼ ἐτύγχανον, ᾧπερ σύμμαχος ἦν ἢ ἀλήθεια τῶν ὑσερων λόγων· τοὺς δὲ προτέρους λόγους τοὺς κατεψευσμένους ἦσαν οἱ ἀφα-
38. νιοῦντες, ὥσε μηδέποτε εἰς τὸ ἀληθὲς κατασηῆναι. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κατ' ὧν ἂν μηνύη τις αὐτοὶ κλέπτουσι τοὺς μηνύοντας κατ' ἀφανίζουσιν· αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ ἀπάγοντες καὶ ζητοῦντες τὸ πρᾶγμα τὸν κατ' ἐμοῦ μηνυτὴν ἠφάνισαν. καὶ εἰ μὲν ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἠφάνισα ἢ μὴ ἠθελον ἐκδοῦναι τούτοις ἢ ἄλλον τινὰ ἔφευγον ἔλεγχον, αὐτοὶ δὴ τούτοις ἰσχυροτάτοις εἰς τὰ

MARTYRES] Titulum de meo addidi.

§. 36, 1. μὲν γὰρ] γὰρ N. Cf. II. β. §. 5. 2. ἐμέ] ^{ἐμέ} αὐτὸν M. 5. νῦν add. NAB Bekk. Dobs. τῶν] τῷ pr. A. 6. πότερα] πρότερα pr. A. πότερ' NAZ Bekk. Dobs. πότερα ceteri.

§. 37, 3. τῷ ψεύδεσθαι corr. A BZM Bekk. Dobs. τὸ ψεύδ. N et pr. A. διὰ τοῦ ψεύδ. conj. Steph. ψεύδεσθαι ceteri. 5. τοῦτο N et pr. A. τούτου vulg. 6. αὐτῷ] τῷ Z. 8. ἀφανιοῦντες] ἀσφαλιοῦντες suspic. Bekk.

§. 38, 2. ἂν μηνύη N. μηνύη ἂν vulg. 3. κατ' N. κατὰ vulg.

πράγματα ἐχρῶντο καὶ ἦν ταῦτα αὐτοῖς μέγιστα τεκμήρια κατ' ἐμοῦ· νῦν δέ, ὅποτε αὐτοὶ οὗτοι προκαλουμένων τῶν φίλων τῶν ἐμῶν ταῦτ' ἔφυγον, ἐμοὶ δήπου κατὰ τούτων εἶναι χρὴ ταῦτα τεκμήρια ὡς οὐκ ἀληθῆ τὴν αἰτίαν ἐπέφερον ἢν ᾤοντο.

Ἔτι δὲ καὶ τάδε λέγουσιν, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἄνθρωπος 39. βασανιζόμενος συναποκτεῖναι τὸν ἄνδρα. ἐγὼ δέ φημι ταῦτα μὲν οὐ λέγειν αὐτόν, ὅτι δὲ ἐξάγοι ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ ὅτι ἤδη τεθνεῶτα αὐτὸν ὑπ' ἐμοῦ συνανελῶν καὶ ἐνθεις εἰς τὸ πλοῖον καταποντώσειε. καίτοι σκέψασθε ὅτι πρῶτον μὲν, πρὶν 40. ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναβῆναι, ὁ ἀνὴρ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης τῇ ἀληθείᾳ ἐχρῆτο καὶ ἀπέλυέ με τῆς αἰτίας· ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀνέβη, τῇ ἀνάγκῃ χρώμενος ἤδη κατεψεύδετό μου βουλούμενος ἀπηλλάχθαι τῆς βασάνου. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο βασανιζόμενος, οὐκέτι ἔφη 41. με τούτων εἰργάσθαι οὐδέν, ἀλλὰ τὸ τελευταῖον ἀπόμωξεν ἐμὲ τε καὶ αὐτόν ὡς ἀδίκως ἀπολλυμένους, οὐ χάριτι τῇ ἐμῇ — πῶς γάρ; ὅς γε κατεψεύσατο — ἀλλ' ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς καὶ βεβαιῶν τοῦς πρώτους λόγους ὡς ἀληθεῖς εἰρημένους. ἔπειτα δὲ ὁ ἔτε- 42. ρος ἄνθρωπος, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ πλέων καὶ παρῶν διὰ τέλους καὶ συνῶν μοι, τῇ αὐτῇ βασάνῳ βασανιζό-

§. 38, 9. οὗτοι om. ZM. 11. ταῦτα Bekk. et Dobree. Cf. VI. §. 27. ταῦτα τὰ vulg. 12. ἢν ᾤοντο] ἢν ἠτιῶντο conj. Dobree.

§. 39, 3. ἐξάγοι] ἐξάγει NZM. 5. συνανελῶν καὶ] Haec ex uno N adscivi, qui praebet συνανελῶν καὶ: συν — pro συναν — in codice N deprehenditur etiam §. 42. Ceterum conf. §. 42. 45. — Post ἐνθεις in A litterae tres erasae sunt.

§. 40, 1. ὅτι πρῶτον μὲν om. pr. A.

§. 41, 2. ἀπόμωξεν NA Bekk. Dobs. ἀπόμοξεν BZM Ald. ἀπόμοσεν ceteri. 3. αὐτόν] αὐτόν Ald. ἀδίκως] ἀδίκους N.

§. 42, 2. ὁ ἐν] Articulum add. N.

- μενος τοῖς μὲν πρώτοις καὶ τοῖς ὕστερον λόγοις τοῖς τοῦ ἀνθρώπου συνεφέρετο ὡς ἀληθέσιν εἰρημένοις — διὰ τέλους γὰρ με ἀπέλυε — τοῖς δ' ἐπὶ τοῦ τροχοῦ λεγομένοις, οὓς ἐκεῖνος ἀνάγκη μᾶλλον ἢ ἀληθεία ἔλεγε, τούτοις δὲ διεφέρετο. ὁ μὲν γὰρ ἐκβάντα μ' ἔφη ἐκ τοῦ πλοίου ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα, καὶ αὐτὸς ἤδη τεθνεῶτα συνανελεῖν μοι· ὁ δὲ τὸ παράπαν οὐδ' ἐκβῆ-
43. ναί μ' ἔφη ἐκ τοῦ πλοίου. καίτοι τὸ εἰκὸς σύμμαχόν μοι ἐσιν. οὐ γὰρ δήπου οὕτω κακοδαίμων ἐγὼ ὥσε τὸ μὲν ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα προύνοησάμην μόνος ἵνα μοι μηδεὶς συνειδείῃ, ἐν ᾧ μοι ὁ πᾶς κίνδυνος ἦν, ἤδη δὲ πεπραγμένου μοι τοῦ ἔργου μάρτυρας καὶ συμβού-
44. λους ἐποιοῦμην. καὶ ἀπέθανε μὲν ὁ ἀνὴρ οὕτωσι ἐγγὺς τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πλοίων, ὡς ὁ τούτων λόγος ἐστίν· ὑπὸ δὲ ἐνὸς ἀνδρὸς ἀποθνήσκων οὔτε ἀνέκραγεν οὔτ' αἰσθησιν οὐδεμίαν ἐποίησεν οὔτε τοῖς ἐν τῇ γῆ οὔτε τοῖς ἐν τῷ πλοίῳ; καὶ μὴν ἔτι ἐγρηγορότων
45. φασὶν ἐκβῆναι τὸν ἄνδρα ἐκ τοῦ πλοίου. ἔπειτα ἐν τῇ γῆ μὲν ἀποθανόντος, ἐντιθεμένου δὲ εἰς τὸ πλοῖον, οὔτε ἐν τῇ γῆ σημεῖον οὐδὲ αἷμα ἐφάνη οὔτε ἐν τῷ πλοίῳ, νύκτωρ μὲν ἀναιρεθέντος, νύκτωρ δ' ἐντιθεμέ-
- νου

§. 42, 5. εἰρημένοις N. οὔσι vulg. Cf. §. 41. 7. ἔλεγε N. ἔλεγεν vulg. 8. μ' ἔφη N. με ἔφη A Bekk. Dobs. ἔφη με ceteri. 10. συνανελεῖν] συνελεῖν N. Cf. §. 39. οἱ δ' ἐκβῆναι μ' ἔφη N. ἔφη οὐκ ἐκβῆναι με vulg.

§. 43, 5. μοι τοῦ] μου τοῦ Z.

§. 44, 1. ὁ ἀνὴρ N. ἀνὴρ vulg. 2. ὁ τούτων] οὗτος M, penna ducta per voc. οὗτος. 3. ἀνδρὸς om. Bekk. Verba καὶ μὴν πολλῶ πλείον γε ἀγνοεῖν ἔσι νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν, ἐπ' ἀκτῆς ἢ κατὰ πόλιν· quae in vulgatis inferuntur post haec ἐν τῷ πλοίῳ; ejeci, ut prorsus aliena ab hoc loco, atque collocavi post εἰς τὸ πλοῖον §. 45. Quibus transpositis omnia optime procedunt.

§. 45, 4. δ' ἐντιθεμένου NAZM Bekk. Dobs. δὲ τιθεμένου ceteri.

νου εἰς τὸ πλοῖον. καὶ μὴν πολλῶ πλέον γε ἀγνοεῖν
 ἔξι νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν, ἐπ' ἀκτῆς ἢ κατὰ πόλιν·
 ἢ δοκεῖ ἂν ὑμῖν ἄνθρωπος δύνασθαι ἐν τοιούτῳ πράγ-
 ματι ὧν τὰ τ' ἐν τῇ γῆ ὄντα ἀναξύσαι καὶ τὰ ἐν τῷ
 πλοίῳ ἀνασπογγίσαι, ἃ οὐδὲ μεθ' ἡμέραν τις οἶός τ'
 ἐγένετο, ἔνδον ὧν αὐτοῦ καὶ μὴ πεφοβημένος τὸ παρὰ-
 παν ἀφανίσαι; ταῦτα, ὧ ἄνδρες, πῶς εἰκότα ἐσίν;
 ὃ δὲ καὶ μάλιχα δεῖ ἐνθυμεῖσθαι — καὶ μή μοι 46.
 ἄχθεσθε, ἂν ὑμᾶς πολλάκις ταῦτα διδάξω. μέγας γὰρ
 ὁ κίνδυνός ἐστιν, καθ' ὅτι δ' ἂν ὑμεῖς ὀρθῶς γνῶτε,
 κατὰ τοῦτο σώζομαι, καθ' ὅτι δ' ἂν ψευσθῆτε τάλη-
 θοῦς, κατὰ τοῦτο ἀπόλλυμαι. μὴ οὖν ἐξέληται τοῦτο
 ὑμῶν μηδεὶς ὅτι τὸν μηνυτὴν ἀπέκτειναν καὶ διετεί-
 ναντο αὐτὸν μὴ εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς, μηδ' ἐμοὶ ἐγγε-
 νέσθαι παρόντι ἄξει τὸν ἄνδρα καὶ βασανίσαι αὐτόν.
 καίτοι πρὸς τούτων ἦν τοῦτο. νῦν δὲ πριάμενοι τὸν 47.
 ἄνδρα, ἰδίᾳ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἀπέκτειναν τὸν μηνυτὴν,
 οὔτε τῆς πόλεως ψηφισαμένης, οὔτε αὐτόχειρα ὄντα
 τοῦ ἀνδρός. ὃν ἐχρῆν δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν ἢ
 τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῆσαι ἢ τοῖς ἄρχουσι τοῖς

§. 45, 5. καὶ μὴν — 6. πόλιν.] Vid. not. ad §. 44. 6. ἔξι] ἔξι vett. edd. μεθ' ἡμέραν] μεθ' ἡμέραν A. 8. τὰ τ' ἐν] τὰ τε ἐν N. 9. ἀνασπογγίσαι N. ἀποσπογγίσαι vulg. μεθ' ἡμέραν] μεθ' ἡμέραν A. οἶός τ'] οἶός τε NA. 10. ἐγένετο] ἐγένετ' ἂν Dobree. αὐτοῦ] αὐτοῦ N. 11. ὧ ἄνδρες, πῶς εἰκότα NAB Bekk. Dobs. πῶς εἰκότα, ὧ ἄνδρες ceteri.

§. 46, 1. δὲ om. Z. δεῖ om. N et pr. A. ἐνθυμεῖσθαι] ἐνθυμεῖσθε N. 2. ταῦτα] ταῦτα ABZM vett. edd. 3. ἔστιν N. ἔξι vulg. Cf. n. ad I. §. 16. δ'] γὰρ malebat Reisk. 5. ἐξέ-
 ληται] ἐξελεῖται N et pr. A. ἐξέλητε M Ald. 6. διετείναντο] διε-
 τείνοντο Harpocrat. h. v., Grammaticus in Cramer. Anecd. gr. II. p. 492, 33. Suidas et Zonaras h. v. 7. μὴ εἰσελθεῖν — 8. βά-
 σανίσαι in marg. habet M. παρόντι] παριόντι suspic. Reisk. ἄξει] ἐλέξει conj. Dobree.

§. 47, 5. ἐξεγγυῆσαι NAB Bekk. Dobs. ἐγγυῆσαι ceteri.

- ὑμετέροις παραδοῦναι καὶ ψῆφον περὶ αὐτοῦ γενέσθαι. νῦν δὲ αὐτοὶ καταγρόντες τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς ἀπεκτείνετε· ὃ οὐδὲ πόλει ἔξεσιν ἄνευ Ἀθηναίων οὐδένα θανάτῳ ζημιῶσαι. καὶ τῶν μὲν ἄλλων λόγων τῶν ἐκείνου τουτουσὶ κριτὰς ἤξιώσατε γενέσθαι, τῶν δὲ ἔρ-
48. γων αὐτοὶ δικασαὶ γίνεσθε. καίτοι οὐδὲ οἱ τοὺς δεσπότης ἀποκτείναντες, ἐὰν ἐπ' αὐτοφώρῳ ληφθῶσιν, οὐδ' οὗτοι ἀποθνήσκουσιν ὑπ' αὐτῶν τῶν προσηκόντων, ἀλλὰ παραδιδόασιν αὐτοὺς τῇ ἀρχῇ κατὰ νόμους ὑμετέρους πατρίους. εἶπερ γὰρ καὶ μαρτυρεῖν ἔξεσι δούλῳ κατὰ τοῦ ἐλευθέρου τὸν φόνον, καὶ τῷ δεσπότη, ἂν δοκῇ, ἐπεξελθεῖν ὑπὲρ τοῦ δούλου, καὶ ἡ ψῆφος ἴσον δύναται τῷ δοῦλον ἀποκτείναντι καὶ τῷ ἐλεύθερον, εἰκὸς τοι καὶ ψῆφον γενέσθαι περὶ αὐτοῦ ἦν καὶ μὴ ἀκριτον ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑφ' ὑμῶν. ὥσε πολλῶ ἂν δικαιοτέρον ὑμεῖς κρίνοισθε ἢ ἐγὼ νῦν φεύγω ὑφ' ὑμῶν ἀδίκως.
49. Σκοπεῖτε δέ, ᾧ ἄνδρες, καὶ ἐκ τοῖν λόγων τοῖν ἀνδροῖν ἑκατέρω τῶν βασανισθέντων τὸ δίκαιον καὶ τὸ εἰκὸς. ὁ μὲν γὰρ δοῦλος δύο λόγῳ ἔλεγε· τοτὲ μὲν ἔφη με εἰργάσθαι τὸ ἔργον, τοτὲ δὲ οὐκ ἔφη· ὁ δὲ ἐλεύθερος οὐδέπω νῦν εἶρηκε περὶ ἐμοῦ φλαῦρον οὐδέν,

§. 47, 9. ἄλλων deleri jubet Dobree. 11. γίνεσθε] γίνεσθαι Z.

§. 48, 2. Sine idonea causa pro ἐὰν Dobreus legi voluit οὐδ' ἐὰν vel ἐὰν μὴ vel denique καὶ. 3. ἀποθνήσκουσιν N. θνήσκουσιν vulg. 6. τὸν φόνον, καὶ] καὶ τὸν φόνον malebat Reisk. Pro φόνον pr. M praebet ἄνδρα. 8. τῷ ἐλεύθερον conj. Reisk. recep. Bekk. Dobs. τὸν ἐλεύθερον ceteri. 11. δικαιοτέρον ὑμεῖς N. ὑμεῖς δικαιοτέρον vulg. κρίνοισθε] κρίνεσθε NABZM. φεύγω add. NA Bekk. Dobs. ὑμῶν] ἡμῶν M.

§. 49, 1. δέ] δὴ NAB. 3. δύο] δύο A Ald. δὺν B. σὺν ZM. τοτὲ] τότε et hic et infra A. Post τοτὲ μὲν Reisk. inseri jubet γὰρ. 4. εἰργάσθαι] εἰργάσασθαι Z. 5. οὐδέν] οὐδ' ἐν AZM.

τῇ αὐτῇ βασάνῳ βασανιζόμενος· τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ 50.
 ἦν αὐτῷ ἐλευθερίαν προτείναντας ὥσπερ τὸν ἕτερον
 πείσαι· τοῦτο δὲ μετὰ τοῦ ἀληθοῦς ἐβούλετο κινδυ-
 νεύων πάσχειν ὅτι δέοι, ἐπεὶ τό γε συμφέρον καὶ οὗτος
 ἠπίεσθε, ὅτι τότε παύσασθε ἐρεβλούμενος, ὁπότε εἶποι
 τὰ τούτοις δοκοῦντα. ποτέρῳ οὖν εἰκός ἐστι πιεεῦσαι,
 τῷ διὰ τέλους τὸν αὐτὸν αἰεὶ λόγον λέγοντι, ἢ τῷ τότε
 μὲν φάσκοντι τότε δ' οὐ; ἀλλὰ καὶ ἄνευ βασάνου τοι-
 αύτης οἱ τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ περὶ τῶν αὐτῶν λόγους λέ-
 γοντες πιστότεροί εἰσι τῶν διαφερομένων σφίσι αὐτοῖς.
 ἔπειτα δὲ καὶ ἐκ τῶν λόγων τῶν τοῦ ἀνθρώπου μερὶς 51.
 ἑκατέρῳ ἴση ἐστὶ, τούτοις μὲν τὸ φάσκειν, ἐμοὶ δὲ τὸ
 μὴ φάσκειν, ἐκ τε ἀμφοῖν τοῖν ἀνδροῖν τοῖν βασανι-
 σθέντοιν· ὁ μὲν γὰρ ἔφησεν, ὁ δὲ διὰ τέλους ἕξαρκος
 ἦν. καὶ μὲν δὴ τὰ ἐξ ἴσου γενόμενα τοῦ φεύγοντός
 ἐστὶ μᾶλλον ἢ τοῦ διώκοντος, εἶπερ γε καὶ τῶν ψήφων
 ὁ ἀριθμὸς ἐξ ἴσου γενόμενος τὸν φεύγοντα μᾶλλον
 ὠφελεῖ ἢ τὸν διώκοντα.

Ἡ μὲν βάσανος, ὧ ἄνδρες, τοιαύτη ἐγένετο, ἢ 52.
 οὔτοι πιεεῦντες εὔ ειδέναι φασὶν ὑπ' ἐμοῦ ἀπο-
 θανόντα τὸν ἄνδρα. καίτοι τὸ παράπαν ἔγωγ' ἂν εἴ

§. 50, 2. προτείναντας NA Bekk. Dobs. et conjecerat Reisk.

προτείναντον B. προτεῖναν^{τι} M. προτείναντι ceteri. 3. κινδυ-
 νεύων] κινδυνεύειν Z et pr. M. 4. ὅτι NAB Bekk. in Addend.
 εἰ Z. εἴ τι vulg. 6. ἐστὶ] ἐτι Z et pr. M. 7. αἰεὶ λόγον N. Cf.
 infra τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ. αἰεὶ om. Z et pr. A. λόγον αἰεὶ vulg.
 9. αἰεὶ Cf. Bast. ad. Greg. Cor. p. 346 sq. n. b. Buttman. gr.
 ampl. II. p. 292. Antiph. VI. §. 2.

§. 51, 2. ἴση ἐστὶ] Horum ἡ ἐστὶ a correctore habet A. ἴσον
 ἐπὶ pr. A, ut videtur. ἴσον εἰ N. ἴση ἐστὶ Ald. τούτοις μὲν τὸ]
 τοῦτον μὲν τοι N. τοῦτο μέντοι pr. A. τὸ μὴ] μὴ ZM. 7. γε-
 νόμενος] γιγνώμενος N.

§. 52, 1. ἐγένετο] γεγένηται N. ἢ] ἢ ZM.

- τι συνήδειν ἑμαυτῶ καὶ εἴ τι ἔμοι τοιοῦτον εἴργασο, ἠφάνισ' ἂν τῷ ἀνθρώπῳ ὅτε ἐπ' ἔμοι ἦν τοῦτο μὲν εἰς τὴν Αἶνον ἀπάγειν ἅμα ἔμοι, τοῦτο δὲ εἰς τὴν ἠπειρον διαβιβάσαι, καὶ μὴ ὑπολείπεσθαι μνηστὰς κατ'
53. ἑμαυτοῦ τοὺς συνειδότας. φασὶ δὲ γραμματίδιον εὐρεῖν ἐν τῷ πλοίῳ, ὃ ἐπεμπον ἐγὼ Λυκίῳ, ὡς ἀποκτείναιμι τὸν ἄνδρα. καίτοι τί ἔδει με γραμματίδιον πέμπειν, αὐτοῦ συνειδότος τοῦ τὸ γραμματίδιον φέροντος; ὡσε τοῦτο μὲν σαφέστερον αὐτοῖς ἔμελλεν εἶναι ὁ εἰργασμένος, τοῦτο δὲ οὐδὲν ἔδει κρύπτειν αὐτόν· ἂν γὰρ μὴ οἶόν τε εἶδέναι τὸν φέροντα, ταῦτ' ἂν τις μά-
54. λιστα συγγράφας πέμπειεν. ἔπειτα δὲ ὅτι μὲν μακρὸν εἶη πρᾶγμα, τοῦτο μὲν ἂν τις ἀναγκασθεῖη γράψαι τῷ μὴ διαμνημονεύειν τὸν ἀπαγγέλλοντα ὑπὸ πλήθους. τοῦτο δὲ βραχὺ ἦν ἀπαγγεῖλαι ὅτι τέθνηκεν ὁ ἀνὴρ. ἔπειτα ἐνθυμεῖσθε ὅτι διαφέρον ἦν τὸ γραμματίδιον τῷ βασανισθέντι, διάφορος δ' ὁ ἄνθρωπος τῷ γραμματίῳ· ὁ μὲν γὰρ βασανιζόμενος αὐτὸς ἔφη ἀποκτεῖναι, τὸ δὲ γραμματίδιον ἀνοιχθὲν ἐμὲ τὸν ἀποκτείν-

§. 52, 4. τι] τ' N. ἔμοι add. NAB Bekk. Dobs. 6. ἀπάγειν] ἀπάγων N et pr. A. 8. ἑμαυτοῦ] ἐμοῦ ZM.

§. 53, 1. γραμματίδιον] γραμματείδιον et hic et infra Bekk. 4. φέροντος; ὡσε] φέροντος. τίνος γε δὴ ἔνεκα τὸν ἄνδρα ἀπέκτεινα; οὔτε γὰρ ἔχθρα οὐδέμιλα ἦν (γ' ἦν ZM) ἔμοι καὶ ἐκείνῳ (κακείνῳ N.) ὡσε NABZM. Cf. n. ad §. 57. Pro ὡσε Reisk. malebat ὧ γε et postea αὐτὸς pro αὐτοῖς: quod Dobreo quoque placet. 5. τοῦτο] τούτῳ B. σαφέστερον αὐτοῖς ἔμελλεν] σαφὲς ἔμελλεν pr. M. ἔμελλεν om. Z. εἶναι] εὐρεῖν N. 6. αὐτόν] αὐτὰ NABZM. 7. μὴ add. NA Bekk. Dobs. ταῦτ' NA Bekk. Dobs. ταῦτα ceteri. 8. συγγράφας πέμπειεν NAB Bekk. Dobs. συγγράφειεν ceteri.

§. 54, 2. τοῦτο] τούτου N. τοῦ pr. A. μὲν add. N. 3. τῷ] τοῦ N. τὸ corr. A. 5. διαφέρον] διάφορον praetulerunt Reisk. et Bekk. in Addend. 6. γραμματίῳ] γραμματείῳ Bekk. Malim γραμματιδίῳ. 8. γραμματίδιον NZM. γραμματεῖον Bekk. γραμματίον ceteri.

ναντα ἐμίμνε. καίτοι ποτέρῳ χρὴ πισεῦσαι; τὸ μὲν 55.
 γὰρ πρῶτον οὐχ εὖρον ἐν τῷ πλοίῳ ζητοῦντες τὸ γραμ-
 ματίδιον, ὕπερον δέ. τότε μὲν γὰρ οὐπω οὕτως ἐμε-
 μηχάνητο αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος, ὁ πρότερος
 βασανισθεὶς οὐδὲν ἔλεγε κατ' ἐμοῦ, τότε εἰσβάλλουσιν
 εἰς τὸ πλοῖον τὸ γραμματίδιον, ἵνα ταύτην ἔχοιεν ἐμοὶ
 τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν· ἐπειδὴ δ' ἀνεγνώσθη τὸ γραμ- 56.
 ματίδιον καὶ ὁ ὕπερος βασανιζόμενος οὐ συνεφέρετο
 τῷ γραμματιδίῳ, οὐκέθ' οἷόν τ' ἦν ἀφανίσαι τὰ ἀνα-
 γνωσθέντα. εἰ γὰρ ἠγίσαντο τὸν ἄνδρα πείσειν ἀπὸ
 πρώτης καταφεύδεσθαι μου, οὐκ ἂν ποτ' ἐμηχανήσαντο
 τὰ ἐν τῷ γραμματιδίῳ. καὶ μοι μάρτυρας τούτων κάλει.

MARTYRES.

Τίνος γε δὴ ἕνεκα τὸν ἄνδρα ἀπέκτεινα; οὐδὲ γὰρ 57.
 ἐχθρα οὐδεμία ἦν ἐμοὶ κάκεινῳ. λέγειν δὲ τολμῶσιν
 ὡς ἐγὼ χάριτι τὸν ἄνδρα ἔκτεινα. καὶ τίς πώποτε χα-
 ριζόμενος ἑτέρῳ τοῦτο εἰργάσατο; οἶμαι μὲν γὰρ οὐδένα,
 ἀλλὰ δεῖ μεγάλην τὴν ἐχθραν ὑπάρχειν τῷ τοῦτο μέλ-
 λοντι ποιήσειν καὶ τὴν πρόνοιαν ἐκ πολλῶν φανερὰν
 εἶναι ἐπιβουλευομένην. ἐμοὶ δὲ κάκεινῳ οὐκ ἦν ἐχθρα

§. 54, 9. ἐμίμνε NAM Dobs. ἐμίμνεν ceteri.

§. 55, 1. πισεῦσαι;] πισεύειν; ZM. 3. οὕτως] οὕτω N. 4.
 πρότερος N. πρότερον vulg. Cf. §. 56. ὁ ὕπερος βασανιζόμενος.
 6. ἵνα ταύτην — §. sq. 2. συνεπέφερετο τὸ γραμματίδιον (pro
 dat. vulg.) in marg habet M.

§. 56, 1. ἐπειδὴ δ'] ἐπειδὴ δὲ N. ἀνεγνώσθη NA Bekk.
 Dobs. ἀνεσώθη vulg. 2. συνεφέρετο τῷ γραμματιδίῳ] συνεπέ-
 φέρετο τὸ γραμματίδιον BZM. συνεπιφέρετο τῷ γρ. Ald. 3. οὐ-
 κέθ'] οὐκέτι A. οὐκέτι N.

§. 57, 1. Τίνος γε — 2. κάκεινῳ] Haec codd. praebent ante
 vv. ὡς κτλ. §. 53. ubi vid. κάκεινῳ dedi cum cod. N pro vulg.
 καὶ ἐκείνῳ, coll. vers. 7 hujus §. et §. 79. 4. μὲν add. NAB
 Bekk. Dobs. 6. φανερὰν εἶναι N. εἶναι φανερὰν vulg.

58. οὐδεμία. εἶεν· ἀλλὰ δέισας περὶ ἑμαντοῦ μὴ αὐτὸς παρ' ἐκείνου τοῦτο πάθοιμι; καὶ γὰρ ἂν τῶν τοιούτων ἕνεκά τις ἀναγκασθῆι τοῦτο ἐργάσασθαι. ἀλλ' οὐδέν μοι τοιοῦτον ὑπῆρχτο εἰς αὐτόν. ἀλλὰ χρήματα ἔμελλον λήψεσθαι ἀποκτείνας αὐτόν; ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτῷ.
59. ἀλλὰ σοὶ μᾶλλον ἐγὼ τὴν πρόφασιν ταύτην ἔχοιμ' ἂν εἰκότως μετὰ τῆς ἀληθείας ἀναθεῖναι, ὅτι χρημάτων ἕνεκα ζητεῖς ἐμὲ ἀποκτεῖναι, μᾶλλον ἢ σὺ ἐμοὶ ἐκείνον· καὶ πολὺ ἂν δικαιότερον ἀλοίης σὺ φόνου ἐμὲ ἀποκτείνας ὑπὸ τῶν ἐμοὶ προσηκόντων, ἢ ἐγὼ ὑπὸ σοῦ καὶ τῶν ἐκείνου ἀναγκαίων. ἐγὼ μὲν γὰρ σοι φανερὰν τὴν πρόνοιαν εἰς ἐμὲ ἀποδείκνυμι, σὺ δέ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι.
60. Ταῦτα μὲν ὑμῖν λέγω, ὡς αὐτῷ μοι πρόφασιν οὐδεμίαν ἔχει ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα· δεῖ δέ με καὶ ὑπὲρ Λυκίνου ἀπολογῆσασθαι, ὡς ἔοικεν, ἀλλ' οὐκ ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον, ὡς οὐδ' ἐκεῖνον εἰκότως αἰτιῶνται. λέγω τοίνυν ὑμῖν ὅτι ταῦτα ὑπῆρχεν αὐτῷ εἰς ἐκείνον ἄπερ ἐμοί· οὔτε γὰρ χρήματα ἦν αὐτῷ ὀπόθεν ἂν ἔλαβεν ἀποκτείνας ἐκείνον, οὔτε κίνδυνος αὐτῷ ὑπῆρχεν οὐδεὶς
61. ὄντινα διέφευγεν ἀποθανόντος ἐκείνου. τεκμήριον δὲ

§. 58, 1. Post οὐδεμία in vulg. exstant haec ἀλλὰ χρήματα — αὐτῷ, quae ego cum Dobreo post 4. ὑπῆρχτο εἰς αὐτόν inserui. εἶεν add. NAB Bekk. Dobs. 3. ἀλλ'] ἀλλὰ N.

§. 59, 3. σὺ] σὺν N pr. A ZM. 4. ἀλοίης NA Bekk. Dobs. ἀλλοίης B. ἀλλοιεῖς ZM. ἀλόης ceteri. σὺ] τοῦ codd. Bekk. Dobs. σὺ τοῦ ceteri. 7. εἰς ἐμὲ — §. 60, 1. πρόνοιαν (πρόφασιν) in marg. habet M.

§. 60, 1. αὐτῷ NABZM Bekk. Dobs. αὐτὸς ceteri. πρόφασιν NAB Bekk. Dobs. πρόνοιαν ceteri. 2. δεῖ δέ με] δέ om. N. 3. αὐτοῦ] αὐτοῦ BZ vett. edd. quod correxit Steph. 4. οὐδ' ἐκείνον] οὐδὲ τοῦτον ZM. 8. διέφευγεν NAB Bekk. Dobs. οὐκ ἔφευγε ceteri. ἀποθανόντος NABZM Bekk. Dobs. μὴ ἀποθανόντος ceteri.

μέγισον ὡς οὐκ ἐβούλετο αὐτὸν ἀπολέσαι· ἐξὸν γὰρ αὐτῷ ἐν ἀγῶνι καὶ κινδύνῳ μεγάλῳ καταστήσαντι μετὰ τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων ἀπολέσαι ἐκεῖνον, εἴπερ προωφείλετο αὐτῷ κακόν, καὶ τό τε ἴδιον τὸ αὐτοῦ διαπράξασθαι καὶ τῇ πόλει τῇ ὑμέτερα χάριν καταθέσθαι, εἰ ἐπέδειξεν ἀδικοῦντα ἐκεῖνον, οὐκ ἠξίωσεν ἀλλ' οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τοῦτον. καίτοι καλλίων γε ἦν ὁ κίνδυνος αὐτῷ.

MARTYRES.

Ἄλλὰ γὰρ ἐνταῦθα μὲν ἀφῆκεν αὐτόν· οὐ γὰρ 62.
 εἶδε κινδυνεύειν αὐτὸν περὶ τε αὐτοῦ καὶ περὶ ἐμοῦ·
 ἐνταῦθα δ' ἐπεβούλευεν ἐν ᾧ γνωσθεῖς ἂν ἀπεξέρει
 μὲν ἐμὲ τῆς πατρίδος, ἀπεξέρει δὲ αὐτὸν ἱερῶν καὶ
 ὁσίων καὶ τῶν ἄλλων ἄπερ μέγιστα καὶ περὶ πλείους
 ἐσὶν ἀνθρώποις. ἔπειτα δ' εἰ καὶ ὡς μάλις ἐβούλετο
 αὐτὸν ὁ *Λυκῖνος* τεθνάναι — εἶμι γὰρ καὶ ἐπὶ τὸν
 τῶν κατηγορῶν λόγον — οὐ αὐτὸς οὐκ ἠξίου αὐτόχειρ
 γενέσθαι, τοῦτο τὸ ἔργον ἐγὼ ποτ' ἂν ἐπέισθην ἀντ'
 ἐκεῖνου ποιῆσαι; πότερα ὡς ἐγὼ μὲν ἦν τῷ σώματι 63.
 ἐπιτήδειος διακινδυνεύειν, ἐκεῖνος δὲ χρήμασι τὸν ἐμὸν
 κίνδυνον ἐκπρίασθαι; οὐ δῆτα· τῷ μὲν γὰρ οὐκ ἦν
 χρήματα ἐμοὶ δὲ ἦν· ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἐκεῖνος
 τοῦτο θᾶσσον ἂν ὑπ' ἐμοῦ ἐπέισθη κατὰ γε τὸ εἶκος
 ἢ ἐγὼ ὑπὸ τούτου, ἐπεὶ ἐκεῖνός γ' ἑαυτὸν οὐδ' ὑπερ-
 ἡμερον γενόμενον ἐπτά μνῶν δυνατὸς ἦν λύσασθαι,

§. 61, 4. προωφείλετο] προώφειλέ τι Dobree. 6. ὑμέτερα NABZM Bekk. Dobs. ἡμετέρα ceteri. 7. ἐπέδειξεν] ἐπέδειξαν BZM. 8. τοῦτον N. τοῦτο vulg.

§. 62, 1. οὐ γὰρ ABZM Bekk. Dobs. οὐδὲ N. οὐπερ οὐκ ceteri. 2. καὶ περὶ] περὶ add. N. 6. ἐσὶν] εἰσὶ τοῖς ZM. δ' εἰ καὶ ὡς] δὴ καὶ ὡς BM. δὴ καὶ οὐ Z.

§. 63, 4. αὐτὸ τὸ] αὐτὸ τοῦτο N et pr. A. 5. τοῦτο om. ZM.

ἀλλ' οἱ φίλοι αὐτὸν ἐλύσαντο. καὶ μὲν δὴ καὶ τῆς
 χρείας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Λυκίνου τοῦτο ὑμῖν μέγιστον
 τεκμηρίον ἔστιν ὅτι οὐ σφόδρα ἐχρώμην ἐγὼ Λυκίνῳ
 φίλῳ, ὡς πάντα ποιῆσαι ἂν τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα· οὐ
 γὰρ δήπου ἑπτὰ μὲν μναῖς οὐκ ἀπέτισα ὑπὲρ αὐτοῦ
 δεδεδεμένου καὶ λυμαινομένου, κίνδυνον δὲ τοσοῦτον ἀρά-
 μενος ἄνδρα ἀπέκτεινα δι' ἐκεῖνον.

64. Ὡς μὲν οὖν οὐκ αὐτὸς αἰτιός εἰμι τοῦ πράγματος
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἀποδέδεικται καθ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι μά-
 λις. τούτῳ δὲ χρῶνται πλείεσσι λόγῳ οἱ κατήγοροι, ὅτι
 ἀφανῆς ἔστιν ὁ ἀνήρ, καὶ ὑμεῖς ἴσως περὶ τούτου αὐ-
 τοῦ ποθεῖτε ἀκοῦσαι. εἰ μὲν οὖν τοῦτο εἰκάζειν με
 δεῖ, ἔξ ἴσου τοῦτό ἐστι καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί· οὔτε γὰρ
 ὑμεῖς αἰτιοὶ τοῦ ἔργου ἐστέ οὔτε ἐγώ· εἰ δὲ δεῖ τοῖς
 ἀληθέσι χρῆσθαι, τῶν ἐργασμένων τινὰ ἐρωτῶντων·
 65. ἐκεῖνου γὰρ ἄρισα πύθοντο. ἐμοὶ μὲν γὰρ τῷ μὴ
 ἐργασμένῳ τοσοῦτον τὸ μακρότατον τῆς ἀποκρίσεώς
 ἔστιν, ὅτι οὐκ εἰργασμαι· τῷ δὲ ποιήσαντι ῥαδία ἔστιν
 ἢ ἀπόδειξις καὶ μὴ ἀποδείξαντι εὖ εἰκάσαι. οἱ μὲν
 γὰρ πανουργοῦντες ἅμα τε πανουργοῦσι καὶ πρόφασιν
 εὐρίσκουσι τοῦ ἀδικήματος· τῷ δὲ μὴ ἐργασμένῳ χα-
 λεπὸν περὶ τῶν ἀφανῶν εἰκάζειν. οἶμαι δ' ἂν καὶ
 ὑμῶν ἕκασον εἴ τις τινα ἔροιτο ὅτι μὴ τύχοι εἰδώς,

§. 63, 12. ἀπέτισα] ἐπέτισα N. ὑπὲρ Meier. de bon. damn.
 p. 28. quod malit etiam Bekk. περὶ vulg., quod defendit Bern-
 hardy. Synt. p. 262. 13. λυμαινομένου] λυμαιμένου vet. edd.
 Steph. pro καὶ λυμ. κ. δὲ conjec. καὶ λελυμένου κίνδυνον δὴ.

§. 64, 4. αὐτοῦ] αὐτοῖ Reisk. 5. με δεῖ N. δεῖ με vulg.
 8. χρῆσθαι] χρῆται pr. M. 9. ἄρισα] ἂν ἄρισα Dobree.

§. 65, 1. μὲν add. NAB Bekk. Dobs. τῷ μὴ ἐργασμένῳ]
 τὸ μὴ ἐργασμένον ZM. 2. μακρότατον N, quod conjec. Reisk.
 μακρότερον vulg. 4. εὖ NAB Bekk. Dobs. εὖ καὶ ceteri. 6.
 ἐργασμένῳ] ἐργασσάμένῳ N. Cf. vers. 1. χαλεπὸν] φανερόν pr.
 M. 7. καὶ] δὲ ZM.

τοσοῦτον ἂν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ οἶδεν. εἰ δέ τις περαι-
 τέρω κελεύει λέγειν, ἐν πολλῇ ἂν ἔχεσθαι ὑμᾶς ἀπο-
 ρία δοκῶ. μὴ τοίνυν ἐμοὶ νείμητε τὸ ἄπορον τοῦτο 66.
 ἐν ᾧ μὴδ' ἂν αὐτοὶ εὐπορεῖτε· μὴδ' ἔὰν εὖ εἰκάζω, ἐν
 τούτῳ μοι ἀξιοῦτε τὴν ἀπόφευξιν εἶναι, ἀλλ' ἐξαρκεῖτω
 μοι ἐμαυτὸν ἀναίτιον ἀποδείξαι τοῦ πράγματος. ἐν
 τούτῳ οὖν ἀναίτιός εἰμι, οὐκ ἔὰν μὴ ἐξεύρω ὅτῳ τρόπῳ
 ἀφανῆς ἐσιν [ἢ ἀπόλωλεν] ἀνήρ, ἀλλ' εἰ μὴ προσήκει
 μοι μὴδὲν ὡς' ἀποκτεῖναι αὐτόν. ἤδη δ' ἔγωγε καὶ 67.
 πρότερον ἀκοῇ ἐπίσσεμαι γεγονὸς τοῦτο μὲν τοὺς ἀπο-
 θανόντας, τοῦτο δὲ τοὺς ἀποκτείναντας οὐχ εὐρεθέν-
 τας· οὐκ οὖν ἂν καλῶς ἔχοι, εἰ τούτων δέοι τὰς αἰτίας
 ὑποσχεῖν τοὺς συγγενομένους. πολλοὶ δὲ γ' ἤδη σχόν-
 τες ἐτέρων πραγμάτων αἰτίας, πρὶν τὸ σαφὲς αὐτῶν
 γνωσθῆναι προαπώλοντο. αὐτίκα Ἐφιάλτην τὸν ὑμέ- 68.
 τερον πολίτην οὐδέπω νῦν εὐρηται οἱ ἀποκτείναντες·
 εἰ οὖν τις ἠξίου τοὺς συνόντας ἐκείνῳ εἰκάζειν οἷτι-
 νες ἦσαν οἱ ἀποκτείναντες Ἐφιάλτην, εἰ δὲ μή, ἐνό-
 χους εἶναι τῷ φόνῳ, οὐκ ἂν καλῶς εἶχε τοῖς συν-
 οῦσιν. ἔπειτα οἷ γε Ἐφιάλτην ἀποκτείναντες οὐκ
 ἐζήτησαν τὸν νεκρὸν ἀφανίσαι οὐδ' ἐν τούτῳ κινδυ-
 νεύειν μνηῦσαι τὸ πρᾶγμα, ὥσπερ οἶδε φασὶν ἐμὲ τῆς

§. 65, 9. εἰπεῖν] εἶπεν pr. A. εἰ δέ τις] εἰ δέ τι καὶ conj.
 Reisk. εἰ δ' ἔτι Dobree. 10. κελεύει] κελεύοι Reisk. Bekk. ἔχε-
 σθαι ὑμᾶς N. ὑμᾶς ἔχεσθαι AB Bekk. Dobs. ὑμᾶς ἔσεσθαι ceteri.

§. 66, 2. εὐπορεῖτε B Bekk. Dobs. (Cf. εὐπόρου, omisso
 augmento, ap. Platon. Symp. p. 219. D. Buttm. gr. ampl. I.
 p. 241. Matth. gr. ampl. p. 386. ed. III.) εὐπορεῖτε an εὐποροῖτε
 habeat A, non liquet. εὐποροῖτε ceteri. μὴδ' ἔὰν ABZM Bekk.
 Dobs. μὴδὲ ἔὰν N. μὴ δὲ ἂν Ald. μὴδὲ ἂν ceteri. 3. ἀξιοῦτε]
 ἀξιοῦται pr. A. 5. μὴ uncis seclusit Reisk. μὲν conjec. Steph.
 6. ἢ ἀπόλωλεν] Haec pro glossa habeo. μὴ om. ZM. προσ-
 ἦκει] προσήκει N.

§. 67, 4. τούτων] τούτῳ BZ. vett. edd.

- μὲν ἐπιβουλῆς οὐδένα κοινωνὸν ποιήσασθαι τοῦ θα-
 69. νάτου, τῆς δ' ἀναιρέσεως. τοῦτο δ' ἐντὸς οὐ πολλοῦ
 χρόνου παῖς ἐζήτησεν οὐδὲ δώδεκα ἔτη γεγονώς τὸν
 δεσπότην ἀποκτεῖναι· καὶ εἰ μὴ φοβηθεῖς, ὡς ἀνεβό-
 ησεν, ἐγκαταλιπὼν τὴν μάχαιραν ἐν τῇ σφαγῇ ᾗχετο
 φεύγων ἀλλ' ἐτόλμησε μείναι, ἀπώλοντ' ἂν οἱ ἔνδον
 ὄντες ἅπαντες· οὐδεὶς γὰρ ἂν ᾗετο τὸν παῖδα τολ-
 μῆσαι ποτε τοῦτο· νῦν δὲ συλληφθεὶς αὐτὸς ὕπερον
 κατεῖπεν αὐτοῦ. τοῦτο δὲ περὶ χρημάτων αἰτίαν ποτὲ
 σχόντες οὐκ οὔσαν, ὡσπερ ἐγὼ νῦν, οἱ Ἑλληνοτα-
 μῖαι οἱ ὑμέτεροι, ἐκεῖνοι μὲν ἅπαντες ἀπέθανον ὀργῇ
 μᾶλλον ἢ γνώμῃ πλήν ενός, τὸ δὲ πρᾶγμα ὕπερον κατα-
 70. φανὲς ἐγένετο. τοῦ δ' ἐνὸς τούτου — Σωσίαν ὀνομά-
 φασιν αὐτῷ εἶναι — κατέγνωστο μὲν ἤδη θάνατος,
 ἐτεθνήκει δὲ οὐπω· καὶ ἐν τούτῳ ἐδηλώθη τῷ τρόπῳ
 ἀπωλώλει τὰ χρήματα, καὶ ὁ ἀνὴρ ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ
 δήμου τοῦ ὑμετέρου παραδεδομένος ἤδη τοῖς ἔνδεκα,
 71. οἱ δ' ἄλλοι ἐτέθνασαν οὐδὲν αἰτίοι ὄντες. ταῦθ' ὑμῶν
 αὐτῶν ἐγὼ οἶμαι μεμνησθαι τοὺς πρεσβυτέρους, τοὺς
 δὲ νεωτέρους πυνθάνεσθαι ὡσπερ ἐμέ. οὕτως ἀγαθὸν
 ἐστὶ μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν τὰ πράγματα. καὶ
 τοῦτ' ἴσως ἂν φανερόν γενοίτ' ἂν ὕπερον, καὶ ὅτῳ
 τρόπῳ τέθνηκεν ὁ ἄνθρωπος. μὴ οὖν ὕπερον τοῦτο

§. 69, 4. ἐν add. N. 6. ὄντες add. N. τολμῆσαι ποτε
 τοῦτο N. ποτε τοῦτο τολμῆσαι vulg. 8. αὐτοῦ corr. A Bekk.
 Dobs. αὐτοῦ N et pr. A. ἑαυτοῦ ceteri. 10. ἅπαντες add. NAB
 Bekk. Dobs. ἀπέθανον] ἀποθανόντες N. 11. πλήν] πρὸν ZM.

§. 70, 3. οὐπω] οὐδέπω ZM. 4. ἀπωλώλει NAB Bekk.
 Dobs. ἀπολώλει ceteri: quam formam defendit Matthiae. gr. ampl.
 I. p. 384. ed. III. Sed conf. Schaefer. Appar. ad Demosth. II.
 p. 84 sq. III. p. 175. ἀπήχθη] ἀνήχθη Dobree.

§. 71, 3. πυνθάνεσθαι] πυνθάνασθαι N. 5. ἴσως ἂν] ἄν
 om. N. καὶ ante ὅτῳ add. ABZM Bekk. Dobs.

γνώτε, ἀναίτιόν με ὄντα ἀπολέσαντες, ἀλλὰ πρότερόν γ' εὖ βουλευσάσθε καὶ μὴ μετ' ὀργῆς καὶ διαβολῆς, ὡς τούτων οὐκ ἂν γένοιτο ἕτεροι πονηρότεροι σύμβουλοι. οὐ γὰρ ἔστιν ὅτι ὀργιζόμενος ἄνθρωπος ἂν 72. γνοίη· αὐτὸ γὰρ ᾧ βουλεύεται τὴν γνώμην διαφθείρει τοῦ ἀνθρώπου. μέγα τοι ἡμέρα παρ' ἡμέραν γιγνομένη γνώμην, ᾧ ἄνδρες, ἐξ ὀργῆς μεταστῆσαι καὶ τὴν ἀλήθειαν εὐρεῖν τῶν γεγενημένων. εὖ δὲ ἴξε ὅτι ἐλε- 73. ηθῆναι ὑφ' ὑμῶν ἄξιός εἰμι μᾶλλον ἢ δίκην δοῦναι· δίκην μὲν γὰρ εἰκὸς ἔστι διδόναι τοὺς ἀδικοῦντας, ἐλεῖσθαι δὲ τοὺς ἀδίκως κινδυνεύοντας. κρεῖσσον δὲ χροὴ γίγνεσθαι ἀεὶ τὸ ὑμέτερον δυνάμενον ἐμὲ δικαίως σώξεν, ἢ τὸ τῶν ἐχθρῶν βουλόμενον ἀδίκως ἐμὲ ἀπολλύναι. ἐν μὲν γὰρ τῷ ἐπισχεῖν, ἔστι καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ποιῆσαι ἃ οὔτοι κελεύουσιν· ἐν δὲ τῷ παραχρῆμα οὐκ ἔστιν ἀρχὴν ὀρθῶς βουλεύεσθαι.

Δεῖ δέ με καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἀπολογήσασθαι. 74. καίτοι γε πολλῶ μᾶλλον εἰκὸς ἦν ἐκεῖνον ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολογήσασθαι πατέρα ὄντα· ὁ μὲν γὰρ πολλῶ πρεσβύτερός ἐστι τῶν ἐμῶν πραγμάτων, ἐγὼ δὲ πολλῶ νεώ-

§. 71, 8. μὴ] μήτε NAB.

§. 72, 1. οὐ γὰρ — 3. τοῦ ἀνθρώπου] Stobaeus Florileg. 20, 44. Gaisf. οὐκ ἔστιν ὅτι ἂν ὀργιζόμενος ἄνθρωπος εὖ γνοίη· αὐτὸ γὰρ ὃ βουλεύεται (βούλεται Gesner. marg. et 4 codd. Schowii) τὴν γνώμην διαφθείρει τοῦ ἀνθρώπου. ἔστιν] ἔστιν vett. edd. 2. ᾧ βουλεύεται] ᾧ βουλεύσεται pr. A. οὐ βούλεται ZM. ὃ βουλεύεται conj. Steph. διαφθείρει] διαφθεῖραι Z. 3. μέγα] μὴ Z. τοι N. τι A Bekk. Dobs. τε ceteri. ἡμέρα — γιγνομένη auctore Stephano recep. Reisk. Bekk. Dobs. ἡμέραν — γιγνομένην ceteri. 4. ἄνδρες] ἀνδρὸς N. μεταστῆσαι conj. Steph., rec. Bekk. Dobs. μεταστήσειν ceteri.

§. 73, 4. ἀδίκως NAB Bekk. Dobs. ἀδικοῦντας ZM. μὴ ἀδικοῦντας ceteri. δὲ] δὴ N. 5. γίγνεσθαι ἀεὶ N. ἀεὶ γίγνεσθαι vulg. 7. ἐν] ἐν ZM. 8. ποιῆσαι] ποιῶσιν ZM. 9. ἀρχὴν] ἀρχὴ ἢ NABZM.

- τερος τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων. καὶ εἰ μὲν ἐγὼ τούτου ἀγωνιζομένου κατεμαρτύρουν ἂ μὴ σαφῶς ἦδειν ἀκοῇ δὲ ἠπισάμην, δεινὰ ἂν ἔφη πάσχειν ὑπ' ἐμοῦ·
75. νῦν δὲ ἀναγκάζων ἐμὲ ἀπολογεῖσθαι ὧν ἐγὼ πολλῶ νεώτερός εἰμι καὶ λόγῳ οἶδα, ταῦτα οὐ δεινὰ ἠγέεται εἰργάσθαι. ὅμως μέντοι καθ' ὅσον ἐγὼ οἶδα οὐ προδώσω τὸν πατέρα κακῶς ἀκούοντα ἐν ὑμῖν ἀδίκως. καίτοι τάχ' ἂν σφαιλῆν, ἃ ἐκεῖνος ὀρθῶς ἔργῳ ἔπραξε, ταῦτ' ἐγὼ λόγῳ μὴ ὀρθῶς εἰπών· ὅμως δ' οὖν κενυ-
76. δυνεύσεται. πρὶν μὲν γὰρ τὴν ἀπόσασιν τῶν Μιτυληναίων γενέσθαι, ἔργῳ τὴν εὐνοίαν ἐδείκνυε τὴν εἰς ὑμᾶς· ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις ὅλη κακῶς ἐβουλεύσατο ἀποσᾶσα καὶ ἡμάρτε τῆς ὑμετέρας γνώμης, μετὰ τῆς πόλεως ὅλης ἠναγκάσθη συνεξαμαρτεῖν. τὴν μὲν οὖν γνώμην ἔτι καὶ ἐν ἐκείνοις ὅμοιος ἦν εἰς ὑμᾶς, τὴν δ' εὐνοίαν οὐκέτι ἦν ἐπ' ἐκείνῳ τὴν αὐτὴν εἰς ὑμᾶς παρέχειν. οὔτε γὰρ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εὐρόπως εἶχεν αὐτῷ· ἱκανὰ γὰρ ἦν τὰ ἐνέχυρα ἃ εἶχετο αὐτοῦ, οἷ τε παῖδες καὶ τὰ χρήματα· τοῦτο δ' αὖ μένοντι πρὸς
77. τὴν πόλιν αὐτῷ ἀδυνατός εἶχεν ἰσχυρίζεσθαι. ἐπεὶ δ' ὑμεῖς τοὺς αἰτίους τούτων ἐκολάσατε, ἐν οἷς οὐκ ἐφαίνετο ὧν ὁ ἐμὸς πατήρ, τοῖς δ' ἄλλοις Μιτυληναίοις ἄδειαν ἐδώκατε οἰκεῖν τὴν σφετέραν αὐτῶν, οὐκ

§. 74, 6. μὴ σαφῶς NAB Bekk. Dobs. μηδαμῶς ceteri.

§. 75, 5. ἔπραξε N. ἔπραξεν vulg. 6. ταῦτ' NABZM Bekk. Dobs. ταῦτα ceteri. κενυδυνεύσεται] καὶ κινδυνεύσεται N et pr. A.

§. 76, 2. τὴν εἰς] Articulum add. NAB Bekk. Dobs. 4. ἡμάρτε] ἡμαρται vett. edd. ὑμετέρας] ἀμείρονος vel ἀσφαλεσέρας malebat Dobree. 7. δ' εὐνοίαν] δὲ εὐνοίαν N. 8. εὐρόπως NAB Bekk. Dobs. om. ZM. καλῶς ceteri. 9. εἶχετο] εἶχετε Reisk. Cf. Boeckh. Staatshaush. d. Athen. II. p. 412. 10. τοῦτο] τούτῳ conj. Reisk. δ' αὖ NABZM Bekk. Dobs. δ' οὖν ceteri.

ἔσιν ὅτι ὑσερον αὐτῷ ἡμάρτηται [τῷ ἐμῷ πατρὶ], οὐδ' ὅτι οὐ πεποιήται τῶν δεόντων, οὐδ' ἤστινος λειτουργίας ἢ πόλις ἐνδεής γεγένηται, οὔτε ἡ ὑμέτερα οὔτε ἡ Μιτυληναίων, ἀλλὰ καὶ χορηγίας ἐχορήγει καὶ τέλη κατετίθει. εἰ δ' ἐν Ἀίνῳ χωροφιλεῖ, τοῦτο οὐκ ἀπο- 78.
 σερῶν γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἑαυτὸν οὐδενὸς οὐδ' ἑτέρας πόλεως πολίτης γεγενημένος, ὥσπερ ἑτέρους ὁρῶ τοὺς μὲν εἰς τὴν ἡπειρον ἰόντας καὶ οἰκοῦντας ἐν τοῖς πολεμίοις τοῖς ὑμέτεροις καὶ δίκας ἀπὸ συμβόλων ὑμῖν δικαζομένους, οὐδὲ φεύγων τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον, τοὺς δ' οἴους ὑμεῖς μισῶν συκοφάντας. ἃ μὲν οὖν 79.
 μετὰ τῆς πόλεως ὅλης ἀνάγκη μᾶλλον ἢ γνώμη ἔπραξε, τούτων οὐ δίκαιός ἐστιν ὁ ἐμὸς πατὴρ ἰδίᾳ δίκην δίδοναι. ἅπανσι γὰρ Μιτυληναίοις ἀείμνησος ἢ τότε ἁμαρτία γεγένηται· ἠλλάξαντο μὲν γὰρ πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν, ἐπεῖδον δὲ τὴν ἑαυτῶν πατρίδα ἀνάστατον γενομένην. ἃ δὲ ἰδίᾳ οὔτοι διαβάλλουσι τὸν ἐμὸν πατέρα μὴ πείθεσθε· χρημάτων γὰρ ἔνεκα ἢ πᾶσα παρασκευὴ γεγένηται ἐπ' ἐμοὶ κακείνῳ. πολλὰ δ' ἐστὶ τὰ συμβαλλόμενα τοῖς βουλομένοις τῶν ἀλλοτρίων ἐφίεσθαι. γέρων μὲν ἐκεῖνος ὥς

§. 77, 5. αὐτῷ] αὐτῶν conj. Reisk. τῷ ἐμῷ πατρὶ] Haec deleta vult Dobree. 7. ὑμέτερα NABZM Bekk. Dobs. ἡμέτερα ceteri. 8. ἡ Μιτυληναίων] ἡμῖν τυληναίων Ald. 9. κατετίθει] Cf. Matth. gr. ampl. I. p. 482 ed. III. κατατίθεισιν N.

§. 78, 1. τοῦτο] ποιεῖ desiderat Reisk. 2. ἑαυτὸν] ἑαυτὸν αὐτὸν A. αὐτὸν ZM. 5. καὶ δίκας] Ante haec verba Reisk. inseri vult τοὺς δὲ. 6. ὑμέτερον] ἡμέτερον pr. A. 7. οἴους] οἴους N.

§. 79, 2. ἔπραξε N. ἔπραξεν vulg. 3. ἰδίᾳ NABZM Bekk. Dobs. ἰδίαν ceteri. 4. γὰρ Μιτυληναίοις] γὰρ μι τυληναίοις Ald. 7. γενομένην] γνωμένην ZM. 9. ἐπ' ἐμοὶ] ὑπ' ἐμοὶ N. 10. δ' ἐστὶ] δὲ ἐστὶ N. 11. μὲν] Malim μὲν γὰρ. ὥς' ἐμοὶ N Bekk. Dobs. (de codicibus tacet Bekk.) ὥσε μὴ pr. M. ὥσε μοι ceteri edd.

- ἔμοι βοηθεῖν, νεώτερος δ' ἐγὼ πολλῶ ἢ ὥσε δύνασθαι
80. ἔμαντῶ τιμωρεῖν ἱκανῶς. ἀλλ' ὑμεῖς βοηθήσατέ μοι
καὶ μὴ διδάσκετε τοὺς συνοφάντας μείζον ὑμῶν αὐτῶν
δύνασθαι. ἐὰν μὲν γὰρ εἰσιόντες εἰς ὑμᾶς ἂ βουλον-
ται πράσσωσι, δεδειγμένον ἔσαι τούτους μὲν πείθειν
τὸ δ' ὑμέτερον πλῆθος φεύγειν· ἐὰν δὲ εἰσιόντες εἰς
ὑμᾶς πονηροὶ μὲν αὐτοὶ δοκῶσιν εἶναι, πλέον δ' αὐ-
τοῖς μηδὲν γένηται, ὑμέτερα ἢ τιμὴ καὶ ἢ δύναμις
ἔσαι, ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔχει. ὑμεῖς οὖν ἐμοὶ τε
βοηθεῖτε καὶ τῶ δικαίῳ.
81. Ὅσα μὲν οὖν ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων τεκμηρίων καὶ
μαρτυριῶν οἶά τε ἦν ἀποδεχθῆναι ἀκηκόατε· χρηὴ δὲ
καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν σημείοις γενομένοις εἰς τὰ τοι-
αῦτα οὐχ ἦκιστα τεκμηραμένους ψηφίζεσθαι. καὶ γὰρ
τὰ τῆς πόλεως κοινὰ τούτοις μάλις πισεύοντες ἀσφα-
λῶς διαπράσσεσθε, τοῦτο μὲν τὰ εἰς τοὺς κινδύνους
82. ἦκοντα, τοῦτο δὲ [εἰς] τὰ ἔξω τῶν κινδύνων. χρηὴ δὲ
καὶ εἰς τὰ ἴδια ταῦτα μέγιστα καὶ πιστότατα ἠγεῖσθαι.
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἐπίσασθαι ὅτι πολλοὶ ἤδη ἀνθρωποι
μὴ καθαροὶ χειρας ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες συνεισ-
βάντες εἰς τὸ πλοῖον συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὐτῶν
ψυχῆς τοὺς ὁσίως διακειμένους τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς·
τοῦτο δὲ ἤδη ἑτέρους ἀπολομένους μὲν οὐ, κινδυνεύ-

ζ

§. 80, 2. διδάσκετε] διδάσκεσθε Z. δικάσκεσθε M. 3. γὰρ
add. NAB Bekk. Dobs. βούλονται] βούλωνται ZM. 4. πείθειν
NAB Bekk. Dobs. μὴ πείθειν ceteri. 7. ὑμέτερα] ἡμέτερα M.
8. τε om. ZM.

§. 81, 3. τοῖς ἀπὸ] τοῖς τῶν ἀπὸ A. 4. οὐχ ἦκιστα] Reiskius desiderat πισοῖς. 7. εἰς] Praepositionem male repetitam cum Bekkero seclusi.

§. 82, 5. τὸ πλοῖον] Articulum deletum vult Dobree. αὐ-
τῶν] αὐτῶν N. 6. τοὺς] καὶ τοὺς suspic. Reisk. 7. ἀπολομέ-
νους] ἀπολουμένους pr. A.

σαντας δὲ τοὺς ἐσχάτους κινδύνους διὰ τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους· τοῦτο δὲ ἱεροῖς παρασάντες πολλοὶ δὴ καταφανεῖς ἐγένοντο οὐχ ὅσοι ὄντες καὶ διακωλύοντες τὰ ἱερὰ μὴ γίγνεσθαι τὰ νομιζόμενα. ἐμοὶ τοίνυν ἐν 83. πᾶσι τούτοις τὰ ἐναντία ἐγένετο. τοῦτο μὲν γὰρ ὅσοις συνέπλευσα καλλίσις ἐχρήσαντο πλοῖς, τοῦτο δὲ ὅπου ἱεροῖς παρέστη οὐκ ἔστιν ὅπου οὐχὶ κάλλις τὰ ἱερὰ ἐγένετο. ἃ ἐγὼ ἀξιῶ μεγάλα μοι τεκμήρια εἶναι τῆς αἰτίας, ὅτι οὐκ ἀληθῆ μου οὗτοι κατηγοροῦσι τούτων μάρτυρες.

MARTYRES.

Ἐπίσταμαι δὲ καὶ τάδε, ὧ ἄνδρες δικασταί, ὅτι εἰ 84. μὲν ἐμοῦ κατεμαρτύρουν οἱ μάρτυρες, ὡς τι ἀνόσιον γεγένηται ἐμοῦ παρόντος ἐν πλοίῳ ἢ ἐν ἱεροῖς, αὐτοῖς γε τούτοις ἰσχυροτάτοις ἂν ἐχρῶντο, καὶ πίσει τῆς αἰτίας ταύτην σαφεσάτην ἀπέφαινον, τὰ σημεῖα τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν· νῦν δὲ τῶν τε σημείων ἐναντίων τοῖς τούτων λόγοις γιγνομένων, τῶν τε μαρτύρων ἃ μὲν ἐγὼ λέγω μαρτυρούντων ἀληθῆ εἶναι, ἃ δ' οὗτοι κατηγοροῦσι ψευδῆ, τοῖς μὲν μαρτυροῦσιν ἀπιεῖν ὑμᾶς κελεύουσι, τοῖς δὲ λόγοις οὓς αὐτοὶ λέγουσι πιεῦειν ὑμᾶς χρῆναι φασί. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους ἐλέγχουσιν, οὗτοι δὲ τοῖς λόγοις τὰ ἔργα ζητοῦσιν ἀπισα καθιστάναι.

§. 82, 9. τοῦτο δὲ] τοῦδε N. 11. γίγνεσθαι NA. γίνεσθαι vulg.

§. 83, 2. ὅσοις] ὅσοις pr. A. 4. ἐγένετο] ἐγένετο ZM. 6. Lacunam Steph. expleri jubet vv. καὶ μοι εἶσι vel καὶ μοι ἀνάβητε.

§. 84, 2. ὡς τι] ὡς vett. edd. ἀνόσιον] ἀπαίσιον conj. Dobree. 9. μαρτυροῦσιν NABZM Bekk. Dobs. ἐμοὶ μαρτυροῦσιν ceteri. 12. τὰ ἔργα ζητοῦσιν N. ζητοῦσι τὰ ἔργα vulg.

85. Ὅσα μὲν οὖν ἐκ τῶν κατηγορηθέντων μέμνημαι, ὧ ἄνδρες, ἀπολελόγημαι· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἀποψηφίσασθαι. ταῦτά γὰρ ἐμέ τε σώζει καὶ ὑμῖν νόμιμα καὶ εὖορκα γίγνεται. κατὰ γὰρ τοὺς νόμους ὠμόσατε δικάσειν· ἐγὼ δὲ καθ' οὓς μὲν ἀπήχθην οὐκ ἔνοχός εἰμι τοῖς νόμοις, ὧν δ' ἔχω τὴν αἰτίαν ἀγών μοι νόμιμος ὑπολείπεται. εἰ δὲ δύο ἐξ ἐνὸς ἀγῶνος γεγένησθον, οὐκ ἐγὼ αἴτιος ἀλλ' οἱ κατήγοροι. καίτοι οὐ δήπου οἱ μὲν ἔχθιστοι οἱ ἐμοὶ δύο ἀγῶνας περὶ ἐμοῦ πεποιθήκασι, ὑμεῖς δὲ οἱ τῶν δικαίων ἴσοι κριταὶ προ-
86. καταγνώσεσθέ μου ἐν τῷδε τῷ λόγῳ τὸν φόνον. μὴ ὑμεῖς γε, ὧ ἄνδρες, ἀλλὰ δότε τι καὶ τῷ χρόνῳ, μεθ' οὗ ὀρθότατα εὐρίσκουσιν οἱ τὴν ἀκρίβειαν ζητοῦντες τῶν πραγμάτων. ἤξιουν μὲν γὰρ ἔγωγε περὶ τῶν τοιούτων, ὧ ἄνδρες, εἶναι τὴν δίκην κατὰ τοὺς νόμους, κατὰ μέντοι τὸ δίκαιον ὡς πλειστάκις ἐλέγχεσθαι. τοσούτῳ γὰρ ἄμεινον ἂν ἐγιγνώσκετο· οἱ γὰρ πολλοὶ ἀγῶνες τῇ μὲν ἀληθείᾳ σύμμαχοι εἰσι, τῇ δὲ δια-
87. βολῇ πολεμιώτατοι. φόνου γὰρ δίκη καὶ μὴ ὀρθῶς γνωσθεῖσα ἰσχυρότερον τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς ἐσίν· ἀνάγκη γάρ, ἐὰν ὑμεῖς μου καταψηφίσησθε, καὶ μὴ ὄντα φρονέα μηδ' ἔνοχον τῷ ἔργῳ χρῆσθαι τῇ δίκῃ καὶ τῷ νόμῳ· καὶ οὐδεὶς ἂν τολμήσειεν οὔτε τὴν δίκην

§. 85, 2. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἀποψηφίσασθαι] Pro ὑμῶν ἀποψηφίσασθαι Steph. conj. ὑμᾶς ἡμῶν ἀποψηφίσεσθαι: pro οἶμαι Dobree scribi vult δέομαι. Particulam καὶ om. N. 3. σώζει NABZM Ald. Bekk. Dobs. σώσει ceteri. 5. οὐκ ἔνοχός] τοῖτοις οὐκ ἔνοχος malebat Reisk. 10. κριταὶ] κριτοὶ A. 11. μου] με N. λόγῳ] fort. χρόνῳ aut ἀγῶνι.

§. 86, 4. τῶν τοιούτων] Articulum om. pr. A. 7. ἄμεινον ἂν N. ἂν ἄμεινον vulg. ἐγιγνώσκετο] ἐγνώσκετο NA.

§. 87, 1. γὰρ] δὲ conj. Reisk. καὶ μὴ] καὶ add. NABZM Bekk. Dobs. 2. ἰσχυρότερον NAM (codicum suorum mentionem non facit Bekk.) Bekk. Dobs. ἰσχυροτέρα ceteri.

δίκην τὴν δεδικασμένην παραβαίνειν, πισεύσας αὐτῷ ὅτι οὐκ ἔνοχός ἐστιν, οὔτε ξυνειδῶς αὐτῷ τοιοῦτον ἔργον εἰργασμένῳ μὴ οὐ χρῆσθαι τῷ νόμῳ. ἀνάγκη δὲ τῆς δίκης νικᾶσθαι παρὰ τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ τε τοῦ ἀληθοῦς, ἄλλως τε καὶ ἐὰν μὴ ἦ ὁ τιμωρήσων. αὐτῶν 88. δὲ τούτων εἵνεκα οἷ τε νόμοι καὶ αἱ διωμοσίαι καὶ τὰ τόμια καὶ αἱ προρρήσεις καὶ τὰλλ' ὅποσα γίνεταί τῶν δικῶν ἕνεκα τοῦ φόνου πολὺ διαφέροντά ἐστιν ἢ [καὶ] ἐπὶ τοῖς ἄλλοις, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα περὶ ὧν οἱ κίνδυνοι περὶ πλείξου ἐστιν ὀρθῶς γινώσκεσθαι ὀρθῶς μὲν γὰρ γνωσθέντα τιμωρία ἐστὶ τῷ ἀδικηθέντι, φονέα δὲ τὸν μὴ αἴτιον ψηφισθῆναι ἁμαρτία καὶ ἀσεβεία ἐστιν εἰς τε τοὺς θεοὺς καὶ εἰς τοὺς νόμους. καὶ 89. οὐκ ἴσον ἐστὶ τὸν τε διώκοντα μὴ ὀρθῶς αἰτιάσασθαι καὶ ὑμᾶς τοὺς δικαστὰς μὴ ὀρθῶς γινῶναι. ἢ μὲν γὰρ τούτων αἰτίαι οὐκ ἔχει τέλος ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἐστὶ καὶ τῇ δίκῃ. ὅτι δ' ἂν ὑμεῖς ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ μὴ ὀρθῶς γινῶτε, τοῦτο οὐκ ἐστὶν ὅποι ἂν τις ἀνευεγκῶν τὴν ἁμαρτίαν ἀπολύσαιτο. πῶς ἂν οὖν ὀρθῶς δικάσαιτε περὶ 90. αὐτῶν; εἰ τούτους τε ἐάσετε τὸν νομιζόμενον ὄρκον διομοσαμένους κατηγορῆσαι, κάμῃ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγ-

§. 87, 6. παραβαίνειν] παραβῆναι ZM. 7. οὔτε] οὔτ' οὐ conj. Reisk. 9. παρὰ] κατὰ ZM.

§. 88, 2. εἵνεκα N. ἕνεκα vulg. Cf. III. β. §. 10. Bense-ler. ad Isocrat. Areopag. p. 352. 3. τὰλλ' ὅποσα] τὰλλα ὅποσα Wechel. τὰλλα ὅσα N. 4. διαφέροντά] φέροντά ZM. 5. καὶ se-clusi coll. VI. §. 6. Confusa sunt interdum ἢ et ἢ καὶ in libris mss. Cf. Aristot. Ethic. Nic. V, 4. p. 1130. 2, 2. Bekk. 6. ὀρθῶς γινώσκεσθαι om. BZM. Pro γινώσκεσθαι in N est γινώσκεσθαι.

§. 89, 2. ἴσον ἐστὶ] ἴσόν ἐστι A Ald. ἴσόν ἐστι Wechel. τε] γε ZM. αἰτιάσασθαι NAB Bekk. Dobs. αἰτιάσθαι ceteri.

§. 90, 1. δικάσαιτε Bekk. δικάσητε ceteri. Coniunctivum sublata ἂν particula ferri posse credit Dobree: sed coniunctivo deliberativo hic non est locus.

ματος ἀπολογήσασθαι. πῶς δὲ ἐάσετε; ἐὰν νυνὶ ἀποψηφίσησθε μου. διαφεύγω γὰρ οὐδ' οὕτω τὰς ὑμετέρας γνώμας, ἀλλ' ὑμεῖς ἔσεσθε οἱ κακῆ περὶ ἐμοῦ διαψηφισόμενοι. καὶ ἀποψηφισαμένοις μὲν ὑμῖν ἐμοῦ νῦν ἔξεσι τότε χρῆσθαι ὅτι δὴ βούλεσθε, ἀπολέσασι

91. δὲ οὐδὲ βουλευσασθαι ἔτι περὶ ἐμοῦ ἐγχωρεῖ. καὶ μὴν εἰ δέοι ἀμαρτεῖν ἐπὶ τῷ, ἀδίκως ἀπολῦσαι ὀσιώτερον ἂν εἴη τοῦ μὴ δικαίως ἀπολέσαι· τὸ μὲν γὰρ ἀμάρτημα μόνον ἐστί, τὸ δὲ ἕτερον καὶ ἀσέβημα. ἐν ᾧ χρὴ πολλὴν πρόνοιαν ἔχειν, μέλλοντας ἀνήκεσον ἔργον ἐργάζεσθαι. ἐν μὲν γὰρ ἀκεσῶ πράγματι καὶ ὀργῇ χρῆσασμένους καὶ διαβολῇ πειθόμενους ἔλαττον ἔστιν ἐξαμαρτεῖν· μεταγνοὺς γὰρ ἔτι ἂν ὀρθῶς βουλευσάιτο· ἐν δὲ τοῖς ἀνήκεσοις πλέον βλάβος τὸ μετανοεῖν καὶ γνῶναι ἐξημαρτηκότας. ἤδη δὲ τισιν ὑμῶν καὶ μετεμέλησεν ἀπολωλεκόσι. καίτοι οὐπω ὑμῖν τοῖς ἐξαπατηθεῖσι μετεμέλησεν, εἰ καὶ πάνυ τι χρὴ τοὺς γε ἐξ-

§. 90, 6. κακῆ] κακοὶ NABZM. 7. ἀποψηφισαμένοις] ψηφισαμένοις ABZM. φεισαμένοις N. Cf. var. script. III. β. §. 11. 8. τότε] τοῦτο ZM. ὅτι δὴ BZ Bekk. Dobs. ὅτι ἂ δὴ NAM. ἔτι. ἂ δὲ ceteri. βούλεσθε] βούλεσθαι NA. ἀπολέσασι δὲ Dobree. Cf. §. 91. ἀπολογήσασθαι NABZM Bekk. Dobs. ψηφισαμένοις ceteri.

§. 91, 2. Recedit hujus loci conformatio ab ea quam Stobaeus praebet Florileg. 46, 19. Gaisf. εἰ δέοι τι ἀμαρτεῖν τὸ ἀδίκως ἀπολῦσαι ὀσιώτερον τοῦ ἀδίκως ἀπολέσαι. Τὸ μὲν γὰρ ἀμάρτημά ἐστι· τὸ δὲ ἀδίκως ἀποκτεῖναι ἀσέβημα. ἐπὶ τῷ N. Bekk. Dobs. ἐπὶ τῷ ABZM. ἐπὶ τῷ δικάζειν ceteri. Malim τι, τὸ. 3. ἂν εἴη Dobree. ἂν ἢ vulg. τοῦ] τὸ NABZM. ἀμάρτημα μόνον N. μόνον om. ZM. μόνον ἀμάρτημα vulg. 5. ἀνήκεσον conj. Steph., recep. Reisk. Bekk. Dobs. ἀνήκεσερον ceteri. 6. ἀκεσῶ auctore Stephano exhibuerunt Reisk. Bekk. Dobs. pro vulg. ἐκάσω. 7. ἔλαττον ἔστιν] ἔλαττόν ἔστιν vett. edd. 11. ἀπολωλεκόσι] ἀπολελωκόσι N. τοῖς] Articulum abesse malebat Reisk. Aut articulum aut pronomem quod praecedit deleri, aut pro ὑμῖν scribi ὑμῶν jubet Dobree. 12. τι] τοι NABZM.

απατῶντας ἀπολωλέναι. ἔπειτα δὲ τὰ μὲν ἀκούσια τῶν 92. ἀμαρτημάτων ἔχει συγγνώμην, τὰ δὲ ἐκούσια οὐκ ἔχει. τὸ μὲν γὰρ ἀκούσιον ἀμάρτημα, ὡς ἄνδρες, τῆς τύχης ἐσί, τὸ δὲ ἐκούσιον τῆς γνώμης. ἐκούσιον δὲ πῶς ἂν εἴη μᾶλλον ἢ εἴ τις ὦν βουλὴν ποιοῖτο ταῦτα παραχρῆμα ἐξεργάζοιτο; καὶ μὴν τὴν ἴσην γε δύναμιν ἔχει, ὅσους τε ἂν τῇ χειρὶ ἀποκτείνῃ ἀδίκως καὶ ὅσους τῇ ψήφῳ. εὖ δ' ἴξε ὅτι οὐκ ἂν ποτ' ἦλθον εἰς τὴν πόλιν, εἴ τι 93. ξυνήδειν ἐμαυτῷ τοιοῦτον· νῦν δὲ πισεύων τῷ δικαίῳ οὐ πλέονος οὐδὲν ἐσιν ἄξιον ἀνδρὶ συναγωνίζεσθαι μηδὲν αὐτῷ συνειδῶτι ἀνόσιον εἰργασμένῳ μήτ' εἰς τοὺς θεοὺς ἠσεβηκότι — ἐν γὰρ τῷ τοιούτῳ ἤδη καὶ τὸ σῶμα ἀπειρηκὸς ἢ ψυχὴ συνεξέσωσεν ἐθέλουσα ταλαιπωρεῖν διὰ τὸ μὴ ξυνειδέναι ἑαυτῇ. τῷ δὲ ξυνειδῶτι τοῦτο αὐτὸ πρῶτον πολέμιόν ἐσιν· ἔτι γὰρ καὶ τοῦ σώματος ἰσχύοντος ἢ ψυχὴ προαπολείπει ἠγουμένη τὴν τιμωρίαν οἱ ἦκειν ταύτην τῶν ἀσεβημάτων· ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τοιοῦτον οὐδὲν ξυνειδῶς ἦκω εἰς ὑμᾶς. τὸ δὲ 94. τοὺς κατηγοροὺς διαβάλλειν οὐδὲν ἐσι θαυμαζόν. τούτων γὰρ ἔργον τοῦτο, ὑμῶν δὲ τὸ μὴ πείθεσθαι τὰ

§. 91, 13. ἀπολωλέναι N. ἀπολωλεκέναι vulg.

§. 92, 3. γὰρ om. N. 4. γνώμης] ἐσί add. N. 6. ἐξεργάζοιτο N. ἐργάζοιτο vulg. Cf. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 12.

§. 93, 1. εἰς — ξυνήδειν om. ZM. 2. πισεύων] πισεύω conj. Steph. 3. οὐ — 11. ξυνειδῶς] Haec parenthesis signis inclusit Reisk. ἐσί] ἐσι N. 4. αὐτῷ] αὐτῷ AM. εἰργασμένῳ] εἰργασμένον ABZM. τοὺς θεοὺς] Articulum add. NAB Bekk. Dobs. 6. συνεξέσωσεν] συνεξέσωσεν N. 9. προαπολείπει] προεπιλείπει conj. Reisk. Aut τὴν ab hoc loco alienum, aut pro ταύτην scribendum τὴν. 10. ἀσεβημάτων Bekk. Dobs. et sic N. ἀσεβημάτων ABZM. ἠσεβημένων conj. Reisk. ἠσεβηκόντων ceteri.

§. 94, 1. τὸ δὲ] τῷ NABZM. 3. ἔργον] ἔργῳ AB. τὰ μὴ δίκαια NAB Bekk. Dobs. παρὰ τὰ δίκαια conj. Steph. τὰ δίκαια ceteri.

- μη δίκαια. τοῦτο μὲν γὰρ ἐμοὶ πειθομένοις ὑμῖν μεταμελήσαι ἔξι, καὶ τούτου φάρμακον τὸ αὐθις κολάσαι, τοῦ δὲ τούτοις πειθομένους ἐξεργάσασθαι ἃ οὗτοι βούλονται οὐκ ἔστιν ἴσσις. οὐδὲ χρόνος πολὺς ὁ διαφέρων, ἐν ᾧ ταῦτα νομίμως πράξεθ' ἃ νῦν ὑμᾶς παρανόμως πείθουσιν οἱ κατήγοροι ψηφίσασθαι. οὗτοι τῶν ἐπειγομένων ἐστὶ τὰ πράγματα ἀλλὰ τῶν εὐβουλευομένων. νῦν μὲν οὖν γνωρίζαι γίνεσθε τῆς δίκης, τότε δὲ δικασαὶ τῶν μαρτύρων, νῦν μὲν δοξα-
95. ζαί, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν. ῥᾶξον δὲ τοὶ ἔστιν ἀνδρὸς περὶ θανάτου φεύγοντος τὰ ψευδῆ καταμαρτυροῦσαι. ἐὰν γὰρ τὸ παραχοῆμα μόνον πείσωσιν ὥστε ἀποκτεῖναι, ἅμα τῷ σώματι καὶ ἡ τιμωρία ἀπόλωλεν. οὔτε γὰρ οἱ φίλοι ἔτι θελήσουσιν ὑπὲρ ἀπολωλότος τιμωρεῖν. ἐὰν δὲ καὶ βουλευθῶσι, τί ἔσαι πλέον τῷ γε
96. ἀποθανόντι; νῦν μὲν οὖν ἀποψηφίσασθέ μου. ἐν δὲ τῇ τοῦ φόρου δίκῃ οὗτοί τε τὸν νομιζόμενον ὄρκον

§. 94, 4. ὑμῖν] ἡμῖν A. 5. ἔξι] ἔστιν N. 6. τοῦ δὲ] τοὺς δὲ Z et vett. edd. 8. πράξεθ'] πράξεσθ' NB. πράσσεσθ' ZM. πράσσεσθ' Ald. ἃ] ἂν N. 9. οὗτοι NABZM Bekk. Dobs. οὔτι ceteri. 11. βουλευομένων] βουλομένων ZM. γίνεσθε M. γίνεσθε vulg. γνωρίζαι — τῶν μαρτύρων] Fortasse legendum γνωρίζαι γίνεσθε τῶν μαρτύρων τότε δὲ δικασαὶ τῆς δίκης. 12. νῦν μὲν] νῦν δὲ ZM.

§. 95, 1. ῥᾶξον Dobree pro vulg. ἀραῖς τῶν. Male interdum a librariis α initio vocabulorum positum esse idem docuit Adverss. I. 1, p. 172. Jota vero in vetustis libris non subscribi sed ad latus litterae, cujus proprium est, adscribi solebat. V. Bast. ep. cr. p. 145. ad Greg. Cor. p. 574. Cf. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 54 ubi pro ῥᾶξον in v. l. est ἄρισον. ἀράσιμον Steph. ἀπαισίων Scaliger. χρησιῶν Valckenar. Diatrib. Eurip. p. 292. C. ἀρα ἔς' ᾧ ἄνδρες οἶον Reisk. ἀρίων malit Dobson. ἀραῖς τῶν libri mss. et edd. Unus N om. verba ἀραῖς τῶν δὲ τοι. δὲ τοί] δὲ τι conj. Steph. τοὶ ἔστιν] τοὶ ἔστιν vulg. 6. βουλευθῶσι] βουληθῶσιν N.

§. 96, 1. ἐν] ἐὰν N. 2. τοῦ φόρου] τοῦτου ZM. ὄρκον] ὄρκον N.

διομοσάμενοι ἐμοῦ κατηγορήσουσι, καὶ ὑμεῖς περὶ ἐμοῦ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους διαγνώσεσθε, καὶ ἐμοὶ οὐδεις λόγος ἔσαι ἔτι, ἐάν τι πάσχω, ὡς παρανόμως ἀπωλόμην. ταῦτά τοι δέομαι ὑμῶν, οὔτε τὸ ὑμέτερον εὐσεβὲς παρεῖς οὔτε ἐμαυτὸν ἀποσερῶν τὸ δίκαιον· ἐν δὲ τῷ ἱμετέρῳ ὄρκῳ καὶ ἡ ἐμὴ σωτηρία ἔνεσι. πειθόμενοι δὲ τούτων ὅτῳ βούλεσθε ἀποψηφίσασθέ μου.

VI.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΡΕΥΤΟΥ.

Υπόθεσις.

Πόσοι μὲν εἰσιν Ἀθήνησι χορηγοί, καὶ τίνος προβάλλονται χάριν, καὶ πόσους τρέφειν ἀναγκάζονται παῖδας, ἐκ τῶν Δημοσθένους ἀκριβῶς ἔγνωμεν λόγων. ὁ μὲν τοίνυν ἐν τοῖς χρόνοις Ἀντιφῶντος τοῦ ῥήτορος χορηγός τις εἶναι λαχὼν τῆς αὐτοῦ φυλῆς Ἐρεχθίδος 5. καὶ προσέτι Κεκροπίδος τοὺς χορεύειν μέλλοντας ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔτρεφε παῖδας. τούτων εἰς εὐφωνίας χάριν ἔπει φάρμακον καὶ πιών τέθνηκεν. ὁ οὖν πατήρ τοῦ

§. 96, 3. κατηγορήσουσι] κατηγορήσωσι N. 5. ἔσαι add. AB Bekk. Dobs. ἐς N. ἐάν τι Bekk. ἐάν τε NABZM. ἐάν γε ceteri. πάσχω NABM Bekk. Dobs. πάσχων ceteri. παρανόμως Reisk. παράνομος vulg. ἀπωλόμην NA Bekk. Dobs. ἀπολώμην ZM. ἀπόλωμαι ceteri. 7. ἀποσερῶν om. ZM. 8. ὄρκῳ] ὄρκῳ N. Hanc orationem in cod. N excipiunt verba ὑπὲρ τοῦ Ἡρόδου φόνου.

Vers. 1. τίνος προβ. χάρ.] τίνος χάρ. προβ. ZM. 4. μὲν τοίνυν] μέντοι νῦν AM. ἐν om. N. 5. Ἐρεχθίδος] Ἐρεχθίδος libri mss. et vetl. edd. Ἐρεχθίδος auctore Scaligero rescripsit Reisk. et recep. rec. edd. Cf. §. 11. 13. 7. ἔτρεφε] ἔτρεψε Z.

- τεθνεῶτος παιδὸς κατηγορεῖ τοῦ χορευτοῦ ὡς αὐτοῦ
10. πεπονηκότες τὸν φόνον. ἀπολογεῖται δὲ ὁ χορευτῆς ἀρνούμενος τὸν φόνον. ἢ ζᾶσις στοχασμός. ἀδήλου τοῦ ἐγκλήματος ὄντος, σημεῖον φανερόν ὁ κατήγορος λαμβάνει τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ χορευτοῦ γυμνάζεσθαι τοὺς παῖδας· ὅπερ ἐξὶν ἀνεύθυνον μὲν πιθανὸν δ' εἰς
15. ὑποψίαν.

Ἡδισον μὲν, ὧ ἄνδρες δικασαί, ἀνθρώπῳ ὄντι μὴ γενέσθαι μηδένα κίνδυνον περὶ τοῦ σώματος, καὶ εὐχόμενος ἂν τις ταῦτα εὐξαιτο· εἰ δ' ἄρα τις καὶ ἀναγκάζοιτο κινδυνεύειν, τοῦτο γοῦν ὑπάρχειν, ὅπερ μέγισον ἐγὼ νομίζω ἐν πράγματι τοιούτῳ, αὐτὸν ἑαυτῷ συνειδέναι μηδὲν ἐξημαρτηκότε, ἀλλ' εἴ τις καὶ συμφορὰ γίγνοιτο, ἄνευ κακότητος καὶ αἰσχύνης γίνεσθαι

2. καὶ τύχῃ μᾶλλον ἢ ἀδικίᾳ. καὶ τοὺς μὲν νόμους οἱ κεῖνται περὶ τῶν τοιούτων πάντες ἂν ἐπαινέσειαν κάλλιψα νόμων κείσθαι καὶ ὀσιώτατα. ὑπάρχει μὲν γὰρ αὐτοῖς ἀρχαιοτάτοις εἶναι ἐν τῇ γῆ ταύτῃ, ἔπειτα τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ὅπερ μέγισον σημεῖον νόμων καλῶς κειμένων· ὁ χρόνος γὰρ καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. ὥς' οὐ

Vers. 9. χορευτοῦ] Rescribendum χορηγοῦ. idem vitium tollendum vers. 10. et 13. Quod ipsius prooemiographi an scribarum inscitiae assignari debeat incertum est. 10. ἀπολογεῖται — 11. τὸν φόνον om. N. Argumentum in cod. N sequitur titulus Ἀντιφώντος περὶ τοῦ χορευτοῦ.

§. 1, 1. ὧ om. N. 3. δ' ἄρα] δ' om. NABZM. 4. ὅπερ N. ὁ vulg. sed ἡ Z. 5. τοιούτῳ] τούτῳ Taylor. 7. γίγνοιτο NABZM Bekk. Dobs. γένοιτο ceteri. γίνεσθαι NA Dobs. γίνεσθαι vulg.

§. 2, 2. τῶν τοιούτων] τοιούτων Z. τούτων M. ἐπαινέσειαν] ἐπαινέσειεν ABZM Ald. 3. ὑπάρχει] ὑπάρχοι Z. 5. αἰεὶ NABZ Bekk. Dobs. αἰεὶ ceteri.

δεῖ ὑμᾶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ κατηγοροῦντος τοὺς νόμους μαθεῖν εἰ καλῶς ἔχουσιν ἢ μή, ἀλλ' ἐκ τῶν νόμων τοὺς τούτων λόγους εἰ ὀρθῶς ὑμᾶς καὶ νομίμως διδάσκουσιν ἢ οὔ. ὁ μὲν οὖν ἀγὼν ἐμοὶ μέγιστος τῷ κιν- 3. δυνεύοντι καὶ διωκομένῳ· ἴγούμαι μέντοι γε καὶ ὑμῖν τοῖς δικασαῖς περὶ πολλοῦ εἶναι τὰς φρονικὰς δίκας ὀρθῶς διαγιγνώσκειν, μάλιστα μὲν τῶν θεῶν ἕνεκα καὶ τοῦ εὐσεβοῦς, ἔπειτα δὲ καὶ ὑμῶν αὐτῶν. ἔσι μὲν γὰρ περὶ τοῦ τοιούτου μία δίκη· αὕτη δὲ μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα ἰσχυροτέρα ἐστὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς. ἀνάγκη γάρ, ἐὰν ὑμεῖς καταψηφίσησθε, καὶ 4. μὴ ὄντα φονέα μηδὲ ἔνοχον τῷ ἔργῳ χρήσασθαι τῇ δίκῃ καὶ νόμῳ εἴργεσθαι πόλεως, ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνων, ἅπερ μάλιστα καὶ παλαιότατα τοῖς ἀνθρώποις. τοσαύτην γὰρ ἀνάγκην ὁ νόμος ἔχει ὥστε καὶ ἂν τις κτείνῃ τινὰ ὧν αὐτὸς κρατεῖ καὶ μὴ ἔσιν ὁ τιμωρήσων, τὸ νομιζόμενον καὶ τὸ θεῖον δεδιῶς ἀγνεύει τε ἑαυτὸν καὶ ἀφέξεται ὧν εἴρηται ἐν τῷ νόμῳ, ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξῃ. ἔσι μὲν γὰρ τὰ πλείω τοῖς ἀνθρώ- 5.

§. 2, 8. δεῖ ὑμᾶς N. Vulgo ὑμᾶς ponunt post κατηγοροῦντος. Cf. V. §. 14.

§. 3, 3. δίκας add. NABZM Bekk. Dobs. 4. διαγιγνώσκειν N. διαγιγνώσκειν vulg. 6. τοῦ τοιούτου NA Dobs. τοιούτου vulg. Post τοιούτου vulgo infertur αὐτοῦ quod ejeci ut e male repetitis syllabis extremis vocis τοιούτου natum. Cf. var. scriptur. II. α. §. 9. β. §. 8. Plat. part. I. vol. II. p. 46, 15. ed. Bekk. Pro τοιούτου αὐτοῦ Dobree conj. τούτου.

§. 4, 2. μηδὲ] μὴ δὲ AM Ald. μηδ' Bekk. Dobs. 3. νόμῳ NAB Bekk. Dobs. τῷ νόμῳ ceteri. εἴργεσθαι] εἴργεσθαι A Bekk. Dobs. Cf. n. ad III. α. §. 2. ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνων] ἱερῶν, ἀγώνων, θυσιῶν NA. ἀγώνων, ἱερῶν, θυσιῶν B. θυσιῶν, ἱερῶν, ἀγώνων vett. edd. Pro θυσιῶν Dobree conj. ὁσίων. 4. παλαιότατα] τιμωρίατα Valckenar. Diatr. Eurip. p. 293. 6. αὐτὸς] αὐτὸν vett. edd., correxit Steph. 7. ἀγνεύει] ἀγνεύσει conj. Reisk. ἑαυτὸν] αὐτὸν N. 9. ἂν — πράξῃ] „Vel dele ἂν vel l. πράξαι.“ Dobree.

ποις τοῦ βίου ἐν ταῖς ἐλπίσιν· ἀσεβῶν δὲ καὶ παρα-
 βαίνων τὰ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ αὐτῆς ἂν τῆς ἐλπίδος,
 ὅπερ μέγισόν ἐστι ἀνθρώποις ἀγαθόν, αὐτὸς αὐτὸν
 ἀποσεροίη. καὶ οὐδεὶς ἂν τολμήσειεν οὔτε τὴν δίκην
 τὴν δεδικασμένην παραβαίνειν πισεύσας ὅτι οὐκ ἔνο-
 χός ἐστι τῷ ἔργῳ, οὔτ' αὖ συνειδῶς αὐτὸς αὐτῷ ἔργον
 εἰργασμένος τοιοῦτον μὴ οὐ χρῆσθαι τῷ νόμῳ· ἀνάγκη
 δὲ τῆς τε δίκης νικᾶσθαι παρὰ τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ τε
 6. τοῦ ἀληθοῦς, κἂν μὴ ὁ τιμωρήσων ἦ. αὐτῶν δὲ τού-
 των ἕνεκα οἱ τε νόμοι καὶ αἱ διωμοσῖαι καὶ τὰ τόμια
 καὶ αἱ προῤῥήσεις, καὶ τᾶλλ' ὅσα γίνεται τῶν δικῶν
 τοῦ φόνου ἕνεκα, πολὺ διαφέροντά ἐσιν ἢ ἐπὶ τοῖς
 ἄλλοις, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα περὶ ὧν οἱ κίνδυνοι
 περὶ πλείους ἐσιν ὀρθῶς γινώσκουσθαι· ὀρθῶς μὲν γὰρ
 γνωσθέντα τιμωρία ἐσιν ὑπὲρ τοῦ ἀδικηθέντος, φονεῖα
 δὲ τὸν μὴ αἴτιον ψηφισθῆναι ἁμαρτία καὶ εὐσέβεια
 εἰς τε τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς νόμους. καὶ οὐκ ἴσον ἐστὶ
 τὸν τε διώκοντα μὴ ὀρθῶς αἰτιάσασθαι καὶ ὑμᾶς τοὺς
 δικαστὰς μὴ ὀρθῶς γινῶναι. ἢ μὲν γὰρ τούτου αἰτία-
 σις οὐκ ἔχει νῦν τέλος ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἐστὶ καὶ τῇ δίκῃ·
 ὅτι δ' ἂν ὑμεῖς μὴ ὀρθῶς γινῶτε, τοῦτο οὐκ ἐστὶν ὅποι
 ἂν ἀνενεγκῶν τις τὴν αἰτίαν ἀπολύσαιτο.

§. 5, 4. μέγισόν ἐστι N. ἐστὶ μέγισον vulg. ἀνθρώποις ἀγα-
 θόν NA Bekk. Dobs. ἀνθρώποις τοῦ βίου ἀγαθόν ceteri. αὐ-
 τὸς om. ZM. 5. οὔτε] οὔτ' ἂν N. 6. δεδικασμένην] δεδοκιμα-
 σμένην libri mss. et vett. edd. correxit Steph. coll. V. §. 87.
 9. δίκης om. ZM. νικᾶσθαι] δικᾶσθαι N.

§. 6, 2. διωμοσῖαι] δημόσιαι N. 3. τᾶλλ'] τᾶλλα N. 5.
 αὐτὰ τὰ] αὐτὰ ταῦτα NABZM. 6. μὲν γὰρ] γὰρ om. N. 10.
 τε] γε ABZM vett. edd. Cf. V. §. 89. αἰτιάσασθαι Bekk. Dobs.
 αἰτιᾶσθαι ceteri. Cf. I. I. αἰτιάσασθαι — ὀρθῶς om. NABZM.
 12. νῦν uncis inclusit Reisk. 13. ὅποι NAB Bekk. Dobs. ὅπη
 ceteri. 14. ἂν ἀνενεγκῶν coll. V. §. 89. Reisk. Dobs. ἀνενεγ-
 κῶν N Bekk. ἂν ἐνεγκῶν ceteri.

Ἐγὼ δέ, ὦ ἄνδρες, οὐ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω 7.
περὶ τῆς ἀπολογίας ἦνπερ οἱ κατήγοροι περὶ τῆς κα-
τηγορίας. οὗτοι γὰρ τὴν μὲν δίωξιν εὐσεβείας ἕνεκά
φρασι ποιῆσθαι καὶ τοῦ δικαίου, τὴν δὲ κατηγορίαν
ἅπασαν πεποίηται διαβολῆς ἕνεκα καὶ ἀπάτης, ὅπερ
ἀδικιώτατόν ἐστι τῶν ἐν ἀνθρώποις, καὶ οὐκ ἐλέγξαντες
εἴ τι ἀδικῶ δικαίως με βούλονται τιμωρεῖσθαι, ἀλλὰ
διαβάλλοντες καὶ εἰ μηδὲν ἀδικῶ ζημιῶσαι καὶ ἐξελά-
σαι ἐκ τῆς γῆς ταύτης. ἐγὼ δὲ ἀξιῶ πρῶτον μὲν περὶ 8.
αὐτοῦ τοῦ πράγματος κρίνεσθαι καὶ διηγήσασθαι ἐν
ὑμῖν τὰ γενόμενα πάντα· ἔπειτα περὶ τῶν ἄλλων ὧν
οὗτοι κατηγοροῦσιν, ἐὰν ὑμῖν ἡδομένοις [ἦ], βουλή-
σομαι ἀπολογήσασθαι. ἡγοῦμαι γὰρ μοι τιμὴν καὶ
ὠφέλειαν αὐτὰ οἴσιν, τοῖς δὲ κατηγόροις καὶ τοῖς
ἐπηρεάζουσιν αἰσχύνην· ἐπεὶ τοί γε καὶ δεινόν, ὦ ἄν- 9.
δρες· ἵνα μὲν ἐξῆν αὐτοῖς, εἴ τι ἡδίκουν ἐγὼ τὴν πό-
λιν ἢ ἐν χορηγίᾳ ἢ ἐν ἄλλοις τισίν, ἀποφήνασι καὶ
ἐξελέγξασιν ἄνδρα τε ἐχθρὸν τιμωρήσασθαι καὶ τὴν
πόλιν ὠφελῆσαι, ἐνταῦθα μὲν οὐδεὶς πώποτε οἴός τε
ἐγένετο αὐτῶν οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα ἐξελέγξαι ἀδι-

§. 7, 4. ποιῆσθαι NABZM Bekk. Dobs. ποιῆσθαι Ald. πε-
ποιῆσθαι ceteri. 5. καὶ ἀπάτης] τῆς ἀπάτης ZM. 6. τῶν ἐν]
Praepositionem om. vett. edd. τῶν ἐν vel τῶν παρ' Stephanus
quoque conjecerat. 7. εἴ τι Bekk. εἴ γ' ceteri. Cf. §. 9. 10.
τιμωρεῖσθαι] τιμωρῆσθαι Ald. 8. διαβάλλοντες] διαβαλλόντες Z.

§. 8, 2. κρίνεσθαι] „Num ἀποκρίνεσθαι?“ Reiskius. 4. κατη-
γοροῦσιν NAB Bekk. Dobs. κατηγορήσουσιν ceteri. ὑμῖν] ἡμῖν
M. ἦ om. NABZM. 5. μοι om. pr. A.

§. 9, 1. δεινόν] δεινῶν pr. A. 2. ἐξῆν] ἐξῆ ABZM. ἡδί-
κουν ἐγὼ N. ἐγὼ ἡδίκουν vulg. 3. ἀποφήνασι] φήνασι malebat
Reisk. 4. ἐξελέγξασιν NAB Bekk. Dobs. ἐλέγξασιν ceteri. τι-
μωρήσασθαι] τιμωρήσεσθαι NABZM. 5. ἐνταῦθα] ἐνταῦτα M.
ἐνταυθα Z. οἴός τε ἐγένετο] εὐρέθη ZM. 6. μικρὸν] μικρός M.
μέγα] μέγαν Z. μέγας M. ἐξελέγξαι N. ἐλέγξαι vulg.

- κοῦντα τόνδε τὸν ἄνδρα τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον· ἐν δὲ τούτῳ τῷ ἀγῶνι φόβου διώκοντες καὶ τοῦ νόμου οὕτως ἔχοντος, εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατηγορεῖν, μηχανῶνται ἐπ' ἐμὲ λόγους ψευδεῖς συντιθέντες καὶ διαβάλλοντες τὰ εἰς τὴν πόλιν. καὶ τῇ μὲν πόλει, εἰ μὲν ἀδικεῖται, κατηγορίαν ἀντὶ τιμωρίας ἀπονέμουσιν, αὐτοὶ δὲ ὧ τὴν πόλιν φασὶν ἀδικεῖσθαι τούτου ἰδίᾳ ἀξιούσιν δίκην λαμβάνειν. καίτοι αὐταὶ αἱ κατηγορίαι οὔτε χάριτος ἀξίαι οὔτε πίσεως. οὔτε γὰρ δὴ οὐ ἡ πόλις ἐλάμβανεν ἂν δίκην, εἴ τι ἠδίκητο, ἐνταῦθα τὴν κατηγορίαν ποιεῖται, ὥσε χάριτος ἀξίον εἶναι τῇ πόλει· οὔτε ὅστις ἄλλα κατηγορεῖ ἢ ἃ διώκει ἐν πράγματι τοιοῦτῳ, πισεῦσαι δήπου αὐτῷ ἀξιώτερόν ἐστιν ἢ ἀπιστῆσαι. ἐγὼ δὲ σχεδὸν ἐπίσαμαι τὴν ὑμέτεραν γνώμην, ὅτι οὐκ ἂν καταψηφίσεσθε οὔτ' ἂν ἀποψηφίσεσθε ἐτέρου τινὸς ἕνεκα μᾶλλον ἢ αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ταῦτα γὰρ καὶ ὅσια καὶ δίκαια. ἄρξομαι δὲ ἐντεῦθεν.
11. Ἐπειδὴ χορηγὸς κατεσάθη ἐν Θαιργήλια καὶ ἔλα-

§. 9, 8. καὶ — 9. ἔχοντος in marg. habet M. 9. μηχανῶνται] Aut πᾶν ante hoc verbum inseri, aut διαβάλλοντες cum διαβάλλουσι commutari vult Dobree. 13. ὧ] ἐν ὧ conj. Reisk. τούτου ἰδίᾳ ABL Bekk. Dobs. τούτου ἰδίᾳ N. τουτοῦ δὴ MZ. τουτοῦ δὴ vulg.

§. 10, 1. καίτοι αὐταὶ] καὶ τοιαῦται ZM. 5. ὅστις] ἃ τις Z. Negationem οὐκ, quae exstabat ante ἄλλα, cum Taylora et Reiskio delevis: Bekk. uncis inclusit. διώκει] γινώσκει ZM. 8. καταψηφίσεσθε — ἀποψηφίσεσθε dedi ducibus N et pr. A, qui praebent καταψηφίσεσθε — ἀποψηφίσησθε: optativum καταψηφίσαισθε — ἀποψηφίσαισθε praetulit Bekk. καταψηφίσησθε — ἀποψηφίσησθε vulg. οὔτ' ἂν] οὔτ' αὐ malebat Reisk. 9. ἐτέρου τινὸς] ἐτέρου pr. A., om. pr. M. 10. ὅσια καὶ δίκαια N, cui verborum collocationi favent III. β. §. 12. δ. §. 10. IV. β. §. 9. δ. §. 11. δίκαια καὶ ὅσια vulg. Cf. I. §. 25. III. β. §. 2. γ. §. 11. IV. β. §. 2.

§. 11, 1. ἔλαχον] ἔλεγχον N.

χον Παντακλέα διδάσκαλον καὶ Κεκροπίδα φυλὴν πρὸς τῇ ἔμαντοῦ, τουτέστι τῇ Ἐρεχθίδι, ἐχορήγουν ὡς ἄριζα ἐδυνάμην καὶ δικαιοτάτα. καὶ πρῶτον μὲν διδασκαλεῖον ἢ ἢν ἐπιτηδειότατον τῆς ἐμῆς οἰκίας κατεσκεύασα, ἐν ᾧπερ καὶ Διονυσίοις ὅτε ἐχορήγουν ἐδίδασκον· ἔπειτα τὸν χορὸν συνέλεξα ὡς ἐδυνάμην ἄριζα, οὔτε ζημιώσας οὐδένα, οὔτε ἐνέχυρα βία φέρων, οὔτ' ἀπεχθανόμενος οὐδενί, ἀλλ' ὡσπερ ἂν ἤδισα καὶ ἐπιτηδειότατα ἀμφοτέροις ἐγίγνετο, ἐγὼ μὲν ἐκέλευον καὶ ἠγούμην, οἱ δ' ἐκόντες καὶ βουλόμενοι ἔπεμπον. ἐπεὶ δὲ ἦγον 12. οἱ παῖδες, πρῶτον μὲν μοι ἀσχολία ἦν παρεῖναι καὶ ἐπιμελεῖσθαι· ἐτύγγανε γάρ μοι πράγματα ὄντα πρὸς Ἀριζίωνα καὶ Φιλίνον, ἃ ἐγὼ περὶ πολλοῦ ἐποιούμην, ἐπειδήπερ εἰσήγγειλα, ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀποδείξαι τῇ βουλῇ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις. ἐγὼ μὲν οὖν τούτοις προσεῖχον τὸν νοῦν, κατέστησα δὲ ἐπιμελεῖσθαι, εἴ τι δέοι τῷ χορῷ, Φανόστρατον, δημότην μὲν τουτωνὶ τῶν διωκόντων, κηδεστὴν δ' ἔμαντοῦ, ᾧ ἐγὼ δέδωκα τὴν θυγατέρα, καὶ ἠξίουσαν αὐτὸν ἄριζα ἐπιμελεῖσθαι· ἔτι δὲ πρὸς τούτῳ δύο ἄνδρας, τὸν μὲν Ἐρεχθη- 13.

§. 11, 2. Παντακλέα] Πεντακλέα Harpocrat. v. διδάσκαλος. 3. Post ἔμαντοῦ litterae duodecim erasae, et tum πρὸς τῇ ἔμαντοῦ in A. τουτέστι τῇ Ἐρεχθίδι] „Auctoris ipsius an scholiastae sint haec quatuor vocabula, in dubio relinquam.“ Reiskius. Pro Ἐρεχθίδι vett. edd. praebent Ἐρεχθίδι, quod Z. quoque tenet. Ἐρεχθίδι M. 4. διδασκαλεῖον] διδασκάλιον N. 5. ἢ ἢν Bekk. Dobs. ἢν NABZM. ἢ ceteri 6. ὅτε add. NABZM Bekk. Dobs. 8. ἐνέχυρα] εἰς ἐνέχυρα ZM. φέρων] ἀφαιρῶν conj. Reisk. 10. ἠγούμην] ἠτούμην Bekk. in Addend.

§. 12, 1. ἐπεὶ NAB Bekk. Dobs. ἐπειδὴ ceteri. 4. Ἀριζίωνα NAB Bekk. Dobs. Ἀρίζωνα ceteri. Cf. §. 21. 35. 5. ἐπειδὴπερ εἰσήγγειλα NAB Bekk. Dobs. ἐπειδὴπερ ἠγγειλα ZM. ἐπειδὴ παρήγγειλα ceteri. Cf. §. 35. 8. τουτωνὶ] τουτοσι Z et corr. M. 10. ἄριζα] ἄξια ZM.

§. 13, 1. ἔτι — 3. ἐπιμελεῖσθαι om. ZM.

- ιδος Ἀμυνίαν, ὃν αὐτοὶ οἱ φυλέται ἐψηφίσαντο συλλέγειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι τῆς φυλῆς ἐκάστοτε, δοκοῦντα χρησὸν εἶναι, τὸν δ' ἕτερον τῆς Κεκροπίδος, ὅσπερ ἐκάστοτε εἶωθε ταύτην τὴν φυλὴν συλλέγειν· ἔτι δὲ τέταρτον Φίλιππον ᾧ προσετέτακτο ὠνεῖσθαι καὶ ἀναλίσκειν εἴ τι φράζοι ὁ διδάσκαλος ἢ ἄλλος τις τούτων, ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες καὶ μηδενὸς ἐνδεεῖς εἶεν διὰ τὴν ἐμὴν ἀσχολίαν. καθεισθήκει μὲν ἢ χορη-
14. γία οὕτω. καὶ τούτων εἴ τι ψεύδομαι προφάσεως ἕνεκα, ἕξει τῷ κατηγορῶ ἐξελέγξαι ἐν τῷ ὑσέρῳ λόγῳ ὅτι ἂν βούληται εἰπεῖν· ἐπεὶ τοι οὕτως ἔχει, ᾧ ἄνδρες· πολλοὶ τῶν περιεσώτων τούτων τὰ μὲν πράγματα ταῦτα πάντα ἀκριβῶς ἐπίσανται, καὶ τοῦ ὀρκωτοῦ ἀκούουσι, καὶ ἐμοὶ προσέχουσι τὸν νοῦν ἅττα ἐγὼ ἀποκρίνομαι, οἷς ἐγὼ ἐβουλόμην ἂν δοκεῖν αὐτός τε εὖορκος εἶναι καὶ ὑμᾶς τάληθῆ λέγων πείσαι ἀποψηφίσασθαι μου.
15. πρῶτον μὲν οὖν ἀποδείξω ὑμῖν ὅτι οὐτ' ἐκέλευσα πιεῖν τὸν παῖδα τὸ φάρμακον οὐτ' ἠνάγκασα οὐτ' ἔδωκα οὐτε παρῆν ὅτ' ἐπιεν. καὶ οὐ τούτου ἕνεκα ταῦτα σφόδρα λέγω, ὡς ἐμαυτὸν ἕξω αἰτίας κατασῆσω, ἕτερον δὲ τινα

§. 13, 2. Ἀμυνίαν ὃν] Ἀμυνιανὸν NA. Ἀμυνανὸν B. 5. εἶωθε] εἶωθεν NA. τέταρτον] τρίτον conj. Steph. 7. εἴ τι NABZ et corr. M Bekk. Dobs. ὅτι ceteri. 8. χορηγοῖντο] χορηγοῦντο Ald. 9. καθεισθήκει NABZM Bekk. Dobs. καθεισθήκει ceteri. Post μὲν Reisk. addi jubet οὖν.

§. 14, 1. ἕνεκα in marg. habet pr. A. 2. ἐξελέγξαι NAB Bekk. Dobs. ἐλέγξαι ceteri. 3. „Dele εἰπεῖν ex ἐπεὶ natum.“ Dobree. ἐπεὶ τοι οὕτως NABZM Bekk. Dobs. ἐπεὶ τοιούτως ceteri. ἔχει] ἔχοι ZM. 5. ὀρκωτοῦ] ὀρκωτοῦ N. ὀρκω τοῦ vet. edd. 6. ἀποκρίνομαι] ἀποκρίνωμαι conj. Reisk. ἀποκρινοῦμαι Dobree. 7. ἐβουλόμην] βουλόμην Dobree.

§. 15, 1. οὐτ'] οὐτε N. πιεῖν τὸν παῖδα N. τὸν παῖδα πιεῖν vulg. Cf. §. 17. 2. οὐτε παρῆν ZM Bekk. Dobs. καὶ οὐτε παρῆν ceteri. 3. σφόδρα] οὕτω σφόδρα malebat Reisk.

εἰς αἰτίαν ἀγάγω· οὐ δῆτα ἔγωγε, πλὴν γε τῆς τύχης, ἤπερ, οἶμαι, καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἀνθρώπων αἰτία ἐστὶν ἀποθανεῖν· ἦν οὐτ' ἂν ἐγὼ οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς οἴός τ' ἂν εἶη ἀποσφραῖσαι μὴ οὐ γενέσθαι ἦντινα δεῖ ἐκάστω.

MARTYRES.

Μεμαρτύρηται μὲν οὖν, ὧ ἄνδρες, περὶ τοῦ πράγ- 16.
ματος ἃ ἐγὼ ὑμῖν ὑπεσχόμην· ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων
χρῆ σκοπεῖν ἃ τε οὗτοι διωμόσαντο καὶ ἃ ἐγὼ, πότε-
ροι ἀληθέστερα καὶ εὐορκότερα. διωμόσαντο δὲ οὗτοι
μὲν ἀποκτεῖναι με Διόδοτον βουλευίσαντα τὸν θάνατον,
ἐγὼ δὲ μὴ ἀποκτεῖναι, μήτε χειρὶ ἀράμενος μήτε βου-
λεύσας. αἰτιῶνται δὲ οὗτοι μὲν ἐκ τούτων ὡς οὗτος 17.
κελεύσειε πιεῖν τὸν παῖδα τὸ φάρμακον ἢ ἠνάγκασεν
ἢ ἔδωκεν· ἐγὼ δ' ἐξ αὐτῶν τούτων ὧν αἰτιῶνται οὗτοι
ἀποφανῶ ὅτι οὐκ ἔνοχος εἰμι. οὔτε γὰρ ἐκέλευσα οὐτ'
ἠνάγκασα οὐτ' ἔδωκα· καὶ ἔτι προστίθημι αὐτοῖς ὅτι
οὐ παρεγενόμην πίνοντι. καὶ εἰ φασιν ἀδικεῖν εἴ τις
ἐκέλευσεν, ἐγὼ οὐκ ἀδικῶ· οὐ γὰρ ἐκέλευσα. καὶ εἰ
φασιν ἀδικεῖν εἴ τις ἠνάγκασεν, ἐγὼ οὐκ ἀδικῶ· οὐ

§. 15, 5. ἀγάγω] ἀγαγεῖν A. ἀγαγὼν AM. οὐ] ἢ οὐ N.
8. ἀποσφραῖσαι] ἀποσφραῖσαι Dobree.

§. 16, 4. δὲ NAB Bekk. Dobs. μὲν ZM. γὰρ ceteri 5.
ἀποκτεῖναι] κτεῖναι NAB. βουλευίσαντα] βουλεύσαντι vett. edd.
τὸν NABZM Bekk. Dobs. αὐτῶ ceteri. 6. ἀποκτεῖναι] ἀποκτεῖ-
ναι με N. ἀράμενος NABZM Ald. Bekk. Dobs. ἐργασάμενον
Valckenar. ad Herodot. VI. 56. et ἐργασάμενος Dobree coll. An-
docid. de myster. §. 95. ἀράμενον ceteri. βουλεύσας NA Bekk.
Dobs. βουλεύσαι ceteri.

§. 17, 3. δ' ἐξ N. δὲ ἐξ vulg. 4. ἀποφανῶ] ἀποφωνῶ N.
οὐτ' ἠνάγκασα οὐτ' ἔδωκα Dobree: quem verborum ordinem res
ipsa commendat atque tumentur §. 15. et quae hac ipsa §. infe-
runtur. οὐτ' ἔδωκα οὐτ' ἠνάγκασα vulg. 5. ἐτι] ἐπι NABM. 7.
ἐκέλευσεν — 8. εἴ τις add. A Bekk. Dobs.

- γὰρ ἠνάγκασα. καὶ εἰ τὸν δόντα τὸ φάρμακόν φασιν
18. αἴτιον εἶναι, ἐγὼ οὐκ αἴτιος· οὐ γὰρ ἔδωκα. αἰτιά-
σασθαι μὲν οὖν καὶ καταπεύσασθαι ἕξει τῷ βουλο-
μένῳ· αὐτὸς γὰρ ἕκαστος τούτου κρατεῖ· γενέσθαι μὲν-
τοι τὰ μὴ γενόμενα καὶ ἀδικεῖν τὸν μὴ ἀδικοῦντα οὐκ
ἐν τοῖς τούτων λόγοις ἠγοῦμαι εἶναι, ἀλλ' ἐν τῷ δι-
καίῳ καὶ ἐν τῷ ἀληθεῖ. ὅποσα μὲν γὰρ λάθρα πράτ-
τεται καὶ ἐπὶ θανάτῳ βουλευθέντα, ὧν μὴ εἰσι μάρ-
τυρες, ἀνάγκη περὶ τῶν τοιούτων ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων
τῶν τε τοῦ κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀποκρινομένου τὴν δι-
ἀγνωσιν ποιεῖσθαι καὶ θηρεύειν καὶ ἐπὶ σμικρὸν ὑπο-
νοεῖν τὰ λεγόμενα καὶ εἰκάζοντας μᾶλλον ἢ σάφα εἰ-
19. δότας ψηφίζεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων· ὅπου δὲ πρῶ-
τον μὲν αὐτοὶ οἱ κατηγοροὶ ὁμολογοῦσι μὴ ἐκ προ-
νοίας μὴδ' ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον τῷ
παιδί, ἔπειτα τὰ πραχθέντα φανερώως ἅπαντα πραχθῆ-
ναι καὶ ἐναντίον μαρτύρων πολλῶν, καὶ ἀνδρῶν καὶ
παιδῶν, καὶ ἐλευθέρων καὶ δούλων, ἐξ ὧν περ καὶ εἰ
τίς τι ἠδίκηκε, φανερώτατος ἂν εἴη, καὶ εἰ τις μὴ
ἀδικοῦντα αἰτιῶτο, μάλιστα ἐξελέγχοιτο.
20. Ἄξιον δ' ἐνθυμηθῆναι, ὧς ἄνδρες, ἀμφοτέρω καὶ
τῆς γνώμης τῶν ἀντιδίκων καὶ οἷον τρόπῳ ἔρχονται ἐπὶ
τὰ πράγματα. ἐξ ἀρχῆς γὰρ οὐδὲν ὁμοίως οὗτοί τε
21. πρὸς ἐμὲ πράττουσι καὶ ἐγὼ πρὸς τούτους. ἔλεξε μὲν

§. 17, 10. οὐ γὰρ ἔδωκα om. ZM.

§. 18, 3. τούτου NABM Ald. Bekk. Dobs. τοῦτο ceteri.
(τούτο Steph. Wechel.) 6. καὶ ἐν] ἐν om. N. λάθρα] θανάτῳ
ZM. 7. ἐπὶ θανάτῳ βουλευθέντα] Haec delenda esse censet
Dobree. 9. τῶν τε τοῦ NAB Bekk. Dobs. τοῦ τε τοῦ ZM.
τε om. ceteri.

§. 19, 5. ἐναντίον] ἐναντίων BZ. 7. τίς τι NA Bekk. Dobs.
τίς τοι ZM. τίς ceteri. ἠδίκηκε NABZM Bekk. Dobs. ἠδίκησε
ceteri. ἂν] τ' ἂν N.

γὰρ Φιλοκράτης οὐτοςὶ ἀναβὰς εἰς τὴν ἡλιακὴν τὴν τῶν Θεσμοθετῶν τῇ ἡμέρᾳ ἣ ὁ παῖς ἐξεφέρετο, ὅτι ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀποκτείναιμι ἐγὼ ἐν τῷ χορῷ φάρμακον ἀναγκάσας πιεῖν. ἐπειδὴ δὲ οὗτος ταῦτ' ἔλεγεν, ἀναβὰς ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον τοῖς αὐτοῖς δικασαῖς ἔλεξα ὅτι τὸν μὲν νόμον οὐ δίκαιον [οὐ] προκαθισαίη Φιλοκράτης κατηγορῶν καὶ διαβάλλων εἰς τὸ δικαστήριον, μελλόντων ἔσεσθαι μοι ἀγώνων πρὸς Ἀρισιώνα καὶ Φιλῖνον αὐρίον καὶ ἔνη, ὧνπερ ἔνεκα τοὺς λόγους τούτους λέγοι· ἃ μέντοι αἰτιῶντο καὶ διαβάλλοι ῥαδίως 22. ἐξελεγχθήσοιτο ψευδόμενος. εἶεν γὰρ οἱ συνειδότες πολλοί, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, καὶ νεώτεροι καὶ πρεσβύτεροι, οἱ σύμπαντες πλείους ἢ πεντήκοντα, οἱ τοὺς τε λόγους τοὺς λεχθέντας περὶ τῆς πόσεως τοῦ φαρμάκου καὶ τὰ πραχθέντα καὶ τὰ λεγόμενα πάντα ἠπίσαντο. καὶ εἶπόν τε ταῦτα ἐν τῷ δικαστηρίῳ, καὶ 23.

§. 21, 2. ἡλιακὴν] ἡλιακὴν Taylor. τὴν τῶν] τῇ τῶν ZM. 3. τῇ om. ZM. 5. πιεῖν] ποιεῖν. Cf. n. ad §. 29. ἐπειδὴ δὲ] δὲ add. NABZM Bekk. Dobs. ταῦτ'] ταῦτα N. 7. τὸν μὲν νόμον — προκαθισαίη. Ita edidi cum cod. N, qui praebet προκαθισαίη. Ceteri τὸν μὲν νόμον — προκαθισοθαι εἰ. Alterum οὐ ego seclusi: atque om. pr. A. Pro δίκαιον οὐ conjecerim δικαίως. τὸ μὲν ὅλον οὐ δίκαιον οὐδὲ προσῆκον ποιεῖ conj. Reisk. τῶν μὲν νομίμων οὐ δικαίως προαγορεύει εἰργεσθαι Dobree. ὅτι τῶν μὲν νομίμων καὶ τοῦ δικαίου οὐ προῖκα εἴργοι με κτλ. J. Bakius p. 219. 9. ἔσεσθαι] ἔσεσθε N. πρὸς] πρὸ N. 10. καὶ ἔνη] Sic dedi pro vulg. τῇ ἔνη. Reiskius conjec. καὶ τῇ ἔνη. Ceterum pro ἔνη, quod praebent N Bekk. Dobs., in Dobsoni codicibus (nam de suis Bekkerus tacet) et in vet. edd. exstat ἔνη. λόγους] νόμους pr. M. 11. λέγοι N. λέγει vulg.

§. 22, 2. εἶεν N. εἰσὶ vulg. 3. καὶ πρεσβύτεροι add. NAB ZM Bekk. Dobs. Cf. §. 19. 4. οἱ σύμπαντες Articulum inseri jubet Reiskius. σύμπαντες vulg. 6. καὶ τὰ λεγόμενα] Haec aut delenda aut in καὶ τὰ γενόμενα mutanda esse contendit Reisk. 7. ἠπίσαντο] Malim ἐπίσανται vel ἐπίσαντο: aut scribendum vers. 2. ἦσαν pro εἶεν.

- προκαλούμην αὐτὸν εὐθύς τότε καὶ αὐθις τῇ ὑπεραία ἐν τοῖς αὐτοῖς δικασαῖς, καὶ ἵεναι ἐκέλευον λαβόντα μάρτυρας ὅπόσους βούλοιο ἐπὶ τοὺς παραγενομένους, λέγων αὐτῷ ὀνομασί ἕκασον, τούτους ἐρωτᾶν καὶ ἐλέγχειν, τοὺς μὲν ἐλευθέρους ὡς χρὴ τοὺς ἐλευθέρους, οἱ σφῶν ἕνεκα καὶ τοῦ δικαίου ἔφραζον ἂν τάληθῆ καὶ τὰ γενόμενα, τοὺς δὲ δούλους, εἰ μὲν αὐτῷ ἐρωτῶντι τάληθῆ δοκοῖεν λέγειν, εἰ δὲ μή, ἔτοιμός εἰμι διδόναι βασανίζειν τοὺς τε ἑμαυτοῦ πάντας, καὶ εἴ τινας τῶν ἀλλοτριῶν κελεύει, ὡμολόγουν πείσας τὸν δεσπότην πα-
24. ραδώσειν αὐτῷ βασανίζειν τρόπον ὁποῖον βούλοιο. καὶ ταῦτα ἐμοῦ προκαλουμένου καὶ λέγοντος ἐν τῷ δικασηρίῳ, οὗ καὶ αὐτοὶ οἱ δικασαὶ καὶ ἕτεροι ἰδιῶται πολλοὶ μάρτυρες παρῆσαν, οὔτε τότε παραχρῆμα οὔτε ὑσερον ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ οὐδεπώποτε ἠθέλησαν ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο τὸ δίκαιον, εὗ εἰδότες ὅτι οὐκ ἂν τούτοις κατ' ἐμοῦ ἔλεγχος ἐγίνετο οὗτος ἀλλ' ἐμοὶ κατὰ
25. τούτων ὅτι οὐδὲν δίκαιον οὐδ' ἀληθὲς ἠτιῶντο. ἐπίσασθε δέ, ὦ ἄνδρες, ὅτι αἱ ἀνάγκαι αὐταὶ ἰσχυρόταται καὶ μέγισται εἰσι τῶν ἐν ἀνθρώποις καὶ ἔλεγχοι ἐκ τού-

§. 23, 4. παραγενομένους] περιγενομένους ZM. 5. αὐτῷ ὀνομασί] αὐτῶν ὀνομασί auctore Reiskio ded. Bekk. αὐτῷ ὀνόματι libri mss. et edd. ἕκασον, τούτους] ἕκασον τούτοις, vett. edd., correxit Steph. καὶ ἐλέγχειν] καὶ add. NABZM Bekk. Dobs. 7. σφῶν] αὐτῶν addi jubet Reisk. τάληθῆ] διδόναι τάληθῆ NA BZM. 9. ἔτοιμός εἰμι N. ἔτοιμος εἶεν pr. A (erasa inter haec duo vocabula una littera). ἔτοιμοι εἶεν BZM. ἔτοιμος εἶην Taylor. Bekk. Dobs. ἔτοιμος εἶναι Dobree. ἔτοιμοι σαῖεν ceteri. Cf. Benseler. ad Isocrat. Areopag. p. 95. de cuius conjectura vid. Commentar. nostr. ad h. l. 10. τοὺς τε — 12. βασανίζειν add. NA Bekk. Dobs. 11. κελεύει NA Bekk. in Addend. κελείου Bekk. Dobs.

§. 24, 5. τῷ add. NABZM Bekk. Dobs. οὐδεπώποτε NA Bekk. Dobs, οὐδὲ οὐδὲ πώποτε B. οὐδὲ οὐδέποτε M. οὐδέποτε ceteri.

τούτων σαφέστατοι καὶ πιστότατοι περὶ τοῦ δικαίου, ὅπου εἶεν μὲν ἐλεύθεροι πολλοὶ οἱ συνειδότες, εἶεν δὲ δοῦλοι, καὶ ἐξείη μὲν τοὺς ἐλευθέρους ὄρκους καὶ πίσεις ἀναγκάζειν, ἃ τοῖς ἐλευθέροις μέγιστα καὶ περὶ πλείους ἐσίν, ἐξείη δὲ τοὺς δούλους ἐτέραις ἀνάγκαις, ὑφ' ὧν καὶ ἦν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι κατειπόντες, ὅμως ἀναγκάζονται τάληθῆ λέγειν· ἢ γὰρ παροῦσα ἀνάγκη ἐκάσῳ ἰσχυροτέρα ἐστὶ τῆς μελλούσης ἔσεσθαι. εἰς πᾶν τοῖ- 26.
 νν ἐγὼ προῦκαλεσάμην τούτους, καὶ ἐξ ὧν γε χρὴ ἀνθρώπων ὄντα τάληθῆ καὶ τὰ δίκαια πυνθάνεσθαι, ἐξῆν αὐτοῖς πυνθάνεσθαι, καὶ πρόφασις οὐδεμία ὑπελείπετο. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ τὴν αἰτίαν ἔχων καὶ ἀδικῶν, ὡς οὔτοι φασιν, ἕτοιμος ἦν αὐτοῖς κατ' ἐμαυτοῦ παρέχειν ἔλεγχον τὸν δικαιοτάτον· οἱ δ' αἰτιώμενοι καὶ φάσκοντες ἀδικεῖσθαι αὐτοὶ ἦσαν οἱ οὐκ ἐθέλοντες ἐλέγχειν εἴ τι ἠδικοῦντο. καὶ εἰ μὲν ἐγὼ τούτων προ- 27.
 καλουμένων μὴ ἠθέλησα τοὺς παραγενομένους ἀποφῆναι ἢ θεράποντας ἐξαιτοῦσι μὴ ἠθέλον ἐκδιδόναι ἢ ἄλλην τιὰ πρόκλησιν ἔφευγον, αὐτὰ ἂν ταῦτα μέγιστα τεκμήρια κατ' ἐμοῦ ἐποιοῦντο ὅτι ἀληθῆς ἦν ἡ αἰτία· ἐπεὶ δ' ἐμοῦ προκαλουμένου οὔτοι ἦσαν οἱ φεύγοντες τὸν ἔλεγχον, ἐμοὶ δῆπου δίκαιον κατὰ τούτων τὸ αὐτὸ τοῦτο τεκμήριον γενέσθαι ὅτι οὐκ ἀληθῆς ἦν ἡ αἰτία

§. 25, 5. εἶεν μὲν ἐλεύθεροι N. εἶεν ἐλεύθεροι μὲν vulg. 6. ἐξείη μὲν] ἐξείημεν ABZM. 8. ἐξείη δὲ] ἐξείημεν δὲ ABZM. 10. ἀνάγκη ἐκάσῳ NABZM Bekk. Dobs. ἀνάγκη ἐν ἐκάσῳ ceteri.

§. 26, 2. ἐγὼ] ἐγὼ ταῦτα NA. ἐγὼ πάντα ZM. γε] σε AB. om. ZM. 4. ἐξῆν — πυνθάνεσθαι om. ZM. πρόφασις] προφάσεις M. 8. οἱ οὐκ ἐθέλοντες — §. 27, 1. ἐγὼ τούτων om. Z.

§. 27, 2. ἀποφῆναι] ἀποφῆνασθαι pr. A. 3. ἢ θεράποντας Bekk. Dobs. θεράποντας ἢ vulg. sed disjunctivam eo loco nullus liber habet, A ante θεράποντας litteram unam erasam. 4. ἔφευγον] ἔφευγεν N. 5. ἢ om. AB.

28. ἦν αἰτιῶνται κατ' ἐμοῦ. ἐπίσασμαι δὲ καὶ τάδε, ὧ ἄνδρες, ὅτι εἰ μὲν τούτοις ἐμοῦ κατεμαρτύρουν οἱ μάρτυρες οἱ παραγενόμενοι, αὐτοῖς ἂν τούτοις ἰσχυροτάτοις ἐχρῶντο καὶ πίσειν ταύτην σαφεστάτην ἀπέφαινον, τοὺς μάρτυρας τοὺς καταμαρτυροῦντας· τῶν αὐτῶν δὲ τούτων μαρτυρούντων ἂ μὲν ἐγὼ λέγω ἀληθῆ εἶναι, ἂ δὲ οὗτοι λέγουσιν οὐκ ἀληθῆ, τοῖς μὲν μάρτυσι τοῖς μαρτυροῦσιν ἀπιξεῖν ὑμᾶς διδάσκουσι, τοῖς δὲ λόγοις οἷς αὐτοὶ λέγουσι πισεύειν ὑμᾶς φασὶ χρῆναι, οὓς ἐγὼ εἰ ἔλεγον ἄνευ μαρτύρων, ψευδεῖς ἂν κατηγόρουν εἶναι.
29. καίτοι δεινὸν εἰ οἱ αὐτοὶ μάρτυρες τούτοις μὲν ἂν μαρτυροῦντες πισοὶ ἦσαν, ἐμοὶ δὲ μαρτυροῦντες ἄπιστοι ἔσονται. καὶ εἰ μὲν πάνυ μὴ παρεγένοντο μάρτυρες ἐγὼ δὲ παρειχόμην, ἢ τοὺς παραγενομένους μὴ παρειχόμην ἑτέρους δὲ τινάς, εἰκότως ἂν οἱ τούτων λόγοι πισότεροι ἦσαν τῶν ἐμῶν μαρτύρων· ὅπου δὲ μάρτυράς τε ὁμολογοῦσι παραγενέσθαι, καὶ ἐγὼ τοὺς παραγενομένους παρέχομαι εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καὶ αὐτὸς ἐγὼ καὶ οἱ μάρτυρες ἅπαντες φανεροὶ ἔσμεν λέγοντες ἅπερ νυνὶ πρὸς ὑμᾶς, πόθεν χρῆ, ὧ ἄνδρες, ἢ τάληθῆ πισὰ ἢ τὰ μὴ ἀληθῆ ἄπισα ποιεῖν ἄλλο-
30. θεν ἢ ἐκ τῶν τοιούτων; ὅπου μὲν γὰρ λόγῳ τις διδά-

§. 28, 3. ἰσχυροτάτοις] τεκμηρίοις addi jubet Reisk. 6. μαρτυρούντων N et pr. A Bekk. Dobs. καταμαρτυρούντων ceteri. 7. λέγουσιν om. Z. 8. μαρτυροῦσιν] ἐμοὶ μαρτυροῦσιν Reisk. Bekk. οὓς ἐγὼ] Virgulam post ἐγὼ ponit Dobs.

§. 29, 1. μάρτυρες τούτοις μὲν N. μὲν μάρτυρες τούτοις vulg. 2. πισοὶ] δεινοὶ ZM. 4. ἢ NAB Bekk. Dobs. ἂν ἢ ceteri. παρειχόμην] παρεσχόμην N et A: quamquam hunc codicem παρειχόμην praeberet contendit Dobsonus. Qui videtur errare. παρεχόμην M Ald. 8. εὐθύς — ἡμέρας] Haec ante φανεροὶ ἔσμεν collocari jubet Dobree: καὶ εὐθύς κτλ. conjecerat Reisk. 9. ἅπαντες N. πάντες vulg. 11. ποιεῖν] ποιῖν ZM. Cf. n. ad §. 21.

§. 30, 1. διδάσκει] διδάσκει corr. A B Ald.

σκοι περὶ τῶνπραχθέντων μάρτυρας δὲ μὴ παρέχοιτο, μαρτύρων ἂν τις τοὺς λόγους τούτους ἐνδεεῖς φαίη εἶναι ὅπου δὲ μάρτυρας μὲν παρέχοιτο τεκμήρια δὲ αὖ τοῖς μαρτυροῦσιν ὅμοια μὴ ἀποφαίνοιτο, ταῦτ᾽ ἂν τις ἔχοι εἰπεῖν, εἰ βούλοιο. ἐγὼ τοίνυν τοὺς τε λόγους ὑμῖν 31. εικότας ἀποφαίνω, καὶ τοῖς λόγοις τοὺς μάρτυρας ὁμολογοῦντας καὶ τοῖς μάρτυσι τὰ ἔργα, καὶ τεκμήρια ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων, καὶ ἔτι πρὸς τούτοις δύο τῶ μεγίσω καὶ ἰσχυροτάτῳ, τούτους μὲν αὐτούς τε ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἐξελεγχόμενους καὶ ὑπ' ἐμοῦ, ἐμὲ δὲ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπὸ ἐμαυτοῦ ἀπολυόμενον ὅπου γὰρ ἐμοῦ ἐθέ- 32. λοντος ἐλέγχεσθαι περὶ ὧν ἠτιῶντο οὔτοι μὴ ἔθελον ἐλέγχειν, ἠδίκουν, καὶ ἐμὲ μὲν δήπου ἀπέλυον, αὐτοὶ δὲ κατὰ σφῶν αὐτῶν μάρτυρες ἐγένοντο ὅτι οὐδὲν δίκαιον οὐδ' ἀληθὲς ἠτιῶντο. καίτοι εἰ πρὸς τοῖς ἐμαυτοῦ μάρτυσι τοὺς ἀντιδίκους αὐτούς μάρτυρας παρέχομαι, ποῖ ἔτι ἐλθόντα δεῖ ἢ πόθεν ἀποδείξαντα τῆς αἰτίας ἀπολελεύσθαι;

Ἡγοῦμαι μὲν οὖν καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων καὶ ἀπο- 33. δεδειγμένων, ὧ ἄνδρες, δικαίως ἂν μου ἀποψηφίσασθαι ὑμᾶς, καὶ ἐπίσασθαι ἅπαντας ὅτι οὐδὲν μοι προσήκει τῆς αἰτίας ταύτης. ἵνα δ' ἔτι καὶ ἄμεινον μάθητε, τούτου ἕνεκα πλειῶ λέξω, καὶ ἀποδείξω ὑμῖν τοὺς κατηγοροὺς τούτους ἐπιорκοτάτους ὄντας καὶ ἀσεβεστάτους ἀνθρώπων καὶ ἀξίους οὐ μόνον ὑπ' ἐμοῦ μι-

§. 30, 4. παρέχοιτο — 5. ἀποφαίνοιτο] παρέχονται — ἀποφαίνοιντο ABZM. αὖ τοῖς Reisk. Bekk. αὐτοῖς vulg. 5. ταῦτ᾽] ταῦτα ABZ.

§. 31, 4. δύο] δύο A.

§. 32, 1. ἐμοῦ ἐθέλοντος ἐλέγχεσθαι N. ἐθέλοντος ἐλέγχεσθαι ἐμοῦ vulg. 2. οὔτοι μὴ — 5. ἠτιῶντο om. N. 3. ἠδίκουν] Hoc Dobreo videtur corruptum. Reiskius desiderat καὶ ἐμὲ καὶ ἑαυτοῖς.

§. 33, 4. μάθητε] πάθητε Z et vett edd.

- σεῖσθαι ἀλλὰ καὶ ὑφ' ὑμῶν πάντων καὶ τῶν ἄλλων
34. πολιτῶν τῆς δίκης ἕνεκα ταυτησί. οὔτοι γὰρ τῇ μὲν
 πρώτη ἡμέρα ἢ ἀπέθανεν ὁ παῖς, καὶ τῇ ὑσεραία ἢ
 προέκειτο, οὐδ' αὐτοὶ ἤξιον αἰτιᾶσθαι ἐμὲ οὐδ' ἀδι-
 κεῖν ἐν τῷ πράγματι τούτῳ οὐδέν, ἀλλὰ συνῆσαν ἐμοὶ
 καὶ διελέγοντο· τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἢ ἐξεφέρετο ὁ παῖς,
 ταύτῃ δὴ πεπεισμένοι ἤσαν [τινες] ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν
 τῶν ἐμῶν, καὶ παρεσκευάζοντο αἰτιᾶσθαι καὶ προαγο-
 ρεύειν εἶργεσθαι τῶν νομίμων. τίνες οὖν ἦσαν οἱ πεί-
 σαντες αὐτούς; καὶ τίνος ἕνεκα καὶ πρόθυμοι ἐγένοντο
 πείσαι αὐτούς; δεῖ γάρ με καὶ ταῦτα ὑμᾶς διδάξαι.
35. κατηγορήσειν ἔμελλον Ἀριζίωνος καὶ Φιλίνου καὶ Ἀμ-
 πελίνου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως τῶν θεσμοθετῶν, μεθ'
 οὔπερ συνέκλεπτον, περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βου-
 λήν. καὶ αὐτοῖς ἐκ μὲν τῶν πεπραγμένων οὐδεμία ἦν
 ἐλπίς ἀποφεύξασθαι — τοιαῦτα ἄρ' ἦν τὰ ἡδίκημένα
 — πείσαντες δὲ τούτους ἀπογράφεσθαι καὶ προαγο-
 ρεύειν ἐμοὶ εἶργεσθαι τῶν νομίμων, ἠγήσαντο ταύτην
 σφίσιον ἔσεσθαι σωτηρίαν καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν πραγ-
 36. μάτων ἀπάντων. ὁ γὰρ νόμος οὕτως ἔχει, ἐπειδὴν τις
 ἀπογραφῇ φόνου δίκην εἶργεσθαι τῶν νομίμων· καὶ

§. 34, 2. ὑσεραία] ὑσερα N. 6. ταύτῃ] ταὐτὶ ABZM. δὴ
 NAB Bekk. Dobs. δὲ ceteri. τίνες deletum vult Dobree. At-
 que vered̄r ne hoc vocabulum a scriba illatum sit oculis sequen-
 tia occupante τίνες οὖν ἦσαν. Simile vitium reperitur Lycurg.
 §. 114. — Cf. et §. 37. 8. εἶργεσθαι] εἶργεσθαι AM Ald. Bekk.
 Dobs. Cf. n. ad III. α. §. 2. τίνες] τίνος vett. edd. 9. καὶ
 πρόθυμοι] καὶ displicet Reiskio.

§. 35, 2. θεσμοθετῶν NAB Bekk. Dobs. νομοθετῶν ceteri:
 τοῦ δημοσίου malit Bakius p. 220. 3. συνέκλεπτον] καὶ συνέ-
 κλεπτον malebat Reisk. εἰσήγγειλα] εἰσήγγειλαν ZM. 4. ἦν ἐλπίς]
 ἦν αὐτοῖς ἐλπίς A. 6. καὶ προαγορεύειν ἐμοὶ εἶργεσθαι τῶν νο-
 μίμων. Haec suspecta sunt Dobreo. 7. εἶργεσθαι] εἶργεσθαι
 A Bekk. Dobs. Vid. §. praegress.

§. 36, 2. εἶργεσθαι] εἶργεσθαι A Bekk. Dobs. Vid. §. 34.

οὐτ' ἂν ἐγὼ οἷός τ' ἦν ἐπεξελθεῖν εἰργόμενος τῶν νομίμων, ἐκεῖνοί τε ἐμοῦ τοῦ εἰσαγγείλαντος καὶ ἐπισαμένου τὰ πράγματα μὴ ἐπεξιόντος ῥαδίως ἐμελλον ἀποφρεύεσθαι καὶ δίκην οὐ δώσειν ὑμῖν ὣν ἠδίκησαν. καὶ τοῦτ' οὐκ ἐπ' ἐμοὶ πρῶτον ἐμηχανήσαντο Φιλίνος καὶ οἱ ἕτεροι ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Λυσιζράτῳ πρότερον, ὡς αὐτοὶ ὑμεῖς ἠκούσατε. καὶ οὗτοι τότε μὲν πρόθυμοι ἦσαν 37. ἀπογράφεσθαι με εὐθὺς τῇ ὑσεραίᾳ ἢ ὁ παῖς ἐθάπτετο, πρὶν τὴν οἰκίαν καθᾶραι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, αὐτὴν ταύτην φυλάξαντες τὴν ἡμέραν ἐν ἣ ἔμελλεν ὁ πρῶτος ἐκείνων κριθήσεσθαι, ὅπως μηδὲ καθ' ἑνὸς αὐτῶν οἷός τε γενοίμην ἐπεξελθεῖν μηδ' ἐνδεῖξαι τῷ δικαστηρίῳ τὰ δικήματα· ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς ὁ βασι- 38. λεὺς τοὺς τε νόμους ἀνέγνω καὶ χρόνον ἀπέδειξεν ὅτι οὐκ ἐγχωροίη ἀπογράψασθαι καὶ τὰς κλήσεις καλεῖσθαι ὅσας ἔδει, καὶ ἐγὼ τοὺς ταῦτα μηχανωμένους εἰσάγων εἰς τὸ δικαστήριον εἶλον ἅπαντας, καὶ ἐτιμήθη αὐτοῖς ὣν ὑμεῖς ἐπίστασθε, καὶ οὗτοι ὣν ἕνεκα ἐλάβανον χρήματα οὐδὲν αὐτοῖς οἰοί τε ἦσαν ὠφελῆσαι, τότε δὴ προσιόντες αὐτῷ τ' ἐμοὶ καὶ τοῖς φίλοις ἐδέοντο διαλλαγήναι, καὶ δίκην ἕτοιμοι ἦσαν διδόναι τῶν ἡμαρτημένων. καὶ ἐγὼ πεισθεὶς ὑπὸ τῶν φίλων διηλ- 39. λάγην τούτοις ἐν τῇ πόλει ἐναντίον μαρτύρων, οἵπερ

§. 36, 3. εἰργόμενος] εἰργόμενος A Bekk. Dobs. νομίμων] νομικῶν Z vett. edd., correxit Steph. 7. τοῦτ'] τοῦτο N.

§. 37, 1. τότε μὲν πρόθυμοι N. μὲν πρόθυμοι τότε vulg. 2. εὐθὺς τῇ ὑσεραίᾳ ἢ] εὐθὺς πρὶν vel εὐθὺς τῇ ἡμέρᾳ ἢ malebat Dobree. 3. καθᾶραι] καθαρὰν ZM. καθάραι Ald. 6. οἷός τε] οἷός τε με vett. edd. οἷός τε μὴ conj. Steph. 7. τὰ δικήματα N. τὰ ἀδικήματα vulg.

§. 38, 2. χρόνον] χρόνους A. χρόνον M Ald. ἀπέδειξεν] ἀπέδειξε NAM Dobs. ὅτι Dobree. τί vulg. ἐντὸς οὐ conj. Reisk. δι' οὐ delete οὐκ i. e. „demonstravit istis temporis spatium, per quod actio suscipi et tres illae citationes fieri demum possent.“ J. Bakius p. 221. 7. χρήματα] τὰ χρήματα ZM.

- διήλλαττον ἡμᾶς πρὸς τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ μετὰ τοῦτο συνῆσάν μοι καὶ διελέγοντο ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ, ἐν τῇ σφετέρᾳ αὐτῶν καὶ
40. ἐτέρωθι πανταχοῦ. τὸ τελευταῖον, ὃ Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες, Φιλοκράτης αὐτὸς οὕτως ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐναντίον τῆς βουλῆς, ἐσὼς μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπτόμενος ἐμοῦ διελέγετο, ὀνόματι οὗτος ἐμὲ προσαγορεύων καὶ ἐγὼ τοῦτον, ὥσε δεινὸν δόξαι εἶναι τῇ βουλῇ, ἐπειδὴ ἐπύθετο προειρημένον μοι εἶργεσθαι τῶν νομίμων ὑπὸ τούτων, οὓς ἔώρα μοι τῇ προτέρᾳ συνόντας
41. καὶ διαλεγομένους. σκέψασθε δὲ καὶ μοι μνήσθητε, ὃ ἄνδρες· ταῦτα γὰρ οὐ μόνον μάρτυσιν ὑμῖν ἀποδείξω, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων ἃ τούτοις πέπρακται ῥαδίως γνώσεσθε ὅτι ἀληθῆ λέγω. καὶ πρῶτον ἃ τοῦ βασιλέως κατηγοροῦσι καὶ διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν οὐ φασιν ἐθέλειν αὐτὸν ἀπογράφεσθαι τὴν δίκην, τοῦτο δὲ κατ' αὐτῶν τούτων ἔσαι τεκμήριον ὅτι
42. οὐκ ἀληθῆ λέγουσιν. ἔδει μὲν γὰρ τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ ἀπεγράψατο, τρεῖς προδικασίας ποιῆσαι ἐν τρισὶ μησὶ τὴν δίκην δ' εἰσάγειν τετάρτῳ μηνί, ὥσπερ νυνί. τῆς

§. 39, 5. ἐν τῇ σφ. αὐτῶν] καὶ ἐν τῇ σφ. ἑαυτῶν N. 6. ἐτέρωθι] ἐτέροθι AM Ald.

§. 40, 3. ἐναντίον] ἐναντίος ZM. 4. ὀνόματι om. ZM. οὐ-
 τος N. ὁ τοιοῦτος vulg. προσαγορεύων] προσαγγρευόμενος M. 6. ἐπύθετο] ἐπέθετο ZM. μοι εἶργεσθαι N. εἶργεσθαί (sed εἶργεσθαί A Bekk. Dobs. Cf. n. ad III. α §. 2.) μοι ceteri. Pronomen omittit pr. A.

§. 41, 1. καὶ om. Z. μνήσθητε] μνήσασθε ZM. 2. ταῦτα γὰρ] ταῦτα γὰρ ἴαν conj. Reisk. 4. καὶ πρῶτον ἃ] πρῶτον μὲν Dobree. 6. ἐθέλειν αὐτὸν N. αὐτὸν ἐθέλειν vulg. 8. λέγουσιν] λέγουσι N.

§. 42, 2. προδικασίας Bekk. Dobs. duce A, qui praebet προ-
 διαδικασίας. Cf. Polluc. VIII. 24. προδιαδικασίας NA. διαδικασίας ceteri.

δ' ἀρχῆς αὐτῶ λοιποὶ δύο μῆνες ἦσαν, Θασρηλιῶν καὶ Σκιροφοριῶν. καὶ οὐτ' εἰσάγειν δήπου οἴος τ' ἂν ἦν ἐφ' ἑαυτοῦ, οὔτε παραδοῦναι φόνου δίκην ἔξεσιν, οὐδὲ παρέδωκεν οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐν τῇ γῆ ταύτῃ. ἦντινα οὖν μήτε εἰσάγειν μήτε παραδοῦναι ἐξῆν αὐτῶ, οὐδ' ἀπογράφεσθαι ἡξίου παρὰ τοὺς ὑμετέρους νόμους. καὶ ὅτι οὐκ ἀδικεῖ αὐτοὺς μέγισον σημεῖον· Φιλοκρά- 43. τῆς γὰρ οὔτοςι ἑτέρους τῶν ὑπευθύνων ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει, τούτου δὲ τοῦ βασιλέως ὃν φασὶ δεινὰ καὶ σχέτλια εἰργάσθαι οὐκ ἦλθε κατηγορήσων εἰς τὰς εὐθύνας. καίτοι τί ἂν ὑμῖν τούτου μείζον τεκμήριον ἀποδειξάιμι ὅτι οὐκ ἠδικεῖτο οὔθ' ὑπ' ἐμοῦ οὔθ' ὑπ' ἐκείνου; ἐπειδὴ γὰρ οὔτοςι ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν, ἐξὸν 44. αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀρξαμένοις τοῦ Ἐκατομβαιῶνος μηνὸς τριάκονθ' ἡμέρας συνεχῶς τούτων ἦτινι ἐβούλοντο ἀπογράφεσθαι, ἀπεγράφοντο οὐδεμίᾳ καὶ αὐτίς τοῦ Μεταγειτνιῶνος μηνὸς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀρξαμένοις ἐξὸν αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι ἦτινι

§. 42, 4. Θασρηλιῶν] γασρηλιῶν AB. 5. Σκιροφοριῶν NAB. Σκιροφοριῶν Ald. Σκιρόφοριῶν vulg. Cf. Demosth. de f. leg. §. 53. in Mid. §. 86. in Timocr. §. 15. adv. Onet. I. §. 15. in Steph. II. §. 22. Plutarch. Ages. 28. Harpocrat. v. σίρον. Σίρα εἰσορτή παρ' Ἀθηναίους, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μῆν Σκιροφοριῶν. Schol. Plat. Legg. III. p. 453. Bekk. et schol. Aristoph. Eccles. 18. ἂν ἦν] ἂν A ἂν om. Bekk., uncis seclusit Dobs. 6. οὔτε παραδοῦναι Bekk. Dobs. οὐδὲ παραδοῦναι vulg. φόνου] φόνον Z. δίκην add. N. 7. ταύτῃ. ἦντινα οὖν] ταύτῃ ἦντιναοῦν. AM vett. edd. 9. ὑμετέρους NA Dobs. ἡμετέρους vulg.

§. 43, 1. ἀδικεῖ] ἠδικεῖ malebat Reisk., recep. Bekk. 3. ὃν] οὗ Z et pr. M. 4. σχέτλια] σχέτλια αὐτοὺς vel ἑαυτοὺς malebat Reisk. εἰργάσθαι NA Bekk. Dobs. εἰργάσασθαι M. εἰργάσασθαι Ald. εἰργάσασθαι ceteri. εὐθύνας NAB Bekk. Dobs. Meier. de bon. damn. p. 90. Dobree. Adverss. p. 175. Ἀθηνας ceteri. 5. τοῖτου μείζον NZM. μείζον τούτου vulg.

§. 44, 3. ἡμέρας] ἡμέρας ὁ B. ἡμέραι ὁ NA. 6. ἀπογράφεσθαι — 10. ἐξὸν αὐτοῖς om. ZM. ἦτινι] τινι NAB.

- ἐβούλοντο, οὐδ' αὖ ἐνταῦθα ἀπεγράψαντο, ἀλλὰ παρήσαν καὶ τούτου τοῦ μηνὸς εἴκοσιν ἡμέρας· ὥσε αὖ σύμπασαι ἡμέραι ἐγένοντο αὐτοῖς πλέον ἢ πενήκοντα ἐπὶ τούτου τοῦ βασιλέως, ἐν αἷς ἐξὸν αὐτοῖς ἀπογράψασθαι οὐκ ἀπεγράψαντο. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἅπαντες ὅσοις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ὁ χρόνος μὴ ἐνεχώρει, οὗτοι δ' ἐπιστάμενοι μὲν τοὺς νόμους ἅπαντας, ὀρῶντες δ' ἐμὲ βουλευόντα καὶ εἰσιόντ' εἰς τὸ βουλευτήριον — καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βουλευτηρίῳ Διὸς Βουλαίου καὶ Ἀθηναῶς Βουλαίας ἱερόν ἐσι, καὶ εἰσιόντες οἱ βουλευταὶ προσεύχονται, ὧν καὶ γὰρ εἷς ἦν ὁ ταῦτα πράττων, καὶ εἰς τὰλλα ἱερά πάντα εἰσιὼν μετὰ τῆς βουλῆς, καὶ θύων καὶ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης, καὶ πρὸς τούτοις πρυτανεύσας τὴν πρώτην πρυτανείαν ἅπασαν πλὴν δυοῖν ἡμέραιν, καὶ ἱεροποιῶν καὶ θύων ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, καὶ ἐπισηφίζων καὶ λέγων γνώμας περὶ τῶν μεγίστων καὶ πλείστον ἀξίων τῇ πόλει φανερός ἦν· καὶ οὗτοι παρόντες καὶ ἐπιδημοῦντες, ἐξὸν αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι καὶ εἰργεῖν ἐμὲ τούτων ἅπαντων, οὐκ ἠξίουσαν ἀπογράφεσθαι· καὶ ἱκανά γ' ἦν ὑπομνησαι καὶ ἐνθυμηθῆναι, εἴπερ ἠδικοῦντο, ἀμφοτέρω,

§. 44, 7. αὖ Bekk. (codicum ille quidem mentionem non injiciens) αὐτῷ NA. αὖ τῷ Dobs. αὐτὸ ceteri. παρήσαν] παρήσαν Dobree. Cf. Matth. gr. ampl. I. p. 488. n. 2. ed. III. 8. εἴκοσιν] Malim γ' vel δ' aut ε' vel ζ' rescribi. Vid. commentar. nostr. ἡμέρας] ἡμέραις N et corr. A. ἡμέραι pr. A. 9. πλέον ἢ πενήκοντα] Rescribendum censeo πλέον ἢ τριάκοντα.

§. 45, 2. ἐνεχώρει] ἐχώρει N. ἐγχωρεῖ Dobree: quod mihi quoque arridet. 4. εἰσιόντ' εἰς N. εἰσιόντ' ἐς Reiskio auctore exhibuerunt Bekk. Dobs. pro vulg. εἰσιόντες. 5. αὐτῷ τῷ NAB ZM Bekk. Dobs. αὐτῷ ceteri. 7. ὁ ταῦτα πράττων] Articulus nescio an deleri debeat: pro ταῦτα malim ταῦτά. 8. ἱερά πάντα N. πάντα ἱερά vulg. πρυτανεύσας] Nonne πρυτανεύων?

§. 46, 1. ἐξὸν] ἐξ ὧν AB. 2. εἰργεῖν] εἰργεῖν A Bekk. Dobs. Cf. n. ad III. α. §. 2. 3. καὶ] καίτοι Reisk. Bekk. ἱκανά γ' NA Bekk. Dobs. ἱκανὸν ceteri.

καὶ σφῶν αὐτῶν ἕνεκα καὶ τῆς πόλεως. διὰ τί οὖν οὐκ ἀπεγράφοντο; διὰ τί συνῆσαν καὶ διελέγοντο; συνῆσαν τε γάρ μοι οὐκ ἀξιοῦντες φονέα εἶναι, καὶ οὐκ ἀπεγράφοντο τούτου αὐτοῦ ἕνεκα, οὐχ ἡγούμενοί με ἀποκτεῖναι τὸν παῖδα οὐδ' ἔνοχον εἶναι τοῦ φόνου, οὐδὲ προσήκειν μοι τούτου τοῦ πράγματος οὐδέν. καί- 47. τοι πῶς ἂν ἄνθρωποι σχετλιώτεροι ἢ ἀνομώτεροι γένοιτο, οἵτινες ἄπερ αὐτοὶ σφᾶς αὐτοὺς οὐκ ἔπεισαν, ταῦθ' ὑμᾶς ἀξιοῦσι πείσαι, καὶ ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδικασαν, ταῦθ' ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι; καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους ἐξελέγχουσιν, οὔτοι δὲ τοῖς λόγοις ζητοῦσι τὰ ἔργα ἄπισα καταση- 48. σαι. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο μήτε εἶπον μήτε ἀπέφηνα μήτε μάρτυρας παρεσχόμεν, ἀλλὰ ταῦτα ὑμῖν ἀπέδειξα, τούτους, ὅπου μὲν χρήματα λαμβάνοιεν ἐπὶ ἐμοί, αἰτιωμένους καὶ προαγορεύοντας, ὅπου δὲ μὴ εἶη ὁ δῶσων, συνόντας καὶ διαλεγομένους, ἱκανὰ ἦν καὶ αὐτὰ ταῦτα ἀκούσαντας ἀποψηφίσασθαι καὶ τούτους νομίζειν ἐπιорκοτάτους καὶ ἀνοσιωτάτους πάντων ἀνθρώπων. οὔτοι γὰρ ποίαν δίκην οὐ δικάσαιντ' ἂν ἢ ποῖον 49. δικασήριον οὐκ ἐξαπατήσειαν ἢ τίνας ὄρκους οὐκ ἂν τολμήσειαν παραβαίνειν, οἵτινες καὶ νῦν τριάκοντα μναῖς

§. 46, 5. οὖν οὐκ ἀπεγράφοντο Reisk. Bekk. ὅπου κατεγράφοντο (sed ἀπεγράφοντο N.) vulg. 6. διὰ τί] δι' ὅτι Dobree. συνῆσαν N. Reisk. Bekk. Cf. §. 39. 48. συνῆσαν ceteri. 7. μοι] με ZM. 8. αὐτοῦ] γε ZM. 10. τούτου NAB Bekk. Dobs. τοῦδε ceteri.

§. 47, 5. ταῦθ' ZM Bekk. Dobs. ταῦτα ceteri. ὑμᾶς] ἡμᾶς vett. edd. καταδικάσαι] καταδικάσειν N. 7. ἄπισα Reisk. Bekk. coll. V. §. 84. πῖσα ceteri.

§. 48, 1. εἰ] οἱ N. 2. ταῦτα] ταῦτα μόνον conj. Reisk. 3. τούτους] τούτοις NABZM. 4. προαγορεύοντας] ἀπροαγορεύοντας B et pr. M. 5. διαλεγομένους] μὴ διαλεγομένους ZM. ἦν] ἂν ἦν Dobree. 6. ἀκούσαντας] Ante vel post hoc verbum deesse videntur Reiskio haec πείθειν ὑμᾶς ἐμοῦ: malim inserere ὥσε ὑμᾶς ante participium. 7. καὶ ἀνοσιωτάτους add. NAB Bekk. Dobs.

- ἐπ' ἔμοι λαβόντες παρὰ τῶν ποριζῶν καὶ τῶν πωλη-
 τῶν καὶ τῶν πρακτόρων καὶ τῶν ὑπογραμματέων οὐ
 τούτοις ὑπεγραμμάτεον, ἐξελάσαντές με ἐκ τοῦ βου-
 λευτηρίου ὄρκους τοιούτους διωμόσαντο, ὅτι προτανεύων
 πνυθόμενος αὐτοὺς δεινὰ καὶ σχέτλια ἐργάζεσθαι εἰς-
 ἦγον εἰς τὴν βουλὴν, καὶ ἐδίδαξα ὡς χρὴ ζητοῦντας
 50. ἐπεξελεθεῖν τῷ πράγματι. καὶ νῦν δίκην διδόασιν ὧν
 ἡδίκηκασιν αὐτοὶ τε καὶ οἱ μεσεγγυησάμενοι καὶ παρ'
 οἷς ἐτέθη τὰ χρήματα, καὶ τὰ πραχθέντα φανερὰ γε-
 γνήνται, ὥς οὐδ' ἂν οὔτοι βούλωνται ἀρνεῖσθαι ῥα-
 δίως οἷοί τ' ἔσονται· οὕτως αὐτοῖς πέπρακται τὰ πράγ-
 51. ματα. ποῖον οὖν δικασήριον οὐκ ἂν ἔλθοιεν ἐξαπα-
 τήσοντες ἢ τίνας ὄρκους οὐκ ἂν τολμήσαιεν παραβαί-
 νειν οὔτοι οἱ ἀνοσιώτατοι, οἵτινες καὶ ὑμᾶς εἰδότες
 εὐσεβεστάτους τῶν Ἑλλήνων δικασὰς καὶ δικαιοτάτους
 καὶ ἐφ' ὑμᾶς ἤκουσιν ἐξαπατήσοντες εἰ δύναιτο, ὄρ-
 κους τοιούτους διομοσάμενοι.

§. 49. 4. λαβόντες] λαβόντας ZM. πωλητῶν Reisk. Bekk. Dobs. πολιτῶν ceteri. 7. τοιούτους] τοιούτων Ald. τοσοῦτους Reisk. coll. §. 51. διωμόσαντο Reisk. Bekk. Dobs. διομόσαντος NAB. διωμόσαντες M. διομόσαντες ceteri. 8. πνυθόμενος] πει-
 θόμενος pr. M. ἐργάζεσθαι NABZM Bekk. Dobs. ἐργάσασθαι vulg. εἰςἦγον] εἰςἠγγελλον J. Bakius p. 220. 9. ἐδίδαξα] ἐδί-
 δαξεν BZM. 10. πράγματι] πράγματι AB.

§. 50, 1. ὧν] Ante hanc vocem in M est εἰς τὸ, penna ducta per haec vocc. 2. ἡδίκηκασιν NABZM Bekk. Dobs. ἡδίκησαν ceteri. μεσεγγυησάμενοι NA Bekk. Dobs. μετεγγυησάμενοι ceteri. 4. οὔτοι] οὔτος B. οὕτως ZM. 5. οὕτως] ἀμελῶς vel simile quid addi vult Reisk.

§. 51, 2. τολμήσαιεν NA Bekk. Dobs. Vid. Eurip. Hel. 75. Thucyd. 3, 49. 5, 111. Plat. Cratyl. p. 400. A. Matth. gr. ampl. I. p. 447. ed. III. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 465. B. n. crit. Bornemann. ad Xenoph. Conviv. p. 120. τολμήσαιεν BZM Ald. τολμήσαιεν ceteri. 5. ἐξαπατήσοντες] ἐξαπατήσαντες Z. δύναιτο] δύνονται ZM. 6. τοιούτους dedi coll. §. 49. pro vulg. τοσοῦτους. Quae confusio non infrequens: cf. Aristot. Ethic. Nicom. IV. 14. p. 1128, 1, 2. Bekk.

COMMENTARII.

I.
IN ORATIONEM IN NOVERCAM.

Antiphontis Rhamnusii orationes, quae ad nostra tempora pervenerunt, ab ipso oratore, quem semel tantum quum se defenderet in capitis causa perorasse scimus (Thucyd. 8, 68. Aristot. Eth. Eud. 3, 5. Cic. Brut. 12. Quintil. 3, 1, 10.), non recitatas esse coram iudicibus Atticis inter omnes constat. Nonnullae enim aliis scriptae sunt, qui eas dicerent in iudicio, aliae, opinor, in juvenum usum compositae, qui eas edicerent atque in scholis declamarent, vel ab ipso Antiphonte in scholae umbra recitatae. Ea autem, quae primum in Antiphonteis locum obtinet, dubitari potest utrum in iudicum consessu habita an scholasticis declamationibus sit annumeranda. Quamquam plerique contendunt in causa non ficta apud iudices eam esse dictam. Quibus equidem ne accedam multa sunt impedimento. Ac primum quidem ipse locus, quem omnes huic orationi assignant libri, illi sententiae videtur refragari — quippe quam excipiant tetralogiae, quas nemo non e fictarum causarum genere esse censet. Porro ipsa causa in earum numero est, quas in scholis rhetorum tractari solitas esse scimus (Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 311. c. n. 57.): atque alia orationi insunt quae eodem ducant vestigia: quo pertinet uxoris maritum interimentis, Clytaemnestrae, nomen (§. 17.) atque Philonei, qui in Piraeo degens nauticis rebus studere atque mercaturam facere videtur (§. 14.): nec scio an numquam Areopagitarum collegium compellatum sit ὁ δικάζοντες (§. 7.)* Neque tamen cum Lehnero Phi-

*) Usitatae sunt iudicum compellationes ὁ ἄνδρες, ὁ ἄνδρες δικασταί, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, quae etiam in Areopagitarum iudicio audiebantur. Platner. Proc. u. Klag. I. praef. p. XXII. Quamquam aliter sentit Meier. de bon. damnat. p. 20. n. 51.

lolog. cur. p. 25. atque Spengelio Artium Scriptt. p. 118. ab Antiphonte Rhamnusio hanc orationem abjudicandam esse puto, neque grammaticorum atque lexicographorum Graecorum silentium (vid. praefat. nostr.) me movet: quippe quum neque res ab oratore pertractatae neque dicendi genus atque orationis color ab Antiphonte videantur abhorrere: quamquam earundem sententiarum nimiam assiduitatem atque pravas quasdam verborum ambages insuaviorem reddere hanc orationem non negaverim.

Jam venio ad ipsum orationis argumentum. Philoneus quidam in Piraeo, ut videtur, coll. §. 14. 16., vitam agens, pellice utebatur, quam in lupanari constituit prostituere. Is quoties in urbe versabatur solebat habitare superius tabulatum aedium amici cujusdam, qui filio novercam induxerat. Quae quum non admodum a marito diligi sibi videretur, necem ei studuit inferre. Itaque pellicem arcessit: aperit ei Philonei consilium, quod cognitum habebat, atque semet ipsam a marito duriter haberi conqueritur: denique se effecturam promittit, ut viri cum ipsis in gratiam redeant: pellicis sibi ministerio ad rem perficiendam opus esse dicit. Illa opem suam pollicetur. Haud ita multo post Philoneo, ut Jovi Ctesio sacra faceret, eundem in Piraeum necessitas est oblata: qui, quum eodem tempore actoris pater Naxum navigare in animo haberet, eum sibi comitem adjunxit atque ut in Piraeo secum epularetur invitavit. Aderat in Piraeo pellex et sacrorum administrandorum et epularum causa: quae dapibus amotis vinum viris infundens simul venenum, quod philti nomine a noverca acceperat, immiscuit. Qua potione exhausta Philoneus e vestigio exspiravit, actoris pater die vigesimo extinctus est.

Novercam accusat privignus, defendit eam filius, tutor legitimus vel *κύριος* ejus. Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 455 sq. et §. 5. orat. nostr. Testes non producit actor: sed frustra se provocatione instituta ab adversariis servos facinorum mulieris conscios, quae non semel sed saepe venena marito bibenda obtulerit, in quaestionem depoposcisse contendit.

IN PROOEMIUM.

καταγνοὺς τῆς παλλακῆς i. e. secius de pellice arbitratu: cf. Dem. de cor. §. 167. — εἰς πορνεῖον στήσειν ἤπει-
 λησεν. Errat prooemiographus: cf. §. 14. 15. Verba εἰς πορ-
 νεῖον στήσειν idem valent quod μισθαρνεῖν καὶ ἐργάζεσθαι τῷ σώ-
 ματι ἀναγκάσειν. Servilis conditionis fuisse videtur pellex, quam
 dominus in lupanari decernit prostituere. Vid. Boeckh. Staatsh.
 I. p. 199. n. 151. M. et Sch. Att. Proc. p. 686. Quo contumel-
 liae genere liberam atque adeo civem Atticam affici potuisse
 equidem fidenter negaverim. Ceterum quaestum lenonium non-
 numquam Attici cives exercebant servasque meretrices alebant,
 ita tamen ut libertinae cujusdam nomen praetexerent sordido quae-
 stui. Schömann. ad Isae p. 333. Ipse Antipho dicit ἐπὶ πορ-
 νεῖον ξιμελλε κατασῆσαι: usitator est dictio στήσαι ἐπὶ οἰκῆματος.
 Dinarch. in Dem. §. 23. Aelian. V. H. 6, 1. Athenae. 13, 25.
 Perizon. ad Ael. l. c. Valcken. ad Ammon. p. 177. ad Herodot.
 2, 121. — μητροῦαν τῷ παιδὶ ἐπεισῆγαγε. Frequentant ve-
 teres ἐπάγειν, ἐπάγεσθαι, ἐπεισάγειν μητροῦαν, ἐπιγαμεῖν (παισίν).
 Poet. ap. Diod. Sic. 12, 14. μητροῦαν ἐπεισάγων. Eurip. Alc. 305.
 μὴ πηγῆμης τοῖςδε μητροῦαν τέκνοις. Diod. 12, 12. τοῖς μητροῦαν
 ἐπαγομένοις κατὰ τῶν ἰδίων τέκνων. Plat. Legg. XI. p. 930. B.
 Plutarch. Cat. M. 24. Comp. Aristid. c. Cat. M. 6. Valcken. ad
 Herod. 4, 154. Pflugk. ad Eurip. Alc. 305. — ἔδοξεν ἀμφο-
 τέροις. Fallitur: cf. §. 15. 19. — εἰς νόσον κατέπεσε. Cf.
 §. 20. εἰς νόσον ἐμπέπτει. Καταπίπτειν haud scio an in hac re
 apud veteres Graecos nusquam reperiatur. — καὶ οὕτω τέ-
 θνηκεν κτλ. Καὶ οὕτω habes apud Diodor. Sic. 17, 20. Excerpt.
 lib. 21, 3. ult. Eodem modo οὕτω (i. e. quae quum ita sint)
 abundanter infertur in formula εἶτα οὕτω Tyrtae. I, 11. Plutarch.
 de s. num. vind. 22. p. 45. Tauch. Dionys. Hal. art. rhet. 6, 4.
 Lucian. navig. 35. Longi Pastor. 3, 5. 4, 3. et saepius. —
 γράφεται . . φαρμακείας. Hoc genus Athenis ad Areopagita-
 rum collegium atque archontem regem pertinebat. Hermann. gr.
 Staatsalterth. §. 105.

IN ORATIONEM.

§. 1. Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δικῶν κτλ. Similem intro-
 itum habes ap. Dem. adv. Aphob. I, §. 2. Isae. de Ciron. h.

§. 5. ej. frgm. 4. §. 2. Ingenui autem juvenis erat abstinere foro atque judiciis. Aristoph. Nubb. 973. Both. Andoc. in Alcib. §. 22. Isae. de Cleonym. h. §. 1. Lys. de bon. Aristoph. §. 55. — δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τοῦ πράγματος. Similiter Xenoph. Oec. 2, 12. οὕτω δὴ καὶ ἐμοὶ ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας: atque crebro ponunt pedestris orationis scriptores formulam ἔχει μοι cum adverbiiis ubi ἔχω poterant inferre, ut h. l. δεινῶς καὶ ἀπόρως ἔχω. Cf. Dobr. Adverss. ed. Scholefield I. 1. p. 70. Antiph. V. §. 68. 76. — ἐπισκῆψαντος τοῦ πατρὸς κτλ. Cf. §. 29. 30. Pro ἐπισκῆπτειν §. 30. infert ἐπιπέλλειν, ut vel ex hoc loco appareat falso Ammonium distinxisse ἐπιπέλλαι διὰ γραμμάτων· ἐπισκῆψαι δὲ διὰ λόγων. Adde Intpp. Moerid. Attic. p. 119. ed. Lips. — Verbum ἐπεξέρχεσθαι (ἐπεξιέναι), *judicio persequi*, crebri usus est in foro Atticò, variaequae ejus structurae deprehenduntur. Modo enim absolute ponitur, ut apud nostr. §. 2. 24. II. α. §. 7. VI. §. 36. ἐπεξελεθεῖν ὑπὲρ τοῦ δούλου. V. §. 48. τοῖς ὑπὲρ αὐτῶν ἐπεξιοῦσι δικαίως. Dem. in Mid. §. 123. μηδὲ καθ' ἑνὸς αὐτῶν ἐπεξελεθεῖν Antiph. VI. §. 37. adde Wachsmuth. Hell. Alterth. II, 1, p. 336. n. 101: modo cum dativo vel accusativo personae Lys. in Theomn. 1. §. 2. οὐκ ἂν ἐπεξῆλθον αὐτῷ. ib. §. 31. Isocrat. adv. Callim. §. 12. 15. nost. §. 11. ὅτι ἐπεξίωμι τοῦ πατρὸς τὸν φονέα. Lys. in Philon. §. 18. αὐτὸν ἐπεξελεθεῖν ubi temere Franz. conj. αὐτῷ; etiam addito genitivo criminis Plat. Legg. IX. p. 866. ἐπεξίτω μὲν φόνον τῷ κτείναντι ib. p. 837. ἐπεξίτωσαν μὲν οἱ προσήκοντες τοῦ φόνου τῷ κτείναντι. Dem. in Mid. §. 107. ἐπεξῆμιν τοῦ φόνου τὸν Ἀρίσταρχον. Schaeffer. Appar. III. p. 404. Res autem vel crimen, quod persequuntur, etiam tertio atque quarto casu efferri solet: cf. nost. VI. §. 49. ἐπεξελεθεῖν τῷ πράγματι. Plat. Legg. IX. p. 866. εἰάν — μὴ ἐπέξῃ τῷ παθήματι. Plutarch. de mulier. virt. p. 230. Tauchn. φόνω πατρὸς ἐπεξιόντας. nost. II. α. §. 2. οἱ ἐπεξερχόμενοι τὸν φόνον. IV. γ. §. 6. τὸ τούτου μίσμα ἐπεξερχόμεθα. Diod. Sic. 1, 77. 4, 66. Plutarch. Sull. 6. Neque abhorret a recta cogitandi ratione dictio ἐπεξιέναι τινὲ δίκην ap. Plat. Legg. IX. p. 866. — Pluralem denique (τοῖς φονεῦσι) Antipho usurpat, etsi ad unam novercam veneficii crimen pertinet: etenim et accusatori et reo praesto sunt cognati atque amici, quos oratione simul comprehendere solent: cf. §. 2. αὐτοὶ γὰρ οὗτοι καθ' ἑαῶσιν ἀντίδικοι καὶ φονεῖς. §.

§. 4. οὗτοι τοῦ μὲν τεθνεῶτος φονεῖς γεγένηται ἔμοι δ' ἀντίδικοι καθεστῶσι. II. β. §. 5. 11. δ. §. 2. et saepe.

§. 2. ἠνάγκασαν ἔμοι . . τὸν ἄγῶνα κατασῆναι. Cum hac structura apte comparaveris Lys. orat. fun. §. 29. πλοῦν δὲ διὰ τῆς γῆς ἠνάγκασε γενέσθαι. Plutarch. Themist. 13. ἠνάγκασαν — τὴν θυσίαν συρτελεσθῆναι. — ὡς καὶ ἐγὼ καὶ ἡ γραφὴ λέγει. Similiter infra verbum sequitur substantivum non pronomen §. 20. ἐὰν ὑμεῖς τε καὶ οἱ θεοὶ θέλωσιν: neque desunt hujus generis exempla apud alios scriptores. Cf. Matth. gr. p. 761. n. ed. III. Kühner. gr. II. p. 58. Schömann. ad Isae. p. 462.

§. 3. ἐξ ἐπιβουλῆς καὶ προβουλῆς — i. e. dolo malo atque sponte. Abundant ejusmodi luxuria Attici: cf. VI. §. 19. μὴ ἐκ προνοίας μηδ' ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον τῷ παιδί. Plat. Legg. IX. p. 872. καὶ τῇ βουλήσει τε καὶ ἐπιβουλεύσει ἀποκτείνας. Dem. adv. Leoch. §. 57. ἐκ προαιρέσεως καὶ βουλήσεως. Lys. adv. Sim. §. 29. προνοηθεὶς καὶ ἐπιβουλεύων. ib. §. 42. ὑπὲρ ὧν ἐβούλευσαν καὶ προῦνοήθησαν. Dixi de similibus ad §. 5. — τὴν . . μητέρα φονέα οὔσαν. Saepius φονεὺς ponitur de muliere. Aeschyl. Agam. 1252. Eurip. Helen. 280. Iphig. Taur. 586. De quo genere adi Pflugk. ad Eurip. Hel. 280. — μὴ ἅπαξ ἀλλὰ καὶ πολλάκις. Particula καὶ, cui intendendi vis inest, nihil habet insoliti etsi ab optimo codice abest: atque legitur haec ipsa formula ap. Diod. Sic. in Excerptt. Phot. lib. 37. p. 63. ed. Diod. οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ καὶ πολλάκις νικήσαντες: nec magis particula in his mira est quam in Isocrat. Panath. §. 32. μὴ μόνον πρὸς ἐν τούτων ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντα: quae non debent offendere Bremium Excurs. IX. ad Isocr. Oratt. p. 213. Dem. de f. leg. §. 273. οὐ καθ' ἐν τι μόνον τοὺς προγόνους μισουμένους — ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα ὅσα ἔπραττον ἐφεξῆς. — ληφθεῖσαν τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου ἐπ' αὐτοφώρῳ μηχανωμένην. Sine idonea causa verba ἐπ' αὐτοφώρῳ post ληφθεῖσαν collocat Lehner: possint enim vel loco suo non mota consociari cum illo verbo. Quod hyperbati genus non abhorreret ab Antiphontis consuetudine: cf. II. α. §. 2. γινώσκοντας οἷν ὑμᾶς χρὴ ταῦτα. ib. §. 9. τὰ μὲν βιασάμενα ταῦτά ἐσιν ἄσεβῆσαι αὐτόν. III. γ. §. 3. προέχων ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν. ib. §. 5. ἐγὼ δὲ ἐκουσίως κατηγορῶν ἀποκτεῖναι αὐτόν. ib. §. 10. ὁ δὲ ουκλήπτωρ καὶ κοινωνὸς εἰς τοὺς οὐ προσήκοντας τῆς

ἀμαρτίας γεόμενος. V. §. 22. ἡ μετέβασις ἐγένετο εἰς τὸ ἕτερον πλοῖον οὐδενὶ μηχανήματι. ib. §. 86. τῆς μὲν ἐπιβουλῆς οὐδένα κοινῶν ποιήσασθαι τοῦ θανάτου, et alias. Nec vero verba ἐπ' αὐτοφώρῳ non possunt jungi cum verbis crimen designantibus: ita enim loquuntur in foro Attico. Dinarch. in Dem. §. 53. ἐπ' αὐτοφώρῳ χρήματα λαμβάνων εἴληπται. §. 77. τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτην εἰλημμένον καὶ προδότην. in Aristog. §. 6. τοὺς εἰλημμένους ἔχοντας ἐπ' αὐτοφώρῳ δῶρα κατὰ τῆς πατρῴδος. Aesch. in Ctes. §. 10. ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπται τῶν δημοσίων χρημάτων ὄντες ἐξελεγχόμενοι. Dem. de f. leg. §. 121. οὐδ' ὅτι μᾶλλον ἐπ' αὐτοφώρῳ δεδωροδηκότες αὐτὸν καὶ πεπρακότες πάντ' ἐξελέγξει. Lys. in Agor. §. 85. ὁμολογεῖν ἀποκτεῖναι, μὴ ἐπ' αὐτοφώρῳ δέ, καὶ περὶ τούτου διῶχυρῆσθαι, ὥσπερ εἰ μὴ ἐπ' αὐτοφώρῳ μὲν, ἀπέκτεινε δέ, τούτου ἕνεκα δέον αὐτὸν σώζεσθαι: cf. ib. §. 87. Quod dixit τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου . . μηχανωμένην minus frequenti usus est dictione: infra habet §. 9. τῷ πατρὶ τῷ ἡμέτερῳ θάνατον μηχανωμένην. §. 28. τοὺς θανάτους τοῖς πέλας μηχανῶνται. — παρὰ τῶν θεῶν καὶ τῶν προγόνων κτλ. Ad deos enim auctores et Graecia universa et aliae gentes leges suas solent referre. Dem. in Aristog. I. §. 16. πᾶς ἐξὶ νόμος εὖρημα μὲν καὶ δῶρον θεῶν, δόγμα δ' ἀνθρώπων φρονιμῶν. in Aristocr. §. 70. οἱ ταῦτ' ἐξ ἀρχῆς τὰ νόμιμα διαθέντες, οἷτινές ποτ' ἦσαν, εἴθ' ἦρωες εἴτε θεοί. Plat. Legg. init. Diod. Sic. I, 94. Aristid. Panath. p. 313. sq.

§. 4. ὑμεῖς γὰρ μοι ἀναγκαῖοι. Similiter Andoc. de myst. §. 149. ὑμεῖς τολμῶν καὶ ἀντὶ πατρὸς ἐμοῦ καὶ ἀντὶ ἀδελφῶν καὶ ἀντὶ παιδῶν γένησθε κτλ. Adde Dem. in Steph. I. §. 85. — πρὸς τίνας οὖν ἔλθῃ τις βοηθοὺς κτλ. Transitus a conjunctivo deliberativo ad futurum indicativi ποιήσεται nihil habet offensionis: Eurip. Jon. 771. εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν ἢ τί δράσομεν; quamquam etiam optativus ἔλθοι, quem codici Oxoniensi obsequutus in conjunctivum mutavi, non prorsus recederet a Graecorum usu: Din. in Dem. §. 66. Lycurg. §. 144. De quo optativo vid. Reisig. de ἀν part. p. 133. sq. Hermann. de part. ἀν III. 5. p. 157 sq. Stallbaum. in Add. et Corrig. ad Plat. de rep. et ad Lachet. p. 190. B. — Vereor autem ne quem offendat adverbiorum ποῖ et ἄλλοθι copulatio: poterat enim aut ποῖ ἄλλοσε scribi, aut ποῦ ἄλλοθι: vid. n. ad II. δ. §. 8. Neque tamen ejusmodi inconstantia inaudita est. Cf. Aristoph. Equitt. 953. ἐπιτηρῶν

ξέδεταί σου τοῦτον ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκης. Demosth. epist. II. p. 637. 6. Bekk. οὐ γὰρ ἀπεγνωκῶς ὑμᾶς οὐδ' ἐτέρωσε βλέπων οὐδαμοῦ μετέστην: atque quodammodo huc pertinet Xenoph. Hell. 2, 2, 2. διδούς ἐκεῖσε μόνον πλέουσι ἀσφάλειαν, ἄλλοθι δ' οὔ. — Judices autem atque justitiam, ὑμᾶς καὶ τὸ δίκαιον, non semel jungit: cf. §. 25. et 27. Andocid. de myst. §. 2. πισεύσας δὲ μίλις μὲν τῷ δικαίῳ ἔπειτα δὲ καὶ ὑμῖν.

§. 5. Θαυμάζω . . τοῦ ἀδελφοῦ. Plures §. 1. et 9. commemorat fratres, unius hoc loco et §. 21. 28. facit mentionem, ad eum respiciens qui matris κύριος est ejusque causam agit: quamquam ceteri quoque verba apud judices poterant facere. — ἄλλως τε καὶ κτλ. Ad sententiam compares §. 22. et II. γ. §. 1. — ἐκ προβουλῆς — ἀποθανόντος i. e. quum dolo ille malo interfectus sit: cf. §. 22. τῶν ἐκ προνοίας ἀποθνησκόντων. II. α. §. 5. ἐξ ἐπιβουλῆς ἀποθανόντα. — τῆς δ' ἐκουσίως ἐκ προνοίας ἀποκτεινάσης. Qui ἐκ προνοίας aliquem interimit eum etiam ἐκουσίως necare patet: quae abundantia usitatissima in jure Attico. cf. §. 27. Plat. Legg. IX. p. 873. 874. 932 extr. Aristot. Rhet. ad Alex. 5. p. 1427. Bekk.

§. 6. ἐν οἷς μὲν γὰρ κτλ. Ἐν οἷς dictum esse contendunt pro ἐξ ὧν, ut sententia verbis subsit haec: *e quibus licebat verum expiscari per tormenta noluit, e quibus autem non licebat voluit expiscari.* Liberos enim homines percontatum ivisse actorem statuunt qui nihil rei gestae nossent eoque nil docere possent. Verum nusquam ingenuorum hominum percontationem commemorat orator: hoc unum dicit, servos in quaestionem a se postulatos ab adversariis recusatos esse. Quomobrem ita potius haec explicanda sunt, ut ἐν οἷς pro neutro genere accipiamus, quae formula ad temporis atque opportunitatis notionem referenda est. Cf. Andoc. de myst. §. 30. ἐμοὶ δὲ ὁ ἔλεγχος ἡδιστος ἐν οἷς οὐδέν με δεῖ δεόμενον οὐδὲ παραιτούμενον σωθῆναι ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτία κτλ. Dem. de cor. §. 286. ἃ γὰρ εὐθινοῦντων τῶν πραγμάτων ἠρνεῖσθε διομνύμενοι, ταῦτ' ἐν οἷς ἔπταισεν ἡ πόλις ὠμολογήσατε. ib. §. 231. τῆς μὲν ὠμότητος ἦν ἐν οἷς καθάπαξ τινῶν κύριος κατέζη Φίλιππος ἔσω ἰδεῖν. Antiphontis verba ita reddiderim: quum enim quaestionem habenti servos licebat interrogare, veritatem adversarius noluit explorare: quando vero res non poterat explorari, hoc ipsum cupiebat vel potius cupere se simulabat. Verba τοῦτ' αὐτὸ respiciunt ad praegressum πυθέ-

σθαι. De loquutione εἰδέναι παρὰ τῆς βασάνου, in qua praepositio παρὰ ad rem inanimatam refertur, vid. Valck. ad Herod. 7, 182. Bernhardy. Synt. p. 255: de structura προθυμείσθαι τι vid. Ducker. ad Thucyd. 8, 90. Poppo ad Thucyd. 5, 16. — ὁ καὶ ἐγὼ προὐκαλούμην. Cf. Plat. Lach. p. 181. D. Legg. IX. p. 885. Matth. gr. §. 419. — Ea quae sequuntur, προθυμηθῆναι ὅπως τὸ πραχθῆν ἢ ἀληθές ἐπεξελεθειν interpretes atque criticos offenderunt. Reiskium si audias, verba ὅπως . . ἀληθές idem dicunt quod ἵνα . . γένηται φανερόν: quam interpretationem tutari videtur Dobreis collatis quae inferuntur §. 7. ὧν γε τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἴληφε. Fuit quum suspicarer ea verba in hanc sententiam posse accipi ὅπως ἂν . . ἢ ἀληθές i. e. qualiscunque sit ἢ ἀλήθεια τῶν πραχθέντων (II. δ. §. 1.): omissa certe particula ἂν huic sententiae minime obstaret. Matth. gr. §. 528. n. 2. Hartung de partt. II. p. 294. sp. Goeller. ad Thucyd. 4, 17,

§. 7. μὴ γὰρ ὁμολογούντων, inter se, opinor. Cf. §. 10. εἰ δὲ ἄπαρνοι γένοιτο ἢ λέγοιεν μὴ ὁμολογούμενα. — περὶ γ' ὧν οὐκ ἠθέλησε πυθέσθαι . . περὶ τούτων εἰδέναι; Tritum est loquendi genus πυθέσθαι, εἰδέναι περὶ τινος: de quo exposuerunt Heindorf. ad Plat. Hipp. M. p. 289. E. Schömann. ad Isae. p. 244. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 464. D. — ὧν γε τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἴληφε; Haec dictio an alibi non reperiatur nescio: comparari posse videtur cum loquutionibus βάσανον et ἔλεγχον λαμβάνειν τινός, quae imprimis ab oratoribus frequentantur.

§. 8. τί ποτε ἀπολογήσεσθαι μέλλει μοι; i. e. quid afferet, quaeso, defensionis causa? Demosth. de f. leg. §. 213. τίς γὰρ ἂν κατηγορεῖν ἔλοιτο κρινόμενος, ἔχων ὅτι ἀπολογήσεται; Plat. de rep. IV. p. 419. A. τί οὖν — ἀπολογήσει —; p. 420. B. τί οὖν δὴ ἀπολογησόμεθα φήεις; Phaed. p. 69. D. ταῦτ' οὖν ἐγώ, ἔφη, ἀπολογοῦμαι. — ἐν τούτῳ ἀφανισθῆναι. Cf. Thucyd. 7, 8. ἔγραψεν ἐπισολήν, νομίζων οὕτως ἂν μάλικα τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν. Dionys. Hal. art. rhet. 11, 8. ἵν' ἐν τῇ τοῦ συνηγόρου κακίᾳ ἀφανισθῇ τὸ δίκαιον τοῦ πράγματος. Atque crebro ab Antiphonte atque aliis ἐν praepositio adhibetur ubi causae rationisque notio obversari solet nostris hominibus: V. §. 32. ἴσως ἂν ἐν αὐτῷ τούτῳ ἀπειρέπετο. §. 59. με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι. §. 68. ἐν τούτῳ κινδυνεύειν μηῦσαι τὸ πρᾶγμα. Andoc. de red. §. 9. ὡς' ἐν αὐτῷ ᾧ ἐγὼ κακῶς ἔπραττον ἐν τούτῳ ὑμᾶς σῶζεσθαι. Plat. Legg. X. p. 906.

πελθουσι θωπεύαις λόγων καὶ ἐν ἐγκταίαις τισὶν ἐπωδαῖς. Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 429. a. Valck. ad Herod. 8, 100. Bernhardt. Synt. p. 210. Kühner. gr. II. p. 275. — ἀντομομοζῶς ἕσαι. De antomosia vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 624. sq. Hermann. gr. Staatsalt. §. 141, 3. Exemplum ponit infr. VI. §. 16. διωμόσαντο δὲ οὗτοι μὲν ἀποκτεῖναι με Διόδοτον βουλευσαντα τὸν θάνατον, ἐγὼ δὲ μὴ ἀποκτεῖναι κτλ. et Lys. in Theomn. I. §. 11. ὁ μὲν γὰρ διώκων ὡς ἔκτεινε διόμνυται, ὁ δὲ φεύγων ὡς οὐκ ἔκτεινεν. Filius autem, tutoris personam gerens, matris loco etiam ad jusjurandum adigitur. Cf. §. 5.

§. 9. τοῦτο μὲν γὰρ ἠθέλησαμεν sc. ego et amici qui mihi adstant in judicio. Plurale verbum etsi alienum est ab hujus causae more, sine idonea causa in Bakii incurrit reprehensionem: parumque recte Reiskio, quum verbis τοῦτο μὲν non subjiciatur τοῦτο δὲ, aliquot verba videntur excidisse. Respondet enim illis τοῦτο μὲν particula δὲ in βασανιστὰς δὲ §. 10. cf. §. 11. Neque anxie in oratorum reliquiis ejusmodi formulas respondere docet Schaefer. Appar. I. p. 561. sq. — τὴν γυναῖκα ταύτην μητέρα δὲ τούτων. Δὲ particulam ita usurpatam vide ap. Herod. 7, 8. Ἀρισαγόρη τῷ Μιλησίῳ δούλῳ δὲ ἡμετέρῳ. Diod. Sic. 16, 91. Ἀλεξάνδρῳ — τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑπειρωτῶν ἀδελφῷ δὲ ὄντι γνησίῳ τῆς Ὀλυμπιάδος. Plutarch. cons. ad Apoll. 36. τὰ λεχθέντα πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἐταῖρον δὲ καὶ μαθητὴν Γοργίου. Hartung. de partt. I. p. 169. — οὐκ οὔσαν ἀπαρνον. Rarior in Graecorum orationibus est usus nominis ἀπαρνος, frequentior ἕαρνος. nost. §. 10. εἰ δὲ ἀπαρνοι γίνονται. Bekker. Anecd. I. p. 8. ἀπαρνος σεμνότερον τοῦ ἕαρνος καὶ πολιτικώτερον. — οὐκ ἐπὶ θανάτῳ . . διδόναι ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις. De re confer Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 262. n. 139. et II. 2, p. 210. ἐπὶ φίλτροις i. q. ut philtri vim exerceat. Matth. gr. §. 586. η. Eadem sententia verbis πρὸς φίλτρον inest ap. Suid. v. φαρμακεία λέγεται ὅταν διὰ τινος οκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινὶ διὰ ζόματος.

§. 10. διὰ οὖν ταῦτα sc. quia harum rerum conscii erant servi. — βάσανον ἠθέλησα ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν. Reiskius μετ' αὐτῶν conjiciens pronomen ad adversarios respicere putabat: *quaestionem de servis habere constitui una cum his adversariis, coram iis.* Sed respicit περὶ αὐτῶν ad §. 8. ἐμοῦ ἐθέλοντος τῇ δικαιοτάτῃ βασάνῳ χρῆσασθαι περὶ τούτου τοῦ πράγ-

ματος. Neque enim scriptorum usus respuit pluralem numerum ad singularem *πρᾶγμα* relatum: de qua liberiore orationis conformatione adi Bernhardy. Synt. p. 288. — *βασανισὰς* i. e. tortores, qui quaestioni de servis habendae praesent: cf. V. §. 32. Hudtwalcker. Diaetet. p. 170. sq. M. et Sch. Att. Proc. p. 681. — *ἵνα μὴ ἀναγκαζόμενοι ἂ ἐγὼ ἐπερωτῶμι λέγοιεν*. Frustra vulgatam scripturam *ἐπερωτῶ μὴ* defendit Klotzius Quaestt. critt. p. 97. sq. ex Graecorum more duplici negatione, quae nihil efficiat nisi ut fortius rem neget, oratorem usum esse sumens: neque enim indicativus praesentis *ἐπερωτῶ* ferendus est. Nec Dobreus verum vidit, qui *ἐπερωτῆην μὴ* conjiciens hunc locum sic interpretatus est: *ut nisi veritatis vi coacti nil affirmarent (οἱ ἀδελφοὶ) eorum quae apud vos iudices interrogaturus essem: quod si falso negarent aut sibi contradicerent ipsa justitia eos cogeret etc.* De servis non de adversariis hic agi totius loci ratio clamat. Genuinam oratoris scripturam conjectura invenit Reiskius. Hoc enim dicit orator *ne vi coacti ad ea omnia responderent quae ego interrogaturus essem: quod vel opposita ἀλλ' ἐξήκει κτλ.* demonstrant. Cf. Aristot. Rhet. III, 14. p. 1415. Bekk. οἱ δοῦλοι οὐ τὰ ἐρωτώμενα λέγουσιν ἀλλὰ τὰ κύκλω καὶ προοιμιάζονται. Atque parum recte ad verbum *χρησθαι* idem vir doctus subaudit *τούτους*: ipse enim utitur iis, quae scripto consignata sunt, quamvis tortores ea recitent: quod et ipsum negaverim. — *καὶ αὐτό μοι τοῦτο τεκμήριον δίκαιον ἔσται*. Cupidius Klotzius l. c. *τούτου*, quod in veteribus editis atque plerisque libris manu exaratis nominativi locum occupavit, tuetur: *τοῦτο* vel constans Antiphontis in ejusmodi formulis usus requirit. Adjectivum *δίκαιον* habere quod displiceat nemo infitietur: ut possis ad hanc delabi conjecturam *δίκαιόν ἐστι εἶναι*. Neque silentio hic possum transire fragmentum Artis rhetoricae Antiphontis ab Amnonio v. *σημεῖον* servatum: quod nominis *τεκμήριον* usum ab hoc Antiphontis loco videri possit abjudicare: *σημεῖον καὶ τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ τὰ παρωχημένα σημεῖοις πισοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.* Quae si in Arte scripsit Antipho, parum sibi constitisse dicendus est orator, qui non semel *τεκμήριον* ad praesentia atque praeterita non ad futura retulit: cf. vel II. δ. §. 10. V. §. 38. 63. VI. §. 27. — *εἰ δὲ ἄπαρνοι γίνονται . . ἡ δίκη ἀναγκαζοῖ τὰ γεγονότα κατηγορεῖν· αὕτη γὰρ . . τὰληθῆ κατηγο-*

γορεῖν ποιήσει. Codices pro ἀναγκάζοι praebentes ἀναγκάζει atque verba ἡ δίκη omittentes defensorem nacti sunt Klotzium l. c. „Id, inquit, scribendum putavi quod libri omnes uno consensu exhibent —. Nam quod vulgo suppletur ἡ δίκη id etiam alienum ab hoc loco est, quum ad haec verba necessario ἡ βίασanos sit supplendum, quod requirit tota hujus loci ratio. Hoc enim dicit orator: *si autem quum torqueantur infitentur et ea non dicant quae ego scripseram, cogit tortura eos quae facta sint profiteri.*“ Hactenus Klotzium: qui vehementer mihi quidem videtur errare. Nam si in his ita variata esset oratio ut ex obliquo genere in rectum delapsus esset orator (id quod postea factum est in verbis αὐτη — ποιήσει: vid. ann. ad VI. §. 23.) neque εἰ cum optativo copulatum, neque praesens tempus sed futurum in apodosi ponendum erat. Substantivum ἡ βίασanos autem, quamvis e verbis διὰ οὖν ταῦτα ἐγὼ βίασανον ἠθέλησα ποιήσασθαι huc possit referri, necessarium certe non est, neque ἡ δίκη, ipsa Justitia (cf. §. 13. δίκη δὲ κυβερνήσειεν) ab hoc loco aliena, quippe quae etiam torturae praesidere credenda sit. Falli autem Reiskium cui ἡ δίκη est magistratus, Undecimviri rerum capitalium, coram quibus servi torquendi essent verum fateri recusantes, nemo non videt. Parum recte etiam haec ἡ λέγειεν μὴ ὁμολογούμενα reddit Klotzium *et ea non dicant quae ego scripseram*: loquitur orator de servis inter se dissentientibus: cf. §. 7. Notandus denique usus verbi κατηγορεῖν pro κατειπεῖν: cf. Lys. de caed. Eratosth. §. 19. καὶ τότε ἤδη — κατηγορεῖ πρώτον μὲν ὡς μετὰ τὴν ἐκφορὰν αὐτῇ προσίοι κτλ.

§. 11. εἰ οἰδ' ἀ γ' — Haec verba rectae orationi praemissa injuria offenderunt Reiskium: vide Foertsch. Obs. critt. in Lys. oratt. p. 53. sq. Matth. gr. §. 630. Sententiam quam hoc loco deprehendimus et Antipho et ceteri oratores frequentant: V. §. 38. VI. §. 27. Lys. de vuln. praem. §. 12. Demosth. adv. Timoth. §. 58. — νῦν δ' κτλ. Verba ἐγὼ γὰρ — ἀντ' ἐμοῦ a reliqua sejuncti oratione ut haec νῦν δ' arctissime jungerentur cum ἐμοὶ δήπου κτλ. Ita enim solent loqui praeunte Homero II. XII. 326.

Νῦν δ' — ξμπης γὰρ κῆρες ἐφεξᾶσιν θανάτοιο
Μυρταί, ἃ οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι —
Ἴομεν κτλ.

Eandem sententiam verbis paululum immutatis expressit Antipho V. §. 38. νῦν δέ, ὅποτε αὐτοὶ οὗτοι προκαλουμένων τῶν

φίλων τῶν ἐμῶν ταῦτ' ἔφυγον, ἐμοὶ δὴπου κατὰ τούτων εἶναι χρὴ ταῦτα τεκμήρια. Qui cum Bekkero post βασανίσαι ἀντ' ἐμοῦ pleniorem posuerit interpunctionem, is insuavem reddiderit et prave dissectam orationem. Quamquam νῦν δὲ formula cum γὰρ conjuncta minime abhorret a graeco sermone. At male has particulas in unum consociant: in quo errore cum Astio Comment. ad Plat. Protag. p. 37. sq. 136. sq. et Fritzschio Quaestt. Lucian. p. 64. Kühnerum quoque esse video gr. II. p. 454. Ea enim est γὰρ particulae vis ut „rationem reddat sententiae antecedentis ejusque vel verbis expressae vel ex orationis serie intelligendae.“ Quamobrem in νῦν δὲ — γὰρ suppressam esse sententiam qualis haec est οὐχ οὕτως ἔχει, statuamus oportet. De quo genere copiose atque dilucide exposuit Stallbaum. ad Plat. Euthyphr. p. 72. sq. Apol. p. 38. B. Lach. p. 184. D.

§. 12. εἰ γὰρ τούτων ἐθελόντων . . ἐγὼ δὲ μὴ ἐδεξάμην. Δὲ particula jure a Dobsono e codicibus recepta atque a Klotzio defensa est: conf. II. β. §. 4. τούτων ὑπόπτων ὄντων ἐγὼ δ' εἰκότως καθαρὸς δοκίην εἶναι. Lys. in Alcib. I. §. 21. εἰ δὲ τινες τῶν ἀρχόντων βοηθῶσι αὐτῷ — ὑμᾶς δὲ χρὴ ὑπολαμβάνειν κτλ. Plat. Sympos. p. 220. B. καὶ πάντων ἢ οὐκ ἐξιόντων ἐνδοθεν ἢ εἰ τις ἐξοίη ἡμφισμένων —, οὗτος δ' ἐν τούτοις ἐξίη ἔχων ἱμάτιον μὲν τοιοῦτον οἴονπερ καὶ πρότερον εἰώθει φορεῖν. Plutarch. Them. 21. ἀλλ' εἰ τύγε Πανσανίαν — αἰνεῖς —, ἐγὼ δ' Ἀρισείδαν ἐπαιρέω. Adi Fritzsche Quaestt. Lucian. p. 46. sq. Hartung. de partt. I. p. 186. Naegelsbach. Anm. z. Iliad. Excurs. XI. p. 258. sq. — αἰτεῖσθαι ὅπως αὐτῶν μὴ καταψηφίσσασθε. Hanc futuri formam et hic et infra VI. §. 10. recipiendam esse duxi, in qua ne offendas vide exempla a Lobeckio congesta ad Phrynich p. 746. adde Schömann. ad Isae. p. 196. Verba αἰτεῖν, δεῖσθαι, ἰκετεύειν, πείθειν et similia nonnumquam assumere infinitivi loco ὅπως cum conjunctivo, vel indicativo futuri notum est: cf. nost. §. 23. Thucyd. 5, 86. Dem. adv. Macart. §. 83. in Mid. §. 93. 121. Diod. Sic. 11, 45. Plutarch. Marcell. 17. Aristid. 10. Philopoem. 17. Lucull. 2. Nic. 13. Agesil. 22. Schaefer. Melett. p. 121. Appar. III. p. 416. — εἰ . . οὐκ ἠξίωσαν. Negativa οὐκ post εἰ illata non universam afficit sententiam, sed ad eam pertinet vocem, quacum jungitur. Hermann ad Viger. p. 833. Schömann. ad Isae. p. 324. sq. Bremi. ann. crit. ad Dem. de cor. §. 119.

§. 13. τῶν πραχθέντων τὴν σαφήνειαν i. q. das Genauere der Sache, veram rei conditionem. Vid. III. β. §. 1. — οἰκεῖον σφίσι τὸ κακὸν ἀναφανησόμενον. Τὸ κακὸν est crimen: perspicuum, inquit, fore, ad ipsos potissimum pertinere crimen. Cf. IV. δ. §. 5. οἰκεῖον δὲ τὸ ἀμάρτημα τῷ ἄρξαντι μᾶλλον ἢ τῷ ἀμυνομένῳ ἐστίν. — ἀλλ' οὐχ ὑμεῖς γε sc. σιωπώμενον καὶ ἀβασάνισον αὐτὸ ἐάσετε. Cf. Isae. de Cir. h. §. 13. Aeschin. in Tim. §. 180. Dem. in Mid. §. 166. 200. in Aristocr. §. 89. in Timocr. §. 115. adv. Callicl. §. 9. — δίκη δὲ κυβερνήσειεν. Offendit Reiskium articuli absentia, sine idonea causa in loco proxime ad prosopopoeiam accedente. Cf. §. 10.

§. 14. ὁ εἶχε Φιλόνεως κτλ. i. e. quod habitare solebat Philoneus quoties in urbe degebat. Urbs, ἄςυ, quod vocabulum saepissime caret articulo, nominis proprii instar positum, ab Atticis opponitur et Piraeo et agris. Philoneus sedem fortunarum suarum videtur habuisse Piraeum, ubi sacra Jovis Ctesii ei facienda erant. Cf. §. 16. — ἀνὴρ καλὸς τε κἀγαθὸς i. e. homo liberaliter educatus, quales quum ii potissimum essent qui honesto loco nati erant, factum est ut divites nobiles atque optimates dicti sint καλοὶ κἀγαθοί. Thucyd. 8, 48. Aristoph. Eqq. 185. Both. Plat. de rep. VIII. p. 569. A. Aristotel. Polit. 4, 8. p. 1293 et sq. Bekk. Ceterum erraret si quis cum Lehneri amico quodam (Philolog. Cur. p. 23.) putaret rarissime καλὸς τε κἀγαθὸς apud Graecos inveniri: conf. vel Aristoph. Nubb. 101. 777. Eqq. 227. 684. Vesp. 1214. Lysistr. 990. Ran. 672. 681. Both. Xenoph. Symp. 8, 11. 17. 9, 1. Plat. Protag. p. 315. D. etsi καλὸς κἀγαθὸς crebrius est. — ἦν ὁ Φιλόνεως κτλ. Capitale fuisse prostituere ingenuam docent Aesch. in Tim. §. 14. 184. Dinarch. in Dem. §. 23. Vid. ann. p. 127. Male autem, si rem spectes e nostri sermonis usu, nomen proprium hoc loco iteratur: quam negligentiam non respuit sermo Graecus: cf. Lycurg. §. 84. 87. Krüger. ad Xenoph. Anab. 1, 3, 14.

§. 15. εἰ οὖν ἐθέλει περθεσθαι ἔφη ἱκανὴ εἶναι κτλ. Scripturam ἐθέλει, quam omnes codices praebent, optativo posthabuerunt recentiores editores: qui genus loquendi tritum abjudicarunt ab Antiphonte. Thucyd. 1, 91. ἐνταῦθα δὲ φανερώς εἶπεν ὅτι — εἰ δέ τι βούλονται Λακεδαιμόνιοι ἢ οἱ ξύμμαχοι προσβέυσθαι παρὰ σφᾶς, ὡς πρὸς διαγινώσκοντας τοιοῦτον ἔναι κτλ. 2, 2. καὶ ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια τῶν

πάντων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν, τιθεσθαι παρ' αὐτοὺς τὰ ὄπλα. 4, 36. ἄλλως ἔφη ποιεῖν σφᾶς· εἰ δὲ βούλονται ἑαυτῶ δοῦναι μέρος τι καὶ τῶν ψιλῶν, περιμέναι —, δοκεῖν βιάσασθαι τὴν ἔφοδον. 5, 41. 6, 64. 7, 4. Xenoph. Hell. 3, 2, 12. Demosth. in Steph. I. §. 61. in Euerg. et Mnes. §. 37. Atque ipse Antipho VI. §. 23. eodem genere utitur quod ex obliquae atque rectae orationis copulatione conflatum esse patet.

§. 16. ἡρώτα . . εἰ ἐθελήσει. Non magis mirus est hic indicativus ἐθελήσει quam ἐθέλει §. 15.: cf. Bernhardy. Synt. p. 389. — Διὶ Κτησίω. Jovem Ctesium privatis potissimum caerimoniis tamquam πλουτοδότῃν colebant Athenienses, ab hoc deo ὑγίειαν et κτήσιν ἀγαθὴν precantes. Vid. Aeschyl. Agam. 962. Suppl. 445. Isae. de Cir. h. §. 16. Dem. in Mid. §. 53. Hippocr. de insomn. 4. Dio Chrysost. or. I. p. 57. Reisk. Athenae. p. 473. b. Harpocr. Suid. Zonar. s. v. Vales. ad Harpocr. II. p. 477. ed. Lips. Spanhem. not. in Aeschyl. Agam. 1047. Schömann. ad Isae. p. 387. Ipsa hujus dei mentio Philoneum in Piraeo habitasse documento potest esse, quippe cujus religiones in domesticorum sacrorum numero sint. — τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Bernhardy. Synt. p. 138. Hartung üb. d. Casus p. 33. — ἄμα δὲ . . ἐσιᾶσαι ἐκεῖνον. Pro ἐκεῖνον, quod respicit ad nomen proxime praegressum, τὸν πατέρα, e nostri sermonis ratione ponendum erat αὐτόν: illud saepenumero praetulerunt Graeci. Exempla larga manu dabit Schneider. ad Xenoph. Cyrop. 5, 2, 28. Schaefer. Appar. II. p. 215. Foertsch. Obs. critt. in Lys. oratt. p. 70. sq. Epulae autem cum sacris esse solebant conjunctae, ad quas invitabant cognatos amicosque sacrificio quoque concelebrando adhibitos. Isae. de Cleon. h. §. 31. Dem. de f. leg. §. 139. in Neaer. §. 65.

§. 17. καὶ ἐπειδὴ . . ἐντεῦθεν ἐβουλεύετο. Crebro in apodosi adhiberi τότε, ἐνταῦθα, τῆμαῦτα, etiam addito δὴ vel ἤδη, tum, tum vero, tum demum, in vulgus notum: quod fit ubi posterioris membri gravitas ut magis hoc urgeatur postulat. Rarior in apodosi est adverbii ἐντεῦθεν usus. Thucyd. 2, 74. ὡς δὲ ἀπεκρίναντο, ἐντεῦθεν δὴ — κατέστη. Xenoph. Hell. 1, 6, 33. ἐπεὶ δὲ — ἐνίκησαν, ἐντεῦθεν φυγὴ τῶν Πελοποννησίων ἐγένετο. Liban. Apol. caed. IV. p. 588. Reisk. ὡς δὲ τὰ τοῦ γάμου ἦν ἐπὶ τῷ τέλει ἐντεῦθεν ὁ μὲν εἶχε τὸ θυγάτριον κτλ. Quem usum

apte contuleris cum formulae ἐκ τούτου in apodosi collocatione, a Xenophonte frequentata. Atque aliis quoque locis reperies ἐντεῦθεν ubi exspectaveris ἐνταῦθα, velut ap. Thucyd. 8, 92. καὶ ἐντεῦθεν εὐθὺς ἀναβάντες — κατέσκαπτον τὸ τεῖχος. Xenoph. Hell. 1, 1, 6. ἐντεῦθεν δὲ φυγὴ τῶν Πελοποννησίων ἐγένετο πρὸς τὴν Ἄβυδον: ut frustra Bekkerus tentaverit locum Andoc. de myst. §. 115. ἐντεῦθεν ἀπαπηδᾶ Κέφαλος οὕτως. — ὅπως ἂν . . δόλη, πότερα πρὸ δέλπνου κτλ. Ὅπως hic assumere notionem temporalem propter sequentia πρὸ δ. κτλ. temere statuit Lehner: neque enim talia ad vivum resecanda. Compares vel II. β. §. 4. ἔχω δὲ οὐδαμῶς ἄλλως ἐλέγχειν ἢ ἐξ ὧν κτλ. — ἀπὸ δέλπνου. Bernhardy. Synt. p. 221. Pflugk. ad Eur. Hec. 915. Adde Plutarch. Mar. 45. Lucull 9. Achill. Tat. 1, 5. — ἔδοξεν οὖν αὐτῇ . . διακονοῦσα. Nihil mutandum esse vidit Lehner, et exemplorum copia a Duckero ad Thuc. 7, 42. et 70. Poppone Prolegg. ad Thuc. I, 1, p. 117. Stallbaumio ad Plat. Apol. p. 21. C. ad Phaedr. p. 241. D. Pflugk. ad Eur. Hec. 970. collecta demonstrat. Confer vel Thuc. 3, 36. ἔδοξεν αὐτοῖς οὐ τοὺς παρόντας μόνον ἀποκτεῖναι ἀλλὰ καὶ τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους . . ἐπικαλοῦντες τὴν τε ἄλλην ἀπόσασιν κτλ. Ad sententiae potius rationem quam ad normam grammaticam in ejusmodi enuntiatis dirigebant orationis formam: quae negligentia — si modo negligentia est, non gratum variandi studium — plerumque obvia est ubi majore intervallo participii nominativus a nomine vel pronomine distat, ad quod respicit. — In μετὰ δέλπνον non magis necessarius est articulus, quem desiderat Stephanus, quam in praegresso ἀπὸ δέλπνου: cf. Xenoph. Hell. 5, 4, 7. Plutarch. de mul. virt. p. 227. extr. Tauchn.

§. 18. καὶ τὰ μὲν ἄλλα μακρότερος ἂν εἶη λόγος . . ἐμοὶ τε διηγῆσασθαι ὑμῖν τ' ἀκοῦσαι. Cf. Andoc. de pac. §. 9. τάς τε ἄλλας ἀποικίας καθ' ἕκασον διηγῆσθαι μακρὸς ἂν εἶη λόγος. Lys. in Pancl. §. 11. ὅσα μὲν οὖν αὐτόθι ἐβλήθη πολλὸς ἂν εἶη μοι λόγος διηγῆσθαι. — ἐν βραχυτάτοις. Harpocr. v. ἐν βραχεῖ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ. Ἀντιφῶν. Lexicographo an hic locus observatus sit nescio. — σπονδάς τ' ἐποιοῦντο καὶ λιβανωτὸν . . ἐπέτιθεσαν i. e. libarunt atque pro se thura sparserunt. Neque enim audiendus est J. Bakius Schol. Hypomn. p. 211. sq. veterem scripturam ὑπὲρ αὐτῶν defendens, quam interpretatur: *super ipso sacrificio thus im-*

ponebant. Dictionem ἐπιτιθέναι λιβανωτόν, tacita cogitatione sup-
plentes τῆ ἔσχαρῶ, τῷ πυρὶ vel simile quid, triverunt Graeci: cf.
Aristoph. Ran. 839. Vesp. 96. Nubb. 419. Both. Verba ὑπὲρ
αὐτῶν vel ad utramque sententiam recte retuleris: *pro se libarunt
atque thura sparserunt.* Ceterum quae hic commemorantur facta
sunt ex usu convivorum, in quibus libantes diis pro se ipsis
aliisve preces faciebant. Vid. intpp. Xenoph. Symp. II, 1. Stall-
baum. ad Plat. Symp. p. 176. A. Wachsmuth. Hell. Alt. II, 2,
p. 232.

§. 19. τὴν σπονδὴν ἄμα ἐγγέουσα . . ἐνέχει τὸ φάρ-
μακον i. e. vinum quod libationi inserviret infundens simul im-
miscuit venenum. Cum Reiskio utique scribas ἐγγέουσα pro vi-
tiato ἐκέουσα, quod formula solennis ἐγγεῖν (τὴν) σπονδὴν respuit.
Ad sententiam compara Eurip. Jon. 1032. Matth.

δέλτων ὅταν λήγῃσι καὶ σπονδὰς θεοῖς
μέλλωσι λείβειν, ἐν πέπλοις ἔχων τόδε
κάθευ βαλὼν ἐς πῶμα τῷ νεανία κτλ. —

ἴσως . . φιλησομένη. Ἴσως i. q. scilicet, quod non sine ironia
posuit orator, ut facile careamus particula ὡς quam in ejus lo-
cum malint substituere viri docti. Futuri autem medii formam
passive accipiendam immerito suspectam fuisse docebunt Porson.
ad Eurip. Med. 336. ad Hec. 279. Schaefer. Appar. I. p. 500.
Bremi ad Lys. pro bon. Arist. §. 61. Bergmann. et Benseler.
ad Isocr. Areop. p. 229. sq. — πρὶν ἐν τῷ κακῷ ἤδη ἦν.
Cf. §. 29. πρὶν γ' ἤδη ἐν αὐτῷ ὡς τῷ κακῷ.

§. 20. ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν. Falso Passovius lex. h. v. ἀπο-
σπένδειν apud Antiphontem contendit significare *mit dem Trank-
opfer fertig seyn*: quod ubique valet *libare de poculo*. Hom. Od.
3, 394. 14, 331. Eurip. Jon. 1198. Ipsa aoristi natura hic efficit
sententiam hanc: *quum defuncti essent libatione.* — τὸν ἐαυτῶν
φονέα μεταχειριζόμενος. Reiskius ad mulierem haec perti-
nere opinatus pro τὸν proposuit τὴν locumque sic interpretatus
est: *mulierem amplexantes alternis modo hic modo ille ulnis, et
osculantes.* Quam interpretationem amplecti videtur Lehner, mas-
culinum articuli genus collato Od. II, 262. defendens: κλυθί μοι
ὁ χθυῖος θεὸς ἤλυθεσ ἡμέτερον δῶ. Sed apertum est de poculo,
quod manibus tenent, loqui oratorem non de muliere: id quod
Bakius vidit. Schol. Hypomn. p. 212. coll. Sophocl. Aj. 1005.
Herm. — εὐθέως παραχρῆμα. Vide de hoc pleonasmo Schaefer.

Appar. IV. p. 451. V. p. 337. Dobr. Adverss. I. 2. p. 465. — εἰς νόσον ἐμπέπτει. Verbum ἐμπέπτειν Graecos numquam aliter nisi cum ἐν τινι jungere docet Goeller. ad Thuc. 3, 71. p. 490. ed. II. Qui manifestus error est. Cf. Antiph. II. β. §. 3. Indd. Demosth. v. ἐμπέπτειν. Ceterum πέπτειν εἰς νόσον habet Aeschyl. Prom. 473. Diod. Sic. 12, 45. ἐμπέπτειν εἰς νόσον Diod. Sic. 14, 71. Excerpt. de virt. et vit. p. 106. Dind. — ἔχει τὰ ἐπίχειρα ὧν ἄξια ἦν οὐδὲν αἰτία οὕσα . . τῷ γὰρ δημοκοίνῳ τροχισθεῖσα παρεδόθη. Patere videtur ex his verbis pellicem a carnifice morte affectam esse. Neque tamen extrema verba non displicent. Cur enim τροχισθεῖσα, torta, carnifici traditur? Ipse potius carnifex tortoris partes agere debuit: vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 476. Neque quae invita interfecit hominem gravissimam capitis poenam meruisse putanda est: cf. Aristot. Eth. Magn. 1, 16. Heffter. Ath. Gerichtsverf. p. 141. Quamquam non ingenua sed serva erat pellex: vid. ann. nostr. p. 127. 137.: atque is, qui amatoriam potionem porrigens, malis artibus et fascinationibus utitur, crimini ἀσεβείας obnoxius potest videri: M. et Sch. Att. Proc. p. 311. Quod proposui παραδοθεῖσα ἐτροχισθη magis ad rem videtur esse accommodatum: scilicet tortori tradita equuleo alligata est. Schol. Aristoph. Pac. 441. οἱ γὰρ δοῦλοι σφαλλόμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεσμούμενοι καὶ συρόμενοι ἐτύπτοντο ἀνακλώμενοι ἐν αὐτῷ. — ἢ δ' αἰτία τε ἦδη καὶ ἐν θυμηθεῖσα καὶ χειρουργήσασα ἔξει sc. τὰ ἐπίχειρα ὧν ἄξια ἐστίν. i. e. illa vero quae in culpa est, quippe quae et excogitarit scelus et perpetrando sceleri manum praebuerit, statim poenas dabit debitas. Ἦδη cave tentes: copulandum est cum futuro ἔξει. De quo hyperbato vide ann. ad §. 3. Ceterum compara Aeschin. de f. leg. §. 117. αὐτοὺς τοὺς χειρουργήσαντας καὶ βουλεύσαντας et de verbo χειρουργεῖν vide Lobeck. ad Phryn. p. 120. — Quae his subjiciuntur ἐὰν ὑμεῖς τε καὶ οἱ θεοὶ θέλωσιν (cf. §. 2.) ex more oratorum dicta sunt deos tamquam judiciorum praesides, qui judicum regant animos, invocantium. Aeschin. de f. leg. §. 180. Dinarch. in Aristog. §. 3. Aesch. in Ctes. §. 57. Dem. de cor. §. 249. 267. in Timocr. §. 7. Lycurg. §. 2.

§. 21. ἐγὼ μὲν γε κτλ. Μὲν γε particulas codici N obtemperans exhibui: quae quoties a librariis in μὲν γὰρ mutatae sint vix dici potest. Reperiuntur etiam V. §. 14. Cf. Buttman. ad Dem. Mid. p. 46. Schaefer. Appar. I. p. 784. Hartung. de partt. I.

p. 391. *Dobr. Adverss. I. 2, p. 398. II. p. 241. Jacobitz. ad Lucian. Catapl. p. 34. Stallbaum. ad Plat. Symp. p. 180 D. Cratyl. p. 423 A.* — τῷ τεθνεῶτι . . καὶ τῷ ἡδικομημένῳ τὸν ἀτιδιον χρόνον. Ἠδικομηένος τὸν ἀτιδιον χρόνον dicitur is, qui veneno interemtus est, quippe cui illata sit injuria, quae nunquam poterit sarciri. Credo autem fore quibus in τῷ τεθνεῶτι et τῷ ἡδικομημένῳ male videatur iterari articulus, quum ad eandem personam respiciat utrumque participium. (V. Benseler ad *Isocr. Areop. p. 290. sq.*) Sed cavendum est ne temere abjudicemus ab Antiphonte idioma quod vel maxime decere crediderim oratorem grandiusque dicendi genus. Cf. *Dem. de f. leg. §. 160. ἀλλὰ Φίλιππος ἐστὶν ὁ τῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶν καὶ ὁ πολλὰ ὑπισχνούμενος τοῖς Ἀθηναίοις. in Aristocr. §. 132. τοῦ Θρασύκου καὶ τοῦ βαρβάρου. de f. leg. §. 311. τὴν δόξαν καὶ τὴν δικαίαν ψῆφον ὑπὲρ τῆς πατρίδος θέσθαι, atque simil. Lyeurg. §. 128. Dinarch. in Aristog. §. 20. — Dem. de f. leg. §. 87. τὸν αἴτιον καὶ τὸν παρασκευάσαντα τὴν ἔξουσιαν ταύτην ἐκέλευ. ib. §. 280. τοῦ Θρασυβούλου τοῦ δημοτικοῦ καὶ τοῦ ἀπὸ Φυλῆς καταγαγόντος τὸν δῆμον.* Atque quodammodo huc pertinet articuli iteratio quae deprehenditur Antiph. V. §. 63. τῆς χρείας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Ἀνκίνου. *Dem. in Mid. §. 124. τὰς τῆς ἰσηγορίας καὶ τὰς τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν μετουσίαις ἀφαιρεῖσθαι. — ἀθέως καὶ ἀκλεῶς πρὸ τῆς εἰμαρμένης . . τὸν βίον ἐκλιπῶν. Cf. §. 23. τῆς ἐκεῖνον διαχρησαμένης ἀβούλως τε καὶ ἀθέως. II. β. §. 13. ἀδίκως καὶ ἀθέως διαφθαρέντα με ὑπ' αὐτῶν. Sophocl. Electr. 1162. Wund. ὦ σῶμ' αἰλίμως καὶ ἀθέως ἐφθαρμένον. Phrynich. Appar. Soph. ἀθέως διέφθαρται. ἀντὶ τοῦ δεινῶς καὶ ἀπαραιτήτως. Σοφοκλῆς (Oed. Tyr. 254.) τῆςδε γῆς ὡδ' ἀθέως ἐφθαρμένης. οἶον μηδενὸς θεοῦ ἐπικουρίας παρουσίας. Vox εἰμαρμένη autem ut μοῖρα de morte naturali solet poni. Thom. Mag. p. 299. Ritsch. πρὸ μοῖρας θανῶν ὁ βίαιως ἀποθανῶν, πρὸ ὥρας δὲ ὁ ἐν νεότητι. Adde Ammon. de diff. p. 120. Valck. Dem. de cor. §. 205. τὸν τῆς εἰμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον περιμένει. Plat. Legg. IX. p. 873. ὅς ἂν ἑαυτὸν κτελεῖν τὴν τῆς εἰμαρμένης βία ἀποσερῶν μοῖραν. Isocr. Busir. §. 8. Aegin. §. 29. Sopatr. schol. in Hermog. ed. Walz. V. p. 22.*

§. 22. δεήσεται ἀθέμιτα καὶ ἀνόσια. Ἀθέμιτα cum codicibus dedi etsi infra IV. γ. §. 6. altera forma ἀθέμισα utitur orator: ἀθέμιτος enim uno consensu agnoscunt lexicographi ve-

teres, qui alteram quoque praebent. Pollux I, 21. 22. Suid. p. 135. ed Bernhardy. Etymol. M. p. 22. 23. Maxim. Planud. in Bachmann. Anecd. II. p. 88. Zonar. p. 61. Tittm. atque diserte testatur Suidas ἀθέμιτον — διαφορεῖται i. e. dicitur et ἀθέμιτον et ἀθέμιζον: ἀθέμιτα porro est in var. script. Herodot. 7, 33. 8, 143. Xenoph. Memor. 1, 1, 9. (vid. Valck. ad Her. 7, 33. Schneider. ad Xen. 1. 1.) legimusque in Bekkeri Anecd. I. p. 353. ἀθέμιτοι μοῦσαι εἶπεν Ἀγάθων ἐν Ἀλκμαίωνι. Εὐχὰς ἀθεμίτους reperimus in Plutarch. Aemil. P. 19. ἐκείνοις δὲ καὶ σάλπιγγος ἀκούειν ἀθέμιτον Plutarch. Conv. Sept. Sapient. 6. Verba καὶ ἀνόσια ex Oxoniensi codice jure mihi videor suscepisse: quae jungit alteri nomini noster IV. γ. §. 6. ἀθέμιζα καὶ ἀνόσια δρῶν. Cf. Bekk. Anecd. I. p. 353. ἀθέμιζα καὶ ἀνόσια δρῶν Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς. — δεόμενος ὑμῶν ἃ αὐτὴ ἑαυτὴν οὐκ ἔπεισε μὴ κακοτεχνῆσαι. Reiskius qui πείθεσθαι ante ἃ αὐτὴ inseruit ita interpretatus est hunc locum: *rogans vos ut velitis (aut sibi aut matri suae) credere agenti verum esse, quamquam ne ipsa quidem credit, scilicet in hac re nulla mala fraude esse usam.* Addit idem vir doctus: „Possunt verba ἃ αὐτὴ κτλ. etiam sic accipi: *quam rem sc. τὸ κακοτεχνῆσαι, abstinentiam a mala fraude, ipsa non potuit sibi imperare et a se impetrare.*“ De Dobrei sententia in annotatione critica exposui. Fuit qui suspicaretur nihil deesse, sed verba μὴ κακοτεχνῆσαι e verbis δεόμενος et ἔπεισε suspensa et ad veneficam et ad judices spectare: proprie enim ad mulierem, quae mala fraude maritum interemit, respicere, sed poni simul de iudicibus parum juste, ut contendit matris patronus, ream morte affecturis. Quod zēgmatis genus non alienum esse dixerim a graeco sermone. — ὃ καὶ ἐποιήσατε. Non mutavi veterem scripturam: imperativus certe (ποιήσατε) non arridet, quo recepto tantum non eadem quae praecedit iterabitur sententia. In explicando aoristo ἐποιήσατε inter se dissentiunt interpretes. Hauptmannus ad antecedentem pellicis condemnationem respici putat: Lehner ἐποιήσατε idem esse vult quod ποιεῖν εἰώθατε. Neutrius ego sententiae accedo: aoristum potius de re adhibitum esse censeo, quae quamquam nondum perfecta est, tamen non posse non evenire creditur: ita ut animi fiduciam hac voce declarasse statuam oratorem. Kühner. gr. II. p. 78.

§. 23. ζώσης. Inficetum atque supervacaneum hoc voca-

bulum visum est Reiskio ut antitheton illud μητρὸς ζώσης — πατρὸς τεθνεῶτος insulsum atque frigidum. Sed vim atque gravitatem subesse voci ζώσης docent sequentia τῆς ἐκεῖνον διαχρησαμένης, i. e. quae vivit postquam mala fraude interemit maritum. Quod vidit Lehner. — ἀβούλωσ injuriā sollicitatur: est idem quod δυσβούλωσ. Cf. Sophocl. Trach. 140. schol. Br.

§. 24. καὶ ἐγὼ μὲν ἐπεξέρχομαι λέγων, ἵνα δῶ δίκην . . οὗτος δὲ τάναντία ὅπως . . μὴ δῶ δίκην. In altero membro ἵνα in altero ὅπως posuit: cui variandi studio pedestris orationis scriptores saepissime indulgent. Cf. Thucyd. 1, 37. οὐχ ἵνα μὴ ξυναδικῶσιν ἑτέροις — ἀλλ' ὅπως καταμόνας ἀδικῶσι. 4, 86. 6, 22. 87. Xenoph. Hell. 5, 3, 14. Andoc. in Alcib. §. 40. de pace §. 14. quem locum injuria tentat Bekkerus, Isocr. Nicocl. §. 2. Phil. §. 152. Aeschin. in Ctes. §. 169. Lycurg. §. 119. Dem. adv. Boeot. de dote §. 43. adv. Nicostr. §. 13. qui locus immerito offendit Reiskium atque Schaeferum, Plat. Legg. VI. p. 761. injt. 763. fin. Aristot. Rhet. 1, 1. 2, 2. 23. Rhet. ad Alex. 31. Polit. 7, 14. Diod. Sic. 19, 1. — Post ταύτη Reiskius γὰρ inseri voluit quod ne ferri quidem potest: ταύτη i. q. hanc ob causam.

§. 25. δικαιότερον καὶ ὀσιώτερον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων γίνοιτο ὑμῖν. Sententia haec est: ita enim facietis, opinor, quod justius atque sanctius est apud deos et homines. Thucyd. 1, 71. δρᾶν οὐδὲν ἄδικον οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων. — Ἄν particulam huic loco non debebat obtrudere Dobreis Adverss. p. 167., quae abest ab optativo infra quoque III. β. §. 6. IV. δ. §. 3. V. §. 64. Nudo enim optativo designari opinionem, minime illam quidem e conditione aptam, negari nequit: cf. Reisig. de ἄν part. p. 123. Hermann. de part. ἄν p. 160. Schömann. ad Isae. p. 410. Stallbaum ad Plat. Lys. p. 214. D. Qui modus sine ἄν particula etiam post protasin, cui conditionis notio inest, illatus a graeco sermone non est alienus. Quid enim est quod impediatur ne particula illa absit, sententiarum nexu atque cohaerentia omnem sermonis et obscuritatem et ambiguitatem tollente? Proficiscitur enim in ejusmodi enuntiatis ἄν particula ab illo perspiciutatis atque evidentiae amore, quo mirum quantum Graeci delectantur. Quod studium etsi plerumque peperit hanc particulam, tamen nonnunquam factum est ut legentis vel audientis menti in apodosi non subveniret

veniret sermonis luxuria. Itaque errare videtur Matthiaens gr. p. 1167. ed. 3. qui sumit „dafs nach bedingten Sätzen mit *εἰ* als blofser Bedingungsartikel sich wohl schwerlich im Nachsatz der Optativ ohne *ἂν* findet“ atque Bernhardyus Synt. p. 412. nimis angustis illum usum circumscribere finibus: Aber jede sonstige Auslassung der Partikel bei allem, was unter Bedingungen möglich ist, leidet eine Beschränkung auf die Epiker der älteren — und der späteren Zeit, theilweise auch auf die Tragiker —, dagegen ist sie von den Gewährsmännern des ächten Atticismus den Komikern und klassischen Prosaikern gänzlich auszuschliessen.“ Tu confer Antiph. II. β. §. 4. *εἰ γὰρ — φανεῖται, — καθαρὸς δοκίην εἶναι.* IV. δ. §. 3. *ἀνόσια γὰρ ὁ διωκόμενος πάθοι, εἰ — φονεὺς ἔσαι.* Lys. de bon. Aristoph. §. 35. *ὥς εἰ οἴονται. πολλὰ γενέσθαι Νικοφῆμω, ὁμολογήσειαν τὰ Κόνωνος εἶναι πλείονα ἢ δεκαπλάσια.* Isocr. de perm. §. 79. *εἰ δὲ τοῖς λόγοις πείθοισθε τοῖς ἑμοῖς, ὅλην τὴν Ἑλλάδα καλῶς διοικοῦτε.* Isae. de Hagn. h. §. 38. Dinarch. in Dem. §. 91. Demosth. prooem. 34. p. 620. Bekk.

§. 26. *ἐκ τῆς γῆς τῆσδε ἰ. e. ex Attica.* Cf. V. §. 13. *τῆσδε τῆς πόλεως.* At ib. *εἰς τὴν γῆν ταύτην.* §. 14. VI. §. 2. et 42. *ἐν τῇ γῆ ταύτῃ.* VI. §. 7. *ἐκ τῆς γῆς ταύτης.* Falso enim de hoc genere praecipit Boeckh. Not. crit. ad Pind. p. 381. et qui eum sequutus est Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 468. E. Protag. p. 309. B. „Athenienses, inquit, ubi Athenis sunt, urbem suam dicunt *τῆνδε τὴν πόλιν*: ubi vero *ταύτην τὴν πόλιν* nominant, significatur urbs certa modo obiter memorata et ab aliis distinguenda aut opposita alii, quae si memorabitur dicetur *ἐκεῖνη.*“ Tu compares velim Andoc. de red. §. 3. 4. 10. 12. 16. Lys. pro Call. §. 2. 3. Isocr. de pac. §. 49. 136. Din. in Aristog. §. 25. Aeschin. in Ctes. §. 17. — *πῶς οὖν ταύτην ἔλεεῖν ἄξιόν ἐστι ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν.* Repentina quae in his verbis deprehenditur subjecti mutatio, communis est scriptorum graecorum neque in oratorum reliquiis infrequens: cf. Isae. de Nicostr. h. §. 3. Lycurg. §. 25. Dem. in Neaer. §. 118. Multa hoc genus dabunt Schaefer. Appar. V. p. 49. Foertsch. Obs. critt. in Lys. oratt. p. 47. sq. Schoem. ad Isae. p. 270. Ad sententiam quam orator expressit conferas velim Dem. in Mid. §. 100. Lycurg. §. 141.

§. 27. *οὕτω δέ τοι καὶ ἔλεεῖν κτλ.* Haec cum prae-

gressis non apte cohaerere cujusvis est perspicere. Suspicio ante οὕτω nonnulla excidisse, opposita ea quidem verbis οὕτω — καὶ ἔλεεῖν κτλ., sicut in sequentibus opponuntur illa καὶ ὥσπερ — ἀπώλεσεν his οὕτω καὶ — τῆς δικαιοσύνης ἂν τύχοι τιμωρίας. — οὐτε θεοὺς οὐδ' ἥρωας οὐτ' ἀνθρώπους αἰσχυνθεῖσα οὐδὲ δέισασα. Participium αἰσχυνθεῖσα jure mihi videor assumisise e codice Oxoniensi: cf. Isocr. Trapez. §. 14. οὐκ ἤσχύνετ' οὐδ' ἔδεδόκει. adv. Euthyn. §. 8. οὐς ἂν μήτ' αἰσχύνονται μήτε δεδίωσι. Lys. in Diog. §. 13. καὶ εἰ μηδένα ἀνθρώπων ἤσχύνου, τοὺς θεοὺς ἐχρῆν σε, φησί, δεδιέναι. §. 17. οὐτε τοὺς θεοὺς φοβεῖ οὐτ' ἐμὲ — αἰσχύνει. de inval §. 10. οὐτε τὴν τύχην δέισας οὐτ' ὑμᾶς αἰσχυνθεῖς. Heroum in hac sententia cum diis conjunctio insoliti quid videtur habere: cf. Xenoph. Hell. 2, 4, 21. αἰδούμενοι καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους πάσασθε ἀμαρτάνοντες. Lesb. bonact. Protr. II. p. 657. Bekk. ἀλλὰ γὰρ οὐτε θεοὺς οὐτε ἀνθρώπους αἰδοῦνται.

§. 28. Θαυμάζω . . τῆς τόλμης τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς διανοίας τὸ διομόσασθαι κτλ. Temere hic novandi studio ignoscebat Reiskius: quem fugit locus Demosth. in Timocr. §. III. Θαυμάζω — τῆς ἀναιδείας αὐτοῦ τὸ — τὸν ἕλεον τοῦτον ἐπὶ τῷ πλήθει τῷ ἡμετέρῳ μὴ ποιήσασθαι, ab ipso Reiskio recte explicatus: in vel ex ejus audacia hoc maxime miror etc. Nec διανοίας in ἀνοίας mutandum: cf. Lys. adv. Sim. §. 44. Θαυμάζω δὲ μάλιστα τούτου τῆς διανοίας κτλ. Hoc dicit orator: nequeo satis mirari audaciam atque mentem fratris jurejurando interposito contendentis etc. De re confer §. 8. — οὐ γὰρ δήπου μαρτύρων γ' ἐναντιον κτλ. Satis trita ab Antiphonte sententia: cf. II. γ. §. 8. V. §. 43. VI. §. 18. — τοὺς θανάτους . . μηχανῶνται. Pluralis τοὺς θανάτους ad complures homines atque ad varia mortis genera pertinet. Neque enim Stallbaumii amplector sententiam ad Plat. Crit. p. 46. C. annotantis solere hujusmodi nomina quando de violentia et crudelitate cogitetur in numero plurali poni. Conf. Plat. Legg. IX. p. 870. τοὺς οὖν τούτων μηνυτὰς ἀναιροῦσι θανάτοις. Isocr. Archid. §. 89. ὑπὲρ τούτων — καὶ φυγὰς καὶ θανάτους οἴομαι προσήκειν ἡμῖν ὑπομένειν. in Lochit. §. 8. εἰς τοῦτ' ἤδη τινὲς ὄργῆς προήχθησαν ὥς εἰς τραύματα καὶ θανάτους — ἐλθεῖν. Nicocl. §. 32. ὡςε μήτε φυγὰς μήτε θανάτους — ἐπὶ τῆς ἐμῆς γεγενῆσθαι βασιλείας. — Quae paulo post infertur abundantia μάλιστα . .

λαθραιότατα illustratur a Matth. gr. §. 461. f. Abundanter haec quoque posita sunt καὶ ὡς ἄνθρωπον μηδένα εἰδέναι. Vim autem quae particulae ὡς inest infinitivo junctae probe perspexit Sauppius ad Lycurg. p. 94. Quam illustrabunt etiam haec exempla in quibus pleniore dicendi genere usi sunt: Xenoph. Hell. 6, 1, 4. φρόνιμος μὲν οὕτω στρατηγός ἐστιν ὡς οὐ μάλα — ἐφραμαρτάνειν. Ages. 2, 7. ὤπλισέ τε οὕτως ὡς ἅπαντα μὲν χαλκὸν — φάλεισθαι. Plat. Legg. VII. p. 814. οὕτως αἰσχροῦς τὰς γυναῖκας εἶναι τεθραμμένας ὡς μηδ' — ἐθέλειν κτλ. Ὡς apud nostrum exstat etiam V. §. 63. οὐ σφόδρα ἐχρώμην ἐγὼ Λυκίῳ φίλῳ ὡς πάντα ποιῆσαι ἂν τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα.

§. 29. πρὶν γ' ἦδη . . ὥσι. De πρὶν particula sine ἂν posita sat habeo commemorare Stallbaum. ad Plat. Phaed. p. 62. C. Rost. gr. p. 646. ed. 4. Kühner gr. II. p. 547. sq. — ἐὰν φθά-
νωσι . . πρὶν ἀποθανεῖν κτλ. Rem ab oratore commemora-
tam confirmant ea quae leguntur ap. Lys. in Agor. §. 4. 41. 42.
92. 94. nost. §. 1. Hinc ortus est locus communis quem tech-
nici vocant τὸν τῆς ἐντολῆς τόπον. Vid. Longin. frgm. VIII. p. 121.
ed. Egger. Paris. 1837. Verbum φθάνειν sequente πρὶν cum in-
finitivo construit Thucyd. 4, 67. 7, 36. Aristot. Polit. 5, 2. al.
— In verbis τιμωρῆσαι σφίσιν αὐτοῖς offendit Bekkerus
αὐτοῖς tamquam otiosum ejiciens: qui usitatum loquendi genus
exterminavit. Falso enim statuunt ibi tantum pronominis αὐ-
τὸς casibus obliquis cum pronomibus personalibus conjuncti
locum esse ubi propter gravitatem atque efficaciam suam prono-
men urgeri debeat. Cf. nost. V. §. 4. ἐγὼ — ἀτήσομαι ἑμᾶς
οὐχ ἄπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἀγωνιζομένων ἀκροῦσθαι σφῶν αὐτῶν ἀ-
τουῦνται, ubi v. ἀκροῦσθαι potius pronuntiatione acuendum est
quam pronomem, et quae congesserunt Krüger. ad Dionys. Histo-
riogr. p. 340. Schömann. ad Isae. p. 185. sq. Similiterque pro-
nominibus possessivis alterum addunt: cf. §. 30. καὶ οἰκέτας τοῦς
σφετέρους αὐτῶν ἐπικαλοῦντες μάρτυρας. V. §. 77. Isocr. Nicocl.
§. 57. Panath. §. 12. Aeschin. in Ctes. §. 9. Lycurg. §. 141.
Quamquam aliter statuit Schiller ad Sluiter. Lectt. Andoc. p. 108.

§. 30. παιδὶ ὄντι. Cf. infr. νέῳ ἔτι ὄντι. Si nomen παῖς
urgendum est, filius nondum compleverat decimum quartum aeta-
tis annum eo tempore quo pater exstinctus est. Quamquam de
aetate puerili alii aliter statuunt: cf. Poll. 2, 4. Ammon. de
diff. p. 35. Valck. Tzetzes ad Hesiod. Opp. p. 143. Scut. p. 212.

ed. Basil. Puer autem non poterat litem intendere: quod jus ad eum pertinebat, qui in curialium album esset inscriptus atque pleno perfectoque civitatis jure frueretur. Schömann. de comitt. p. 76. M. et Sch. Att. Proc. p. 555. 562. Heffter. Ath. Gerichtsverfassung p. 75. Itaque accusator quatuor vel quinque annis post patris caedem novercae hanc actionem intendisse credendus est.

§. 31. Ἐμοὶ μὲν οὖν διήγεται καὶ βεβοήθηται κτλ. De perfecto διήγεται passivam significationem assumente vid. Buttman. gr. ampl. II. p. 51. n. 7. Similibus orationum clausulis utuntur Aeschin. in Ctes. §. 260. Din. in Dem. §. 113. Lycurg. §. 149. Vid. Wurm. ad Din. p. 166. — ἐν ὑμῶν δ' ἐστὶ. Etiam ante infinitivum nihil causae esse videtur, cur ἐστὶ scribatur: neque enim ex uno verbo ἐστὶ pendet infinitivus sed ex universa sententia ἐν ὑμῶν ἐστὶ, neque verbum potius quam pronomen ipsa pronuntiatione adjuvandum est. Cf. Lycurg. §. 52. Baît. et Saupp. τοῖς θεοῖς τοῖς κάτω μέλειν οἱ ἠδίκηνται. Pronomen relativum cave referas ad inferos: supple potius ad relativum τούτων pronomen: *credo etiam diis inferis curae esse eos qui laesi sunt.* De re adi Platon. Legg. IX. p. 880. E. de rep. X. p. 615. A. sq.

II.

IN TETRALOGIAM PRIMAM.

Antiphontis tetralogiae tres, quae hodie exstant, quaternas continent orationes, quarum binae actori, binae reo tribuuntur. Etenim Athenis in caedis actionibus atque in aliis, ut videtur, judiciis — vid. Aristot. Rhet. ad Alex. 19. p. 1432 extr. Bekk. — et actori et reo bis perorandi potestas solebat dari: de quo more adi nostrum V. §. 13. VI. §. 14. M. et Sch. Att. Proc. p. 711. Heffter. Ath. Gerichtsvf. p. 324. Platner Proc. u. Klag. I. p. 187. Hermann. gr. Staatsalt. §. 142, 2. Ipsum tetralogiarum nomen nemo eorum, qui verba ex his orationibus excerpta lexicis suis inseruerunt, commemorat: in τῶν φρονικῶν numero eas reponit Ammonius (de diff. v. ἐνθύμημα) quo nomine universae Antiphontis orationes, solent designari: cf. Hermogen. de f. or. in Walz. Rhett. gr. III. p. 385. sp. Johann. Sicul. in Walz. Rh. gr. VI. p. 500. Multi deuterologiarum nomen his oratiunculis

videntur indidisse: quod colligo e verbis schol. Aphthon. in Walz. Rhett. gr. II. 33. δευτερολογίας δὲ τρόπους τέσσαρας εἶναι φασιν, εἷς μὲν ὅτε τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ πράγματος μένοντος δύο γίνονται λόγοι, ὥςτε κατηγορήσαντος τοῦ διώκοντος καὶ ἀπολογησαμένου τοῦ φεύγοντος αὐθις κατηγορῆσαι τὸν διώκοντα [καὶ] ἀνατρέποντα τὴν ἀπολογίαν καὶ τὸν φεύγοντα πάλιν ἀπολογῆσασθαι πρὸς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, ὡς εἶχον οἱ τοῦ Ἀντιφῶντος δευτερολογίαι, et Doxopatri Homil. in Aphth. Walz. II. p. 378. ubi eadem fere leguntur. Quibus adde Prolegg. de stat. ap. Spengel. Artt. Scriptt. p. 215. εὐρίσκομεν τοὺς ῥήτορας καὶ ἀπολογίας καὶ κατηγορίας περὶ τῶν αὐτῶν ποιουμένους ὡς καὶ ὁ Ἀντιφῶν ἔχει τὴν δευτερολογίαν ὑπὲρ καὶ κατὰ καὶ πάλιν [ὑπὲρ] περὶ τῶν αὐτῶν. Ita vero Antiphontis tetralogiae comparatae sunt ut nemini possit dubium esse quin exercitationis ergo ab oratore conscriptae sint. Quae etsi largam oratoribus praebent materiam in utramque disserendi partem, tamen lineamentorum speciem prae se ferunt ipso pigmentorum colore carentium. Neque vero ingenii subtilitas atque sermonis elegantia qua excellunt hae orationum quemquam potest fugere: ut a fucata recentiorum temporum eloquentia in scholis ostentari solita quam longissime abesse Antiphontis declamationes in aperto sit. Quas quo jure statuat Spengelius Artt. Scriptt. p. 117. sq. olim τέχναις ῥητορικαῖς Antiphontis insertas fuisse, post inde resectas esse, in medio equidem relinquo.

Prima Antiphontis tetralogia ad caedis voluntariae actionem pertinet. Civis quidam noctu cum pedisequo a coena rediens caeditur cum ipso comite. Ac dominus quidem illico mortuus est, servus postquam, a mortui propinquis de domini caede interrogatus, in sicariorum numero se inimicum domini quendam agnovisse dixit, exspiravit. Hunc ipsum inimicum cognati atque affines caesi, ad quos interemti ultio pertinebat, voluntariae caedis crimine arcessunt. Ingeniose autem atque subtiliter et actor, uno servi testimonio adjutus, reum crimini obnoxium esse ostendit, et reus se culpa vacuum esse demonstrat, fisis ille quidem servorum suorum testimonio: suos enim omnes adversariis torquendos offert, qui confirmant ea qua caedes patrata sit nocte domusquam reum esse progressum.

α.

IN ARGUMENTUM.

δύο . . ἐμελέτησεν. Cf. Argum. Aristid. or. Leuctr. I. p. 610. Dind. πέντε λόγους ἐμελέτησε. Ernesti lex. techn. rhet. gr. p. 208. Ad causas fictas respicit. — τῷ Λυσίου λόγῳ τῷ πρὸς Μικλήνην γεγραμμένῳ. Vide de hac Lysiae oratione Westermann. Gesch. d. gr. Bereds. p. 285. 24. Hoelscher. de vit. et scriptt. Lys. p. 184. In simili causa hanc orationem versatam esse puto: atque de convivio agi in ea patet ex Athenaeo VIII. p. 365. b: etsi non nego de argumenti quoque expositione atque universa orationis indole intelligi posse quae prooemiographus affert: ut Spengelio Artt. Scriptt. p. 118. hoc demus Lysiam imitatum esse Antiphontem. — συγκεκομμένος i. q. verberibus commulcatus: verbum per se spectatum non designat necatum esse hominem. — συγγενής τις κτλ. Jus enim persequendi caedis auctorem solis τοῖς ἔγγυτάτω γένους erat concessum: cf. nostr. IV. δ. §. 11. V. §. 48. 59. Dem. adv. Macart. §. 57. sq. adv. Euerg. et Mnes. §. 70. sq. M. et Sch. Att. Proc. p. 164. Heffter. Ath. Ger. p. 142. — Quod dicit πεποιηκότος τὸν φόνον ubi exspectes ποιησαμένου (cf. prooem. ad γ. IV. α. et VI.) utitur loquendi genere non recentiori tantum graecitati assignando: vid. nostr. V. §. 10. Thucyd. 8, 76. Xenoph. Hell. 2, 2, 6. 3, 2, 27. Blum. ad Lycurg. p. 55. Wurm. ad Din. p. 96. Bernhardy. Synt. p. 344. — ἐκ μόνου τοῦ προσωποῦ συνιζάμενος i. e. in qua conjectura (s. statu conjecturali imperfecto) argumenta a sola (inimici) persona repetuntur, non e rei natura sumuntur. — ἐν μὲν τοῖς προοιμίοις κατάσασιν ὁ λόγος οὐκ ἔχει. Cf. Schol. Hermog. ap. Spengel. Artt. Scriptt. p. 160. κατάσασις δὲ ἐστὶ λόγος πρὸς τὸ τῶν πραγμάτων συμφέρον καθιστῶν τὴν διήγησιν καὶ τὰ ἀντιπίπτοντα προαναφαιρῶν ἐκ τῆς τῶν ἀκουόντων ἐννοίας κτλ. Syrian. in Hermog. ib. p. 36. Κόραξ ὁ τεχνολόγος τῷ τῆς καταστάσεως ὀνόματι κέχρηται, προοίμια τοῦ λόγου τὴν κατάστασιν καλῶν. — τῶν ἀγῶνων. Ἀγῶνες eam orationis partem designant quae ad confirmationem atque refutationem pertinet. Ernesti. lex. techn. p. 4. — πρώτη ἐχρήσατο ἀναιρέσει αἰτιῶν δι' ὧν ἀπέδειξεν κτλ. Respicit ad §. 4: ibi enim demonstrat orator omnes quas quis de caedis auctore possit concipere suspiciones alienas esse ab hac

causa. Pro δι' ὧν aut δι' ἧς aut cum codd. ZM διὸ, posita post αἰτιῶν majore distinctionis nota, scribendum esse in annot. crit. jure mihi videor suspicatus esse. — καὶ λοιπὸν ἐμβάλλει εἰς τὴν βούλησιν. Hoc dicere credo prooemiographum: urgere oratorem in sequentibus illud, sponte atque dolo malo egisse reum. Quod facit §. 5 — 8.

IN ORATIONEM.

§. 1. Ὅποσα μὲν κτλ. Antiphontis tetralogias a quarto paeone, quo oratio finienda auctore Aristotele, quasi de compacto initium ducere notat Spengel. Artt. Scriptt. p. 97: cf. II. δ. ἴδου ἐγώ. III. α. τὰ μὲν ὁμολογούμενα. δ. ὅτι μὲν αὐτή. IV. δ. ὁ μὲν αἰφῆρ. — οἱ ἱκανῶς μὲν πεφυκότες i. q. οἱ φύσει ἱκανοὶ v. οἱ εὖ πεφυκότες. — ἐν δὲ τούτῳ τῆς ἡλικίας καθεστῶτες. Rarus est in ejusmodi formulis articuli usus: cf. Lys. pro Call. §. 3. εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἀφίεται. Plutarch. Apophth. Lac. p. 102. Tauchn. εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἦκων. Alia dabit Lobeck. ad Phryn. p. 279. sq. — In sequentibus ἐν ᾧ κράτιστοι φρονεῖν αὐτῶν εἰσὶ, traiectione verborum utitur pro κράτιστοι αὐτῶν φρ. εἰσὶ, minime ea dura. Cf. n. ad I. §. 3. Ceterum adi Matth. gr. §. 460. — χαλεποὶ καὶ διαγνωσθῆναι καὶ δειχθῆναι εἰσι. Δειχθῆναι non solum *indicari* valet sed *convinci* argumentis testimoniisque in medium prolatis: cf. Dem. in Aristog. I. §. 38. εἴ τι καθ' ἡμῶν ἔχων ἀδίκημα δεικνύται ἡμᾶς μὲν ἠφεί.

§. 2. τὴν ἀσφάλειαν ὧν ἐπιβουλεύουσι σκοποῦντες. Eandem sententiam ita effert β. §. 8. τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβουλήσιν τηροῦντα. — οὐ πρότερον ἐπιχειροῦσιν. Saepius absolute ponit verbum ἐπιχειρεῖν, velut §. 7. ὅ τε φόβος — θερμότερον ἐπιχειρεῖν ἐπῆρεν: ut ἐπιχειρεῖν habeat vim verbi χειρουργεῖν Thucyd. 8, 69. nost. I. §. 20. — Conjunctivus ποιήσονται eodem jure post οὐ πρότερον ἢ ponitur quo I. §. 29. post πρὶν illatus est. — οὐ τὸν αἴτιον ἀφέντες κτλ. Ad verba confer β. §. 11. δ. §. 11. Plutarch. Pompej. 10. ἐὰν τὸν αἴτιον ἀφείσ ἀπολίση τοὺς μηδὲν ἀδικούντας.

§. 3. πάσης τῆς πόλεως μαινομένης. Inquinatur universa respublica interfactoris praesentia donec is criminis poenas det: cf. §. 10. β. §. 11. γ. §. 11. III. α. §. 2. IV. α. §. 5. β. §. 9. γ. §. 7. Plat. Legg. IX. p. 868. A. — τὸ τ' ἀσέβημα

κτλ. Bene se scire dicit, illo, qui sceleris obnoxius sit, non in iudicium vocato atque urbe scelesti hominis contaminatione inquinata, piaculum penes se futurum esse, itemque, insonte homine pro sonte a iudicibus damnato, poenas se daturum: cf. IV. α. §. 4. β. §. 7.

§. 4. Οὔτε γὰρ κακούργους κτλ. Negativam οὔτε excipiunt particulae οὐ μὴν οὐδὲ — οὐδὲ μὴν οὐδ' — οὐδὲ μὴν: cf. Stallbaum. ad Plat. Apol. p. 19. D. de rep. p. 608. B. Hartung. de partt. I. p. 194. sq. Κακούργοι h. l. sunt latrones: vid. V. §. 9. 17. M. et Sch. Att. Proc. p. 76. 229. Platner. Proc. u. Klag. II. p. 167. — Reiskio in Access. ad s. Antiph. et Hauptmanno fraudi fuerunt verba ἔχοντες. . . τὰ ἱμάτια εὐρέθησαν vocem εὐρέθησαν nimis urgentibus: quae cave ne germanice reddas: so hätte man die Räuber mit den Kleidern gefunden s. entdeckt: veritas potius: so hätte man gefunden, dafs die Räuber die Kleider mitgenommen. — ἐτοίμην καὶ κατειργασμένην τὴν ὠφέλειαν ἀφῆκεν. Ὀφέλεια i. q. κέρδος β. §. 5. intellige τὰ ἱμάτια. — οὐδ' ἐκ λοιδόριας, in Folge eines Zanks, sc. οὐδεὶς διέφθειρεν αὐτόν. — ἀωρὶ τῶν νυκτῶν. Cf. β. §. 5. δ. §. 5. Aristoph. Eccles. 741. Both. Lucian. Dem. encom. I. Intpp. Moerid. p. 23. ed. Lips. Osann. ad. Philem. frgm. p. 290. sq. Numerus pluralis νύκτες ad horas nocturnas relatus frequentissimi usus est. Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 158. —

§. 5. μείζονα ἐπίδοξον ὄντα πάσχειν. Injuria infinitivus praesentis Baiterum offendit: assumit enim ἐπίδοξος non modo aoristi atque futuri infinitivum (vid. Valck. ad Her. 4, 11. Lobeck. ad Phryn. p. 133. Bremi. ad Isocr. Archid. §. 8.) sed etiam praesentis temporis: cf. δ. §. 9. ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία μεταβάλλειν αὐτῶν ἐστ. Arist. Rhet. ad Alex. 19. p. 1433. Bekk. τὰ ἐπίδοξα λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἐναντίων. ib. 37. p. 1443. προκαταληψόμεθα αὐτῶν τὰ ἐπίδοξα λέγεσθαι. Themist. epist. 11, 34. ἐκεῖθεν ἢ ναῦς ἐπίδοξος ἦν εἰς Ἀσίαν καταίρειν.

§. 6. ἱερῶν κλοπῆς δυοῖν ταλάντοιιν γεγραμμένος. Uterque genitivus, alter ad actionem, alter ad mulctam ab accusatore irrogatam spectans, e verbo γεγραμμένος suspensus est: similiterque Demosth. adv. Nausimach. §. 20. τοσοῦτων δὲ χρημάτων ἐπιτροπῆς φεύγων. De re conf. β. §. 9. M. et Sch. Att. Proc. p. 359. Heffter. Ath. Ger. p. 152.

§. 7. τὰδε μὲν δράσας i. e. ἐπιβουλεύσας καὶ ἀποκτείνσας:

cf. §. 6. Pronomen immerito displicuit Reiskio. Nam et pluralis demonstrativi generis numerus de una re creberrime a Graecis usurpatur: cf. §. 8. III. γ. §. 10. et pass. Bremi. ad Lys. in Agorat. §. 21. ad Aeschin. in Ctes. §. 236. ad Dem. Olynth. I. (vulg. II.) §. 4. Stallbaum. ad Plat. Menex. p. 244. C.: et *τάδε* non semper ad sequentia sed ad praegressa quoque respicit. Matth. gr. §. 470. Vereor autem ne quis *μὲν* particulam abesse malit, cui in sequentibus non respondet *δέ*. Neque tamen infrequens hoc genus. Triplex vero hujus omissionis ratio videtur esse: nam aut prorsus omissum est membrum e sententiarum nexu supplendum, aut immutata orationis forma, iis ipsis, quae sequuntur, inest sententia opposita, aut denique propter enuntiata cum eo membro, in quo *μὲν* particula infertur, conjuncta illudque amplificantia, orationis principium dicentis vel scribentis animo excidit: cf. I. §. 25. *ἐγὼ μὲν οἶμαι τὸν τεθνεῶτα*. II. β. §. 5. *τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδυθῆναι οὐδὲν σημειῖόν ἐστιν*, in quibus *μὲν* voculae potestas proxime accedit ad *γὰρ* particulae vim. IV. α. §. 1. *Νενόμισται μὲν ὀρθῶς*, ubi propter sequentia, quae amplificandi studio debentur, a proposito aberrat oratio. Huc pertinet etiam VI. §. 2. Sed VI. §. 13. verbis *καθελίθει μὲν ἢ χορηγία οὕτω* orator indicat se jam ad alia transire. Cf. Bremi. ad Lys. in Eratosth. §. 5. ad Isocr. Panegy. §. 15. Stallbaum ad Plat. Phaedr. p. 242. C. Cratyl. p. 390. B. Hartung. de partt. II. p. 410. sq. Ceterum nostro loco Antiphonti obversata est haec sententia: *εἰ δὲ μή, καὶ ἀλώσεσθαι τὴν γραφὴν καὶ ἀτιμώρητος διαφθαρήσεσθαι*. Paullo post ad *ἀποφεύξεσθαι τὴν γραφὴν* intellige *ἰερῶν κλοπῆς*. — *οὔτε γὰρ . . . εἴτε καὶ κτλ.* *Οὔτε* et *εἴτε* sibi respondent: quod genus fugit Reiskium. Exemplorum satis collegit Krüger. ad Dionys. Hist. p. 269. Infra V. §. 95. infert *οὔτε γὰρ — εἰ δὲ καὶ* quod non minus recte dicitur: vid. Krüger. ib. p. 268. Hartung. de partt. I. p. 197. sq.

§. 8. *τιμωρησαμένῳ κάλλιον . . . διαφθαρήναι*. Attractionis neglectio in v. *ἀντιδράσαντα* Antiphonti familiaris est: cf. β. §. 2. III. β. §. 2. IV. γ. §. 1. δ. §. 10. Matth. gr. §. 536. n. Neque transitus ab infinitivo praesentis ad aoristum, nullo ad sententiam discrimine positum, a Graecorum consuetudine recedit: quod non mirum videbitur ei qui recogitaverit aoristi infinitivum designare actionem per se spectatam amota temporis notione. Exempla apud Antiphontem sunt β. §. 3. 4. δ. §. 5.

IV. γ. §. 2. δ. §. 4. V. §. 36. 91. Isae. de Philoct. h. §. 16. Dem. Olynth. I. §. 2. II. §. 27. de Cherson. §. 18. in Mid. §. 102. 187. Lycurg. §. 13. Eurip. Androm. 164. 522. 608. Quamquam interdum ubi res uno ictu peragenda consociatur cum re durante tenoremque servante vel iteranda neque ad unum temporis momentum relata, ad illam aoristus ad hanc praesens refertur tempus: velut ap. nostr. IV. δ. §. 3. ἠνάγκασε τόν τε ἀμυνομένον ἀντιτύπτειν τόν τε πληγέντα ἐπὶ τὸν ἰατρὸν ἐλθεῖν. V. §. 37. ἐν μὲν γὰρ τῷ ἐπισχεῖν ἔσι καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ποιῆσαι ἃ οὗτοι κελεύουσιν· ἐν δὲ τῷ παραχρῆμα οὐκ ἔσω ἀρχὴν ὀρθῶς βουλευέσθαι. VI. §. 38. χρόνον ἀπέδειξεν ὅτι οὐκ ἐγχωροῖη ἀπογράψασθαι καὶ τὰς κλήσεις καλεῖσθαι ὅσας ἴδει. Lys. in Agor. §. 16. Lycurg. §. 20. 25. 46.

§. 9. Τὰ μὲν βιασάμενα ταῦτά ἐστιν ἀσεβῆσαι αὐτόν. Verba trajecta sunt: vid. n. ad I. §. 3. Ἄσεβῆσαι dicit, quia is, qui caede sese contaminat, piaculum committit atque ipsas deorum religiones polluit. Heffter. Ath. Ger. p. 133. — ἔφη γυνῶναι . . αὐτούς. Pronomen reflexivum ad servum et dominum spectat: cf. n. ad γ. §. 2.: vulgata αὐτούς qui defendi possit equidem non video: dicit *se et herum hunc unum agnovisse*. Palmerius in Exercitat. p. 674. pro αὐτούς proposuit αὐτόν, quod in annotatione critica supersedi afferre, locumque nostrum ita interpretatus est: *id solum eum hoc novisse eorum qui aderant*.

§. 10. ἀνεξέλεγκτοι ἂν εἴησαν εἰ μήθ' . . ἐξελέγχονται. De hac enuntiatorum conditionalium forma, quae exstat infra quoque III. γ. §. 9. V. §. 16. vid. Stallbaum. ad Plat. Apol. p. 25. B. Bernhardy. Synt. p. 386. Kühner gr. II. p. 548. Sententiam iterat γ. §. 9. εἰ μήτε ἐκ τῶν εἰκότων μήτε ἐκ τῶν μαρτυρουμένων οὗτος νῦν ἐλέγχεται, οὐκ ἔσω ἔτι τῶν διωκομένων ἔλεγχος οὐδεὶς. — ἀσύμφορόν θ' κτλ. Cf. §. 3. Quod pro συγκαταπιμπλάναι Dobreo in mentem venit συναναπιμπλάναι, sine causa veterem scripturam sollicitavit. Plat. de rep. VI. p. 496. D. ὀρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας. Ruhnken. ad Timae. gloss. p. 31. — ἐκ γὰρ τούτων αἱ τ' ἀφορίαι γίγνονται κτλ. Τούτων utrum neutrius an masculini generis sit ambigi potest: neutrum ego praetulerim. De re vide β. §. 11. Plutarch. de ser. num. vind. 12. Symmach. ep. 10, 54. Hermogenes Progyrn. in Walz. Rhett. gr. I. p. 32. in locis communibus haec habet δέος μὲν μὴ ἐπιλλπωσιν οἱ καρποὶ, δέος δὲ μὴ τῶν πολεμίων

ἡττηθῶμεν, et Theo Progymn. in Walz. Rh. gr. I. p. 225. ὅτι διὰ τὰς τοιαύτας ἀμαρτίας ἐπιγίνεται ταῖς πόλεσι καὶ θεῶν μηνύματα λοιμοὶ καὶ λιμοί, στρατοπέδων ὄλεθροι καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

β.

IN ARGUMENTUM.

ἀποδῦσαι τὰ ἱμάτια μὴ φθάσαι. Φθάνειν cum infinitivo copulatum etsi rarius reperitur, apud optimos auctores exstat. Aristoph. Nubb. 1384. Both. Thucyd. 1, 33. 3, 82. Plutarch. Artax. 5.

IN ORATIONEM.

§. 1. ὁπόταν μὲν ὑπὸ χειμῶνος πονῶσιν .. ὅταν δὲ .. ἐὰν δέ κτλ. Ita optimi quique scriptores variant orationem. Cf. Lys. in Epicr. §. 5. οὐχ ὅταν τοὺς μὴ δυναμένους λέγειν κολλάζητε — ἀλλ' ὁπόταν παρὰ τῶν δυναμένων δίκην λαμβάνητε. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 3. Dem. in Aristog. I. §. 75. Plat. Legg. V. p. 727. VI. p. 767. X. p. 904. Ceterum confer Thucyd. 2, 101. ὑπὸ χειμῶνος ἰταλαιπώρει. 6, 104. τὰς ναῦς ὅσαι ἐπόνησαν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος. Ad verbum παύονται e praegresso πονῶσω cogitatione refer πονοῦντες: vid. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 117. sq.

§. 2. ἄνθρωπος non mutavi etsi de uno eoque certo agitur homine, atque similiter intactum reliqui V. §. 66. ὅτω τρόπῳ ἀφανῆς ἔσιν — ἀνήρ: ubi e gravissimorum virorum sententia debam edere ἄνθρωπος, ἀνήρ: conf. Matth. gr. §. 264. n. s. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 314. E. excurs. ad Phaedr. p. 267. A. p. 196. Jacobitz. ad Lucian. Pisc. p. 163. Equidem facere non possum quin cum F. A. Wolfio Liter. Analekt. II. p. 458. articulum ejusmodi locis a viris doctis intrusum repudiem. In qua sententia Krügerum quoque ad Dionys. Hist. p. 110. et Bremium ann. cr. ad Aeschin. in Ctes. §. 125. ed. Goth. esse video. Neque dubitari potest quin articuli in hoc genere absentia nostrates immerito offendat talia frequentantes Kläger, Beklagter, Endesunterschriebener, Bürgermeister und Rath, de certis, opinor, hominibus posita. — οὐκ ἀρκοῦν μοί ἔσιν .. παρέχοντα. Cf. α. §. 8. — αὐτὸς καταδοχθεὶς φρονεὺς εἶναι. Vid. §. 3. ὑφ' ἡμῶν καταδοκοῦμαι. γ. §. 7. καταδοκεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν. Schweigh. ad Herod. 9, 99.

§. 3. ἐμὲ ὡς δεινὸν — *Quid sit δεινὸν docet oppositum ἡλιθιον et uberius explicatur α. §. 1. — εἰ γὰρ νῦν κτλ. Γάρ, Reiskio auctore, prodit aliquid in ratiocinio deesse in hanc ferme sententiam αὐτοὶ πάντων ὄντες ἡλιθιώτατοι, τοῦτο φάσκοντες οὗ πᾶν τούτου εἰκὸς ἦν μᾶλλον εἶναι. Fallitur vir doctus: respicit enim orator ad sententiam proxime praegressam, ut, si quid tacita sit supplendum cogitatione, haec legentis animo obversetur oporteat sententia καὶ μὴν ἡλιθιος ἂν ἦν. — εἰκότερον ἦν τὸν εἰδόμενα . . διακωλύειν μᾶλλον. Verbis τὸν εἰδόμενα se ipsum designat. Comparativi εἰκότερον formam quae iteratur §. 8. δ. §. 4. IV. γ. §. 2. tangit Lobeck Paralip. gr. gr. I. p. 48. — τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν εἰς ἐμὲ οὔσαν. Participium, quod virorum doctorum incurrit reprehensionem, nihil habet offensio- nis: cf. infra τήνδε τὴν ὑποψίαν εἰς ἐμὲ οὔσαν. §. 6. ἡ ὑποψία εἰς ἐμὲ οὔσα. Din. in Philocl. §. 4. ὑπὲρ τῆς ἀτίας τῆς εἰς αὐ- τὸν γεγενημένης. Quamquam abesse poterat participium, velut Thucyd. 4, 27. Κλέων δὲ γνοὺς αὐτῶν τὴν εἰς αὐτὸν ὑποψίαν. 6, 61. πανταχόθεν τε περιεζήκει ὑποψία εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην. — εἰς ἐκουσίους . . ὑποψίας ἐμπροσθεῖν i. q. ἐκουσίως εἰς ὑποψίας ἐμπροσθεῖν. Cf. Sophocl. Philoct. 1290. ὅσοι δ' ἐκουσίως ἐγκεινται βλάβαις. III. β. §. 3. εἰς ἀκουσίους ἀτίας ἦλθεν. coll. γ. §. 1. Thucyd. 3, 82. εἰς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν. Paullo post ora- tor posuit ἀπαλλύμην ubi ἀπαλλύμην ἂν exspectaveris: sed cave de particula inserenda cogites. Similiter §. 9. adhibuit ἐξεροῦ- μην de re quae eventu caruit. Hartung. de partt. II. p. 240. sq. — λαθῶν τε σαφῶς ἦδειν τήνδε τὴν ὑποψίαν εἰς ἐμὲ οὔσαν i. e. εἰ ἔλαθον ἢ ὑποψία εἰς ἐμὲ (ἂν) ἦν ὡς σαφῶς ἦδειν. Eandem verborum inconcinnitatem vernacula nostra fert. Ent- deckt war ich verloren, unentdeckt wufste ich, dafs dieser Ver- dacht auf mich fallen würde.*

§. 4. μὴ . . μόνον βιαζόμενος. Exspectes οὐ μόνον βια- ζόμενος: sed adi ann. ad. V. §. 65. — οὐδὲν γὰρ πικρότερον τῆς ἀνάγκης κτλ. *nihil acerbius esse videtur necessitate: quae verba vim necessitatis satis declarant, ut non opus esse putem rescribere ἰσχυρότερον pro πικρότερον. Ceterum sententia satis trita est. Vid. poett. gnom. ed. Schaef. p. 123. Pflugk. ad Eurip. Hel. 513. — εἰ γὰρ . . ἐν ἐμοὶ τὰ δίκημα φανεῖται . . ἐγὼ δ' εἰκότως καθαρὸς δοκοίην εἶναι. De verborum structura vid. I. §. 25. et de particula δ' in apodosi I. §. 12.*

Praepositionem ἐν usurpat pro crebriore παρά. Dem. de cor. §. 233. παρ' ἐμοὶ τὰ δίκημ' ἂν ἐδείκνυεν ὄν. Lycurg. §. 146. Lucian. ep. Saturn. 4, 36. Sed compara Aristot. Eth. M. I, 34. ἐν ποτέρῳ ἐς τὸ ἀδίκημα.

§. 5. Ἐστὶ δὲ οὐκ ἀπεικός, . . . ἀλλὰ εἰκός κτλ. In deliciis habet Antipho hujusmodi opposita: γ. §. 6. III. β. §. 7. IV. β. §. 2. 3. γ. §. 3. δ. §. 6. (Valcken. ad Herod. 3, 69.) infra ἐσωφρόνου καὶ οὐκ ἐμαίροντο et similia III. β. §. 2. γ. §. 1. 3. Lys. de vuln. praem. §. 12. Dem. de cor. §. 265. de f. leg. §. 99. (Valcken. ad Herod. 3, 25. Herm. ad Sophocl. Electr. 873. Pflugk. ad Eurip. Heracl. 532. Apitz. ad Sophocl. Trach. 150. ad Eurip. Phoen. 605.) III. α. §. 2. ἐκόντα μὲν οὖν οὐκ — ἄκοντα δὲ, aliaque hoc genus ib. §. 10. V. §. 55. 82. (Wyttenb. ad Julian. p. 196. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 100. Hartung. de partt. I. p. 171. sq.) — τὸ μὲν γὰρ κτλ. Cf. ann. ad α. §. 7. — ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διαφθαρῆναι: cf. §. 6. ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διαφθέραντας. Matth. gr. §. 586. ε.

§. 6. εἰ δὲ μὴ καὶ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διαφθάρῃ ἀλλ' . . . τίς οἶδε; i. e. num vero ne vestium quidem causa interfectus sit cett. Particulam καὶ si abesset nemo desideraret: neque vero eam ferri non posse putarim post μὴ collocatam, quia ad proxima potissimum verba spectat neque in unum coeunt particulae εἰ καὶ. Formulam τίς οἶδεν εἰ de re adhibitam dubia illa quidem, ita tamen ut loquentis animus aut ad spem aut ad metum inclinatus eam praesagiat atque exspectet aut factam esse suspicetur, praeiit poeta Iliad. 16, 860.

τίς δ' οἶδ' εἰ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος πάϊς ἠῦκόμοιο,

φθῆῃ ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;

Od. 2, 332. 3, 216. Nitzsch. Comment. in Od. I. p. 111. Krüger. Ind. Dionys. Hist. v. εἰ p. 470. Antiph. δ. §. 6. εἰ δὲ ἐκηρύσσοντο ἢ μὴ — τίς οἶδεν;

§. 7. ὑπό τε τῶν κυρίων ἀναγινωσκόμενον. Huc pertinet Harpocratio v. ἀναγινωσκόμενος ἀντὶ τοῦ ἀναπειθόμενος Ἀντιφῶν, Ἰσαῖος, Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, et Suidas v. ἀνάγνωσις — καὶ ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορον ἐπὶ τοῦ ἀναπειθεῖν. Quem usum Ionicis cum Atticis scriptoribus fuisse communem et lexicographi veteres docent et ipsae veterum scriptorum reliquiae testantur: cf. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 503. sq. Antipho semel hoc verbo

utitur: nam δ. §. 7. in eadem re habet ὑπὸ τῶν κυρίων ἐχθρῶν μοι ὄντων πεισθεὶς καταψεύδεσθαι μου. Reiskius pro κυρίων conjiciens οὐ κυρίων cognatos atque affines defuncti hoc loco parum recte dominos servi nominari putavit: qui vereor ne nimis angustis finibus circumscripserit nomen κυρίων. Quid autem impedit ne hos ipsos propinquos caesi heredes esse statuas?

§. 8. εἰ δέ τις τὰ εἰκότα κτλ. In utramque partem de hoc genere solent disputare oratores: Aristot. Rhet. I, 15. p. 1376. Bekk. Dionys. Hal. Art. rh. 10, 16. μέγισον δὲ καὶ ἀλογώτατον ἐκεῖνο τὸ μὴ δεῖν ἐξ εἰκότων κατηγορεῖν· τοῦτο γὰρ παντάπασι στοχασμὸν ἀναιρεῖ, ὅπερ μέγισον δικανικῆς ιδέας μέρος. αἱ γὰρ πλεῖσαι δικανικαὶ ἐκ τῶν εἰκότων κλίνονται. — ταῦτ' ἀντιλογισάσθω. Vulgatam ταῦτόν mutavi in ταῦτ': cf. IV. β. §. 6. Illam falso interpretatus est Gesnerus: *similiter etiam ex adversa parte rationes subducatur*. In plurali numero ταῦτα ne offendas cf. γ. §. 3. δ. §. 6. IV. δ. §. 1. V. §. 5. 39. 75. — ὅτι με εἰκότερον ἦν τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβουλῆς τηροῦντα φυλάξασθαι κτλ. i. e. probabilius esse me tutam ex insidiis hominem interimendi rationem servantem non interfuisse facinori quam caedem coram cognovisse. Din. in Dem. §. 40. τὴν δὲ αὐτῶν ἀσφάλειαν τηροῦντες nost. α. §. 2. τὴν ἀσφάλειαν ὧν ἐπιβουλεύουσι σκοποῦντες. — τοῦ ἀπὸ τῆς γραφῆς sc. ἐερῶν κλοπῆς α. §. 6. Cf. γ. §. 6. τὸν ἀπὸ τῆς γραφῆς κίνδυνον. Dem. de f. leg. §. 92. τὰπὸ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ. §. 153. τοῖς ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσαιτελοῦσιν. Lycurg. frgm. 96. Bait. et Spp. τὰ ἀπὸ τῆς φύσεως ἀγαθὰ. — τῆς μὲν οὐσίας . . ἐκκησόμενος i. e. multae enormitatem in causa fore ut bonis cederem: cf. ann. ad α. §. 6. Platner Proc. u. Klag. II. p. 362. — περιγεγόμενος δὲ καταληφθεὶς. In vulg. est καὶ ληφθεὶς pro καταληφθεὶς. Haec non opposita esse illis ἀλοὺς μὲν κτλ. sed cum istis τῆς μὲν οὐσίας ἦδειν ἐκκησόμενος κτλ. arctissime jungenda esse patet: universae enim sententiae ἀλοὺς μὲν κτλ. opponuntur sequentia ἐὰν δὲ νῦν καταληφθεὶς ἀποθάνω κτλ. Itaque multum errasse censeo Reiskium, qui conjecit περιγεγόμενος δὲ καὶ οὐ ληφθεὶς, *superior autem factus et non victus*. Neque loco perpurgando sufficit Meieri conjectura ἢ καὶ ληφθεὶς de bon. damnat. p. 16. Quod vidit ipse Meierus in Add. et corrig. p. 234. Magis arridet ejusdem Reiskii in Access. ad s. Antiph. interpretatio vulgatae: *e judicio vita salva domum reversus etiamsi damnatus*. Equidem

καὶ ληφθεὶς in καταληφθεὶς mutandum esse putavi i. e. *vita vero salva damnatus*, Antiphontis consuetudine verbum καταλαμβάνειν flagitante, atque notionis *etiamsi* assiduitate propter sequentia καὶν ἔρανον — συλλέξας vel aures offendente. Participiorum autem concursus non refugit Antipho: cf. §. 13. ἐργαζόμενον κεκτημένον. γ. §. 2. κακουργοῦντες ὀφθέντες. §. 9. ἐλεγχθεὶς διαφθείρας. VI. §. 49. πρυτανείων πυθόμενος. De quo genere vide Saupp. ad Lycurg. p. 117. sq. — καὶν ἔρανον συλλέξας κτλ. i. e. vel stipem ab amicis colligendo vitam sustentassem neque perpressus essem extremam paupertatem. De erano vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 540. sq. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 230. — φυγῶν γέρον καὶ ἄπολις ἐπὶ ξενίας πτωχεύσω. Vox φυγῶν respicit ad voluntarium exsilium, de quo vid. IV. δ. §. 1. Nihil vero durius atque acerbius visum est Graecis. Plat. Apol. p. 37. D. καλὸς οὖν ἂν μοι ὁ βίος εἴη ἐξελθόντι τηλικῶδε ἀνθρώπῳ ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν πόλεως ἀμειβομένῳ καὶ ἐξελαυνομένῳ ζῆν. Theogn. 175. 341. 657. Tyrtae. I. Isocr. Plat. §. 55. Dem. ep. III. p. 644. Bkk. Lucian. patr. enc. 9. 12. Bernhardy. Grundr. d. gr. Litter. I. p. 13.

§. 10. Οὕτω μὲν jungas cum v. ἄπισα. — ἐγὼ τε γὰρ φανερόν ὅτι μεγάλα ἀδικούμενος ἠμυνάμην. Parum recte Hauptmannus haec verba interpretatus est: *gravem injuriam patiens dixi causam vel injuriam propulsavi*. Suppleas potius oportet e praegressis εἰ ἀπέκτεινα: *me si interfecissem hominem, perspicuum est graviter laesum injuriam propulsaturum fuisse*. Neque ἂν particula opus: vid. Hartung. de partt. II. p. 240. sq.

§. 11. οὔτε εἰς τὰ τεμένη εἰς τῶν κτλ. Cf. α. §. 10. — οἱ δὲ διώκοντες κτλ. Compara α. §. 2.

§. 12. ἐμὲ δὲ ἔκ τε τῶν προειρησιασμένων γνώσεσθε κτλ. Τε particulam, quam optimi codices suppeditant, non temere negligendam esse putavi etsi in sequentibus non reperi quo referrem hanc vocem. Sed vereor ne ab oratore uberius de rebus suis atque moribus exponente suppressa sint quae menti ejus obversarentur καὶ ἐκ τῆς νῦν ἀπολογίας ἀναίτιον ὄντα γνώσεσθε vel simile quid. Interdum enim τε particulam ab Atticis ita adhibitam esse scimus ut structurae inchoatae in sequentibus non amplius haberetur ratio, immutata verborum constructione, vel suppressis iis, quae in animo habebat scriptor. Vid. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 524. B. Protag. p. 338. B. de rep. VII.

utitur: nam δ. §. 7. in eadem re habet ὑπὸ τῶν κυρίων ἰχθρῶν μοι ὄντων πεισθεῖς καταψεύδεσθαι μου. Reiskius pro κυρίων con-
 jiciens οὐ κυρίων cognatos atque affines defuncti hoc loco parum
 recte dominos servi nominari putavit: qui vereor ne nimis an-
 gustis finibus circumscripserit nomen κυρίων. Quid autem im-
 pedit ne hos ipsos propinquos caesi heredes esse statuas?

§. 8. εἰ δέ τις τὰ εἰκότα κτλ. In utramque partem de
 hoc genere solent disputare oratores: Aristot. Rhet. I, 15. p. 1376.
 Bekk. Dionys. Hal. Art. rh. 10, 16. μέγισον δὲ καὶ ἀλογώτατον
 ἐκείνο τὸ μὴ δεῖν ἐξ εἰκότων κατηγορεῖν· τοῦτο γὰρ παντάπασι
 στοχασμὸν ἀναιρεῖ, ὅπερ μέγισον δικανικῆς ιδέας μέρος. αἱ γὰρ
 πλείους δικανικαὶ ἐκ τῶν εἰκότων κρινονται. — ταῦτ' ἀντιλογι-
 σάσθω. Vulgatam ταῦτόν mutavi in ταῦτ': cf. IV. β. §. 6. Il-
 lam falso interpretatus est Gesnerus: *similiter etiam ex adversa
 parte rationes subducatur*. In plurali numero ταῦτα ne offendas
 cf. γ. §. 3. δ. §. 6. IV. δ. §. 1. V. §. 5. 39. 75. — ὅτι με
 εἰκότερον ἦν τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβουλῆς τηροῦντα φυ-
 λάξασθαι κτλ. i. e. probabilius esse me tutam ex insidiis ho-
 minem interimendi rationem servantem non interfuisse facinori
 quam caedem coram cognovisse. Din. in Dem. §. 40. τὴν δὲ
 αὐτῶν ἀσφάλειαν τηροῦντες nost. α. §. 2. τὴν ἀσφάλειαν ὧν ἐπι-
 βουλεύουσι σκοποῦντες. — τοῦ ἀπὸ τῆς γραφῆς sc. ἐερῶν κλο-
 πῆς α. §. 6. Cf. γ. §. 6. τὸν ἀπὸ τῆς γραφῆς κίνδυνον. Dem.
 de f. leg. §. 92. τὰπὸ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ. §. 153. τοῖς ἀπὸ τῆς
 εἰρήνης λυσιτελοῦσιν. Lycurg. frgm. 96. Bait. et Spp. τὰ ἀπὸ τῆς
 φύσεως ἀγαθὰ. — τῆς μὲν οὐσίας . . ἐκσησόμενος i. e. mul-
 ctæ enormitatem in causa fore ut bonis cederem: cf. ann. ad α.
 §. 6. Platner Proc. u. Klag. II. p. 362. — περιγεγόμενος δὲ
 καταληφθεῖς. In vulg. est καὶ ληφθεῖς pro καταληφθεῖς. Haec
 non opposita esse illis ἀλοῦς μὲν κτλ. sed cum istis τῆς μὲν οὐ-
 σίας ἤδειν ἐκσησόμενος κτλ. arctissime jungenda esse patet: uni-
 versae enim sententiae ἀλοῦς μὲν κτλ. opponuntur sequentia ἐὰν
 δὲ νῦν καταληφθεῖς ἀποθάνω κτλ. Itaque multum errasse censeo
 Reiskium, qui conjecit περιγεγόμενος δὲ καὶ οὐ ληφθεῖς, *superior
 autem factus et non victus*. Neque loco perpurgando sufficit
 Meieri conjectura ἢ καὶ ληφθεῖς de bon. damnat. p. 16. Quod
 vidit ipse Meierus in Add. et corrig. p. 234. Magis arridet ejus-
 dem Reiskii in Access. ad s. Antiph. interpretatio vulgatae: *e
 judicio vita salva domum reversus etiamsi damnatus*. Equidem

καὶ ληφθεὶς in καταληφθεὶς mutandum esse putavi i. e. *vita vero salva damnatus*, Antiphontis consuetudine verbum καταλαμβάνειν flagitante, atque notionis *etiamsi* assiduitate propter sequentia καὶ ξρανον — συλλέξας vel aures offendente. Participiorum autem concursum non refugit Antipho: cf. §. 13. ἐργαζόμενον κεκτημένον. γ. §. 2. κακουργοῦντες ὀφθέντες. §. 9. ἐλεγχθεὶς διαφθείρας. VI. §. 49. πρυτανεύων πυθόμενος. De quo genere vide Saupp. ad Lycurg. p. 117. sq. — καὶ ξρανον συλλέξας κτλ. i. e. vel stipem ab amicis colligendo vitam sustentassem neque perpressus essem extremam paupertatem. De erano vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 540. sq. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 230. — φυγῶν γέρον καὶ ἄπολις ἐπὶ ξενίας πτωχεύσω. Vox φυγῶν respicit ad voluntarium exsilium, de quo vid. IV. δ. §. 1. Nihil vero durius atque acerbius visum est Graecis. Plat. Apol. p. 37. D. καλὸς οὖν ἂν μοι ὁ βίος εἴη ἐξελθόντι τηλικῶδε ἀνθρώπῳ ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν πόλεως ἀμειβομένῳ καὶ ἐξελαυνομένῳ ζῆν. Theogn. 175. 341. 657. Tyrtae. I. Isocr. Plat. §. 55. Dem. ep. III. p. 644. Bkk. Lucian. patr. enc. 9. 12. Bernhardy. Grundr. d. gr. Litter. I. p. 13.

§. 10. Οὕτω μὲν jungas cum v. ἄπισα. — ἐγὼ τε γὰρ φανερόν ὅτι μεγάλα ἀδικούμενος ἤμυνάμην. Parum recte Hauptmannus haec verba interpretatus est: *gravem injuriam patiens dixi causam vel injuriam propulsavi*. Suppleas potius oportet e praegressis εἰ ἀπέκτεινα: *me si interfecissem hominem, perspicuum est graviter laesum injuriam propulsaturum fuisse*. Neque ἂν particula opus: vid. Hartung. de partt. II. p. 240. sq.

§. 11. οὔτε εἰς τὰ τεμένη εἰς τῶν κτλ. Cf. α. §. 10. — οἱ δὲ διώκοντες κτλ. Compara α. §. 2.

§. 12. ἐμὲ δὲ ἔκ τε τῶν προειρηγασμένων γνώσεσθε κτλ. Τε particulam, quam optimi codices suppeditant, non temere negligendam esse putavi etsi in sequentibus non reperi quo referrem hanc vocem. Sed vereor ne ab oratore uberius de rebus suis atque moribus exponente suppressa sint quae menti ejus obversarentur καὶ ἐκ τῆς νῦν ἀπολογίας ἀναλτιον ὄντα γνώσεσθε vel simile quid. Interdum enim τε particulam ab Atticis ita adhibitam esse scimus ut structurae inchoatae in sequentibus non amplius haberetur ratio, immutata verborum constructione, vel suppressis iis, quae in animo habebat scriptor. Vid. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 524. B. Protag. p. 338. B. de rep. VII.

p. 522. B. Hartung. de partt. I. p. 115. Conf. Antiph. IV. β. §. 6. δ. §. 3. Ceterum solebant oratores, ut iudicum sibi animos conciliarent, munera atque beneficia et in rem publicam et in singulos cives collata jactantius persequi. Andoc. in Alcib. §. 41. Lys. adv. Sim. §. 47. de ol. sacr. §. 30. Dem. in Euerg. et Mnes. §. 48. in Con. §. 44. Lycurg. in Leocr. §. 139. Ac primum quidem εἰσφορὰς noster commemorat, tributa spectans belli potissimum tempore imperata, quae ab omnibus solebant et civibus et inquilinis pendi praeterquam capite census. Boeckh. Staatsh. I. p. 481. II. p. 5. sq. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 136. Quamquam latius interdum patet hujus vocabuli potestas. Schöm. ad Isae. p. 309. Verba quae his subjiciuntur πολλὰ δὲ τριηραρχοῦντα non debuit tentare Bekkerus: πολλὰ enim crebro locum habet ubi exspectaveris πολλάκις: cf. Thucyd. 1, 69. πολλὰ ἡμᾶς ἤδη — περιγεγενημένους. 4, 12. 80. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 14. Hell. 2, 4, 20. Aristoph. Plut. 253. Eqq. 385. Ran. 653. Both. Plat. Phaedr. p. 61. C. Gottleb. ad Thuc. 1, 69. Buttman. ad Sophocl. Philoct. 1458. Stallbaum. ad Plat. l. l. Denique πολλοῖς δὲ ἐρανίζοντα dedi pro vulg. πολλοὺς κτλ. quum certum sit ἐρανίζειν τιὰ designare *stipem ab aliquo colligere non stipem alicui conferre* quod est ἐρανίζειν τινί. Adi de hoc verbo Harpoer. v. ἐρανίζοντες Etym. M. p. 369, 36. Phot. 15. Zonar. p. 871. Tittm.

§. 13. παρ' ἐμοῦ δὲ ὠφελεῖσθαι ζητοῦντας. Dem. in Mid. §. 139. οὓς οὐδὲν ὠφελεῖσθαι νομίζω παρὰ τούτου adv. Polycl. §. 15. οὐδὲ διάδοχον ἤκοντα ἐπὶ τὴν ναῦν παρ' οὗ ἄν τις ἤξιωσεν ὠφεληθῆναι. Schömann. ad Isae. p. 482. — κατηγορεῖτε e quatuor suscepti codicibus: qui transitus a tertia persona in secundam a Græcorum ingenio non abhorret. Dem. ep. II. p. 636. Bkk. εἰδεῖν δ' ἂν οἱ πρεσβύτεροι καὶ λέγειν τοῖς νεωτέροις ἐς δὲ δίκαιοι: de quo genere inter veteres scripsit Longinus de subl. 27. et nuper Bernhardy. Synt. p. 424. — ὧ ἄνδρες τῶν μεγάλων κριταὶ καὶ κύριοι. Possis suspicari ita hoc loco iudices compelli quia Athenis ad Areopagitas caedis voluntariae actio pertinebat; quem sanctissimum senatum Aeschines in Ctes. §. 20. nuncupat τὴν ἐκτὶ σκυθρωπὸν καὶ τῶν μεγάλων κυρίαν. Quamquam Heliastae quoque οἱ κύριοι πάντων dicuntur. Din. in Dem. §. 106. Dem. in Mid. §. 223. Platner. Proc. u. Klag. I. p. XXII. — μὴ συνεπιβάντας τῇ τούτων ἐπιθήσει
i. e.

i. e. μὴ ἐπιβάντας (ἔμοι) σὺν τῇ τούτων ἐπιθέσει vel μὴ ἐπιβάντας (ἔμοι) σὺν τούτοις ἐπιτιθεμένοις.

7.

IN ARGUMENTUM.

τὰς προτάσεις δὲ λύει κατὰ περιτροπὴν i. e. propositiones, quibus accusatus causam suam studet firmare, ea diluit refutandi forma, qua id quod adversarius pro se affert ita in illum retorqueat ut propter id ipsum videatur reprehendendus. Ernesti. lex. rh. p. 261. 297.

IN ORATIONEM.

§. 1. ἀκούσιον μὲν κτλ. Cf. I. §. 5. — ἀπελογήθη. Tangit hunc locum Pollux II. 119. Ἀντιφῶν δὲ καὶ ἀπελογήθη. Cf. δ. §. 3. ἀπολογηθῆναι. IV. γ. §. 1. ἀπολογηθέντα. Andoc. de myst. §. 33. ἀπολελογῆσθαι Anecd. Bekk. I. p. 82. Elmsl. Eurip. Bacch. 41. — πειρασόμεθα ἐλέγχοντες. V. Matth. gr. §. 555. n. 3. Kühner. gr. II. p. 362. Quod idioma fraudi fuit Reiskio.

§. 2. οἱ ἀποκτείναντες αὐτοὺς ἀπολιπόντες... οἱ ἐντυχόντες ἂν αὐτῷ κτλ. Transit orator a plurali numero ad dominum et servum respiciente in singularem, qui ad unum dominum pertinet. Quam inconstantiam noli cum Taylora atque Reiskio a nostro abjudicare. Cf. α. §. 9. Duriores enim diversorum numerorum copulationes e simili fonte derivatas et Antipho et alii ferunt. Quo pertinet III. β. §. 4. οὐδείς ἡμῶν λόγος ὑπελείπετο μὴ φονεὺς εἶναι, ubi pater accusati modo se et filium, modo solum filium cogitatione complectitur: ib. §. 10. ἀπολύμενος δὲ — οὐδὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων εἵνεκα δίκαιοι τούτων κακῶν ἀξιούσθαι ἔσμεν. Huc pertinet etiam V. §. 22. οὐτ' αὖ ἐγὼ — τὸν πλοῦν ποιησάμενος εἰς τὴν Αἴνον, οὔτε κατασχόντες — ἀπὸ παρασκευῆς οὐδεμιᾶς ἀλλ' ἀνάγκη χρησάμενοι: reus enim nunc de se, nunc de se atque comite loquitur. Dem. in Dionysod. §. 10. ὁ Παρμενίσκος ὁ τουτουτ' κοινωνός — ἐξαίρεται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ρόδῳ κακεῖ ἀποδίδοται, καταφρονήσαντες μὲν τῆς συγγραφῆς — καταφρονήσαντες δὲ τῶν νόμων: quem locum temere sollicitat Schaefer. Redit enim pluralis numerus ad socios Parmeniscum et Dionysodorum, qui oratoris animo obversantur. Sophocl. Philoct. 637. χωρῶμεν ἐνδοθεν λαβῶν

ὄτου σε χρεῖα — ἔχει: quae Neoptolemo tribuit poeta in extremis verbis unum Philoctetam respicienti. Plaut. Amphitr. 2, 2, 106. „Cur igitur praedicas te heri *me* vidisse qui hac noctu in portam advecti *sumus*.“ scilicet servum Sosiam simul oratione comprehendit. — Elmsl. ad Eurip. Med. 552. Schöm. ad Isae. p. 348.

§. 3. τοὺς μὲν γὰρ ὃ τε φόβος ἢ τε ἀδικία οὐχ ἱκανὴ ἦν παῦσαι τῆς προθυμίας κτλ. Negativam οὐχ optimo jure mihi videor inseruisse: quam flagitat oppositorum ratio τοῖς δὲ ὃ κίνδυνος ἢ τε αἰσχύνῃ — ἀρκοῦσα ἦν σωφρονίσει τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης. Hos enim (τοὺς μᾶλλον ἐν φόβῳ ὄντας) neque timor neque sceleris atrocitas absterrere poterat a caedis proposito, illos contra (τοὺς ἡσσον κινδυνεύοντας), qui periculum atque dedecus magis timebant quam inimici ultionem persequebantur, facillime ipse periculi et dedecoris metus commovere poterat ita ut ulciscendi studium deponerent. Atque favent scripturae nostrae α. §. 7. ἢ τε γὰρ ἐπιθυμία τῆς τιμωρίας ἀμνήμονα τῶν κινδύνων καθίση αὐτὸν ὃ τε φόβος τῶν ἐπιφερομένων κακῶν ἐκπλήσων θερμοτέρον ἐπιχειρεῖν ἐπῆρεν, et infr. §. 7. οὐ γὰρ τοῦτον ἐν τοῖς μεγάλαις κινδύνοις ὄντα ἱκανὴ ἦν ἢ ὑποψία ἀποσρέψαι τῆς ἐπιθέσεως. Bekkerus quum scriberet ἱκανὴ ἦν παῦσαι τῆς προμηθείας, et nervos vir egregius incidisse videtur orationis neque formam reposuisse in Atticorum pedestri sermone usitatam: cf. Thucyd. 4, 62. 6, 80. Schol. Eurip. Or, 261. Matth. gr. p. 185. ed. 3. Gesneri interpretationem verborum ὃ τε κίνδυνος κτλ. „*illis periculum et probrum majus impetum animi reprimere debuit facinoris rationibus* (τῆς διαφορᾶς nostr. Interesse)“ non assequor. De adjectivo et participio (ἱκανή, μέλλων οὔσα, ἀρκοῦσα) posterioris substantivi genus sequentibus v. Bernhardy. Synt. p. 431. Matth. gr. §. 441. — In verbis ταῦτα προᾶξαι pronomen referas ad praegressa ἐπεβοίλευσεν αὐτῶ. — τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης. Multa hoc genus apud eum qui Antiphonte magistro usus est, Thucydidem dico, reperiuntur: 1, 90. τὸ μὲν βουλόμενον καὶ ὑποπτον τῆς γνώμης. 2, 59. τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης. 3, 10. ἐν — τῶ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης. 5, 9. ἐν τῶ ἀνειμένῳ αὐτῶν τῆς γνώμης. 7, 68. ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ θυμούμενον. Achill. Tat. 2, 29. τῆς καρδίας ἔπαυσε τὸ θυμούμενον καὶ τῆς ψυχῆς ἐμίρανε τὸ λυπούμενον. 3, 10. τῆς — ψυχῆς ἡμεροῦ τὸ

θυμούμενον. Latissime autem patet apud Graecos participii neutrius generis usus pro substantivis abstractis. Reisig. Conject. I, p. 143. Jacobitz. ad Lucian. Jov. Trag. p. 119. Bernhardy. Synt. p. 327.

§. 4. ὅταν δὲ ἢ κλέψαντες ἀπαρνῶνται ἢ συγκρούπτωσι τοῖς δεσπόταις. Temere Reiskius συγκλέψαντες proponit: agi enim videtur de furto in universum. Neque, verbis συγκρούπτωσι τοῖς δεσπόταις tacita cogitatione adjiciens κλέψασι τὰ κλέμματα, ulla necessitate cogente arctioribus haec finibus conclusit. Συγκρούπτειν ad quodvis rerum atque facinorum genus refero. Etiam in ἀξιούμεν . . λέγειν αὐτούς peccavit Reiskius: nihil enim addendum: ἀξιούν est *postulare, velle*. V. Buttmann. Ind. Midian.

§. 5. τὸν αὐτὸν . . καὶ παρὼν κτλ. Cf. VI. §. 20. Hartung. de partt. I. p. 150. — ὀκνηρότερος εἰς τὴν προὔξιν. Thucyd. 4, 55. ἕς τε τὰ πολεμικά, εἴπερ ποτέ; μάλιστα δὲ ὀκνηρότεροι ἐγένοντο. Quamquam praepositio πρὸς quam voci εἰς substituunt tres codices ferri possit. Plutarch. de lib. educ. 16. ὀκνηροὺς πρὸς τὰ φαῦλα τῶν ἔργων.

§. 6. τὸ μὲν γὰρ ἀλῶναι καὶ ἀποφυγεῖν κτλ. i. e. *et enim pronamus eandem vel aufugiendi spem vel poenae formidinem ad utramque pertinuisse causam, aut, ancipiti in utraque causa spei locum fuisse sumamus*. Articuli in rerum inter se oppositarum enumeratione absentia τὸ ἀλῶναι καὶ (τὸ) ἀποφυγεῖν etsi rarior est, exemplis non caret. Vid. Bernhardy. Synt. p. 318. Matth. gr. p. 715. ed. 3. Dobr. Adverss. I. 1, p. 116. — μὴ παραχθῆναι δὲ τὴν γραφὴν i. q. μὴ εἰσαχθῆναι κτλ. se εἰς τὸ δικασήριον, quod et de causa et de litigantibus adhibetur. Vid. VI. §. 38. M. et Sch. Att. Proc. p. 30, 12. 706, 7. Orell. ad Isocr. de perm. p. 208. Παράγειν quoque in hac re usitatum fuisse docebunt nost. IV. α. §. 5. εἰς ὑμᾶς παράγων τὸν ἀσεβήσαντα. Dem. in Aristog. II. §. 17. τίνα γὰρ παραγαγὼν εἰς τὸ δικασήριον — ἤρηκε κατηγορῶν; Lucian. Catapl. 23. ὦ Ραδάμανθυ ἐμὲ πρῶτον ἐπλοκεψαί παραγαγὼν. — οὐ γὰρ ἂν ἐπέθετο αὐτῷ i. e. roganti enim ut causa desisteret morem non gessisset ille sc. mortuus, οὗτος, quod pronomen repetendum e τούτου ζῶντος. Neque enim οὗτος de mortuo vel absente positum infrequens: cf. IV. δ. §. 3. Temere vir doctus conjecit ἐπέθετο pro ἐπέθετο,

ut sententia haec existeret: *neque enim necem ei intulisset si spes fuisset cett.*; quae ferri nequit quia efficit id quod dialectici circulum nuncupant in probando.

§. 7. διὰ τὸ φανερὰν εἶναι τὴν ὑποψίαν αὐτῷ i. e. quia fugere eum non poterat fore ut in se solum caderet suspicio. — ἀποσρέψαι τῆς ἐπιθέσεως. Non displicet Dobrei conjectura ἀποτρέψαι κτλ. atque saepe haec verba a librariis confusa esse scimus: at vereor ne non sit necessaria: cf. Diod. Sic. 19, 33. ἀποσρέψαι τὰς ἄλλας τῶν ἀδικημάτων, Plutarch. de adul. et amico 23. μᾶλλον οὖν ἐκείνον ἀποσρέψει τῶν μὴ προσηκόντων, atque ipsius Antiphontis fragm. ap. Stobaeum loc. comm. Wechel. p. 325. ὁ διὰ μέσου χρόνος ἀπέσρεψε τὸν νόον τῶν θελημάτων. — οὐδεὶς γὰρ ἐπεβούλευσεν αὐτῷ. Haec arcte cohaerent cum superioribus. Suspicionis, inquit, formido hunc detertere non valuit a facinore: quae suspicio non potuit non cadere in hunc ipsum: nemo enim alius interemti vitae insidiatus est: namque ii qui minus eum timebant cett. Particula γὰρ in pluribus enuntiatis deinceps positus frequens est: Blum. ad Lycurg. p. 67. 92. — ἠγεῖτο αὐτῷ. Haec aperte corrupta sunt: cf. ann. crit.

§. 8. αἱ δ' εἰσφοραὶ καὶ χορηγίαι . . . σημεῖόν ἐστι. Cf. Thucyd. 4, 26. αἴτιον δ' ἦν οἱ Λακεδαιμόνιοι. ib. 3, 93. 8, 9. Aristot. Rhet. 3, 9. αἴτε λίαν βραχύκωλοι οὐ περίοδος γίγνεται. Matth. gr. §. 305. Bernhardt. Synt. p. 421. Zus. De re vide β. §. 12. — τοῦ δὲ μὴ ἀποκτεῖναι τὰναντία. Vox τὰναντία in hujusmodi locis negativae particulae potestatem induit: neque enim ποιεῖν vel simile quid omissum esse putes: quod statuunt viri docti. Foertsch. Obs. critt. in Lys. oratt. p. 28. — περὶ γὰρ αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποσερηθῆ. Abesse poterant illa μὴ ἀποσερηθῆ quae amplificat praegressa. Sed. conf. V. §. 58. δέσας περὶ ξμαντοῦ μὴ αὐτὸς παρ' ἐκείνου τοῦτο πάθουμι. Aeschin. in Tim. §. 194. δεδιότες οὐ περὶ Τιμάρχου ἀλλὰ περὶ ξαντῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων μὴ ποτε εἰς κρίσιν κατασῶσι. Infra noster dicit δ. §. 9. τῆς εὐδαιμονίας ἧς ἔνεκα τρέμοντά με φασὶν εἰκότως ἀποκτεῖναι αὐτόν. — οὐ τοὺς εἰκότως ἀλλὰ τοὺς ἀποκτείναντας. Praevideo fore qui cum Reiskio τοὺς ὄντως ἀποκτείναντας sine ulla dubitatione in versum recipiendum esse censeant, collatis β. §. 10. εἰ καὶ εἰκότως μὲν ὄντως δὲ μὴ ἀπέκτεινα, et δ. §. 10. οὐκ εἰκότως ἀλλ' ὄντως φονέα μέ φασὶ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι. Verum haud scio an defendi possit

vulgata: conf. Lys. in Agorat. §. 85. ὡςπερ εἰ μὴ ἐπ' αὐτοφώρῳ μὲν, ἀπέκτεινε δὲ κτλ. Qua ratione admissa v. ἀποκτείναντας ipsa pronuntiatione adjuvandum est atque acuendum. — ὁρθῶς λέγει, εἴπερ ἐγένετο φανερόν κτλ. Verba εἴπερ ἐγένετο κτλ. ita adjecta sunt ut verborum praecedentium non amplius habitabit ratio. Similiter nostrates: er hat ganz recht, wenn es nur klar wäre etc. Supplemento in ejusmodi sententiis opus: scilicet ea quae per se spectata vera sunt huc facerent dummodo perspicuum esset rell. — ὑπὸ τῶν εἰκότων ἐλεγχόμενος: cf. α. §. 10. — ἐπὶ μαρτύρων i. q. coram testibus. Xenoph. Hell. 6, 5, 41. Dem. de cor. §. 137. in Aristog. I. §. 36. Lucian. Alexand. 44. Catapl. 27. Matth. gr. §. 584. δ. et quos cit.

§. 10. ἡμῖν μὲν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσαι ἡμῖν δὲ ἐνθύμιος γενήσεται. Respicit hunc locum Ammonius de diff. v. ἐνθύμημα. ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς φησὶ Τεθνεὼς οὗτος ἡμῖν ἐνθύμιος γενήσεται, qui ex memoria parum firma haec excitasse putandus est. Προστρόπαιοι autem manes sunt interemtorum qui caedis poenas repetunt, nonnumquam etiam ἀλιτήριοι vocati. Cf. IV. α. §. 3. ὁ τε γὰρ ἀποθανὼν — εἰκότως θεοῦ τιμωρίαν ὑπολείπει τὴν τῶν ἀλιτηρίων δυσμένειαν. §. 4. δεινοὺς ἀλιτηρίους ἔξομεν τοὺς τῶν ἀποθανόντων προστροπαίους. β. §. 8. τοῦ μὴ διδάξαντος καὶ οὐχ ὑμέτερον τὸν προστρόπαιον τοῦ ἀποθανόντος κατασήσω. γ. §. 7. τὸ μῆνιμα τῶν ἀλιτηρίων. δ. §. 10. ὁ τε γὰρ ἀποκτείνας τοῦ ἀποθανόντος οὐδὲν ἦσσαν τοῖς αἰτίοις προστρόπαιός ἐστιν, οὗτός τε ἀνοσίως διαφθαρεῖς διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα τῶν ἀλιτηρίων τοῖς ἀποκτείνασιν αὐτόν. Aeschyl. Choëph. 283.

τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνεργέτων βέλος
ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων.

Eurip. Ion. 1258. καὶν θάνης γὰρ ἐνθάδ' οὐσα τοῖς ἀποκτείνασί σε προστρόπαιον αἶμα θήσεις.

Etym. M. v. αἰώρα. p. 38. ἀναρτήσασαν ἑαυτὴν προστρόπαιον τοῖς Ἀθηναίοις γενέσθαι. Quo pertinere puto Bekk. Anecd. I. p. 296. προστρόπαιος δαίμων τις ἐπὶ τῶν ἐναγῶν quae verba leguntur etiam in Etym. M. p. 634. Poll. 5, 131. οἱ δὲ δαίμονες οἱ μὲν λύοντες τὰς ἀρὰς ἀλεξίκακοι λέγονται — οἱ δὲ κυροῦντες ἀλιτήριοι, ἀλιτηριώδεις, προστρόπαιοι, παλαμναῖοι, quamquam hic deorum potissimum rationem habet, sicut Photius p. 320. Pors. προστρόπαιος ὁ προστρέπων τὸ ἄγος αὐτοῖς. Explicandae rei in-

servit etiam Plat. Legg. IX. p. 865. ὁ θανατωθεὶς θυμοῦται τε τῷ δράσαντι νεοθνής ὢν καὶ φόβου καὶ δειματος ἅμα διὰ τὴν βίαιον πάθην αὐτὸς πεπληρωμένος ὄρων τε τὸν ἑαυτοῦ φονέα ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας ἀνασχεφόμενον δειμαίνει καὶ ταραττόμενος αὐτὸς ταραττει κατὰ δύναμιν πᾶσαν. Ipsum piaculum (ἄγος, μiasma) nuncupant τὸ προστρόπαιον, velut nost. III. δ. §. 9. Quod vocabulum frequentasse videntur oratores, etsi nusquam in oratorum reliquiis praeterquam Antiphontis hodie apparet. Harpocr. v. προστρόπαιον ἀντὶ τοῦ ἄγος καὶ τὸ μiasma. Etym. M. p. 634. προστρόπαιον ἄγος, μiasma. Ἐνθύμιος denique, quod hic de eodem mortuo ponitur, res sive persona dicitur quae causa fit poenitentiae animos scelestium cruciantis. Ammonius l. c. τὸ δ' ἐνθύμιον, inquit, ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστρόπαιου παρ' Ἀττικοῖς, atque in universum est id quod in religionem trahitur: cf. nost. III. α. §. 2. τῷ δὲ ἀποθανόντι αὐτῷ μὲν οὐδὲν ἐνθύμιον τοῖς δὲ ζῶσι προσέθηκεν. δ. §. 9. οὐκ ἐὰν οὖν ἀπολύσητε ἡμᾶς ἀλλ' ἐὰν καταλάβητε ἐνθύμιον ὑπολείψεσθε — τοῖς καταλαμβάνουσι μείζον τὸ ἐνθύμιον γενήσεται. Herod. 8, 54. Thucyd. 7, 18. 50. Dionys. Hal. A. R. 1, 38. Sophocl. Oed. T. 739. Eurip. Herc. f. 710. Ducker. ad Thuc. 7, 18. Valck. ad Herod. 2, 175. Musgrav. ad Eur. l. c. Wagner. ad Alciph. II. p. 44. Tittm. ad Zonar. p. 1736. — τὰ ἔχνη . . εἰς τοῦτον φέροντα: cf. δ. §. 10. Valck. ad Herod. 3, 133.

§. 11. ἀγνεύετε δὲ τὴν πόλιν. Huc respicit Harpocratio: ἀγνεύετε τὴν πόλιν Ἀντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ (?) ἀντὶ τοῦ ἀγνίζετε, atque eodem verba corrupta Bekk. Anecd. I. p. 338. ἀγνεύεται τὴν πόλιν ἀντὶ τοῦ ἐκ κατηγορίας παρασήμου ἀντὶ τοῦ ἀγνίζεται, quae ita refingenda sunt ἀγνεύετε τὴν πόλιν Ἀντιφῶν ἐκ κατηγορίας (φόνου) ἀπαρασήμου ἀντὶ τοῦ ἀγνίζετε. Cf. VI. §. 4. ἀγνεύετε ἑαυτόν. De re adi α. §. 3. — ἐλάσσους μὲν τοὺς ἐπιβουλεύοντας καταστήσετε κτλ. Sententia consuetudine oratorum trita. Isocr. in Loch. §. 18. Dem. de f. leg. §. 285. in Mid. §. 37. Aeschin. in Ctes. §. 144. 246. Din. in Dem. §. 27. 106. in Aristog. §. 22. Lycurg. §. 10. 67. frgm. ap. Rutil. Lup. 2. §. 18. Non vereor ne cui fraudi sit participium praesentis, substantivi illud quidem vicem gerens, cum futuro copulatum: cf. Isocr. de pac. §. 139. Dem. adv. Phaenipp. §. 15. in Timocr. §. 143. de f. leg. §. 49. Lycurg. §. 54. Lobeck. ad Phryn. p. 13. n. Diversorum denique temporum πράξετε — καταστήσετε —

ἀπολύεσθε copulatio nemini poterit displicere, qui meminerit praesens tempus saepenumero de eo poni, quod quis eventurum esse praevidet atque certo confidit. Eurip. Androm. 381.

ἦν θάνης σύ, παῖς ὄδ' ἐκφεύγει μόρον
σοῦ δ' οὐ θελούσης καταθανεῖν, τόνδε κτενῶ.

Aristoph. Eccles. 462. ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει,
σὺ δ' ἀσυνακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

Thuc. 4, 10. τοῦ τε γὰρ χωροῦ τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω,
ὃ μενόντων ἡμῶν ξύμμαχον γίγνεται, ὑποχωρήσασιν δὲ κάλπερ χα-
λεπὸν ὃν εὐπορον ἔσαι, quem locum cupidius notat Dionys. Hal.
de iis quae Thuc. pr. sunt 12. Lys. in Agorat. §. 70. λέξει δὲ
— καὶ ἑξαπατῆσαι ὑμᾶς πειράσεται — καὶ ἀντὶ τούτου φησὶν κτλ.
Lycurg. §. 63. ἴσως — τολμήσει τις εἰπεῖν· καὶ οὐκ ἀισχύρον-
ται κτλ. Atque familiare hoc genus est Antiphonti: III. γ. §. 11.
καταλαβόντες μὲν γὰρ — καθαροὶ τῶν ἐγκλημάτων ἔσεσθε, ἀπο-
λύσαντες δὲ ὑπάτιοι καθίσασθε. IV. α. §. 4. δεινὸς ἀλιτηρί-
ους ἔξομεν —, ἔνοχοι τοῦ φόνου τοῖς ἐπιτιμίοις ἔσμεν, — ὑπά-
τιοι γιγνώμεθα. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 234. Schömann.
ad Isae. p. 307. Jacobitz. ad Lucian. Jov. conf. p. 77. Bern-
hardy. Synt. p. 371.

δ.

IN ARGUMENTUM.

Ἰδοῦ, φησὶν, ἐγὼ καὶ ἡ ἀτυχία κτλ. Hoc prooemiogra-
phi initium consentit cum orationis quod N et pr. A. praebent
principio ἰδοῦ ἐγὼ ἡ τε ἀτυχία: quamquam ea quae addit prooe-
miographus suspicionem possunt movere eum in exemplari suo
legisse οὗτος ἐγὼ παραδίδωμι κτλ. Corrupta autem grammatici
verba esse patet. — μηδαμοῦ προελθεῖν. Cf. δ. §. 8. —
παραδίδωσιν i. e. torquendos offert: neque enim torti sunt.
Cf. §. 8. Bernhardy. Synt. p. 370.

IN ORATIONEM.

§. 1. τῆ τε ἀληθεία τῶν ἐξ ἐμοῦ προαχθέντων. Sae-
pissime ἐκ praepositio pro ὑπὸ a poetis ponitur, rarius a pede-
stris orationis Atticis scriptoribus: quod genus exempla conges-
serunt Bernhardy. Synt. p. 228. Schömann. ad Isae. p. 348.
Adde nostr. III. β. §. 6. τοῦ φόνου ἐξ ἀμφοῖν ὑμῶν ὁμολογουμέ-
νου γενέσθαι. γ. §. 10. ἐξ ἀμφοῖν δὲ τοῦ φόνου γενομένου. Ἡ

ἀλήθεια τῶν πραχθέντων est vera rei gestae natura: cf. III. β. §. 2. 3. 10. γ. §. 3. δ. §. 1. V. §. 3. 72.

§. 2. *ὑπεραπολογούμενοι τῆς ἀληθοῦς ὑποψίας ἀπάσης*. Vexarunt haec verba, quae in vulgatis aliter collocata leguntur, Antiphontis interpretes: equidem nihil sollicitandum esse censeo. Hoc dicere puto oratorem: simulantes se accusatorum personas agere, patronos potius se gerunt eorum ad quos suspicio hujus criminis optimo jure refertur. Cf. α. §. 5. *ἀπολυομένης δὲ τῆς ὑποψίας ἀπάσης*.

§. 3. *ἐλεγκτήρ*. Formam hanc adde lexicis. — *διωκόμενος ἀποκρίνομαι*. Ἀποκρίνεσθαι i. q. ἀπολογεῖσθαι, sich verantworten. Cf. VI. §. 14. *ἐμοὶ προσέχουσι τὸν νοῦν ἅττα ἐγὼ ἀποκρίνομαι*. §. 18. *τοῦ κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀποκρινομένου*. Harpocr. v. ἀπόκρισις. *Εὐπολις Πόλεσιν* ὡς ὑμῶν πάντως ἐγὼ ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα.

Adde Aristoph. Acharn. 596. Vesp. 918. Thesm. 183. Both. Bekk. Anecd. I. p. 429. Thom. Mag. v. ἀποκρίνασθαι. Suid. v. ἀποκριθῆτι. Zonar. v. ἀπόκρισις.

§. 4. *ἢ με διαβάλλουσιν* i. e. propter quam in crimen me vocant. Matth. gr. §. 398. b.

§. 5. *ὄντινα οὐκ ἂν . . φεύγειν μᾶλλον ἢ . . κινδυνεῦσαι*. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 772. Matth. gr. §. 538. — *τούτων δὲ μᾶλλον ἂ εἰκὸς ἦν δρασάντων*. Reiskio dubium est ad latronesne an ad judices redeat pronomen. Neutrum probō: pertinet potius ad eos quos caedi intervenisse ponit orator, *τοὺς ἐντυχόντας*. *His vero ita se gerentibus ut in tali re fieri solet*.

§. 6. *εἰ δὲ . . τίς οἶδεν*; Cf. β. §. 6 — *οὐδὲ . . ἄπιστον* i. q. ist es auch nicht ungläublich etc. Hartung. de partt. I. p. 210. sq.

§. 7. *τοῦ δὲ θεράποντος πῶς χρῆ πιστότερον τὴν μαρτυρίαν ἢ τῶν ἐλευθέρων ἠγεῖσθαι*; Neminem hodie morabitur neutrum adjectivi genus praedicati loco diversi generis substantivo adjectum: Matth. gr. §. 437. neque neglecta post ἢ articuli iteratio cuiquam fraudi erit: Matth. gr. p. 715. ed. 3. Apitz. ad Sophocl. Trach. 1036. Quaerit autem Reiskius quinam sint hi ingenui, qui pro reo testimonium dixerint: quorum nusquam mentio facta est. At non de certis quibusdam testibus hic sermo est sed de universo ingenuorum testium genere. Qui fieri possit, inquit, ut hujus servi testimonio neque in quaestio-

nem dati neque alia ratione rem firmantis, major fides habeatur quam ingenuorum solet tribui testimonio? Qui ne mendacia proferant cavetur legibus poenam iis irrogantibus: huic contra impune licuit quaevis mendacia effutire. — οἱ μὲν γὰρ ἀτιμοῦνται τε καὶ χρήμασι ζημιοῦνται sc. convicti in iudicio ψευδομαρτυριῶν. M. et Sch. Att. Proc. p. 165. 183. n. 43. 185. 380. Heffter. Ath. Ger. p. 309. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 398. sq. — οὐ δίκην δώσει εἴ τις ἔλεγχος ἔσαι. Haec impervia visa sunt Reiskio, mihi non item. Verba εἴ τις ἔλεγχος ἔσαι idem significant quod εἴ τρῶπῳ τινὶ ἐλεγχθήσεται ψευδάμενος. Cf. §. 10. ὃ τε γὰρ καταμαρτυρῶν μου ἄπιστος ἐλήλεγκται ὢν, ὃ τε ἔλεγχος οὐκ ἔσι ubi extrema verba interpretor neque ego mendacii potero convinci. Reiskii enim interpretatio *examen locum non habuit, nullum evenit* prorsus aliena est ab eo loco. Ceterum confer γ. §. 9. Neque in sequentibus ἀκινδύνως τε οὐτός γε κτλ. quidquam est difficultatis. De verbis ὑπὸ τῶν κυρίων vid. ann. ad β. §. 7. — μὴ πισῶς καταμαρτυρηθεῖς. Cf. γ. §. 10.

§. 8. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐκ τῶν εἰκότων ἀλλ' ἔργῳ δηλώσω οὐ παραγενομένος. Vox ἔργον h. l. quaestionem de servis habendam spectat: neque hic vocabuli usus a fori Attici consuetudine recedit: cf. Dem. in Euerg. et Mnes. §. 5. ἐξὸν γὰρ νῦν αὐτοὺς ἀπηλλάχθαι — ἔργῳ βεβαιώσαντας ὡς ἀληθῆς ἔσω ἢ μαρτυρία οὐκ ἠθελήκασιν παραδοῦναι τὴν ἀνθρωπον. ib. §. 7. Lycurg. §. 29. 33. — ἢ ἐξελεθῶν που. Restitui που a Reiskio et Bekkero in ποι mutatum. Vix enim dici potest quoties in hoc genere, de quo jam veterum grammaticorum nonnulli recte iudicaverunt, peccatum sit a recentioribus editoribus. Exempla maximam partem ab editoribus oblitterata dederunt Lobeck. ad Phryn. p. 44. Schmidt. ad Din. p. 6. Wurm. ad Din. p. 36. Bernhardy. Synt. p. 350. ποῦ οὐκ ἐλήλυθεν restituas Demostheni in Neaer. §. 108. atque injuria Schillerus quoque sprexit ὅπου Andoc. de reedit. §. 16. ὅπου γὰρ τραποίμην: neque Meierus debebat rescribere ποῖ ap. Ulpian. ad Mid. §. 84. οὐ γὰρ ἔχων ὅτι ποιήσει καὶ ποῦ τραπήται. — τοῖς γὰρ Διῦπολελοις ἀπέθανε. Διῦπολελοις scripsi codicum NA auctoritati obsequutus: neque id injuria. Cf. Aristoph. Pac. 410. Both. μυσηρὶ Ἐρμῆ, Διῦπόλει Ἀδάνια (Διπόλει Dobr. Both.) Schol. Nubb. 955. Both. τὰ δὲ Διῦπόλεια τῶν ἀρχαιοτάτων ἱερῶν. Suid. v. Διῦπόλεια et Βουφόνια ed. Bernhardy. Etym. M. p. 249. Διῦπολλα — λέγεται καὶ

Δύπολειον ὡςπερ βαλανεῖον. Zonar. p. 518. Δυπόλεια· ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῷ Διὶ Πολιάῳ κτλ. ib. p. 525. Δυπόλεια· παρὰ τῷ Διὶ δοτικὴν γίνεταί δύπολειον καὶ δύπολεια. γράφεται δὲ διὰ τῆς εἰ διαφθόγγου τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εἰον οὐδετέρων μονογενῶν. Diipolia sexto decimo Scirophorionis mensis die celebrabantur. Bekk. Anecd. I. p. 238. De quo festo ad Aelian. V. H. 8, 3. Creuzer. Symbolik. I. p. 172.

§. 9. *περὶ δὲ τῆς εὐδαιμονίας . . . πολὺ τὰναντία ἐστὶ. Quod attinet ad opulentiam — longe aliter se res habet. De quo usu praepositionis περὶ vid. Bremi. ad Lys. p. 120. Stallbaum. ad Plat. de rep. VII. p. 538. E. Phaedr. p. 250. C. Πολὺ quod ante τὸναντίον et τὰναντία infertur, immerito interdum in πᾶν et πάντα mutabant critici: conf. Antiph. IV. γ. §. 4. Andoc. de myst. §. 5. 113. Lys. in Agorat. §. 51. Isocr. Areop. §. 76. Dem. in Aristocr. §. 6. in Con. §. 17. Plat. Alcib. II. p. 142. B. Aristid. Leuctr. B. I. p. 642. Dind. — τοῖς μὲν γὰρ ἀτυχοῦσι νεωτερίζειν συμφέρει κτλ. Generaliorem subjungit orator sententiam quae nonnihil differt ab Isocratea illa Archid. §. 50. χρῆ δὲ τοὺς μὲν εὖ πράττοντας τῆς εἰρήνης ἐπιθυμεῖν· ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ καταστάσει πλεῖστον ἂν τις χρόνον τὰ παρόντα διαφυλάξειεν· τοὺς δὲ δυσυχοῦντας τῷ πολέμῳ προσέχειν· ἐκ γὰρ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς καινουργίας θᾶττον ἂν μεταβολῆς τύχοιεν. Sed latius etiam patet Antiphontis sententia. — In verbis ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία μεταβάλλειν αὐτῶν ἐστὶ neque verborum (ἢ δυσπραγία αὐτῶν) trajectio (cf. ann. ad. I. §. 3.), neque nominis ἐπίδοξος cum infinitivo praesentis constructio quemquam morabitur: cf. a. §. 5.*

§. 10. *τὰ δὲ εἰκότα ἄλλα πρὸς ἐμοῦ μᾶλλον ἀποδέδεικται ὄντα i. e. argumenta autem a probabilitate petita longe alia esse s. aliam vim habere (alium hominis interfectorem esse ostendere) atque a meis potius partibus stare evici. — ὁ τε ἔλεγχος οὐκ ἐστὶ. Vid. ann. ad. §. 7. — τὰ τε τεκμήρια ἐμὰ οὐ τούτου ὄντα i. e. πρὸς ἐμοῦ οὐ πρὸς τούτου ὄντα: cf. V. §. 51. τὰ ἐξ ἴσου γινόμενα τοῦ φεύγοντός ἐστι μᾶλλον ἢ τοῦ διώκοντος. — εἰς τοὺς ἀπολυομένους . . . ὑπὲρ αὐτῶν. Vide de hoc hyperbato I. §. 3. — ἀπίστων ἐλεγχθέντων. Ne desidera ὄντων. Dem. in Steph. I. §. 36. ἂ τοῖς εἰκόσι, τοῖς χρόνοις, τοῖς πεπραγμένοις ἐξελέγχεται ψευδῆ. infr. IV. γ. §. 7. Matth. gr. §. 549. 3. 553. 1. — ἀλλ' ἐὰν ἐλεγχθῶ. Verbum cave sollicites: lo-*

quitur enim ex aliorum mente. *Sed quum convictus fuero, se. ut judices, adversarii, alii putabunt: wenn ich für überführt gelte.* Cf. III. γ. §. 10. φονεὺς αὐτὸς αὐτοῦ δίκαιος εἶναι ἔξω, ad quem locum collegi similia.

§. 11. ὃς εὐσεβεῖν ὑμᾶς πείθω ἰ. ε. ὃς ψηφίσεσθαι ὑμᾶς κατὰ τοὺς ὄρκους πείθω: cf. III. β. §. 11. γ. §. 12. Lys. frgm. 57. Andoc. de myst. §. 31. Hermann. gr. Staatsalterth. §. 131. — ὑπὲρ ἑμαυτοῦ . . . ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀποθανόντος. Particula μὲν ante ἑμαυτοῦ inserta non est opus. Vid. nostr. V. §. 77. τοὺς αἰτίους τούτων ἐκολάσατε — τοῖς δ' ἄλλοις Μιτυληναίοις ἄδειαν ἐδώκατε. VI. §. 8. ἡγοῦμαι γάρ μοι τιμὴν καὶ ὠφέλειαν ἀντὰ οἴσειν, τοῖς δὲ κατηγοροῖς — ἀσχύνην. Hartung. de partt. I. p. 163. Schoemann. ad Isae. p. 202. 343. Jacobitz. ad Lucian. Toxar. p. 68. — μὴ τὸν ἀνατίον κτλ. Suidae locum in annotatione critica citatum huc pertinere fugit lexicographi interpretes, qui verba ab eo allata perperam explicant.

§. 12. σεβόμενοι ἰ. γ. αἰδούμενοι, ἀσχυνόμενοι. In verbis μὴ μετανοήσαντες τὴν ἁμαρτίαν γινώτε Dobreum fugisse temporum ἐκ παραλλήλου positorum rationem temeraria ejus docet conjectura. Sententia haec est: *cavete ne erroris agnitio cum sera sit poenitentia conjuncta.* Vide de hoc genere Schaefer. Appar. II. p. 244. III. p. 432. — Genitivus in ἡ μετάνοια τῶν τοιούτων ex eodem genere est, quo pertinet ἡ μεγαλοφροσύνη τοῦ γένους IV. γ. §. 2. Cf. Matth. gr. §. 371. c.

III.

IN TETRALOGIAM SECUNDAM.

Puer quidam in gymnasio sub magistro jaculorum emittendorum artem exercens alium puerum in jaculi ictum incurrentem feriit. Quo extincto pater occisi alterum reum agit. Atque accusator quidem involuntariae caedis poenam ei irrogat: Heffter. Ath. Ger. p. 135. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 268. Hermann. gr. Staatsalt. §. 104: contra rei pater, qui filii defensionem suscipit, culpa eum vacuum atque e reorum numero eximendum esse contendit: quippe quum ipse peremptus mortis sibi auctor exstiterit, neque temporis ille neque loci respectu habito in teli conjectum incurrens.

Ejusmodi argumenta Periclis aetate tractari solita fuisse do-

cumento esse possunt quae narrantur a Plutarcho in Periclis vita 36. Πεντάθλου, inquit, τινὸς ἀκόντιω πατάξαντος Ἐπιτίμιον τὸν Φαρσάλιον ἀκουσίως καὶ κτείναντος ἡμέραν ὅλην ἀναλώσαι, intell. Periclem, μετὰ Πρωταγόρου διαποροῦντα πότερον τὸ ἀκόντιον ἢ τὸν βάλοντα ἢ τοὺς ἀγνωθέτας κατὰ τὸν ὀρθότατον λόγον αἰτίους χρῆ τοῦ πάθους ἡγεῖσθαι.

α.

IN ARGUMENTUM.

ἐντέχνως ἀφεῖναι τὸ βέλος. Reprobant formam ἐντέχνως Atticistae, commendant τεχνικῶς: cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 344. — οἱ μὲν ἀντέγκλημα . . οἱ δὲ μετέσασιν. Alii ea oratorem defensione usum esse contendunt, quae constat adversarii accusatione, alii ea, qua in aliam rem transfertur culpa. Quintilian. 7, 4. Antiph. argum. IV. α. Ernesti. lex rh. p. 25. 216.

IN ORATIONEM.

§. 1. Τὰ μὲν ὁμολογούμενα τῶν πραγμάτων κτλ. Haec oratoris verbis sententia subesse potest: *de iis, quae extra controversiam posita sunt, leges edixerunt et legum conditor populus, qui in comitiis ratas eas esse jussit.* Quamquam in verbis ὑπό τε τῶν ψηφισαμένων psephismatum potest mentio videri inchoata esse, ut sententia sit: *de iis — et leges et populi psephismata sanxerunt.* κατακέκριται vernac. ist abgeurtheilt, vestro non opus est iudicio. Cf. V. §. 12. — ὁ γὰρ παῖς μου . . ὑπὸ τούτου τοῦ μειρακίου. Occisus semper παῖς, ille qui infaustum emisit jaculum plerumque *μειράκιον*, semel νεανίσκος δ. §. 6. nominatur. Vid. annot. ad I. §. 30.

§. 2. ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐλάσσω τοῦ ἐκόντος ἄκων τὴν συμφορὰν κατέσχε. Articulus in τοῦ ἐκόντος ad universum genus pertinet i. e. *quam si quis data opera eum interfecisset.* Ad sententiam compara γ. §. 6. ἀκουσίως δὲ οὐχ ἤσσον ἢ ἐκουσίως ἀπέκτεινέ μου τὸν παῖδα. ib. §. 7. ὅ τε διάφθαρεῖς οὐδὲν ἤσσον ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως βλαφθεῖς. — οὐδὲν ἐνθύμιον προσέθηκεν. Cf. II. γ. §. 10. — τὴν ἄωρον τελευτήν. Cf. β. §. 12. — ἐργοντας κτλ. Loquitur de exsilio, caedis involuntariae poena. Vide quos excitavi in prooemio.

β.

IN ARGUMENTUM.

ὄθεν ἂν . . νομιζέσθαι. Ferendus est transitus e recta in obliquam orationem. Ceterum confer ann. crit. — οὐ συγκνώμη i. e. non deprecatio. Ernesti. lex. rh. p. 321.

IN ORATIONEM.

§. 1. ὅτι αὐταὶ αἱ συμφοραὶ καὶ χρεῖαι κτλ. Cf. Poett. gnom. Schaef. p. 123. χρεία διδάσκει, καὶ βραδύς τις ἦ, σοφόν. — τοὺς ἀπράγμονας vocat qui a foro atque litibus solent abhorrere: cf. Aristoph. Vesp. 1007. Eqq. 236. Both. Demosth. Ind. graec. h. v. — Quae addit orator τοὺς τε ἡσυχίους τολμῶν τὰ τε ἄλλα παρὰ φύσιν λέγειν καὶ δρᾶν βιάζονται mecum interpreteris: *pudentesque homines cogunt audacter agere et reliqua omnia, quae ab ipsorum ingenio alienissima sunt, et dicere et facere.* Verbum τολμῶν absolute ponitur hic et infra γ. §. 2. οὗτός τε μὴ τολμῶν οὐκ ἂν προεἶχέ μου. Thucyd. 3, 82. 4, 123. 5, 76. 6, 34. 39. 56. et pass. Isae. de Apollod. h. §. 23. Schömann. ad Isae. p. 367. Neque enim audiendus est Reiskius, qui, inverso verborum λέγειν καὶ δρᾶν ordine, ita haec explicare studet ut infinitivos e verbo τολμῶν suspensos esse ponat: *eo necessitatis adigunt ut audeant cum alia agere contra quam nati sint tum etiam causas in foro agere.* — ἦκιστα τοιοῦτος ὢν scil. οἷος τολμῶν κτλ., ut facile careamus Reiskii conjectura: vid. ann. crt. — ὢν ἐγὼ χαλεπῶς μὲν τὴν ἀκρίβειαν ἔγνων ἔτι δὲ ἀπορωτέρω διακείμαι ὡς χρὴ ὑμῶν ἐρμηνεῦσαι ταῦτα. Priora hujus commatis verba non hoc dicunt, aegre rem gestam cognitam habuisse oratorem: res enim in aperto erat: pertinent potius ad ipsam disserendi subtilitatem, quam mente conceperat. Legenti vero Antiphontis verba non possunt non in mentem venire quae Thucydides scripsit 2, 60. ὃς οὐδενὸς οἶομαι ἦρσων εἶναι γνῶναι τε τὰ δέοντα καὶ ἐρμηνεῦσαι ταῦτα. Quibus etiam Lucianus usus est de Saltat. 36. Rhetor. praecept. 1. Similia vide ap. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 190. Pronomen demonstrativum ταῦτα, quod Antipho et Thucydides habent (nam apud Lucianum in ejus locum successit αὐτά), nihil habet offensionis: significantius enim illud loquendi genus non de personis tantum (vid. Foertsch. Observv. critt. in

Lys. oratt. p. 68. sq. Schömann. ad Isae. p. 229.) adhibuerunt Graeci, sed ad res inanimas quoque transtulerunt. Cf. Sintenis Obs. critt. in Diodor. p. 12. Intpp. Lycurg. §. 3. Adde Isocr. Nicocl. §. 22.

§. 2. καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ὑμέτερον ἔλεον .. καταπεφευγώς. Dicit καὶ αὐτός, ego quoque, quia accusator dixit α. §. 2. ὑμᾶς δὲ ἀξιῶ ἔλεοῦντας κτλ. — εἰ ἂν ἀκριβέστερον ἢ ὡς σύνηθες ὑμῖν δόξω λέγειν. Quanam sit haec ἀκρίβεια declarabunt vel ea quae reus dicit δ. §. 2. εἰ δὲ ἀληθῆ μὲν λεπτά δὲ καὶ ἀκριβῆ (εἴρηκα): quam accusator πονηρὰν λόγων ἀκρίβειαν nuncupat γ. §. 3. Quod vero Reiskius ad ὡς σύνηθες subintelligit ἐμοί ἐστιν, hoc vel ideo ferri nequit, quod ea sententia parum apte convenit in hominem a foro atque judiciis prorsus abhorrentem: ἀκριβέστερον ἢ ὡς σύνηθες est *subtilius quam fieri solet in judiciis*. Nihilque obstat quominus ὑμῖν jungas etiam cum nomine σύνηθες. Ceterum adi Dionys. Hal. de adm. vi dic. in Demosth. 15., qui de iudicium vulgo haec habet τὸ γὰρ ἀκριβὲς καὶ περιττὸν καὶ ξένον καὶ πᾶν ὅτι μὴ σύνηθες αὐτοῖς ἀκούειν τε καὶ λέγειν, ὀχληρῶς διατίθησιν αὐτούς. — μὴ διὰ τὰς προειρημένους τύχας ἀποδεξαμένους μου τὴν ἀπολογία δόξῃ καὶ μὴ ἀληθείᾳ τὴν κρίσιν ποιήσασθαι. Ante ἀποδεξαμένους negativam μὴ excidisse suspicor: qui lapsus scribarum non inauditus in duarum vicinia negativarum. Qua recepta omnia optime procedunt. Δόξῃ καὶ μὴ ἀληθείᾳ i. q. opinione magis quam veritatis rationibus ducti: cf. V. §. 5. 42.

§. 3. πολὺ παρὰ γνώμην τούτων. Pronomen τούτων, si abesset, neminem desideratum esse existimo: neque aliud huius generis exemplum in promptu est. Ad sententiam compares πολὺ τᾶναντία τούτων. Reiskius: *multo secius evenit quam in his spectatum fuerat*. — μελετῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ. Pueri postquam litterarum elementa musicaeque artis initia perceperant, παιδοτρύβου s. γυμνασοῦ disciplinae solebant tradi, qui gymnasticam eos artem doceret. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 326. B. Bergmann. ad Isocr. Areop. p. 235. ed. Benseler. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 2, p. 51. Praepositionem ἐν, quam reposui pro vulg. ἐπί, efflagitare videbatur usus Graecorum. — κατὰ γε τὴν ἀληθείαν ὧν ἔπραξεν i. e. quum veram rei naturam respexeris: cf. II. δ. §. 1.

§. 4. εἰ μὲν γὰρ . . . ἔτρωσεν αὐτόν, οὐδεὶς ἡμῖν λόγος ὑπελείπετο μὴ φονεὺς εἶναι. Desideranti cum Bernhardyo Synt. p. 376. ἂν particulam in apodosi, satis habeo opponere Bremii excurs. ad Lys. oratt. p. 438. sq. Stallbaum. ad Plat. Symp. p. 190. C. 198. C. Schömann. ad Isae. p. 194. 416. Hartung. de partt. II. p. 233. sq. 240. sq. Dobr. Adverss. II. p. 259. Cf. Antiph. IV. β. §. 2. V. §. 38. VI. §. 48. In his vero μὴ φονεὺς εἶναι non tam transitus a plurali ad singularem numerum mirus est (vid. quae collegi ad II. γ. §. 2.) quam ipse nominativus: exspectabas enim dativum per attractionem positum aut accusativum. Sed in hoc quoque genere, ut alias saepe, Graeci non semper ad grammaticam structurae subtilitatem componunt orationem sed sententiae potius respiciunt rationem: ut nostro loco Antiphonti obversatum sit οὐκ εἶχε v. οὐκ εἶχον λέγειν. Cf. Plat. de rep. 10, p. 598. D. ἔδοξεν αὐτῷ πάνσοφος εἶναι διὰ τὸ αὐτὸς μὴ οἶός τ' εἶναι ἐπισήμην ἐξετάσαι. Vid. Fritzs. Quaestt. Lucian. p. 103. — ὁ μὲν διεκωλύθη τοῦ σκοποῦ τυχεῖν. Verbis ὁ μὲν διεκωλύθη, quae inserui (v. ann. crit.), demtis integra non erit sententia: haec certe προσήσαντος τοῦ σκοποῦ τυχεῖν nullo modo poterunt consociari. Atque quid fiet illis ὁ δὲ — ἐβλήθη? Neque enim cum Bekkero scripserim ὁ μὲν κτλ., quod genus contra codicum consensum scriptori non obtrudendum.

§. 6. Ἀκουσίου δὲ κτλ. Vid. ann. crit. Quae ante ἐκ τῆς ἀμαρτίας ipso oratore duce §. 8. et δ. §. 5. inserenda esse censeo φανερόν μὲν τὸ ἔργον, ita cum reliquis jungenda sunt ut haec sententia efficiatur φανερόν μὲν ἐκ τῆς ἀμαρτίας ὀποτέρου αὐτῶν ἐστὶ τὸ ἔργον i. e. ex ipsa erroris natura perspicuum est ad quem pertineat caedes. De optativi ἐλεγχθείη ratione vid. ann. ad I. §. 25. — οἱ τε γὰρ . . . οἱ δὲ κτλ. Ita τε et δὲ saepenumero sese excipiunt: vid. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 268. Matthiae. ad Eurip. Or. 192. Hartung. de partt. I. p. 73. 92. 171. Jacobitz. ad Lucian. Jov. Trag. p. 175. — τῶν παθημάτων αἴτιοι. Haec quum opposita sint illis πράκτορες τῶν ἀκουσίων, Reiskius quamvis non omnia, quae h. l. inseri jubet (vid. ann. crit.), recte conjecerit, nomen ἐκουσίων certe suo jure desiderare potest videri. Sed falli puto virum doctum: acuas oportet pronuntiatione vocem αἴτιοι, ut in verbis πράκτορες et αἴτιοι po-

tissimum sententiarum conspiciatur repugnantia. Illi *factores* tantummodo delicti neque in culpa sunt, hi *auctores* facinoris atque in culpa.

§. 7. οὐτε γὰρ ἀπειρημένον ἀλλὰ προστεταγμένον ἐξεμελέτα. Participia absolute posita sunt, velut εἰρημένον Thuc. I, 140. 5, 30. 39. προσταχθὲν Isae. de Cleon. h. §. 22. Dem. adv. Polycl. §. 12. προειρημένον Dem. in Timocr. §. 105. γεγραμμένον Dem. adv. Lacrit. §. 52. Matth. gr. §. 564. — ἔδρασε μὲν οὐδὲν ἀκούσιον ἔπαθε δὲ scil. ἀκούσιόν τι. Cf. α. §. 2. τῷ δὲ ἀποθανόντι αὐτῷ μὲν οὐδὲν ἐνθύμιον τοῖς δὲ ζῶσι προσέθηκεν. V. §. 68. φασὶν ἐμὲ τῆς μὲν ἐπιβουλῆς οὐδένα κοινωνὸν ποιήσασθαι τοῦ θανάτου τῆς δ' ἀναιρέσεως. Thucyd. 2, 98. πορευομένῳ δὲ αὐτῷ ἀπεγύγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, εἰ μὴ τι νόσῳ, προσεγύγνετο δέ.

§. 8. βουλόμενος προδραμεῖν. Reiskius subaudit τοῦ ἀκοντίου ν. πρὶν ἤκειν τὸ ἀκόντιον: sed nihil addendum: προδραμεῖν est *vorlaufen*, s' *avancer en courant*. Neque pro χώρου opus est χρόνου: recte enim dicitur puer aberrasse ab eo spatio, in quo sine periculo licebat discurrere. — εἰς τοῦτον ἠκούσης. Τοῦτον pro τοῦτο vel propter opposita τό τε πάθος εἰς τὸν δράσαντα ἐλθὼν scribendum est: neque hoc pronomen de mortuo positum insoliti quidquam habet. Cf. II. γ. §. 6. IV. δ. §. 3. — ἅμα τῇ ἁμαρτίᾳ. Cf. δ. §. 8. ἅμα ἡμαρτέ τε καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐκολάσθη.

§. 9. εἴργοντι μήτε ἀδίκως μήτε δικαίως ἀποκτείνειν. Eandem legem orator commemorat γ. §. 7. IV. β. §. 3. In Atticarum legum numero haec non erat: neque enim consociari potest cum legibus apud Lysiam in Eratosth. §. 30. sq. Demosthenem in Aristocr. §. 47. 48. 53. 60. et Lyncurgum §. 125., per quas licebat impune mortem inferre hominibus qui in certis quibusdam facinorum generibus deprehensi fuissent. Cf. Heffter. Ath. Ger. p. 137. — ὡς φονέα με διώκει. Pater hoc loco filii induit personam: vid. ann. ad §. 4.

§. 10. ἀπολυόμενος . . . ἔσμεν. De transitu a singulari in pluralem numerum exposui in ann. ad §. 4. Ad sententiam compara II. β. §. 12. Respicit hūc accusator γ. §. 9. ἔλεξαν δὲ καὶ ὡς οὐ πρέπει χρῆσά ἐπιτηδεύοντας αὐτοὺς κακῶν ἀξιοῦσθαι κτλ. — ζῶν ἔτι κατορυχθήσομαι. Similiter accusator γ. §. 12. ἡμῶν τε τοῖς γονεῦσιν οἱ ζῶντες κατωρύμεθα. Eurip. Hecub. 431.

τέθνηκε ἔγωγε πρὶν θανεῖν κακῶν ὑπο. Plutarch. Consol. ad Apoll.

11. καὶν προεξετήμοντό τινες ταῖς λύπαις καὶ πρὶν ἀποθανεῖν ἐτε-
θνήκεσαν.

§. 11. τοῦδε μὲν τοῦ νηπίου. Puer h. l. dicitur νήπιος, ut apud Homer. Il. 9, 440. Od. 21, 95. et Paul. epist. ad Galat. 4, 1. — τὰς τούτων ἀμαρτίας συμφέρειν. Συμφέρειν est una ferre. Cf. Pflugk. ad Eurip. Alc. 370. nostr. d. §. 8. τὰς αὐτοῦ ἀμαρτίας φέρων. Plutarch. Apophthegm. Lacon. p. 115. Tauchn. αὐτοὺς γὰρ ἡμᾶς καλῶς ἔχον ἐστὶ τὰς αὐτῶν ἀμαρτίας φέρειν. Plurali τούτων usus est ad accusatorem ejusque amicos, qui in judicio adsunt, spectante, etsi de uno mortuo debuit loqui. Vid. ann. ad I. §. 1.

§. 1. Ὅτι μὲν αὐτὴ ἡ χρεῖα κτλ. Cf. β. §. 1. — ἔργω καὶ οὐ λόγῳ. Quod Reiskius post λόγῳ cogitatione tacita supplet μόρον, fallitur: ipsa formula saepe in oratorum reliquiis obvia. Cf. §. 3. IV. β. §. 8. Isae. de Menecl. h. §. 35. 38. Lycurg. §. 116. 123.

§. 2. οὐδὲ γὰρ ἂν ἔνα λόγον ἀντιδοῦς [ἢ λέξας]. Verba ἢ λέξας — nam vulg. ἔλεξας nihili est — quae in optimis exstant codicibus glossae speciem prae se ferunt: quibus seclusis nihil difficultatis relinquitur. Hoc dicit Antiphō: *neque enim si suspicatus essem defensione usurum esse reum, duas orationes accusati una hac oratiuncula compensans, dimidia accusationis parte me ipse privassem.* Cf. α. §. 1.

§. 3. πολλαπλάσια τούτων. Propter praegressa τοσοῦτον δὲ προέχων exspectaveris τούτου pro τούτων. Sed conf. Bremi. ad Aesch. in Ctes. §. 236. ed. Goth. — δέεται ὑμῶν συχνῶς. Cur displicuerit Reiskio adverbium συχνῶς in aperto est: neque enim crebro hoc a iudicibus petit reus. Sed talia condonanda sunt oratori rem argenti. — ἀνοσίων ἔργων τιμωροὶ ὄστων δὲ διαγνώμονες. Διαγνώμονες dicuntur non quia sententiam ferunt sed quod dignoscunt, perspiciunt recte facta. μὴ ἔργα φανερά . . πεισθέντας. Post ἔργα φανερά excidisse aliquid veri simile est: vix enim accusativus ad rem pertinens, de qua ut opinionem aliquam concipias ipsa persuasione efficitur, cum verbo passivo πεισθῆναι poterit jungi. Verba ὑπὸ πονη-

ρῶς λόγων ἀκριβείας i. q. ὑπὸ πονηρῶς ἀκριβολογίας designant. Cf. β. §. 2.

§. 4. ἡ μὲν γὰρ . . σύγκειται, ἡ δ' . . λεχθήσεται. *Diversa est haec futuri temporis cum praesenti copulatio ab eo genere de quo disputavi ad II. γ. §. 11.* Hoc enim loco non praesens tempus ad futuri vim atque potestatem propius accedit, sed futurum praesentis naturam videtur adsciscere. Futuro autem haec quoque vis accommodata. Indicat enim in ejusmodi enuntiatas rem vel personam, de qua agitur, propensam vel idoneam esse ad id efficiendum perpetiendumve, quod verbum exprimit. Conf. nostr. VI. §. 4. ἄν τις κτείνῃ — ἀγνεύει τε ἑαυτὸν καὶ ἀφίξεται ὡς εἴρηται ἐν τῷ νόμῳ. Eurip. *Androm.* 321.

εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἐς ἀληθείας ὑπο
εὐδαιμονίζω, τοὺς δ' ὑπὸ ψευδῶν ἔχειν
οὐκ ἀξιόσω πλὴν τύχῃ φροεῖν δοκεῖν.

Dem. de cor. §. 205. ὁ μὲν τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων τὸν τῆς εἰμαρμένης — θάνατον περιμένει, ὁ δὲ καὶ τῇ πατρίδι —, ἀποθνήσκειν ἐθελήσει καὶ φοβερωτέρας ἠγγήσεται τὰς ὕβρεις κτλ. — αὐθέντην. *Αὐθέντης* et is dicitur qui sua manu semet interficit (cf. §. 11. δ. §. 4. 9. 10.) et is qui alium occidit (V. §. 11.). Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 120. Spohn. ad Isocr. *Panegy.* p. 58.

§. 6. ὑπὸ τοῦ παιδοτρέβου. Cf. ann. ad β. §. 3. Stallbaum. ad Plat. *Crit.* p. 47. B. Alcib. I. p. 131. A. Quae his subjiciuntur ὅς ὑπεδέχετο . . ἀναιρεῖσθαι accipio de homine, qui curam solebat suscipere colligendorum telorum. — ἀκουσίως δὲ οὐχ ἦσσαν ἢ ἐκουσίως ἀπέκτεινε. Post ἢ sine causa ei inseri jubet Reiskius: e verbo tacita cogitatione repete ἀποκτείνας: cf. §. 7. οὐδὲν ἦσσαν ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως βλαφθεῖς. Ceterum compara α. §. 2.

§. 7. ἀλλὰ τίς ὁ βαλὼν ἐςιν; ὁ φόνος οὐν ἀνήκει κτλ. Nihil sollicites. *Quis vero, inquit, est homicidii reus? Caedis ergo culpa ad spectatores vel ad paedagogos pertinet?* Quae non sine acerba ironia dicta esse patet. Respiciunt hunc locum, opinor, Bekk. *Anecdd.* I. p. 403. ἀνήκει Ἀντιφῶν μὲν ἀντὶ τοῦ καθήκει atque Suidas v. ἀνήκει. Cf. Aristoph. *Plut.* 915. ὡς εἰς ἐμὸν ἦκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. Ἀνήκειν εἰς, *pertinere ad al.* habet Dinarch. in Dem. §. 60. Dem. or. funebr. §. 3. 6. Herod. de polit. p. 658. Bekk. Aristot. *Eth. Nicom.* VIII, 2.

p. 1155. 2. IX. 6. p. 1167. 2. Bkk. „Nos: attinet ad illam rem, ἀνήκει πρὸς τόδε“ e Lysia excitat Priscian. 18, 24.

§. 8. εἰ δὲ θεία κηλὶς τῷ δράσαντι προσπίπτει ἀσεβοῦντι οὐ δίκαιον τὰς θείας προσβολὰς διακωλύειν γίνεσθαι. H. e. Sin divina labe interfectori adspergitur propter impia ejus facta, nefas est iram cohibere divinam. Participium ἀσεβοῦντι i. q. διότι ἀσεβής ἐστι. Sententiam effert Antipho a poetis atque pedestris orationis scriptoribus Graecorum celebratam. Deos enim obcoecare hominum, quibus propter scelera commissa irati sint, mentes atque praecipites eos agere in quaevis facinora eorumque poenas, communis erat illorum hominum opinio. Vid. Hom. II. 6, 234. 17, 470. Od. 14, 178. 23, 10. Aeschyl frgm. 294. Schütz. Sophocl. Antig. 622. et frgm. ap. Schol. ad h. 1 Lycurg. §. 92. Vocem κηλὶς explicat Schol. Oed. Tyr. 1384. κηλῖδα, ὄνειδος, συμφορὰν. Cf. Schol. Electr. 446. ὥσπερ τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλῖδας ἀποτρεπόμενος. Θεῖαι vero προσβολαὶ quae Passovio auctore (Lex. v. προσβολή) hic assumunt passivam significationem, göttliche Schickungen, proprie accipiendae esse videntur de impetu atque assultu deorum. Cf. Aeschyl. Choeph. 217.

ἄλλας τε φωνεῖ προσβολὰς Ἑριννύων
ἐν τῶν πατρῶν αἱμάτων τελουμένας.

Aristoph. Pac. 39. χῶτου πότ' ἐστὶ δαιμόνων ἢ προσβολή
οὐκ οἶδ'. —

Plutarch. de superstit. 7. τῷ δὲ δεισιδαίμονι καὶ σώματος ἀρρώστια πᾶσα καὶ χρημάτων ἀποβολή καὶ τέκνων θάνατοι καὶ περὶ πολιτικὰς πράξεις δυσημερῆαι καὶ ἀποτεύξεις πληγαὶ θεοῦ καὶ προσβολαὶ δαίμονος λέγονται. Synes. ep. 57. εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' Ἀνδρονίκου. Annotat Schol. Aristoph. l. c. προσβολή ἢ ζημία, ἢ τοῦ δαίμονος ὄργη.

§. 9. ἔλεξαν δὲ καὶ κτλ. Cf. β. §. 10. — πῶς ἂν πρόποντα πάσχοιμεν εἰ . . ζημιούμεθα; Vid. ann. ad II. α. §. 10. — μηδὲν ὑποδεέστερα τούτων μελετῶντες i. e. non inferioribus rebus quam isti operam dantes, v. minime his quidquam in bonarum artium studio concedentes. — τὰς συμφορὰς τῶν ἀμαρτόντων εἶναι. Cf. IV. δ. §. 8. ἐστὶ δὲ καὶ ἡ τύχη τοῦ ἄφρατος καὶ οὐ τοῦ ἀμνηνομένου. — ἃ δὲ νόμος ἀποδίδωσι μοι. Verbum ἀποδίδωσι reposui e codice N: neque id injuria. Cf. Dem. in Aristocr. §. 56. τοὺς ἐχθρὰ ποιῶντας ἐν ἐχθροῦ μέρει κολάζειν ἀπέδωκεν ὁ νόμος.

§ 10. ὡς δὲ οὐδὲ τῆς ἁμαρτίας οὐδὲ τῷ ἀκουσίως ἀποκτεῖναι . . ἀπολύεται. Pro τοῦδε τῷ, quae sensu cassa sunt, de meo edidi οὐδὲ τῷ. Neque ejusmodi negativarum particularum cumulatio exemplis caret: cf. nostr. V. §. 16. ὡσε μὴ δὲν μοι ἐνθάδε μὴδὲ πλέοκ εἶναι μὴδ' ἀποφυγόντι. Thucyd. I, 132. ἀλλ' οὐδ' ὡς οὐδὲ τῶν Εἰλώτων μὴνυταῖς τισι πιεζύσαντες ἤξιωσαν κτλ. Aristot. Eth. Nicom. II, 7. διόπερ οὐδ' ὀνόματος τετυχή- κασιν οὐδ' οἱ τοιοῦτοι. VIII, 4. οὐδ' ἀποδέξασθαι δὴ πρότερον οὐδ' εἶναι φίλους. In quibus enuntiatis altera negatio ad universam sententiam; altera ad singulas sententiae notiones referri debet. Quod genus quam late pateat docebunt viri docti exemplorum copia hunc usum illustrantes, Fritzsche Quaestt. Lucian. p. 153. Bremi. ad Aesch. in Ctes. §. 78. ed. Goth. Schömann. ad Isae. p. 469. Dobr. Adverss. I, 2, p. 544. Stallbaum. ad Plat. Cratyl. p. 398. E. — ἀλλὰ κοινὰ ἀμφοτέρω ταῦτα ἀμφοῖν αὐτοῖν ἔστι. Reiskius verba ἀμφοτέρω ταῦτα ad τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν τιμωρίαν refert. At haec duo ab oratore non commemorantur. Itaque convenientius erit ea intelligere, quae modo dicta sunt, nimirum cum malae fraudis absentia culpam ad utrumque pertinere (τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ ἀκουσίως ἀποκτεῖναι). Paulo post veterem scripturam reduxi (εἰ γὰρ) posthabita codicum lectione εἴπερ, propter verbum δηλώσω, quod praecedit. Vid. not. crit. ad II. γ. §. 6. Hartung. de partt. I. p. 469. sq. — φονεὺς αὐτὸς αὐτοῦ δίκαιος εἶναι ἔστιν sc. vestro iudicio, ut εἶναι idem sit quod *haberi, putari*. Cf. IV. β. §. 5. τὸν γὰρ ἐπιβουλεύοντα κελεύει (ὁ νόμος) φονεὴ εἶναι. δ. §. 3. ἀνόσια γὰρ — πάθοι, εἰ — φονεὺς ἔσται. §. 5. δίκαιος φονεὺς εἶναι ἔστιν. — ἀτρέμα ἐς ὦτος. Supra legimus ἀτρέμας ἔσαναι. Sed falso videntur statuere, semper ἀτρέμας ante vocalem, ἀτρέμα ante consonam litteram exhibendum esse: ἀτρέμα ἔσαναι etiam δ. §. 7. ex optimis codicibus rescripsi. Contra ante consonantem plenior forma reperitur Aristoph. Nubb. 383.

καὶ δεινὰ κέρραγεν

ἀτρέμας πρῶτον παππὰς κτλ.

Herodot. 8, 14. ἀτρέμας τε εἶχον. Arsen. Viol. p. 83. ἀτρέμας βουῖς. — ὁ δὲ συλλήπτωρ κτλ. i. e. is autem, qui se adiutorem atque consortem praebuit criminis errore commissi in eos qui non debebant laedi. De verbis ὁ δὲ συλλήπτωρ καὶ κοινωνός — τῆς ἁμαρτίας γενόμενος longius sejunctis adi ann. ad I. §. 3.

Pluralem τοὺς οὐ προσήκοντας ponit ad se ipsum et filium respiciens.

§. 11. οὐθ' οἱ θανατώσαντες ἡμᾶς μὴ εἰργόμενοι τῶν προσεχόντων εὐσεβοῦντ' ἂν ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσίους. Haec corrupta sunt. Neque tamen verum vidit Reiskius pro ἀπολυσάντων conjiciens ἀπολεισάντων, et subaudita ἂν particula post participium locum ita explicans: Judices a quibus morti condemnati fuerimus, si non rursus ipsi quoque urbe expellantur religioni haud satis fiat a civibus, qui nisi falso iudicio decepti fuissent, impuros perdidissent. Longe enim aliam sententiam requirere videntur opposita οὔτε γὰρ ἡμεῖς κτλ., ut haec potius obversata esse censeam oratoris animo: Neque ii, qui nos interfecerunt (i. e. adversarii filius, qui meum interfecit puerum) si non arceantur, unde arceri eos par est, jure a iudicibus impios absolventibus reverentia digni habeantur. Qua sententia admissa scribendum ὀρθῶς v. δικαίως εὐσεβοῦντ' ἂν. Cf. Soph. Antig. 730. Κρ. ἔργον γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;

Αἰ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς.

ubi de Antigona agitur quam Haemon poena liberandam esse demonstraverat. Neque ferendus aoristus ἀπολυσάντων. De re conf. a. §. 2. — πάσης δ' ὑπὲρ πάντων τῆς κηλίδος εἰς ὑμᾶς ἀναφερομένης. Κηλὶς h. l. ἄγος, μίσημα. Cf. II. a. §. 3. Ad rem illustrandam facit Lycurgus §. 146. τὰ γὰρ ἀδικήματα ἕως μὲν ἂν ἢ ἄκριτα παρὰ τοῖς πράξασιν ἐστὶ, ἐπειδὴν δὲ κρίσις γένηται, παρὰ τοῖς μὴ δικαίως ἐπεξελεθούσιν. Ὑπὲρ πάντων dicit i. e. pro omnibus, omnium loco, quia ante quam sententiam ferant iudices ad universam rempublicam pertinet piaculum. — ἔσεσθε .. καθίσασθε. Cf. ann. ad II. γ. §. 11.

§. 12. ἀπάγοντες non est ad supplicium ducentes sed abducentes e iudicio vel e patria in exsilium. Vid. prooem. huj. orat.

δ.

§. 1. ἡμεῖς μὲν οἱ ἀντίδικοι i. e. οἱ κρινόμενοι, accusator et reus. — κατ' εὐνοίαν κρίνοντες i. q. εὐνοία τῇ ἡμετέρα vel εἰς ἡμᾶς κρίνοντες, partiisch richtend. — δίκαια ἐκάτερα αὐτοὺς οἰόμεθα λέγειν. Αὐτοὺς i. e. ἡμᾶς αὐτούς. Cf. V. §. 11. ἐξώλειαν αὐτῷ (i. e. σαυτῷ, quod dedi pro vulg. αὐτῷ) καὶ γένοι καὶ οἰκτιε τῇ σῇ ἐπαρώμενον. §. 60. οὐχ ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον i. e. ἐμαντοῦ. Constat inter viros doctos et singularem

ἑαυτοῦ et pluralem ἑαυτῶν tum apud poetas tum in pedestri oratione de prima atque secunda persona frequentari. Ruhnk. ad Tim. gloss. p. 92. Boissonad. Eunap. p. 342. Hermann. ad Soph. Trachin. 451. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 312. A. Alcib. II. p. 143. C. Jacobitz. ad Lucian. Catapl. p. 24. Quamquam temere cum Hasio Mss. du Roi IX. p. 185. Bernhardy. Synt. p. 272. a singulari numero illum usum abjudicat.

§. 2. ἡ ἀλήθεια . . αὐτῶν sc. τῶν πραχθέντων. Cf. II. δ. §. 1. — τὴν ἀπέχθειαν αὐτῶν . . φέρεσθαι: Verbum φέρεσθαι designat *sibi reportare, ferre tamquam praemium debitum*. Cf. V. §. 31. Reisig. enarr. Oed. Col. p. XXVII.

§. 3. ἐάν τις φάσκη ἀποκτεῖναι. Plenius loquentis erat addere τινά: quod haud scio an casu exciderit.

§. 4. μήτε ἀκοντίσας μήτε ἐπινοήσας scil. ἀκοντίσαι. Cf. γ. §. 5. τὸν δὲ οὔτε ψαύσαντα τοῦ ἀκοντίου οὔτε ἐπινοήσαντα ἀκοντίσαι. Vide de hoc genere Krüger. ad Dionys. Hist. p. 117. 286. — καὶ οὐ πρὸς τὰ λεγόμενα ἀπολογεῖται. Ne suspiceris pro τὰ λεγόμενα scribendum τὰ λεχθέντα, memineris participia praesentis cum articulo conjuncta interdum prorsus substantivorum nominum induere naturam, ita ut temporis nulla habeatur ratio. Τὰ λεγόμενα i. q. οἱ λόγοι §. 9. IV. δ. §. 9. V. §. 42. VI. §. 22. Andoc. de myst. §. 57. Isocr. ad Nicocl. §. 40. de pace §. 57. Lycurg. §. 30. τὰ ἐπικαλούμενα infr. §. 5. τὰ κατηγορούμενα IV. δ. §. 3. Andoc. de myst. §. 8. Lycurg. §. 150. — τῆς δὲ διαδρομῆς αἰτίας ταύτης γενομένης i. e. τῆς δὲ διαδρομῆς ταύτης αἰτίας γενομένης. Vid. ann. ad I. §. 3.

§. 5. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών. Cf. Lucian. Nigrin. 36. Hemsterhus. — παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμαρτίαν. Παρὰ ad causam pertinet, ut saepenumero. Vid. Bekk. Anecd. I. p. 163. Schaefer ad Julian. p. VIII. ad Dionys. de comp. verb. p. 137. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 40. — μετὰ τῶν θεωμένων ἐξῶς. In eandem sententiam infra §. 6. dicit οὐν τοῖς θεωμένοις ἐξῶτα.

§. 6. συμπράκτορες . . τῆς αἰτίας i. e. consortes criminis, ut αἰτία usurpatum sit de ipsa re, quae crimini datur. — ἀλλὰ διὰ τὸ μηδένα ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ὑπελθεῖν. Concinnius erat διὰ τὸ μηδενὶ αὐτὸν ὑπὸ τ. ἀ. ἐλθεῖν: neque vero quidquam mutaverim.

§. 7. οὐδὲ . . μόνον. Cf. ann. ad I. §. 3. — πῶς ἂν

ἐφυλάξατο μηδένα βαλεῖν; . . εὐπετῶς ἂν ἐφυλάξατο μηδένα μὴ βαλεῖν. Lectorem paullulum offendet repentina subjecti mutatio: in priore enim membro *μηδένα* est objectum verbi *βαλεῖν*, in altero subjectum ejusdem verbi: *ne quem feriret* et *ne quis se feriret*. Cf. ann. ad I. §. 26. Negatio autem cum infinitivo e verbo cavendi suspensio conjuncta nihil habet offensivonis. Stallbaum. ad Plat. de rep. I, p. 333. E. Hartung. de partt. II. p. 168.

§. 8. τὸν δὲ νόμον ὃν παραφέρουσιν. Usitatum in hac re est verbum *παράχρισθαι*: *παραφέρειν* in univ. est *afferre*, *in medium proferre*. *Λόγους παραφέρειν* habes Eurip. Iphig. Aul. 981. atque Demosth. ep. 3. p. 641. Bkk. οὐχ ὡς ἐπιτιμῶν δὲ ταῦτα παρήνευκα. — ἄμα ἡμαρτέ τε καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐκολάσθη. Bene rem uno ictu peractam pingit duplex aoristus: conf. Lycurg. §. 50. ἄμα γὰρ οὗτοι τε τὸν βίον μετέλλαξαν καὶ τὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς δουλείαν μετέπεσεν. — ἔχοντός γε δὴ τὴν δίκην τοῦ φονέως. Particulas *γε δὴ* confirmandi vi praeditas unus codex Oxoniensis praebet, ceteri *γε* habent. Vid. Herm. ad Viger. p. 828. Schneider. ad Xenoph. Memor. 1, 2, 53. Hartung. de partt. I. p. 276. Subtilius autem in hoc loco interpretando nugatur Reiskius „Videri possit, inquit, *ὑπέχοντος*: nam homicida *ὑπέχει τὴν δίκην* et occisus *ἔχει*. Verum bene habet vulgata ideo quod in hac causa idem homo et *ὁ φονεὺς* est et *ὁ φονευθεὶς*. Quatenus est homicida sui *ὑπέχει* praestat satisfactionem, quatenus autem est occisus, hactenus *ἔχει* habet, abstulit eam.“ *Δίκην ἔχειν* idem est quod *δίκην δεδωκέναι* et *τὴν δίκην ἔχειν* is dicitur, qui certam atque debitam dedit poenam: vernacule *seine Strafe haben*. Cf. β. §. 8. Franz. ad Lys. or. funebr. §. 7. p. 294. Foertsch. Obs. critt. in Lys. oratt. p. 54. sq.

§. 9. ἐνθύμιον ὑπολείψασθε. Cf. ann. ad II. γ. §. 10. — ἐπιδείκνυται intell. ὁ παῖς. — μήτε αὐτοὶ . . βοηθοῦντες ἐναντία τοῦ δαίμονος γνῶτε. Verba *μήτε αὐτοὶ* Reiskius reddit *neque rursus* disertis verbis annotans *αὐτοὶ* h. l. *accipio pro αὐ*. Quod qui fieri possit equidem non assequor. Pronomen *αὐτοὶ* vos ipsi, *ihr für eure Person*, opponitur daemoni: *Neve ipsi opem ferentes malae adversariorum fortunae, sententiam feratis numini contrariam, quod hos miseros esse atque in mala incidere involuntaria voluit.*

IV.

IN TETRALOGIAM TERTIAM.

Senex atque juvenis quum inter se rixantes a conviciis ad manus venissent; hic superior evasit, senex ita verberibus est commulcatus, ut medico hominem tradere statuerent propinqui ejus. Neque tamen medici cura hoc effecit ut mortem senex effugeret. Itaque propinqui ejus caedis crimen deferunt juveni. Qui altera qua sese defenderet post primam accusatoris actionem habita oratione, alteram quae ei concessa erat non ipse habuit, sed patria urbe relicta hoc munus cognato vel amico cuidam suscipiendum reliquit. Nititur autem defensio duabus potissimum rebus. Etenim et ipsum senem priorem verbera inflixisse contendunt neque e vestigio illum e vulneribus acceptis mortuum esse sed nonnullis diebus post: id quod imperitia potius medici quam vulnerum gravitate effectum esse asseverant.

α.

IN ARGUMENTUM.

καὶ περὶ τούτου i. e. in Betreff dessen. Quamquam con-
jicere possis ὑπὲρ τούτου i. e. pro mortuo sene, mortui cau-
sam agens. — πρῶτον τὸν πρεσβύτην ἀδικῶν ἄρξαι λέγει
χειρῶν. Usitata in jure Attico est formula ἀδικῶν ἄρχειν χειρῶν
de iis posita qui priores verbera infligunt. Lys. de vuln. praem.
§. 11. Isocr. in Loch. §. 1. Dem in Aristocr. §. 50. in Euerg.
et Mnes. §. 7. 8. 15. 35. 39. 40. 47. Antiph. infr. β. §. 1. 2. 6.
Aristot. Rhet. II, 24. p. 1402. Bekk. ἄρχειν χειρῶν Plat. Legg.
IX. p. 869. ἀδικῶν χειρῶν κατάρχειν Plutarch. de gen. Socr. 14.
Abundantia vero in verbis πρῶτον — ἄρξαι conspicua e pervul-
gato est genere. Aeschyl. Choeph. 1061. Herodot. 1, 5. Thu-
cyd. 1, 76. 103. 2, 36. 47. 48. 53. 68. 74. 6, 46. Dem. in
Euerg. et Mnes. §. 40. in Neaer. §. 1. Plat. Legg. IX. p. 869.
Diod. Sic. 11, 30. 12, 41. 13, 99. Ceterum vide Valck. ad
Eurip. Phoen. 1576.

IN ORATIONEM.

§. I. Νενόμισαι μὲν ὀρθῶς κτλ. Verbum νενόμισαι, in
more positum est, moribus atque legibus receptum est, accusati-

vus cum infinitivo excipit, velut Xenoph. Mem. 2, 3, 16. Symp. 1, 15. Hell. 2, 4, 36. Aristoph. Nubb. 486. Both. Plutarch. Num. 20. Ea, quae subjiuntur, male Reiskius ita ordinat *τοὺς κρίνοντας τὰς φονικὰς δίκας περὶ πλείου ποιῆσθαι κτλ.* post *διώκειν τε καὶ μαρτυρεῖν* subaudiens ille quidem *τοὺς διώκοντας* et *τοὺς μαρτυροῦντας*. Quae res multorum errorum exstitit fons. In hunc potius modum verba sunt ordinanda: *γενόμεναι μὲν ὀρθῶς τοὺς κρίνοντας περὶ πλείου ποιῆσθαι διώκειν τε καὶ μαρτυρεῖν τὰς φονικὰς δίκας κατὰ τὸ δίκαιον*. Οἱ κρίνοντες vero sunt accusatores non iudices, ut Reiskius credit: cf. Ind. Demosth. v. κρίνειν p. 317. Schaef. Lycurg. §. 1. 3. 137. nost. V. §. 48. et infr. §. 5. κρίσις, accusatio, ut Lycurg. §. 4. 31. Qui recte dicuntur *διώκειν καὶ μαρτυρεῖν δίκας*: nam etsi non ipse accusator pro teste est, ab ejus certe partibus stant testes, quos adducit. De μὲν particula quae non habet quo referatur in sequentibus vid. ann. ad II. a. §. 7. — *τοὺς ἐνόχους*. Plerumque huic nomini additur criminis vel legis vel poenae notio: sed ponitur etiam absque nomine adjecto, sicut *αἴτιος*, de eo qui in culpa est. Conf. nost. V. §. 87. *ὅτι οὐκ ἐνοχός ἐστιν*. VI. §. 17. *ὅτι οὐκ ἐνοχός εἰμι*. Aristot. Rhet. I, 13. *ὥς κὰν — πατάξῃ, κατὰ μὲν τὸν γεγραμμένον νόμον ἐνοχός ἐστι καὶ ἀδικεῖ*. Diod. Sic. 1, 60. *οὔτε θανατώσας τοὺς ἐνόχους*. Plutarch. de adul. et amico 31. *ὥς τῶν ἐνόχων ἄψασθαι τὴν ἐπιτιμήσιν*.

§. 2. *ὃ τε γὰρ θεὸς βουλόμενος ποιῆσαι τὸ ἀνθρώπινον φῦλον*. Recepi φῦλον pro vulg. γένος: perspicuum enim est φῦλον potius in γένος abiisse quam γένος in φῦλον potuisse mutari: neque φῦλον poetarum proprium: cf. Xenoph. Mem, 1, 4, 13. Te particula respondet alteri *τε* in *τροφῆας τε παρέδωκε*, ut prius *τε* trajectum esse pateat. Qua traiectione ne offendaris compares velim Lycurg. §. 14. *ἐπιφανής τε γὰρ ἐστὶ διὰ τὸν ἐκπλοῦν τὸν εἰς Ῥόδον καὶ τὴν ἐπαγγελίαν*. §. 56. *εἰ μὴ κατεγνώκει τε αὐτοῦ προδεδωκέναι τὴν πατρίδα καὶ μεγάλα πάντας ἡδικηκέναι*. §. 113. *τά τε ὅσα αὐτοῦ ἀνορεύσαι καὶ ἐξορῆσαι*. nost. VI. §. 31. *τοντούς μὲν αὐτούς τε ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἐξελεγχόμενους καὶ ὑπ' ἐμοῦ*. Bernhardy. Synt. p. 462. Hartung. de partt. I. p. 116. sq. Schömann. ad Isae. p. 325. — *τοὺς πρώτους γενομένους*. Quo jure ex optimo codice receperim *πρώτους* pro vulg. *πρῶτον* docebit Bremi excurs. XI. ad Lys. oratt. p. 451. Adde Antiph. V. §. 55. 56. — *τῆς γηραιοῦ τελευτῆς*. Cf. Pol-

Luc. 2, 13. γηραιός, ὡς Θουκυδίδης καὶ Ἀντιφῶν. Matth. gr. p. 298. ed. 3. — ὄσις οὖν, τούτων ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀξιοθέντος τοῦ βίου, ἡμῶν ἀνόμως τινὰ ἀποκτείνει. Verbo ἀξιοθέντος pro vulg. ἀξιοθεὶς in codice Oxoniensi reperto, Reiskii conjectura non est opus: vid. ann. crit. Verbum ἀποκτείνει ad accusatores potissimum respicit, qui in causa sunt ut rei capitis poenam subeant: cf. V. §. 16 59. Atque creberrime in foro et accusator et iudex et legislator dicuntur ἀποκτείνειν.

§. 3. Θεοῦ τιμωρίαν κτλ. Vid. ann. ad II. γ. §. 10. Ad ipsum numen divinum referri manium iram non vereor ne cuiquam mirum videatur. — ἦν οἱ . . κρίνοντες ἢ μαρτυροῦντες συνασεβοῦντες τῷ ταῦτα δρῶντι. Οἱ κρίνοντες sunt accusatores: cf. §. 1. Ad ταῦτα e sententiarum serie suppleas τὸ ἀποκτείνειν. Verba οὐ προςῆκον μίασμα tamquam appositionem referas ad ἦν: quod fugit Reiskium post ἦν verbum deesse putantem.

§. 4. εἰ . . διώκοιμεν . . ἔξομεν . . ἔσμεν . . γιγνόμεθα. De optativo in protasi illato, sequente indicativo in apodosi vid. ann. ad II. α. §. 10. De transitu a futuro ad praesens tempus exposui ad II. γ. §. 11. — τοῦ φόνου τοῖς ἐπιτιμίοις. Cf. §. 6. δ. §. 7. Hinc Pollux 8, 21. excerpit v. ἐπιτίμων. — ὑμᾶς τε ἄνομα δρᾶν πεύθοντες. Cf. II. α. §. 3. et infr. β. §. 7.

§. 5. εἰς ὑμᾶς παράγων. Vid. ann. ad II. γ. §. 6. — καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων. Articulum posuit ad ea spectans quae modo commemoravit. — ἅπασαν τὴν πόλιν. De re adi ann. ad II. α. §. 3.

§. 6. ὕβρει δὲ καὶ ἀκολασίᾳ παροινῶν εἰς ἄνδρα. Παροινεῖν εἰς τινα proprie de ebriis et figurate de petulantibus atque insolentibus usurpant qui contumeliose alios tractant. Vid. Thom. M. v. παροινία. Schol. Voss. ad Lucian. Jov. Trag. 14. Antiph. infr. β. §. 1. Dem. in Androt. §. 62. 114. in Con. §. 4. ep. 4. init. Apud Antiphontem de ebrietate agi colligere possis e γ. §. 2. Quamquam obstare videtur huic sententiae §. 7. ubi praemeditatae caedis diserta habetur mentio. — τῶν γεραιότερων τὰ νόμιμα i. q. τὰ πρὸς τοὺς γεραιτέρους νόμιμα. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 34. — οὐδενὸς ἀμαρτεῖν οἷς οἱ τοιοῦτοι κολάζονται. Plenius loquentis erat τούτων οἷς. Cf. δ. §. 5.

τὸν δὲ θάνατον πῶς ἂν ἐπεβούλευσεν ὄν γε ἀκουσίως ἐπάταξεν;
Bernhardy. Synt. p. 285. sq.

§. 7. τὴν τε ἀνομίαν τοῦ παθήματος ἀμύνοντας.
Zonar. ἀμύνω τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ. Sophocl. Philoct. 60.

θεῶν βία

καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακία.

Ammon. v. βοηθεῖ· ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλό-
τος. — τὴν βουλευσασαν ψυχὴν. Praemeditatae enim caedis
reum agit juvenem. Cf. n. ad §. 6.

β.

IN ARGUMENTUM.

Ἡ στάσις μετὰστασις. Statum causae prooemiographus
μετάστασιν esse perhibet, ita tamen ut τὸ ἀντεγκληματικὸν in
auxilium vocetur. Contra in argumento primae orationis ἀντέγ-
κλημα status nominatur. Quam ob rem vereor ne non eidem
prooemiographo utrumque argumentum sit tribuendum.

IN ORATIONEM.

§. 1. Ὅτι . . οὐ θαυμάζω αὐτῶν. Exposuit de hac ver-
borum conformatione Matth. gr. §. 317. n. — οὐ γὰρ ὡς μὴ
πάθωσιν ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἐστίν. Ὁ κίνδυνος i. q. ὁ ἀγών,
de periculo solet usurpari, quod actor, et de eo, quod reus
subit coram iudicibus. Bremi. ad Lys. adv. Sim. §. 2. Ceterum
meminerit lector formulam in jure Attico frequentatam τί χρὴ
παθεῖν ἢ ἀποτιῶσαι; Aeschin. in Tim. §. 15. Dem. in Timocr.
§. 105. παθεῖν ad capitis periculum pertinet. — καὶ μᾶλλον
i. q. *idque magis, vel magis.*

§. 2. εἰ μὲν . . ἡμυνάμην αὐτόν, ἡδίκουν μὲν οὐδ'
οὕτως . . τοῖς δὲ χερσὶ τυπτόμενος . . πότερα ἡδίκουν;
Usitata est in prosa oratione particularum μὲν et δὲ inter se op-
positarum iteratio, quando prioris coli et enuntiatio relativa vel
protasis et enuntiatio demonstrativa vel apodosis in altera periodi
parte habent ad quod referantur. Quae membrorum quasi dis-
sectio tum dilucidiorum tum graviorem reddit orationem. Buttm.
exc. XII. ad Dem. Mid. Schaef. Mel. crit. p. 111. Werfer. Actt.
Monac. 1, 1, 90. Bergmann. ad Isocr. Areop. §. 47. Stallbaum.
ad Plat. Apol. p. 28. E. Gorg. p. 512. A. Cratyl. p. 385. E.

Hartung. de partt. I. p. 172. Quamquam illam enuntiatorum concinnitatem persaepe refugit sermo graecus, alterutro utriusvis coli membro aut omisso, aut mutilato aut obscurato. *Mèn* — *μὲν* — *δὲ* reperitur etiam V. §. 30. καὶ ὃν μὲν τότε παραχρῆμα ἐβασάνισαν, οὗτος μὲν οἰδὲν εἶπε —, ὃν δ' ἡμέραις ὕπερον πολλαῖς ἐβασάνισαν — οὗτος ἦν ὁ πεισθεὶς κτλ. §. 45. ὅτι μὲν μακρὸν εἶη πρᾶγμα, τοῦτο μὲν ἂν τις ἀναγκασθεὶς γράψαι — τοῦτο δὲ βραχὺ ἦν. VI. §. 9. ἵνα μὲν ἐξῆν αὐτοῖς — ἐνταῦθα μὲν οὐδεὶς πώποτε οἴος τε ἐγένετο — ἐλέγξαι — ἐν δὲ τούτῳ τῷ ἀγῶνι κτλ. Lys. pro inval. §. 8. Isocr. in Soph. §. 5. Trapez. §. 48. Dem. in Timocr. §. 112. adv. Phaenipp. §. 28. De omissa in apodosi ἄν vid. ann. ad III. β. §. 4.

§. 3. ὁ νόμος κτλ. Cf. III. β. §. 9. — οὐ γὰρ ταῦτά . . ἀντιπάσχειν εἰσὶ. Tantum non eadem verba supra §. 2. allata sunt. Neque vero cum Mureto v. Lectt. XVII. 7. haec suo loco mota esse crediderim, quae non sine pondere atque gravitate hic iterantur.

§. 4. προλεγόντων . ., εἰ ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύσοιτο ὅτι . . διαφθαρήσοιτο. Expectaveris προλεγόντων — ὅτι εἰ κτλ.: sed ea quam Antipho praetulit verborum collocatio non raro Graecis placuit. Vid. infr. γ. §. 2. εἶπε δὲ — εἰ καὶ — ἀπέθανεν ὁ ἀνὴρ, ὡς οὐκ ἀπέκτεινεν αὐτόν. Thucyd. 6, 86. οὐκ ἄλλον τινα προσείλοντες φόβον ἢ εἰ περιοψόμεθα ὑμᾶς ὑπὸ Συρακουσίοις γενέσθαι ὅτι καὶ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν. Xenoph. Hell. 5, 1, 34. 6, 4, 6. Agesil. 9, 7. Isocr. Phil. §. 74. Dem. de cor. §. 74. De futuro optativi facere non possum quin discedam a Bernhardyi sententia Synt. p. 382. Noch mehr ist die Kraft dieses Tempus — loquitur de aoristo — im Optativ verwischt, der die Möglichkeit in aoristischer Zukunft ausspricht, wo der Optativ Futuri (den außer wenigen geringern Xenophon vorzüglich in den Hellenika bei Konjunctionen εἰ, ὡς, ὅτι liebt) mißfiel. Latius equidem patere futuri optativum jure meo sumere mihi videor atque apud optimos quosque hunc modum reperiri scio. Cf. Antiph. VI. §. 22. Lys. in Agor. §. 78. de caed. Eratosth. §. 22. de bon. Aristoph. §. 16. in Panleon. §. 9. 10. Isocr. Trapez. §. 21. 22. Aegin. §. 21. adv. Euthyn. §. 13. Isae. de Cleon. h. §. 32. de Menecl. h. §. 10. de Nicostr. h. §. 10. de Philoct. h. §. 23. 35. Dem. Ol. I. §. 22. in Aristocr. §. 10. in Timocr. §. 158. pro Phorm. §. 6. adv. Eubul. §. 16. Dobr.

Adverss. I. 1, p. 124. Intpp. Sophocl. Oed. Tyr. 792. Wunder. ad Sophocl. Philoct. 374.

§. 5. *κελεύει φονέα εἶναι.* Vid. ann. ad III. γ. §. 10. Andoc. de myst. §. 94. *τὸν βουλευόμενον ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχεσθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον.* — *πῶς ἂν ἐπιβουλεύσαιμι;* Qui ego insidiatus essem? Hermann. de part. ἂν p. 168. Matth. gr. §. 515. n. 2.

§. 6. *ἀπολυόμενος δὲ ὑπό τε τοῦ ἄρξαντος.* Possis suspicari excidisse quaedam: v. ann. crit. Neque tamen abso- num hoc exemplum est ab eo genere de quo dixi ad II. β. §. 12. — *ἠτύχησε γὰρ κτλ.* Male habuit Reiskium oratoris sententia: neque enim hanc *ἀτυχίαν* sed *ἀβουλίαν* esse censet. At nihil difficultatis Antiphontis verbis inest: sive mortem ejus, inquit, *τῇ ἀτυχίᾳ* sive *τῇ ἀβουλίᾳ* assignaveris, ad interemtum pertinebit culpa: illa enim actio *τὸ ἄρξαι τῆς πληγῆς* et adversae ipsius fortunae et imprudentiae atque petulantiae animi assignanda est. Verba οὖ . . . *εὖ φρονῶν* idem fere valent quod *ἀβούλως*.

§. 7. *ἐνόχους αὐτοὺς ὄντας ἀποδειξαι.* Pro *ἐπιδειξαι* optimis obsequutus codicibus rescripsi *ἀποδειξαι*: conf. Antiph. V. §. 66. VI. §. 33. et quae conguessit Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 278. C. Quamquam altero quoque verbo utitur in hoc genere Antipho I. §. 3. *ἐὰν ἐπιδείξω* — *φονέα οὖσαν.* II. δ. §. 3. *ἵνα — τοῦτους τε ἐπιβουλεύοντάς μοι ξμαντόν τε ἀπολυόμενον ἐπιδείξω.* V. §. 19. *ξμαντόν ἀνάτιον ἐπιδείξαι.* §. 61. *εἰ ἐπέδειξεν ἀδικοῦντα ἐκείνον:* neque debebat corrigere Stallbaum. Plat. Charmid. p. 158. D. *Κριτίαν τόνδε ψευδῆ ἐπιδείξω.* Adde Lys. de inval. §. 1. Isocr. de big. §. 7. adv. Callim. §. 41. adv. Euthyn. §. 17. Aristot. Rhet. ad Alex. 30. 31. 36. 37. — *ἀποσεροῦντες δέ με κτλ.* Cf. α. §. 2. — *τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας αὐτοὶ φονεῖς εἰσὶ.* Hoc audacius dictum esse non nego, plus quam sophisticum esse Reiskio non dederim.

§. 8. *τὸ ὑμέτερον σκοποῦντες* i. e. reputantes, perpendentes vestrum ipsorum commodum, vestris commodis prospicientes: conf. Herodot. 1, 8. Reiskius haec ita expressit: *vos autem id quod vestri muneris est irretortis oculis intuentes.* Quem dedocere poterant vel ea quae his subjecta sunt. De sequentibus conf. α. §. 3.

§. 9. *πάντες οἱ πολῖται κτλ.* Vid. II. α. §. 3.

γ.

IN ARGUMENTUM.

Ἐν τούτῳ sc. τῷ λόγῳ. — Verbum θαυμάζω absolute ponit: nam quod post infertur ὅτι ad causam pertinet: nam, etenim — εἶτα ὅτι. Post εἶτα suppleas φησί, quod verbum etiam infra post καὶ περὶ τοῦ ἰατροῦ cogitatione repetendum.

IN ORATIONEM.

§. 1. ἃ ἐκβάλλεσθαι ἄξιά ἐστιν. Cf. Plat. Crit. p. 46. B. τοὺς δὲ λόγους οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν i. e. abjicere, repudiare, contemnere. Stallb. ad h. l. — τὸν γὰρ ἄνδρα ὁμολογῶν τύπτειν τὰς πληγὰς. Praeteriti temporis vis subest infinitivo praesentis, praecedente tempore praesenti, etiam V. §. 39. ἐγὼ δὲ φημι ταῦτα μὲν οὐ λέγειν αἰτόν. §. 71. ταῦθ' ὑμῶν αὐτῶν ἐγὼ οἶμαι — τοὺς — νεωτέρους πυνθάνεσθαι ὥσπερ ἐμέ. Plat. Cratyl. p. 397. C. φαίνονται μοι οἱ πρότεροι τῶν ἀνθρώπων — τούτους μόνους τοὺς θεοὺς ἠγεῖσθαι. Alia collegit Blum. ad Lycurg. p. 110. Neque vero assentior viro docto hunc infinitivum *durationem* atque *diuturnitatem* denotare sumentī: quam explicationem respuunt multa hujus usus exempla. Videntur potius Graeci in hoc genere actionem per se spectasse temporis atque diuturnitatis prorsus non habito respectu. Duplex accusativus in τὸν ἄνδρα τύπτειν τὰς πληγὰς legitimus est: Eurip. Or. 1451. κτύπησε κράτα μέλεον πλαγάν. Aeschin in Tim. §. 59. τὸν Πιπτάλακον ξμασίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς. — ἡμῶς δὲ τοὺς τιμωροῦντας αὐτῷ ζῶν τε καὶ βλέπων φονέας αὐτοῦ φησὶν εἶναι. In Bekkeri editione pro αὐτοῦ exstat αὐτοῦ quod nullo modo ferri potest. Dixerat reus β. §. 7. φονεῖς τέ μου γίνονται, quae deridet atque perstringit hoc loco accusator. Ζῶν τε καὶ βλέπων, *vivus atque videns*: quod praeivit Homerus Il. 1, 88. ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο atque frequentant poetae: vid. Goettling. ad Hesiod. Theog. 551. Pflugk. ad Eurip. Alc. 17. In prosa oratione usitatus est ζῶν καὶ ὄν. Schaef. Appar. III. p. 493. IV. p. 603. Dobr. Adverss. I. 2, p. 397. ut sine causa Jacobsius Animadv. in Athenae. p. 21. Libanii locum IV. p. 40. 7. ζῶντος καὶ ὄντος Πριάμου mutarit in ζῶντος καὶ ὄρωντος.

§. 2. Εἶπε δὲ πρώτον μὲν κτλ. Quum non sequatur

ἔπειτα δὲ in eam possis adduci opinionem ut δὲ particulam in ἐτόλμησε δὲ εἰπεῖν huc respicere putes, sicut infra verbis μάθητε δὴ πρῶτον μὲν subjiciuntur haec ὡς δὲ οὐδὲ τοῖς αὐτοῖς κτλ. Saepenumero enim post πρῶτον μὲν infertur simplex δέ. Schaeff. Appar. II. p. 638. Bremi. ad Dem. Phil. III. §. 48. Sed δὲ illud §. 4. longius mihi remotum esse videtur ab orationis principio quam quod referri possit ad πρῶτον μὲν: atque non raro verbis πρῶτον, πρῶτον μὲν non subjiciuntur ἔπειτα, ἔπειτα δέ, v. δέ, ubi quacunque de causa orationis tenor interruptus est. Exempla habet noster V. §. 8. 9. VI. §. 12. 15. 41. Andoc. de myst. §. 10. Isocr. in Soph. §. 1. Dem. adv. Eubul. §. 7. Cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 149. Schaeff. Appar. III. p. 145. Bremi. ad Dem. de Chers. §. 14. — ὅτι ἄρξαι καὶ παροινεῖν τοὺς νεωτέρους κτλ. Ad sententiam compara Lys. de inval. §. 16. sq. Aeschin. in Tim. §. 24. Temere Reiskius τοῦ παροινεῖν suadet: aoristi certe et praesentis copulatio non recedit ab Attici sermonis consuetudine (ann. ad II. a. §. 8.) atque ἄρξαι saepius in hac oratione ponitur absolute pro ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων vel τῆς πληγῆς. — ἢ τε μεγαλοφροσύνη τοῦ γένους. Vid. not. ad II. δ. §. 12. — ἢ τε ἐμπειρία τῶν παρανομομένων. Dobreus cum Reiskio mavult τῶν παροινουμένων propter opposita μέθης ἀπειρία: sed nimium vir doctus tribuit verborum concinnitati: quam non anxie servasse oratorem totius loci docet conformatio.

§. 3. σημεῖον οὐδὲν ὧν ἡμῶν αὐτοῦ ἐπολεῖτων. Ἴδὲ idem est quod ταύτων ὅτι. Andoc. in Alcib. §. 17. οὐχ ὧν ἐβιάσατο μετέμελεν αὐτῷ. Dem. pro Megal. §. 13. προσήκει δὴπου πλείω χάριν αὐτοὺς ἔχειν ὧν ἐσώθησαν ὑφ' ἡμῶν — ἢ ὧν ἀδικεῖν κωλύονται νῦν ὀργίζεσθαι. in Steph. I. §. 27. ὑπὲρ τοῦ μὴ δοῦναι δίκην ὧν διεφθάρκει ἢν ἐμοὶ μὲν οὐ καλὸν λέγειν κτλ. Schaeffer. Appar. I. p. 846.

§. 4. ὁ ἄρξας . . καὶ μὴ διαφθείρας. Καὶ i. q. vel, etiamsi, ut V. §. 87. φόνον γὰρ δίκη καὶ μὴ ὀρθῶς γνωσθεῖσα. — βουλευτήν τοῦ θανάτου . . γενέσθαι i. q. βουλευσαι τὸν θάνατον: cf. δ. §. 5. τῆς πληγῆς βουλευτῆς ἐγένετο. Thucyd. 3, 23. εἴ τις — κωλυτῆς γίγνεται τῆς διαβάσεως. Quod circumloquutionis genus exemplis illustravit Ducker. ad Thucyd. 3, 23. 8, 86. — ἔσι δὲ ἢ μὲν ἀτυχία τοῦ πατάξαντος. Cf. δ. §. 8. ἔσι δὲ καὶ ἢ τύχη τοῦ ἄρξαντος καὶ οὐ τοῦ ἀμνημονίου.

§. 5. Θαυμάζω ὅτι οὐχ ὑφ' ἡμῶν . . φησιν αὐτὸν διαφθαρήναι. *Dixerat reus β.* §. 4. δι' ὑμᾶς τοὺς συμβούλους διαφθαρεῖς κτλ. *Quae etsi non longe distant ab iis quae hoc loco affert orator, tamen non eandem referunt sententiam, διὰ ad remotiorem causam spectante. — ὁ γὰρ νόμος ἀπολύει αὐτόν. Conspirant cum his Platonis leges IX. p. 865. Ιατρῶν δὲ περὶ πάντων, ἃν ὁ θεραπευόμενος ὑπ' αὐτῶν ἀκόντων τελευτᾷ, καθαρὸς ἔστω κατὰ νόμον.*

§. 6. Οὕτως δὲ φανερωῶς. *E codice Crippsiano correcto οὕτως ante consonam recipiendum esse putavi, quod facillime poterat abire in vulgatam οὐτως. Atque ferri posse pleniorē formam ante consonantem litteram et suo jure poni ubi vi atque pondere suo emineat, jam inter doctos viros constare dixeris. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 516. C. 522. C. Protag. 351. B. Bremi. ad Aeschin. in Ctes. p. 280. ed. Goth. Jacobitz. ad Lucian. Toxar. p. 20. Quamquam non omnibus in locis ubi codices tuentur οὕτως eadem gravitas huic adverbio inest. — οἱ τὸ τούτου μίαισμα ἐπεξερχόμεθα. Cf. ann. ad I. §. 1. μίαισμα, piaculum, hic pro ipso crimine posuit. Ad sententiam τούτω μὲν οὖν κτλ. compara oratiunculae nostrae initium.*

§. 7. τὸν θάνατον φανερόν ἀποδείκνυντες. *Cf. n. ad II. δ. §. 10. et V. §. 59.*

δ.

§. 1. τὴν σπουδὴν τῶν κατηγορῶν φοβηθεῖς ὑπαπέστη. *Voluntario exsilio juvenis devitavit capitis discrimen: id quod lex Attica reo permittit. Dem. in Aristocr. §. 69. τῷ δὲ φεύγοντι τὰ μὲν τῆς διωμοσίας ταῦτά, τὸν πρότερον δὲ ἔξιστιν εἰπόντα λόγον μεταστῆναι καὶ οὐθ' ὁ διώκων οὐθ' οἱ δικάζοντες οὐτ' ἄλλος ἀνθρώπων οὐδεὶς κύριος κωλύσαι. Antiph. V. §. 13. Polluc. 8, 99. 117. Argum. alt. Dem. in Androt. Heffter. Ath. Ger. p. 364. Wachsmuth. Hell. Alterth. II. 1, p. 269. Ceterum ex hac oratione videtur patere etiam post rei fugam iudices, patrono in ipsius rei locum substituto, alteraque quae reo concessa erat oratione perorata, sententiam pronuntiasse. Quaenam vero fuerit illa σπουδὴ τῶν κατηγορῶν, quam reum pertimuisse dicit orator, elucet e Dem. de fals. leg. §. 1. ὄση μὲν, ὦ ἀ. Ἀθ., σπουδὴ περὶ τουτοῦ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγεῖλλα γέγονε, σχεδὸν οἶμαι πάντας ὑμᾶς ἠσθησθαι ἔωρακότας ἄρτι τοὺς ὅτε ἐκληροῦσθε ἐνοχλοῦντας*

τας καὶ προσιόντας ὑμῶν κτλ. et Aeschin. in Ctes. §. 1. τὴν μὲρ παρασκευὴν ὁρᾶτε — καὶ τὴν παράταξιν ὅση γεγένηται καὶ τὰς κατὰ τὴν ἀγορὰν δεήσεις αἷς κέχρηται τινες κτλ. Neque quisquam nescit eam fuisse fori Attici conditionem ut gratia, donis, minis, omnibus denique modis et iudices et testes a litigantibus in partes ipsorum traherentur.

§. 2. Δοκεῖ δέ μοι περὶ τὸν ἄρξαντα τῆς πληγῆς τὸ ἀδίκημα εἶναι. Pro περὶ τὸν ἄρξαντα simplicem genitivum potuit inferre: sed obtinet hic περὶ praepositionis in circumloquutione usus apud veteres atque recentiores Graecos. Cf. Plat. Charmid. p. 157. B. καὶ γὰρ νῦν, ἔφη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἁμάρτημα περὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅτι χωρὶς ἑκατέρου ἰατροῦ τινες ἐπιχειροῦσιν εἶναι, quem locum perperam, mea quidem sententia, interpretatus est Stallbaumius: nunc enim in curandis hominibus in eo peccatur rell. Dem. adv. Eubul. §. 33. τοσαύτη ἡ ἀτυχία ἐστὶ περὶ ἡμᾶς νῦν. Diod. Sic. 13, 80. ὅταν οὖν περὶ τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ὑπάρχη πλεονεξία, ἐπιβουλή, ὑπερηφανία κτλ. ib. 80. 16, 66. 93. 17, 35. 37. — τῶν νέων κατέκρονε. Tacita cogitatione e praegressis repete ἀν particulam: genitivum vero pro vulg. τὸν νέον assumpsi, quia pluralis numerus magis in hunc locum convenit, neque constructio κατακρίνειν τινός, quam compares cum καταγιγνώσκειν τινός (argum. orat. I.), absoni quidquam habet.

§. 3. τοῦτω τῷ παντὶ προέχομεν. Bekkeri τὸ πᾶν proponentis conjectura utique posthabenda est vulgatae scripturae: alter dativus τοῦτω rem, qua praestent, alter τῷ παντὶ quanto praestent, indicat. Antiph. III. γ. §. 2. οὐκ ἂν προεῖχε τῷ διπλασίω μου. Dem. Ol. I. §. 4. πολλῷ προέχει. Longin. de subl. 34, 1. τῷ παντὶ προέχει. Neque dativorum in ejusmodi enuntiativis concursum refugiunt Graeci. Plat. Apol. p. 21. D. μικρῶ τινὶ αὐτῷ τοῦτω σοφώτερός εἶναι. Diod. Sic. 2, 39. ῥώμη καὶ ἀλκῇ πολλῶ — διενεγεῖν. 13, 35. τοσοῦτω — διήνεγκε συνέσει καὶ δόξῃ. — τοῦτον et quod mox infertur τοῦτον ad mortuum pertinent: cf. V. §. 44.: contra τοῦτον §. 2. et 10. ad absentem reum refertur. Vid. ann. ad II. γ. §. 6. — τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν κατηγορουμένων ἀπολύεται τῆς αἰτίας i. e. er wird von der Schuld an allem anderen Vorgerückten freigesprochen, ut τῶν κατηγορ. τῆς αἰτίας idem sit quod τῆς τῶν γεγενημένων αἰτίας Dem. de cor. §. 294. Articulum ante participium

cum Bekkero inserui. Etenim in hac verborum ἄλλος et πᾶς collocatione ante substantiva nomina interdum omittitur articulus (cf. Dem. de Rhod. lib. §. 30. de Chers. §. 49. de cor. §. 18. 274. Diod. Sic. 5, 35. 71. 74. Plutarch. Pelop. 6.): quem numquam veteres Graeci ante neutrum adjectivorum atque participiorum genus videntur eiecisse. Quamquam τᾶλλα πάντα καλὰ habet Longin. 32, 7 atque apud Antiphontem VI §. 45. edebatur εἰς τᾶλλα πάντα ἱερά, quod codicis ope mutavi in εἰς τᾶλλα ἱερά πάντα. — εἴτε γὰρ κτλ. Altero membro, ad quod referatur illud εἴτε, caret oratio. Quod suppressum esse puto ab oratore propter subjectas enuntiationes rei probandae inservientes a proposito aberrante: cf. not. ad II. β. §. 12. Quae paullo post leguntur verba βιασάμενος ὑμᾶς ἐπιτρεφθῆναι ἰατρῶ non offendissent Reiskium, si animadvertisset Antiphontem adversariis e more suo tribuisse, quae ad unum mortuum pertinerent. Cf. ann. ad I. §. 1, III. γ. §. 11. — ἀνόσια γὰρ ὁ διωκόμενος πάθοι εἰ . . φονεὺς ἔσαι. De orationis conformatione vid. ann. ad I. §. 25. Mutavi veterem scripturam ὅδε διωκόμενος, quod de absente non potest adhiberi ὅδε: atque male iteratam primam verbi διωκόμενος syllabam ὅδε illud genuisse mihi persuadeo, in quo ipsi codices non consentiunt. De verbis φονεὺς ἔσαι, vid. ann. ad III. γ. §. 10.

§. 4. ἔσι δὲ οὐδὲ ὁ ἐπιβουλεύσας κτλ. Verba trajecta sunt: praecedit enim praedicatum ὁ ἐπιβουλεύσας, sequitur subjectum ὁ διωκόμενος. — εἰς ἃ οὐκ ἐβούλετο πατάξας sc. εἰς ἃ μέρη τοῦ σώματος οὐκ ἐβ. πατ.

§. 5. τῆς . . πληγῆς βουλευτῆς ἐγένετο. Cf. γ. §. 4. — τὸν δὲ θάνατον πῶς ἄκ ἐπεβούλευσεν ὃν γε κτλ. i. e. τούτῳ ὃν γε κτλ. Vid. ann. ad α. §. 6. Praeter necessitatem Reiskius pro ἐπεβούλευσεν proposuit ἐβούλευσεν: nam utrumque verbum in hac re legitimum est: cf. β. §. 7. φόνον ἐπιβουλεύοντες. ib. θάνατον ἐπιβουλεύοντες Andoc. in Alcib. §. 15. λαθραῖον θάνατον ἐπεβούλευσε Καλλία. ib. τῷ κηδεσῆι θάνατον ἐπιβουλεύει. Lys. de caede Eratosth. §. 44. θάνατον ἀλλήλοις ἐπιβουλεύουσι. Wyttenb. ep. crit. p. 185. Siebelis ad Pausan. I. p. 56. — οἰκεῖον δὲ κτλ. Cf. I. §. 13. — τῷ ἄρξαντι μᾶλλον ἢ τῷ ἀμνημονέῳ. Aoristi atque praesentis participium jungit h. l. et §. 7. 8. ad ipsius rei naturam respi-

ciens: τὸ ἄρξαι enim praecedit τὸ ἀμύνεσθαι atque brevissimo temporis momento peragitur.

§. 6. ὡς δὲ οὐδὲ κρείσσων ὢν ἀλλὰ πολὺ ὑποδεέστερος ὢν ἐπασχεν ἡμύνετο. Nihil h. l. mutandum esse censeo: vid. ann. crit. Afferuntur haec a rei patrono quia actor dixerat γ. §. 3. ὁ δὲ ἀδυνάτως τὸν κρείσσονα ἀμυνόμενος: atque re vera non κρείσσων fuerat sed ὑποδεέστερος is, qui tantummodo id egerat ut inimici impetum propulsaret atque se pugnando defenderet. Verba ὢν ἐπασχεν pendent ex ἡμύνετο: cf. Thucyd. 1, 96. ἀμύνεσθαι ὢν ἐπάθον. 6, 38. τὸν γὰρ ἐχθρὸν οὐχ ὢν δοῦν μόνον ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή. Herod. de polit. p. 660. Bekk. ἀμυνομένοις μὲν ὢν ὑπῆρξε. Lucian. Jov. Trag. 37. ὡς οὐδέ σέ ποῦ ἡμύναντο ὢν ἐπιорκείς. Aristid. Leuctr. I. p. 617. Dind. οὐ γὰρ ὢν πεπόνθασιν ἀμύνονται. Koen. ad Greg. Cor. p. 112. Jacobitz. ad Lucian. Jov. Trag. p. 154. — De adversario paullo post dicit πάντ' ἔδρα καὶ οὐδὲν ἡμύνατο. Quae temporum diversitas convenit in hominem assiduo alterum aggredientem atque contumeliose tractantem et ne brevi quidem momento defensoris partes agentem. Similiterque infra de juvene haec posuit ἅ τε ἐπασχεν . . ἅ τ' ἔδρασε, quorum alterum ad diurnitatem, alterum ad breve temporis spatium pertinet. — τῷ μὲν γὰρ ἄρξαντι πανταχοῦ μεγάλα ἐπιτίμια ἐπίκειται. De re adi Dem. in Aristocr. §. 50.

§. 8. πρὸς δὲ τὸ μήτε δικαίως μήτε ἀδίκως ἀποκτείνειν. Μήτε δικαίως edidi cum Bekkero et Dobsono propter locos Antiphontis geminos, quos excitavi in annotatis criticis. Quamquam parum recte et olim et nuper viros doctos praecepisse puto de particula negativa, post οὐ (οὐδείς, οὐποτε et sim.) atque μή particulas οὔτε, μήτε ferri nullo modo posse statuentes. Quod praeceptum et poetarum et pedestris orationis usui repugnat. Ac de poetarum quidem consuetudine sat habeo excitare Hermannum ad Eurip. Med. 1321. Boeckh. not. crit. in Pind. Pyth. V. 50. Hartung. de partt. I. p. 199. sq. In prosa vero oratione tot sunt hujus generis exempla, ut religioni duxerint critici omnia corrigere, etsi bonam eorum partem doctorum virorum industria obscuravit. Cf. Antiph. V. §. 93. ἀνδρὶ μηδὲν αὐτῷ συνειδῶτι — μήτ' εἰς τοὺς θεοὺς ἠσεβηκότι. VI. §. 10. οὐκ ἂν καταψηφίσασθε οὔτ' ἂν ἀποψηφίσασθε. Thucyd. 2, 49. σῶμα οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν οὔτε χλωρὸν ἀλλ' ὑπέρουθρον. Andoc. de myst.

§. 87. ψήφισμα δὲ μηδὲν βουλῆς μήτε δήμου κυριώτερον εἶναι. Lys. pro Mantith. §. 3. ἀποδείξω ὡς οὐχ ἵππευον οὐτ' ἐπεδήμουν. Isocr. Panath. §. 9. τὴν δὲ φύσιν εἰδὼς — πρὸς δὲ τοὺς λόγους οὐ τελείαν οὐτε πανταχῆ χρησίμην. de perm. §. 290. μὴ σπεύδειν μήτε ζητεῖν ἑτέρων ἄρχειν. Isae. de Cir. h. §. 1. ἡμᾶς τε ὑβρίζουσιν ὡς οὐκ ἐξ ἐκείνου θυγατρὸς ὄντας, οὐτε γενομένης αὐτῷ πώποτε τὸ παράπαν. Aeschin. de f. leg. §. 97. conf. in Ctes. §. 65. Dem. in Neaer. §. 42. Lysurg. §. 9. Plutarch. Lysurg. 25. 29. 30. Agid. 13. Lucian. musc. encom. 9. Stallbaum. ad Plat. de rep. 3. p. 398. A. Charmid. p. 171. C. — ἔσι δὲ καὶ ἡ τύχη τοῦ ἄρξαντος κτλ. Cf. III. γ. §. 9. — τὴν τύχην προσαγόμενος i. e. pelliciens atque incitans, ut non opus sit scriptura προσαγόμενος.

§. 9. γινώσκει i. q. apud animum suum statuit. Spectat hoc verbum ad iudices potissimum sententiam ferentes. — τὸν τε γὰρ διώκοντα .. τὸν τε φεύγοντα κτλ. Reiskius τε — τε particulis in μὲν — δὲ mutatis atque negativa οὐ deleta Antiphontis verba ita reddidit: *nam accusatorem quidem jus et fas est condemnare eum, qui non perspicue docuerit injuria se fuisse laesum, reum vero condemnari est nefas qui non perspicue criminum ineusatorum fuerit convictus.* Vulgata sana esse puto: *nam superiorem e judicio discedere accusatorem, qui non manifesto ostenderit se laesum esse, nefas est* rell.: καταλαμβάνειν i. q. αἰρεῖν sc. τὸν διωκόμενον jure dicitur accusator qui superior evadit: quamquam plerumque de iudice illud verbum ponitur. Pro ὅτι ἀδικεῖται noli reponere ἠδίκηται: germanice dixeris, das ihm Unrecht geschieht. Cf. Heindorf. ad Plat. Protag. 4. Jacobitz. ad Lucian. Toxar. p. 65. sq. Funkhaenel. Dem. in Androt. p. 88.

§. 10. ὅ τε γὰρ ἀποκτείνας ... οὗτός τε κτλ. Ad idem subjectum quum ὁ ἀποκτείνας et οὗτος respiciant, vereor ne quis vitium verbis subesse suspicetur. Reiskius certe οὗτος in οὕτως mutandum esse censuit. Equidem τε — τε particulas non ad singula verba sed ad universas sententias pertinere existimo, ita ut alterum orationis membrum alterius inserviat explicationi. Hartung de partt. I. p. 118. De re adeas II. γ. §. 10.

§. 11. τὸν δὲ μίαν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες φῆναι τοῖς ἔγγιστα τιμωρεῖσθαι ὑπολείπετε. Ad sententiam compara V. §. 71. sq. 86. Formas ἔγγλων et ἔγγισα, quae apud recentiores

Graecos ubivis obviae sunt, ab Atticis abjudicant Thomas M. p. 125. Ritschl., Phrynichus p. 296. Lob., Zonaras p. 602. Quamquam Anonymus in Villoison. Anecd. II. p. 82. Atticismis annumerat haec *ἄγχις* καὶ *ἔγγυτάτα ἀντὶ τοῦ λλαν πληρολον*. Quae etsi in nonnullis veterum locis olim deprehendebantur, plerumque a recentioribus criticis codicum ope deletae sunt. Itaque hic quoque *ἄγχις* malim scribi. Pertinebat autem caesi ultio ad *τοὺς ἔγγυτάτω γένους μέχρη ἀνεψιαδῶν*, Demosthene teste in *Euerg. et Mnes. §. 72*. Cf. n. ad argum. II. α. Neque vero universa sententia, quam hic legimus, Reiskio placet. Parum enim apte a iudicibus hoc petere videtur orator, ut exspectent dum tempus atque opportunitas indicet caedis auctorem, quum neminem fugere possit, eum, qui verbera homini inflixit, in causa fuisse ut ille exstinctus sit. Sed cavendum ne temere stultitiae crimini obnoxium reddamus oratorem. Nonne medicus in crimen poterat vocari? Nonne dolo malo ipsi cognati huic medico hominem curandum tradidisse poterant videri? Cf. β. §. 4. δ. §. 8.

V.

IN ORATIONEM DE CAEDE HERODIS.

Antiphontis de caede Herodis oratio in praestantissimorum Antiphontae eloquentiae monumentorum numero a veteribus habebatur. ¹⁾ Neque dubitari potest quin haec oratio a sene Antiphonte conscripta ad causam in foro actam pertineat. Quamquam ex ipsa oratione neque accusati nomen patet, neque de tempore, quo habita est, certi quidquam potest afferri: hoc unum pro certo licet affirmare multis annis post Lesbi insulae ab Atheniensibus defectionem, quae quarto belli Peloponnesiaci anno evenit, Ol. 88, 1. 428 a. Chr. n., et ante Ol. 92, 2. 411. a. Chr. n. quo anno Antipho extremo affectus est supplicio, conscriptam esse orationem nostram. Vid. §. 74. sq. impr. §. 78. Causa vero, quae oratori ansam dedit illud non mediocris eloquentiae edendi documentum, haec est.

¹⁾ Vid. Plutarch. vitt. X. oratt. p. 28. ed. Westerm. *ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ μάλις α ὁ περὶ Ἡρώδου κτλ.* ubi olim edebatur *Ἡροδότου*. Quae confusio satis est frequens. Cf. Bast. Comm. Palaeogr. p. 812. Corais ad Plutarch. Cim. 4.

Helus ²⁾ Mytilenaeus, juvenis, cujus pater Aeni, Thraciae urbe, solebat degere, atque Herodes, civis Mytilenaeus, in eodem navigio Mytilenis vehebantur Aenum, alter patris visendi gratia, alter ut Thracibus nescio quibus mancipia venderet. Qui quum procellarum vi coacti essent ad locum quendam agri Methymnaei appellere, navem constrictam, quam ibi invenerunt, aperto navigio relicto, conscendere atque ab imbrium injuria tuti reliquum iter constituerunt conficere. Qua inscensa postquam viri potandi voluptati indulserunt, Herodes noctu e navi egressus non rediit: ceteri, quum homo per aliquot dies sedulo requisitus nusquam appareret, vela in altum dederunt.

Helo ab Herodis cognatis accusato hanc orationem scripsit Antipho. Mytilenaei enim, Atheniensium socii nomine magis quam re, quum jure vitae necisque essent privati, Athenis Helo, quem caedis crimini obnoxium esse contendunt, litem intendunt Herodis cognati. Cf. Boeckh. Staatsh. I. p. 435. Heffter. Ath. Ger. p. 84. sq. impr. 86. Reus ubi Athenas vectus est, per apagogen ab adversariis Undecimviris rerum capitalium traditus atque in vincula coniectus est. De hac actione vide Bekker. Anecd. I. p. 200. Schömann. de comitt. p. 179. Meier. de bon. damn. p. 41. 109. M. et Sch. Att. Proc. p. 26. 224. sq. 246. 582. sq. Heffter. Ath. Ger. p. 205. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 259. Hermann. gr. Staatsalterth. §. 137. 139. Cujus litis qui fuerit exitus ignoratur: ipsa vero oratio Heli ita comparata est, ut vix possit dubium esse, quin Heliastarum calculis absolutus sit reus.

Etenim, quantum ex ipsa accusati oratione colligo, duabus potissimum rebus adversarii accusationem suam fulciebant, litteris scilicet in navigio, ut contendebant, inventis, quas, ut de caede a se patrata certiore redderet Lycinum, quo auctore et hortatore facinus illud commisisset, ipsum reum exarasse dicebant, atque servi testimonio Mytilenis ab ipsis adversariis torti, qui Helum Herodis interfectorem esse edixerat: ut taceam de argumentis, quae ex itineris atque navis communione repetiverant actores. Reus contra duplici utitur defensionis genere. Namque in priore orationis suae parte hoc studet evincere ἀπαγωγήν prorsus alienam esse ab eo crimine quo sese arcessiverint accusa-

²⁾ Debetur hoc nomen prooemiographo: casu videtur immigrasse in corruptam scripturam nonnullorum codicum §. 19.

tores: γραφήν enim φόνου intendere eos debuisse. Quam exceptionem jure an injuria opponat accusatoribus ambigunt viri docti³⁾, quamquam non desunt exempla ἀπαγωγῆς in caedis praemeditatae reos institutae. Neque vero una translativa causae constitutione utitur, sed ipsa adversariorum argumenta conatur refellere. Qua in re ita versatur, ut et litteras istas confictas esse demonstrat et servi testimonium contrario ingenui hominis testimonio debilitet, servum vero illum ab accusatoribus corruptum in quaestione mentitum esse et ne postea coram iudicibus mendacii redargueretur vel revocaret testimonium ab adversariis de medio sublaturum esse ostendat. Denique ipsa accusatorum argumenta inter sese pugnare, atque ut reus ejusque pater nummis emungerentur totam rem confictam esse, iudices edocentur.

IN ARGUMENTUM.

Μιτυληναῖος. *Μιτυλήνη, Μιτυληναῖος* librorum tuetur consensus: cf. §. 20. 23. 29. 76. 77. 79. quam formam plurimi Graecorum scriptores exhibent: alteri *Μυτιλήνη, Μυτιληναῖος* nummi favent et inscriptiones, quam invitis codicibus recentiores editores scriptoribus solent restituere. Vid. Intpp. Liv. 27, 21. Plehn. Lesbiac. p. 10. Schömann. ad Isae. p. 408. Goeller. ad Thucyd. 3, 2. — ἐξ Ἀθηῶν κατὰ ταῦτόν ἀνήγετο. Non Athenis sed Mytilenis vecti sunt Aenum: cf. §. 20. Verba κατὰ ταῦτόν Ἡρώδῃ respondent oratoris verbis ἐν τῷ πλοῦ πλέων ὃ Ἡρώδης οὔτος. — ἐγένοντο ἐν τῇ Μηθύμνῃ. Expectabas εἰς τὴν Μηθύμνην. Similiter infra dicit εἰσελθόντων δὲ αὐτῶν ἐν αὐτῷ. Quam licentiam frequentant recentiores Graeci: vid. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 302. Bernhardt. Synt. p. 208. — ἐπανελθόντος sc. Athenas, si fides habenda esset grammatico. Vid. supr. — αὐτοῦ τοῦ Ἑλου μόνου i. e. ipso solo Helo. Cf. Din. in Dem. §. 12. Lycurg. §. 18. 139. — ἐγράψαντο μὲν τὸν Ἑλον ὡς κακοῦργον, ἐν δὲ τῷ δικάσει κτλ. Rem ita narrat prooemiographus, ut hominem credidisse pateat, in accusationis libello latrocinii vel alius hujusmodi κακούργημα-

³⁾ Cum reo faciunt Schömann. in Att. Proc. p. 143. Heffter. Ath. Ger. p. 209. n. 13. accusatoribus calculum adjiciunt Meier. Att. Proc. p. 231. sq. et Platner. Proc. u. Klag. I. p. 261.

τος mentionem fecisse accusatores, in iudicio autem homicidii crimen intendisse reo. Atque in hanc sententiam Reiskium quoque oratoris verba §. 9. accepisse video: cf. n. ad p. 706. ed. Reisk. Quae interpretatio illorum *κακοῦργος ἐνδειγμένος φόνου δίκη μείγω* vel ideo ferri nequit, quod in libello accusatorio ipsa criminis natura uberius debebat exponi (vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 606. sq.) neque de litis materia sed de actionis forma eo loco agitur. Ceterum pro *ἐγράψαντο* prooemiographus proprio verbo *ἀπήγαγον* uti videtur debuisse: verum quum in hac quoque actione accusationis capita litteris consignata magistratui solerent exhiberi, non inepte generalius vocabulum posuit. M. et Sch. Att. Proc. p. 228. 594. Schöm. de comitt. p. 179. ad Isae. de Hagn. h. §. 31. — τὸ μὲν ἔγκλημα ἀπολύεται παραγραφικῶς i. e. exceptione usus, scilicet actionis ab adversariis intentae declinatione. Quae translatio est vel constitutio translativa. Cic. de inv. 1, 8, 16. Ernesti. lex. rh. v. *μετάληψις*. — τοὺς κλέπτας καὶ λωποδύτας, ὧν οὐδὲν ἀπέδειξαν με ποιήσαντα. Pronomen, quod est neutrius generis, refertur ad criminum notionem e verbis *κλέπτας καὶ λωποδύτας* repetendam. Cf. nost. §. 9. *περὶ γὰρ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν ὁ νόμος κεῖται, ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσὸν ἀπέδειξαν*. Isocr. de perm. §. 90. *καὶ εἰ μὲν τις τοῦτον ἀπαγαγὼν ἀνδραποδιστὴν καὶ κλέπτην καὶ λωποδύτην μηδὲν μὲν αὐτὸν ἀποφαίνοι τούτων εἰργασμένον*. Plutarch. Demosth. 4. *ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς — ἔχων — δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας*. Bernhardy. Synt. p. 283. Kühner. gr. II. p. 37. n. 1. — τὰ δὲ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους κοινά. Haec ad dicendi genus, quo utitur orator, possunt respicere: medium enim quoddam genus inter austum et elegans usurpat: quae est *κοινὴ ἁρμονία*. Dionys. Hal. de comp. verb. 24. Neque tamen solent prooemiographi exponere de dicendi genere atque orationis forma. Itaque malim referre *κοινά* ad rerum atque sententiarum naturam, communium illarum quidem atque vulgo receptarum. Neque enim quemquam potest fugere orationem de Herodis caede nonnihil discrepare ad sententiarum rationem a praegressis oratiunculis, quae fori iudiciorumque luci minime erant destinatae.

IN ORATIONEM.

§. 1. Ἐβουλόμην μὲν κτλ. Vid. Schoem. ad Isae. p. 435. — ἐξ ἴσου . . καθεξάναι. Exspectes ἴσην καθεξάναι: conf. §. 51. τῶν ψήφων ὁ ἀριθμὸς ἐξ ἴσου γενόμενος. ib. τὰ ἐξ ἴσου γενόμενα. §. 64. ἐξ ἴσου τοῦτό ἐστιν καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί. Lys. in Eratosth. §. 81. de inval. §. 3. Plat. Gorg. p. 517. A. Bremi. ad Lys. p. 247. — τοῦ μὲν . . τοῦ δὲ κτλ. Illud ad nomina τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς, hoc ad remotius τὴν ἐμπειρίαν pertinet. Crebro enim neutrum pronominis demonstrativi genus ad nomina diversi generis refertur: cf. §. 15. 22. Schaefer. Appar. IV. p. 448. sq. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 352. B. Bernhardy. Synt. p. 281. Similis est pronominis relativi usus §. 4. τὴν ἀκρόασι — οὐπερ — ἔτυχον. Bernh. Synt. p. 294.

§. 2. οὐ μὲν κτλ. i. e. in carcere, cui infra opponitur οὐ δὲ i. e. in iudicio. — ἐνταυθοῖ κτλ. Non de motu tantum sed etiam de quiete ἐνταυθοῖ ponitur, ut errasse putandus sit Stallbaum. ad Plat. Crit. p. 33. D., qui ἐνταυθοῖ numquam simpliciter pro ἐνταῦθα dici contendit. Cf. §. 10. ἐνταυθοῖ πεποιήκασιν τὴν κρίσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Hom. Il. 21, 122. ἐνταυθοῖ νῦν κῆισο. Od. 6, 104. ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο. Aristoph. Ran. 266. τί ἐστι τὰνταυθοῖ; Vesp. 1396. οὗτοι — ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς. Thesm. 224. Nubb. 791. 820. Both. Andoc. de myst. §. 89. ἐνταυθοῖ ἐστιν ὅτι ὑπολείπεται; Aesch. de f. leg. §. 85. Dem. adv. Lept. §. 106. in Aristocr. §. 66. adv. Spud. §. 20. Schaefer. ad Long. Pastor. p. 422. Appar. I. p. 431. Hartung. v. d. Casus p. 84. sq. — ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία. Cf. Bekker. Anecd. I. p. 345. ἀδυναμία ἐρεῖς ὡς Δημοσθένης καὶ ἀδυνασία ὡς Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἀδυνατία ὡς Δεινόλοχος. Sed Thomas Mag. p. 2. Ritschl. ἀκρατία, inquit, ἀδυνασία καὶ ἀνοητία παρὰ Θουκυδίδη μόνω. Ἀδυνασία legimus apud Thucydidem 7, 8. 8, 8. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 508. Ducker. et Goeller. ad Thuc. 7, 8.

§. 3. ἄπιστοι γενόμενοι κτλ. Ut et hic et infra in verbis διότι ἐψεύσαντο verbosius noster adumbraverit cogitata animi, tamen manu corrigente vel resecante minime opus est. — ἐπὶ τοῖς τῶν κατηγορῶν λόγοις εἶναι i. q. pendere e verbis accusatorum, in eorum potestate esse: cf. §. 6. 31. 32. 52. 76. Matth. gr. §. 585.

§. 4. αἰτήσομαι ὑμᾶς. Exspectabas praesens tempus: at

blande et modeste loquentis futurum est, qui ita rem enuntiat, ut ex aliorum arbitrio videatur pendere. Tacite enim suppleveris *si vobis placuerit*, vel simile quid. Quod genus in poesi atque in prosa oratione latius patet, quam vulgo creditur. Soph. Oed. T. 1048. τοῦμόν δ' ἐγὼ κελ σμικρόν ἐσι, σπέριμ' ἰδεῖν βουλήσομαι. Oed. C. 1284. καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὧ ξένοι, βουλήσομαι — κυρεῖν ἐμοί. Eurip. Med. 259. τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι. Antiph. VI. §. 8. βουλήσομαι ἀπολογήσασθαι. Eurip. Alc. 164. σε — αἰτήσομαι τέκν' ὄρφανεῦσαι τὰμά. Heracl. 475. Θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς προσθήτε· πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι. Andoc. de myst. §. 1. ἐγὼ δ', ὦ ἄνδρ., δεήσομαι ὑμῶν. Lys. pro bon. Aristoph. §. 2. αἰτήσομαι οὖν ὑμᾶς. Dem. de f. leg. §. 1. in Mid. §. 58. adv. Phorm. §. 1. adv. Pantaen. §. 3. adv. Nausim. §. 1. — ἅπερ οἱ πολλοὶ . . ἀκροῦσθαι σφῶν αὐτῶν αἰτοῦνται. Ita pronomini relativo per epexegetin subjectus est infinitivus infra quoque §. 47. ὃ οὐδὲ πόλει ἔξεσιν ἄνευ Ἀθηναίων οὐδένα θανάτῳ ζημιῶσαι. Thucyd. 3, 59. Isocr. Panath. §. 181. Schöm. ad Isae. p. 186. Goeller. ad Thuc. l. c. Matth. gr. §. 476. De σφῶν αὐτῶν sine gravitate illato vid. ann. ad I. §. 29. — εἰκὸς γὰρ κτλ. Hoc enim leges Atticae jubent et Heliastarum jusjurandum flagitat. Dem. de cor. §. 2. τοὺς νόμους καὶ τὸν ὄρκον ἐν ᾧ — γέγραπται τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσασθαι, coll. in Timocr. §. 151. De pronomine οὐπερ vid. n. ad §. 1.

§. 5. συγγνώμην ἔχειν μοι τοῦτο μὲν κτλ. Reiskius verba τοῦτο μὲν ante συγγνώμην collocavit: at ne sic quidem membrorum concinnitatem restituit. Itaque turbatum sententiarum ordinem ab ipso oratore profectum esse suspicor. — Cum verbis ἀληθεία μᾶλλον ἢ δεινότητι εἰρησθαι compares velim §. 42. λόγους — οὓς ἐκείνος ἀνάγκη μᾶλλον ἢ ἀληθεία ἔλεγεν, et III. β. §. 2. δόξη καὶ μὴ ἀληθεία τὴν κρίσιν ποιήσασθαι. — τὸ δὲ ἔργον τῆς γνώμης sc. ἀμάρτημά ἐσι. Γνώμη enim in universum ad ea refertur quae consulto atque rerum ponderatione instituta fiunt: cf. §. 69. 79. Goeller. ad Thucyd. 1, 70. Apte vero Mytilenaeus in foro Attico minime versatus apud iudices Atticos, quorum teretes atque religiosas fuisse aures scimus, hac utitur deprecatione. Cf. Cic. or. 9. Spengel. Artt. Scriptt. p. 15.

§. 6. ἀνάγκη δὲ κινδυνεύοντα περὶ αὐτῷ καὶ ποῦ τι καὶ ἐξαμαρτεῖν. Ad sententiam confer Andoc. de myst. §. 6. Lys. de bon. Aristoph. §. 3. Structura verborum κινδυ-

νεύειν περί τι ab usitata ratione recedit (κινδυνεύειν περί τιμος) quam sequitur noster II. α. §. 4. δ. §. 5. V. §. 62. VI. §. 1. Eam, quam h. l. praetulit, compares cum δεδιέναι, φοβεῖσθαι περί τι et sim. Matth. gr. §. 589. b. β. Bernhardy. Synt. p. 262. Displicet autem iteratum καὶ in formula καὶ που καὶ: nam ea solet esse duplicis καὶ conditio, ut prius universam sententiam copulet cum praegressis, posterius intendendi vim habeat: cf. Thucyd. 2, 87. Lucian. Demon. 9. de merc. conduct. 16. 17. 39. de luctu 12. Toxar. 15. atque plerumque καὶ που καὶ ponunt ubi majora atque graviora adjiciunt praegressis, ut respondeat vernaculo *und wohl selbst, und wohl gar*. Vid. ann. crit. Ceterum τι pronomen inter utrumque καὶ collocatum a verbo suo ἐξαμαρτεῖν de more Graecorum est divulgum. Ducker. ad Thucyd. p. 309. Poppo. Obs. critt. in Thuc. p. 196. — τῶν λεγομένων .. ἐνθυμεῖσθαι. Cf. nost. VI. §. 20. ἐνθυμηθῆναι — τῆς γνώμης τῶν ἀντιδίκων. Thucyd. 1, 42. ὧν ἐνθυμηθέντες. Xenoph. Mem. 1, 1, 17. εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. 2, 1, 34. τούτων ἐνθυμουμένων. de Ven. 8, 6. τῆς ὥρας ἐνθυμούμενον. 9, 4. τῶν τόπων ἐνθυμούμενον.

§. 7. μᾶλλον ὀρθομένους. Thucyd. 3, 42. πλείς ἂν ὀρθοίτο (ἢ πόλις) ἀδυνάτους λέγειν ἔχουσα τοὺς τοιοίτους τῶν πολιτῶν. Simplex verbum Antipho, Thucydides, Tragici frequentant, composita ἀνορθοῦν, κατορθοῦν, alia ceteri. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 250. sq. — ἡ .. αἵτησις .. ἐν τῷ ὑμετέρῳ δικαίῳ οὐχ ἡσσον ἢ ἐν τῷ ἐμῷ. Cogitatione supplendum est ad hanc sententiam atque eam, quae praecedit, verbum substantivum, ut facile careamus Reiskii additamento αὐτη. Sententia haec est: rogatio mea non minus vestro quam meo juri accommodata est i. q. et me decet haec a vobis petere et vos mihi concedere. Ceterum confer Thuc. 5, 46. λέγων ἐν μὲν τῷ σφετέρῳ καλῶ ἐν δὲ τῷ ἐκείνων ἀπρεπεῖ τὸν πόλεμον ἀναβάλλεσθαι.

§. 8. Πρῶτον μὲν οὖν. Spectant haec verba ad alteram hujus orationis partem, in qua utitur constitutione conjecturali. Cf. ann. ad IV. γ. §. 2. — οὐ τῷ φεύγειν ἂν τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον i. e. non quo defugiam vestram multitudinem. Non de judicum coetu loquitur sed universos Athenienses designat, quorum vices gerebant Heliastae. Cf. §. 78. 80. VI. §. 9. Schaefer. Appar. II. p. 685. Dativus τῷ φεύγειν ἂν ad causam pertinet sicut §. 54. ὅτι μὲν μακρὸν εἴη πρῶγμα τοῦτο ἂν τις

ἀναγκασθεὶς γράψαι τῷ μὴ διαμνημονεύειν τὸν ἀπαγγέλλοντα. Dem. de pac. §. 21. in Phil. II. §. 13. Matth. gr. §. 541. — In sequentibus ne cum Reiskio verbum excidisse existimes, verba ita struenda esse teneas: ἐπεὶ ὑμῖν ἐπιτρέψαιμι ἂν καὶ (vel) ἀνομίοις καὶ μὴ κατὰ νόμον μηδένα διαψηφίσασθαι περὶ τ. σ. τ. ξμοῦ: *vobis enim permetterem ut vel injurati nulliusque legis normae adstricti sententiam ferretis de capite meo.* Διαψηφίσασθαι proprie plures dicuntur de eadem re viritim suffragia ferentes, cf. §. 90., quamquam etiam singuli διαψηφίσασθαι dici possunt. Dem. in Timocr. §. 151. διαψηφιοῦμαι περὶ αὐτοῦ οὐ ἂν ἢ ἢ δίωξις. — Ἐνα ἢ τεκμήρια καὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων καὶ τῶν εἰς ἐμὲ κτλ. Vereor ne quis alterum καὶ post πραγμάτων malit deletum. Quodsi omnia genuina sunt, hoc dicet Antipho: *ut et ceterorum omnium, quae in alios cives commiserunt, et eorum, quae in me deliquerunt, documenta sint ipsorum audacia legumque contentio.*

§. 9. κακοῦργος ἐνδεδειγμένος φόρου δίκην φεύγω. Vid. ann. ad argum. huj. or. Ἐνδεδειγμένος dicit orator, repudiato verbo ἀπηγμένος, quod exspectabas: infra enim diserte commemorat apagoge usos esse accusatores: cf. §. 85. Quamobrem verbi ἐνδεικνύναι vim h. l. non ita existimo urgendam esse, ut ad eam actionem, quae proprio vocabulo ἐνδειξις nominatur oratorem statuemus respexisse: hoc dicit, se delatum esse tamquam κατοῦργον. Ceterum tangunt hunc looum M. et Sch. Att. Proc. p. 224. 225. n. 47. Heffter. Ath. Ger. p. 212. n. 27. Lex ad κακούργους pertinens ab uno Antiphonte commemoratur: quae qualis fuerit, qua aetate et a quo lata sit ignoratur. Dubitari autem potest an jure sicarios reus e κακούργων exemerit numero: illud certum est non solos λωποδύτας atque κλέπτας annumerandos esse κακούργους. Vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 76. 228. Heffter. Ath. Ger. p. 209. Platner. Proc. u. Klag. II. p. 168. coll. I. p. 261. Atque veri est simillimum haec potissimum genera excitasse reum, ut invidiam conflaret accusatoribus, contra ea reticuisse, quibus ipse poterat obnoxius videri. Neque enim quisquam nescit oratorum quam caute et circumspecte in ejusmodi rebus utendum sit auctoritate. Hudtwalcker. de diaet. p. XII. Meier. de bon. damn. p. VIII. Facere non possum quin hoc loco apponam argumentum Antiphonteo simillimum, in quo κακούργια quoque mentio habetur. Exstat apud Sopatrum in

Schol. ad Hermogen. stat. in Walz. Rhett. gr. IV. p. 316. *Εὐξίθεος καὶ Ἡρώδης ἐπλεον ἅμα εὐρηται ὁ Εὐξίθεος καθεύδων ἔχων αἰμᾶ ἐγγὺς καὶ κρίνεται κακουργίας. παραγράφεται γὰρ (δὲ?) τὸν τρόπον ὡς οἷα ὀφείλει τοῦτον τὸν τρόπον κρίνεσθαι ἀλλὰ δειχθέντος τοῦ φόνου, quae e nostra oratione desumpta esse contenderim. — ὦν οὐδὲν κτλ. Cf. n. ad argum.*

§. 10. οὐ τοῖς ἄλλοις εἶργεσθαι προαγορεύουσιν κτλ. Poll. 8, 66. *εἶργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου ἄχρι κρίσεως καὶ τοῦτο προαγορεύσεις ἐκαλεῖτο. Nost. VI. §. 36. ὁ γὰρ νόμος οὕτως ἔχει ἐπειδὴν τις ἀπογραφή φόνου εἶργεσθαι τῶν νομίμων. V. §. 88. VI. §. 34. 35. 48. Platt. Legg. IX. p. 871. Heffter. Ath. Ger. p. 362. n. 7. Wachsmuth. Hell. Alterth. II. 1, p. 329. — τιμησὶν μοι ἐποίησαν. i. q. ἐτιμήσαντό μοι χρημάτων. Cf. ann. ad. argum. II. a. In libello accusatorio litis addiderant aestimationem, etsi ex eo genere erat Herodis causa, quod ἀτιμητον dicitur, ipsa lege criminis poenam definiente. Caedis enim voluntariae ἀγὼν est ἀτιμητος. Heffter. Ath. Ger. p. 116, qui nostrum tetigit locum p. 120. n. 8. M. et Sch. Att. Proc. p. 171. sq. 310. Hermann. gr. Staatsalterth. §. 143. Post haec verba cum codice Oxoniensi rescripsi ἀνταποθανεῖν κτλ., quem ordinem verborum commendat oppositorum ratio. Ceterum formula τοῦ νόμου κειμένου assumit infinitivum sicut omnes dictiones quibus jubendi notio subest: cf. VI. §. 9. τοῦ νόμου οὕτως ἔχοντος εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατηγορεῖν et §. 36.*

§. 11. ὁ πάντα οἶμαι ὑμᾶς ἐπίστασθαι. Haec non sine ironia dicit homo peregrinus. De re conf. Poll. 8, 118. qui de Areopagitis haec habet ὑπαίθριοι δὲ ἐδικάζοντο. M. et Sch. Att. Proc. p. 148. Heffter. Ath. Ger. p. 362. Verba ἐν ὑπαίθρῳ repugnant grammaticorum praecepto ὑπαίθρον μὴ λέγε ἀλλ' ὑπαίθριον Thom. M. p. 367. Ritschl. Phrynich. p. 251. Lob. Sed vid. Lob. ib. p. 252. — ἔνα τοῦτο μὲν οἱ δίκασαδ . . τοῦτο δὲ ὁ διώκων . ἔνα μὴ ὁμωρόφιος γίνηται κτλ. Voculae ἔνα in altero membro collocatio post enuntiati subjectum etsi verborum videtur tollere concinnitatem, minime abhorret ab Atticorum usu. Consulte enim in ejusmodi enuntiatis refugiant illum, quem exspectes, verborum ordinem, ei, quod maximi momenti est, verbo primum assignantes locum in sententia opposita. Cf. Thucyd. 8, 108. ἀγγέλλων ὅτι τάς τε Φοινίσσας ναῦς ἀποσρέψει — καὶ τὸν Τισσαφέρνην ὅτι φίλον πεποιήκοι μιλ-

λον. Isocr. de big. §. 50. ἀγανακτῶ — εἰ Τισίας μὲν μηδὲν ἀγαθὸν ποιήσας — μέγα δυνήσεται, ἐγὼ δ' εἰ μηδετέρους ἀδικήσας ὑπ' ἀμφοτέρων κακῶς πελοομαι. Isae. de Aristarch. h. §. 23. δεινότεα γὰρ πάντων γένοιτο εἰ Κυρωνίδης μὲν καὶ οὗτοι — μὴ μόνον τὸν Ξεναιέτου οἶκον — ἔξουσιν ἀλλὰ καὶ τόνδε προσλήφονται, ἐγὼ δὲ — εἰ μηδὲ τὸν τῆς μητρὸς κλῆρον λήψομαι. de Dicaeog. h. §. 3. ἐπ' ἐκείνων τρέφεται τὸν λόγον ὡς Δικαιογένης τε — ἅπαντα πεπολήκει, καὶ αὐτὸς ἐξεγγίην ὅτι ἀπέδωκε. Oratorem, qui supra dixerat in foro agi iudicium, hoc loco sub tecto haberi iudicium contententem secum pugnare credidit Reiskius. Neque tamen verba ἐν τῇ ἀγορᾷ sub dio iudices de hoc crimine cognovisse indicant, sed ad dicasterium aut in ipso foro situm aut prope forum debent referri. Atque in fori vicinia magnum fuisse dicasteriorum numerum tradunt. M. et Sch. Att. Proc. p. 147. n. 43. Cujus rei causa in aperto est: vid. Aristot. Polit. 7, 12. c. f. — τοῦτο δὲ δέον σε διομόσασθαι κτλ. Non absolvit orator inceptam constructionem sed rursus infra orationem exorditur ἂν οὐ παρελθὼν κτλ., nimirum quia enuntiationum post ἰσχυρότατον insertarum series obscuraverat structurae rationem. Cf. §. 93. — ἐξώλειαν αὐτῶ καὶ γένει κτλ. Rescribendum censui αὐτῶ i. e. σεαυτῶ (vid. n. ad. III. δ. §. 1.) vulgatae αὐτῶ loco. Quamquam αὐτῶ tuetur Bernhardy. Synt. p. 286. Equidem αὐτοῦ pronominis pro ἑμαντοῦ, σεαυτοῦ positi usum poetis atque Ionibus assignandum, a prosa Atticorum oratione alienum esse puto: neque exempla hujus generis e pedestri Atticorum sermone a quoquam collecta esse video. Ipsa exsecrandi formula, quam commemorat Antipho, in juramenti sanctissimis solita erat adhiberi. Cf. Dem. in Aristocr. §. 67. διομεῖται κατ' ἐξώλειας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἴκτας. in Timocr. §. 151. in Neaer. §. 10. Andoc. de myst. §. 126. Lys. in Eratosth. §. 10. Aeschin. de f. leg. §. 87. in Ctes. §. 111. Parentum enim scelera liberorum atque sobolis universae poenis lui etiam Graecia opinata est (Eurip. Hippol. 1330. Lys. in Andoc. §. 20.), atque fractae potissimum fidei poenas a perjuratorum liberis repeti. Homer. II. 3, 300. et pass. Herodot. 6, 86. Dem de f. leg. §. 240. Lycurg. §. 79. Sanctissimo autem hoc jurejurando in judiciis de caede non in solo Areopago sed in ceteris quoque dicasteriis et actor, et reus, et testes solebant obstringi. Vid. Boeckh. Indd. lectt. in un. Berol. sem. hib. 1826 — 27. p. 8. Platner. Proc. u. Klag.

I. p. 223. — μὴ ἄλλα κατηγορήσειν ἐμοῦ ἢ εἰς αὐτὸν τὸν φόνον. Similiter variatur structura Lys. pro Polystr. § 17. πάντα μᾶλλον κατηγοροῦσιν ἢ εἰς τὴν ἀρχήν. de bon. Aristoph. §. 60. τῷ τόνυν πατρὶ τῷ ἐμῷ ἄλλα μὲν ἂν τις ἔχοι ἐπικαλέσαι ἴσως, εἰς χρήματα δὲ οὐδεὶς ἐτόλμησε πώποτε. Lycurg. §. 67. Franz. ad Lys. p. 263. Antiph. VI. §. 9. — ἐν ᾧ, *in welchem Falle*, sc. ἐν τῷ κατηγορεῖν σε εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Immerito autem Reiskium atque Bekkerum offendit repetita ἂν particula in οὗτ' ἂν — τούτοις ἂν: quod genus et aliis et Antiphonti celebratur. Cf. II. γ. §. 2. III. γ. §. 2. IV. γ. §. 5. δ. §. 11. V. §. 52. 65. 71. VI. §. 15. Klotz. Quaestt. critt. p. 106. Hartung. de partt. II. p. 324.

§. 12. αὐτὸς σεαυτῷ νόμους ἐξευρών. Cf. §. 13. αὐτὸς σεαυτῷ νόμον θέμενος. Quod attinet ad verba ἀνώμοτος κτλ., quominus actorem et testes injuratos praesto fuisse in judicio arbitremur, impedit fori Attici ratio atque usus. Quam ob rem cum Schoemanno Att. Proc. p. 624. ita hunc locum explicandum esse puto, ut oratorem rem augentem homines, qui sanctissimo illo quod in γραφῇ φόνου solebat dari jurejurando non essent obstructi, injuratos nuncupasse statuam. V. §. 90. De more tangendi victimarum prosicia vid. Dem. in Aristocr. §. 68. Wessel. ad Herodot. 6, 68. — φόνου δίκην καταγνώσθαι. Cf. VI. §. 3. μὴ δίκην αὐτῆ δὲ μὴ ὀρθῶς καταγνώσθαι. Aeschyl. Eum. 543. ὅπως ἂν εὖ καταγνώσθῃ δίκη. Dem. adv. Onet. I. §. 32. καταγνώσμένης ἤδη τῆς δίκης. Cf. n. ad §. 87. — καὶ λέγων κτλ. In codicibus est εἶγε quod ineptum esse nemo non videt. Vulgata si sana est reddatur oportet *idque aperte dicens*. Quae arcte jungenda esse patet cum verbo κελεύεις. Pronomen αὐτοῖς ad judices referas.

§. 13. καίτοι ἐμοί, . . . ἴσον ἦν μοι . . . ἐξεῖναι ἐξελεῖν. Virgula post ἐμοὶ posita debetur Bernhardyo, qui vidit ἐμοὶ non cum μηδὲν διαφέρει sed cum ἦν jungi debere: exempla quoque repetiti pronominis collegit idem vir doctus Synt. p. 276. neque formulam οὐδὲν διαφέρει necessario jungi dativo personae perspicuum est. Στέρεσθαι τῆςδε τῆς πόλεως est *privari Atticae rei-publicae commercio atque communionē*: ἴσον autem adverbii vicem gerit i. q. *pari modo, pariter* (Xenoph. Anab. 2, 5, 7. Aristot. Polit. IV. p. 1291, 1. Bekk.): ἦν denique pro ἐξῆν positum est. Porro particulae καὶ ante προσκληθέντι respondet τοῦτο δέ, quod sae-

pissime infertur non praecedente τοῦτο μὲν, velut ap. nost. §. 69. 76. 82. Herodot. 5, 45. 8, 60. Lesbonact. Protrept. II. p. 657. 30. Bekk. Aristot. Eth. Nic. V. 8. VIII. 2. Herm. ad Vig. p. 702. Schaefer. Appar. I. p. 161. Verbis ἀπολογησαμένῳ τὴν προτέραν tacita quivis cogitatione adjecerit ἀπολογίαν. Cf. Aristoph. Ran. 649. ναυμαχῆσαντας μίαν (sc. ναυμαχίαν) et quae congescit Bernhardy. Synt. p. 189. sq. Denique infinitivum ἐξεῖναι e verbo ἦν suspensum noli impugnare cum viris doctis: qui quum majore intervallo sejunctus sit a voce ἦν, ipsa longinquitate durior loquendi ratio obscuratur atque lenitur. Cf. Thucyd. I, 122. ἐν ᾧ ἢ διζυλως δοκοῦμεν ἂν πάσχειν ἢ — τῶν πατέρων χεῖρους φάτνεσθαι. Xenoph. Cyrop. I, 6, 36. (script. vet.) σιτοποιεῖσθαι τε γὰρ ἀνάγκη — καὶ ἔωθεν — ἀποχωρεῖν δεῖσθαι. Plat. Alcib. II. p. 144. D. ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖόν σοι δοκεῖ εἶναι — οἴηθῆναι δεῖν πρῶτον ἡμᾶς εἰδέναι κτλ. ib. p. 146. B. Goeller. et Stallbaum ad II. cc. Neque si propius abesset infinitivus ἐξεῖναι a verbo ἦν, equidem ejicerem hoc idioma, memor eorum quae leguntur apud Platonem Legg. VIII. p. 839. μὴ δυνατὸν εἶναι δύνασθαι. Phalar. ep. 87. οὐ γὰρ οἶά τέ ἐσι δύνασθαι. Dem. in Androt. §. 8. τοῦ νόμου τοῦ διαδόχου οὐκ ἐὼντος ἐξεῖναι — αἰτῆσαι τὴν δωρεάν, quem locum non debuit sollicitare Dobr. Adverss. I. 2, p. 467. in Neaer. §. 106. οὐκ ἐᾷ — γλυγεσθαι Ἀθηναῖον ἐξεῖναι. Infinitivum defendit etiam Klotzius. Quaestt. critt. p. 11. Quod ad res attinet ab oratore commemoratas, insulanos in jus vocasse (προσκαλεῖσθαι) publicum κλητῆρα, nave Salamina vel Paralo usum, verisimile est: vid. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 116. sq. Heffter. Ath. Ger. p. 282. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 324: ὀφλεῖν ἐσθήμην τὴν δίκην reus dicitur qui vadimonio deserto ex titulo contumaciae condemnatur. M. et Sch. Att. Proc. p. 697. — ἰδίᾳ με μόνον. Non ignoro fore qui exspectent ἐμὲ pro enclitica pronominis forma: atque reposuit plenior Bekkerus. Tu confer Lys. de obtrectat. §. 19. ἀλλὰ καὶ νῦν ὑμεῖς με μόνον κακῶς λέγετε. Nimirum gravitas atque pondus in ejusmodi locis non pronomini inest sed voci μόνος, sicut apud nostrum §. 60. in verbis ὡς αὐτῷ μοι πρόφασιν οὐδεμίαν ἔχει forma enclitica adjicitur pronomini αὐτῷ cum gravitate quadam praemisso, itemque apud Herod. 2, 10. 4, 134. Quamquam falso Matthiaeus in gr. §. 148. n. 2. contendit, praegresso pronomine illo semper encliticam personalis pronominis for-

formam a Graecis inferri. Quod placitum refellunt ea, quae a Stallbaumio ad Platon. Euthydem. 273. B. dicta sunt, exemplisque confirmata. — Interdum etiam sine alio vocabulo vim quandam prae se ferente in comparatione et verborum oppositione enclitica forma reperitur: cf. VI. §. 8. ἡγοῦμαι γὰρ μοι τιμὴν — οἴσων, τοῖς δὲ κατηγόροις — αἰσχύνην. Quod genus poetis nemo non concedit: vid. Hermann. et Wunder. ad Soph. Philoct. 47. 520. Matth. ad Eurip. Heracl. 64. Bernhardt. Synt. p. 274.

§. 14. καίτοι τούς γε νόμους κτλ. Ad sententiam confer I. §. 3. et VI. §. 2. Isocr. Paneg. §. 40. Hermann. gr. Staatsalt. §. 104. 4. Ipsa vero vetustas summum Graecis est praestantiae legum documentum. Isocr. de perm. §. 82. τῶν μὲν νόμων ἐπαινεῖσθαι τοὺς ἀρχαιοτάτους, τῶν δὲ λόγων τοὺς καινοτάτους. ad Nicocl. §. 18. Particulae μὲν in sequentibus respondet *ἔπειτα*. Cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 133. Schaefer. Melett. p. 61. Werfer. Actt. Phil. Monac. I, 2, p. 253. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 94. — ὥς ε οὐ δεῖ κτλ. Eadem sententia exstat VI. §. 2. Conf. Aeschin. in Ctes. §. 16. *χρὴ γὰρ — τὸ αὐτὸ φθέγγεσθαι τὸν ῥήτορα καὶ τὸν νόμον· ὅταν δὲ ἑτέραν μὲν φωνὴν ἀφιῆ ὁ νόμος ἑτέραν δὲ ὁ ῥήτωρ, τῷ τοῦ νόμου δικαίῳ χρὴ δίδόναι τὴν ψήφον οὐ τῇ τοῦ λέγοντος ἀναισχυντίᾳ.* Notandus est in Antiphonteis transitus a μὴ negativa ad οὐ particulam (εἰ — κείνται ἢ μὴ, εἰ διδάξουσι ἢ οὐ), qui iteratur VI. §. 2. Quam inconstantiam Graecis interdum placuisse ego non miror: utraque enim particula utrique sententiae accommodata est. Vid. Hartung. de partt. II. p. 122. 123. Gayler. particc. gr. sermon. p. 153. 155. Isae. de Ciron. h. §. 9. *ἀνάγκη τὴν ἐμὴν μητέρα, εἴτε θυγατὴρ ἦν Κίρωνος εἴτε μὴ, καὶ εἰ παρ' ἐκείνῳ διητᾶτο ἢ οὐ, καὶ γάμους εἰ διττοὺς ὑπὲρ ταύτης εἰσίασεν ἢ μὴ κτλ.* Dem. adv. Lept. §. 83. *καὶ λογιεῖσθε ὅτι νῦν οὐχ ὁ νόμος κρίνεται πότερόν ἐσιν ἐπιτήδειος ἢ οὐ, ἀλλ' ὑμεῖς δοκιμάξεσθε εἴτε ἐπιτήδειοι πάσχειν ἐς εὖ τὸν λοιπὸν χρόνον εἴτε μὴ,* ubi erraret qui ad solum infinitivum μὴ particulam referret. Pro futuro tempore διδάξουσι in loco gemino VI. §. 2. exstat praesens: neque tamen huc inferendum praesens tempus. Etenim praesens κείνται ad leges spectat quae fuerunt et adhuc exstant, futurum διδάξουσι ad consilium, quod in singulis actionibus sequuturi sint accusatores.

§. 15. νομοθέτης ἐπὶ τὰ πονηρότατα i. e. legislator in

partem pessimam. Bernhardy. Synt. p. 253. Stallbaum. ad Plat. Symp. p. 214. E. In verbis ταῦτα παρελθὼν Reiskium offendit neutrum genus ad nomen οἱ νόμοι respiciens. Tu vide ann. ad §. 1.

§. 16. ἔπειτα δέ. Non praecedit πρῶτον μὲν v. πρῶτον: cf. §. 51. 62. 68. 92. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 350. D. ann. nostr. ad §. 13. — ἀμφισβήτησιν καὶ λόγον. Λόγος de praetextu atque speciosa excusatione crebro usurpatur. Dem. Ol. I. §. 6. οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκῆψις ἔθ' ἡμῶν ὑπολείπεται. Lycurg. §. 33. τί γὰρ ἔδει προφάσεων ἢ λόγων ἢ σκῆψεως; — τοῖς τότε δικασαῖς. Judices, de quibus loquitur, sunt ii, qui tum sedebunt quum reus in hac apagoge absolutus denuo per γραφὴν φόρου fuerit accusatus. Τότε enim ad futurum quoque tempus referunt, certum atque definitum temporis momentum cogitatione praecipientes, ubi vernaculi sermonis ratio ποτὲ requirit. Schaefer. ad Julian. praef. p. IV. Fritzsche Quaestt. Lucian. p. 2. sq. nostr. §. 90. Verum aliquid absoni habent verba ὡς καὶ τοῖς τότε δικασαῖς ἀπισήσων, quandoquidem neque cum praegressis haec arcte juncta esse videntur, neque cum sequentibus, quae ipsius ἀμφισβήτησεως atque λόγου accusatorum rationem exponunt. Quodsi nihil omissum esse statueris vel depravatum, hic erit sententiarum nexus: Quum non uno hoc iudicio contenti sint futuri sed, me absoluto, aliam instituturi actionem, hac ipsa re declarabunt, se iudicum spernere auctoritatem atque non pluris aestimatos esse illos iudices quam hos qui nunc dati sunt. — ὥσε μηδέν μοι μηδὲ πλέον εἶναι μηδ' ἀποφυγόντι. Repetita negatio Reiskio displicet, me non offendit: quam defendit etiam Klotzsius Quaestt. critt. p. 95. Cf. ann. ad III. γ. §. 10. Quamquam verborum equidem hanc praetulerim collocationem ὥσε μηδὲ πλέον εἶναι μηδέν μοι μηδ' ἀποφυγόντι. Paullo post κακοῦργος ἀπέφυγον insolentius dictum est de eo qui crimine κακουργίας arcessitus capitis discrimen effugit. E fori autem usu accusatorem dici ἀποκτεῖναι notavi ad IV. α. §. 2. De re vide Heffter. Ath. Ger. p. 292.

§. 17. μάλ' ἐδέσθην. Reiskius post μάλ' adverbium desiderat. Cf. Xenoph. Hell. 6, 5, 16. μάλα βουλόμενοι. 7, 1, 25. μάλα πολιορκουμένους. Buttm. Lexil. II. p. 48. Tribus vero in publico iudicio vadibus opus erat reo, qui satisdaret se stato die adfuturum. M. et Sch. Att. Proc. p. 518. 583. Heffter. Ath. Ger.

p. 426. Hermann. gr. Staatsalt. §. 137. 2. Plat. Legg. XI. p. 914. fin. — In verbis οὕτως οὗτοι διεπράξαντο τοῦτο ὥς μὴ ἐγγενέσθαι μοι ποιῆσαι accusativum τοῦτο e verbo ποιῆσαι pendere memineris. — ὅστις πώποτε ἠθέλησε . . οὐδεὶς πώποτε ἐδέθη. Abundat πώποτε in alterutro orationis membro, ut ap. Dem. de symm. §. 15. ὅσα μὲν πώποθ' ἅπαντες ὑμεῖς ἠβουλήθητε — οὐδὲν πώποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγεν. Paulo diversi generis sunt haec Dem. in Androt. §. 6. τοῦτον ἀπάσας τὸν τρόπον ἐλληφέναι τὰς βουλὰς ὅσαι πώποθ' ἔχουσι παρ' ὑμῶν δωρεάν, καὶ οὐδεμιᾷ γεγενῆσθαι προβούλευμα πώποτε. — οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν κακούργων sunt Undecimviri rerum capitalium, de quibus Poll. 8, 102. ἐπεμελοῦντο δέ, inquit, τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, et Heraclid. Pont. Polit. 1. ὁμοίως δὲ καθισᾶσι καὶ τοὺς ἕνδεκα τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ. Heffter. Ath. Ger. p. 210. Hermann. gr. Staatsalt. §. 139. — ὥς καὶ οὗτος κοινὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὧν ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπε μὴ ὠφελεῖσθαι τοῦδε τοῦ νόμου. Nihil h. l. mutandum. Infinitivus μὴ ὠφελεῖσθαι τ. τ. ν. abundanter adjectus epexegetis instar est, sicut infra §. 32. πρὸς τούτων εἰσὶν οἱ βασανιζόμενοι λέγειν ὅτι ἂν ἐκεῖνοις μέλλωσι χαριεῖσθαι. Thucyd. 3, 6. καὶ τῆς μὲν θαλάσσης εἶργον μὴ χρῆσθαι τοὺς Μυτιληναίους. Quod genus proxime accedit ad illud de quo exposuerunt Matth. gr. §. 532. g. Stallbaum. ad Plat. de rep. I. p. 342. B. Verborum οὗτος — ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπε structura ne te male habeat, audi Thom. M. p. 116. R. καὶ ἐπιλείπει μοι τόδε καὶ ἐπιλείπει με τόδε. Neque infrequens illa ratio est apud recentiores: cf. Plutarch. Cat. M. 13. C. Gracch. 3. Cicer. 42. Synes. 5. p. 170 b. Etiam ὠφελεῖσθαι τοῦδε τοῦ νόμου a vulgari ratione recedit, ut fore suspicer qui scribi malint ὠφελεῖσθαι ἐκ (ἀπό, ὑπό) τοῦδε τοῦ νόμου: at vulgatam ferri posse puto: activum certe hujus verbi genus cum nudo genitivo copulatur. Oed. C. 436. οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, schol. τούτου τοῦ ἔρωτος οὐδεὶς με ἐπολεῖ ἀπολαῦσαι. Xenoph. Agesil. 11, 8. τῷ μὲν δικαίῳ ἀρκεῖν ἠγοούμενος τὸ ἔαν τὰ ἄλλότρια, τῷ δὲ ἐλευθέρῳ καὶ τῶν ἑαυτοῦ προσωφελήτεον εἶναι. Itaque ὠφελεῖσθαι τοῦδε τοῦ νόμου accipere possis pro ἀπολαύειν τ. τ. ν. Bernhardyus Synt. p. 169. jungit genitivum cum verbo ἐπέλιπε, cujus de universo hoc loco sententiam equidem haud assequor: ut parum attente virum doctum scriptoris verba legisse existimem.

§. 18. ἀπαρασκευότατον γενέσθαι με. Demosthenes in Timocr. §. 148. de eadem lege, quam excitat Antipho, haec habet οὗτος γὰρ — οὐκ ἐπὶ τοῖς κεραιμένοις καὶ ἡγωνισμένοις κεί-
ται ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρότοις, ἵνα μὴ διὰ τὸ δεδέσθαι χεῖρον ἀναγκά-
ζονται ἀγωνίζεσθαι ἢ καὶ παντάπασιν ἀπαρᾶσκευοι εἶεν. — προ-
θυμοτέρους . . . τούτοις τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν ἢ ἐμοὶ τὰ-
ληθῆ λέγειν i. e. promptiores ad falsum istis testimonium im-
pertendum quam ad verum profitendum in meum commodum:
ἐμοὶ enim λέγειν nihil aliud est quam *in meum commodum dicere*.
Quae adduntur διὰ τὴν τοῦ σώματος κακοπάθειαν, inepta
ea quidem videntur docto Anglo: sed ita possint accipi, ut et
dedecus vincti et potentiam adversariorum arguant. Dedecus
autem cum vinculis conjunctum fuisse et sequentia docent et
§. 63: adde Dem. in Timocr. §. 115. Ceterum cum nostro loco
compares Lys. pro Polystr. §. 18. τῷ μὲν γὰρ οὐδ' εἴ τις εἶχε
μαρτυρίαν, εἶχε μαρτυρεῖν διὰ τὸ δέος τὸ τῶν κατηγορῶν, τοῖς δὲ
καὶ τὰ ψευδῆ δεδοικότες ἐμαρτύρουν.

§. 19. Οὐτωςὲ μὲν δὴ πολλοῖς ἐλασσωθεῖς τῶν νό-
μων κτλ. Sententia haec est: multo deteriore usus conditione
ea, quam jus et aequum mihi concedunt. Unice enim vera est codi-
cis Oxoniensis scriptura ἐλασσωθεῖς, de πολλοῖς dubito: usus certe
requirere videtur πολλά, velut Dem. de cor. §. 3. πολλά μὲν οὖν
ἐργῶν ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου. Quamquam
πολλοῖς a recta cogitandi ratione haud alienum est. — ὁμως
μέντοι γε καὶ ἐκ τούτων κτλ. i. e. *veruntamen et in tali
rerum statu conabor* rell. Vid. Matth. gr. p. 1335. ed. 3. —
καίτοι χαλεπὸν γε κτλ. Ad sententiam compara Plat. Apol.
p. 37. A. Andoc. de myst. §. 6. Lys. de bon. Aristoph. §. 3.

§. 20. ἐν τῷ πλοίῳ . . . ὃ Ἡρώδης. Vid. Matth. gr. §. 595.
c. Quod paullo post infertur ἀπολύσων non simpliciter pro
ἀποδωσόμενος, venditurus, id quod Reiskius vult, potest accipi
sed designat *accepto pretio e servitute dimissurus*: οἱ ἀπολυσό-
μενοι autem sunt *redempturi servos*. Schaefer. Appar. II. p. 456.
sq. Cur vero et ille et hi una cum servis in Thraciam naviga-
verint neque Reiskius probabilem exputavit causam et ego nescio.
Neque tamen quia itineris illius hodie non perspicimus causas
ideo fides deneganda oratori. Ceterum Thraciae gentis plurimos
serviisse apud Graecos in vulgus notum: Reitemeier. Gesch. u.
Zust. der Slav. in Griech. p. 78.

§. 21. Ἡ μὲν πρόφασις. De vera causa hoc loco non de praetextu hoc vocabulum usurpatur: cf. §. 22. 59. Reisk. Ind. Dem. et Sturz. lex. Xenoph. h. v. Dobr. Adverss. I. 1, p. 79. 2, p. 547. — χειμῶνι τινι χρησάμενοι. Exspectes χειμῶνι χρησάμενοι: sed conf. Diod. Sic. 13, 64. διὰ τινος χειμῶνας οὐ δυνηθεὶς τὸν Μαλέαν κάμψαι. ib. 14, 109. extr. 16, 16. init. — αὐτὸς καθ' αὐτὸν . . πεποιημένος. E verbo ἀπελέγχομαι huc refer ἀπελέγχεται.

§. 22. οὔτ' αὖ ἐγὼ . . ποιησάμενος . . οὔτε κατασχόν-
τες. Inconstantia oratoris nunc de se loquentis nunc sese atque itineris socium cogitatione comprehendentis eum non offendet, qui contulerit quae congesi ad II. γ. §. 2. — ἀνάγκη καὶ τοῦτο ἐγίγνετο. Pronomen refer ad nomen μετέκβασις. Vid. ann. ad §. 1. — ἐν ᾧ μὲν γὰρ ἐπλέομεν ἀσέγασον ἦν τὸ πλοῖον. Haud crebro Graecis haec pronominis relativi ante nomen substantivum placuit collocatio, quae non semel apud Antiphontem invenitur. Cf. §. 28. ἐν ᾧ δὲ κατεποντώθη οὐχ εὖρον. οὔτ' αὐτὸ τὸ πλοῖον κτλ. §. 62. οὐ αὐτὸς οὐκ ἤξιλον αὐτόχειρ γενέσθαι, τοῦτο τὸ ἔργον ἐγὼ ποτ' ἂν ἐπελοσθην ἀντ' ἐκείνου ποιῆσαι. §. 85. καθ' οὓς μὲν ἀπήχθη οὐκ ἔνοχος ἦν τοῖς νόμοις. Andoc. de myst. §. 120. καὶ ἥς μὲν ἐγὼ ἐπεδικασάμην ἢ παῖς ἀπέθανε. Aristoph. Nubb. 117.

ἂ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν

οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

Bernhardy. Synt. p. 299. — μαρτυρίας παρέξομαι. Cave hanc formulam cum altera μάρτυρας παρέξομαι, quae tritior est atque usitator, commutes. Cf. Dem. adv. Macart. §. 31. adv. Leoch. §. 44.

§. 23. ἐξητεῖτο οὐδέν τι μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἢ καὶ ὑπ' ἐμοῦ. De formula οὐδέν τι μᾶλλον, *nihil magis*, cf. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 6. Plat. de rep. 1, p. 346. B. Phaedr. p. 260. D. Theaet. p. 169. B. Greg. Cor. p. 60. Schaef. Καὶ vero particula ita solet inferri post comparativum cum negativa conjunctum. Locum enim in ejusmodi enuntiatis habet *aequalitatis* atque *copulationis* notio. Thucyd. 1, 36. οἱ περὶ τῆς Κερκύρας νῦν τὸ πλεον ἢ καὶ τῶν Ἀθηνῶν βουλευόμενος. 140. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἥσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου. 2, 38. καὶ ξυμβάλνει ἡμῖν μηδὲν οικιοτέρᾳ τῇ ἀπολαύσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι ἢ

καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. 5, 9. 6, 82. Xenoph. Hell. 5, 1, 14. 6, 5, 39. Andoc. de myst. §. 140. Lys. in Agor. §. 92. Dem. in Neaer. §. 44. Amator. §. 50. Plat. Phaed. p. 75. C. Hipp. M. p. 298. E. — ἐδόκει δεινὸν εἶναι scil. τὸ ἀφανῆ εἶναι τὸν ἄνδρα. — καὶ εἷς τε τὴν Μιτυλήνην κτλ. Quum voculae τε quae respondeat particula primum effugiat oculorum obtutum, vereor ne quis καὶ — τε voces jungendas esse putet et pro atque etiam positas velit. Cui sententiae favent Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 144. Goeller. ad Thucyd. 1, 9. Matth. §. 626. Sed jure, re accuratius perpensa, illarum particularum copulationem damnat idem Stallbaumius ad Plat. Protag. p. 317. D. Cf. Hartung. de partt. I. p. 114. Rost. gr. p. 684. ed. 4. Apud Antiphontem τε particula universam afficiens sententiam respicit ad καὶ in verbis καὶ ἄλλου οὐδενός κτλ.: ea enim, quae statim subjiciuntur καὶ τῇ ἐμῇ γνώμῃ ἐπέμπετο ad amplificandam praegressam sententiam accommodata sunt. Hoc dicit orator: atque ego et nuntii mittendi auctor fui, et meum ipsius famulum obtuli, qui nuntium perferret. In transcursu hic moneo, apud Thucydidem 8, 68. verba καὶ αὐτός τε (αἰτιαθεὶς ὡς ξυγκατέστησε [τὰ τῶν τετρακοσίων] ἄριστα φαίνεται ἀπολογησάμενος) respicere ad sequentia παρέσχε δὲ καὶ Φρόνιχος κτλ. Quem locum perperam solent interpretari atque mutare.

§. 24. τῶν ἀπὸ τοῦ πλοίου. Intellige nautas atque omnes omnino eos qui usi erant illa navi ante quam Herodes cum Helo in eam transcendit. De loquendi genere v. Bernhardy. Synt. p. 223. coll. p. 205. Addit. — κατ' ἐμαυτοῦ μηνυτήν. Cf. §. 38. τὸν κατ' ἐμοῦ μηνυτήν. §. 52. μηνυτὰς κατ' ἐμαυτοῦ. Andoc. de myst. §. 19. 20. Lys. in Agor. §. 2. 18. Antiph. infr. §. 38. καθ' ὧν μηνύη ἄν τις.

§. 25. ἐκ δὲ τούτων ἤδη σκοπεῖτε τὰ εἰκότα. Cf. §. 49. σκοπεῖτε δὲ — καὶ ἐκ τῶν λόγων — τὸ δίκαιον καὶ τὸ εἰκός. τῆς τούτων αἰτιάσεως. Αἰτιασις habes §. 89. VI. §. 6. Poll. 3. 38. Ἀντιφῶν δὲ καὶ αἰτιάσεις εἴρηκεν. — ἐπεδήμουσιν scil. in insula Lesbo.

§. 26. ὡς ἐν μὲν τῇ γῆ ἀπέθανεν. Μὲν particulae respondet δὲ in verbis ὅπως δ' ἠφανίσθη: eodemque respicit altera μὲν in καὶ τούτο μὲν ἀκριβῶς οὕτοι ἴσασιν, quae verba praegressorum cum gravitate quadam efficiunt iterationem. — ἴσως ἂν ἐδύνατο. Non sine ironia est ἴσως: er hätte wohl nicht ge-

konnt: quae particula in re certissima modestiae speciem prae se ferens, asseverationis vim habet. Foertsch. Obs. critt. p. 52. — οὔτε τῷ ἀπάγοντι.. ἢ πρόφασις ἂν εἰκότως ἐγέλγνετο i. e. neque probabili praetextu quisquam ad longum iter suscipiendum eum potuisset illicere.

§. 27. ὀπτῆρ οὐδέεις. Obversatus est Polluci 2, 57. hic locus. Ἀντιφῶν δὲ καὶ τὸ ὀψόμενος εἶπε καὶ τῇ ὄψει οἶον τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ὀπτῆρ καὶ ἄοπτα. Ὀπτῆρ poetarum tantum non proprius est, sed invenitur etiam apud Xenophontem Cyrop. 4, 5, 17. tanguntque hanc vocem Eustath. p. 788. 30. Thom. M. Hesych. Suid. s. v. Apud nostrum idem est qui αὐτόπτης. — καὶ τὸ ἐγὼ συγκωρῶ κτλ. Possis interrogationis signum ponere post πλοῖον: neque tamen eo opus: *et tamen nihilo minus*, inquit, *confiteor veras esse istorum criminationes, ut isti contendunt!* — παρεχόμενος μὲν τοὺς μάρτυρας ὡς οὐκ ἐξέβην κτλ. Plenius loquentis erat addere post μάρτυρας verbum μαρτυροῦντας vel λέγοντας: sed compendiariis ejusmodi loquutionibus abundant oratores. Cf. §. 53. γραμματῖδιον εὐρεῖν — ὡς ἀποκτείναιμι τὸν ἄνδρα, et quae congressit Fritzsche Quaestt. Lucian. p. 58. sq. In sequentibus orator a participio transit in tempus finitum εἰκὸς ἦν: concinnius foret παρεχόμενος μὲν — εἰ δὲ καὶ — εἰκὸς ὄν.

§. 28. ὡς καταποντώθη. Καταποντοῦν plerumque posthabuerunt alteri formae καταποντίζειν: illud noster §. 39. quoque posuit. Zonar. p. 1178. καταποντωθῆναι ἀντὶ τοῦ καταποντισθῆναι τῶν Ἀττικῶν δὲ ἐστὶ. Wessel. ad Diod. Sic. 14, 112. Intpp. Ev. Matth. 18, 8. Lobeck. ad Phryn. p. 361. — ἐν ᾧ αὐτοὶ μὴ ὁμολογοῦσιν ἀποθανεῖν τὸν ἄνδρα. Particulam μὴ cum infinitivo jungas oportet.

§. 29. φροῦδος. Huc respicit Harpocratio: φροῦδος, inquit, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου, ἀντὶ τοῦ ἐκποδῶν. παρὰ πολλοῖς δὲ τοῦνομά ἐστιν. — τὸ δὲ πλοῖον ἦκεν .. ἐν ᾧ .. ἐπλέομεν i. e. rediitque navis qua ego una cum Herode vetus eram. Imperfectum ἐπλέομεν a Graeco positum est ubi e vernaculae nostrae ratione plusquamperfectum requiritur: Graeci enim in ejusmodi enuntiatis non actionum ordinem atque cohaerentiam, sed singulas per se spectare solent actiones. Quod genus grammatici nostri solent negligere. Cf. Hom. Od. 16, 50.

τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συμβώτης
ὀπταλέων ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες.

Nost. VI. §. 37. πρόθυμοι ἦσαν ἀπογράφεσθαι με εὐθύς τῇ ὑσε-
ραία ἢ ὁ παῖς ἐθάπτετο. Xenoph. Anab. 2, 1, 3. ὅτι — πεφευ-
γῶς ἐν τῷ σαθμῷ εἶη μετὰ τῶν ἄλλων βαρβάρων, ὅθεν τῇ προτε-
ραία ὤρμῶντο. ib. 1, 2, 22. καὶ εἶλε τὰς σκηρὰς οὐ ἐφύλαττον οἱ
Κίλικες coll. §. 21. Naegelsbach. ann. ad Hom. H. Exc. X.
p. 254. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 304. — τὸ αἶμα εὔρον.
Articulus indicat de re agi auditoribus nota. Similiter infra in
τῶν προβάτων ὃν αἶμα articulus ad oves refertur, quas in
navi mactatas fuisse auditores sciunt, vel quas ii solent alere,
qui longius iter suscipiunt. Ad rem iudicibus notam haec quo-
que pertinent ἐβασάνιζον τοὺς ἀνθρώπους. Duo enim ho-
mines, ingenuus alter, alter servus, qui una cum reo Mytilenis
vecti erant atque in agro Methymnaeo, ut videtur, eum relique-
rant (cf. §. 31. 49. 52.) Mytilenis ab adversariis torti sunt. Quam-
quam quo jure ingenuo homini tormenta admoverint ignoramus.
Boeckh. Staatsh. II. p. 411, sq. M. et Sch. Att. Proc. p. 684.
Heffter. Ath. Ger. p. 313. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 238. Ci-
vem Atticum illum hominem fuisse vix credibile est: infimae con-
ditionis peregrinum fuisse existimo, quippe qui e rei arbitrio
videatur pependisse (cf. §. 52.): Mytilenis denique non Athenis
hanc quaestionem habitam esse constat, ut jure Lesbio adver-
sarios usos esse sit veri simillimum. Ceterum conferri potest
cum hac re quaestio Mytilenis habita de Macareo, Bacchi sacer-
dote, Mytilenaeo, in capitis causa. Vid. Aelian. V. H. 13, 2.

§. 30. ὃν μὲν . . οὗτος μὲν . . ὃν δ' κτλ. Cf. ann. ad
IV. β. §. 2.

§. 31. ὑσερον τούτῳ τῷ χρόνῳ. Verba τούτῳ τῷ sine
causa Reiskius videtur tentare: quae refero ad temporis spatium
a testibus, id quod jure meo sumere puto, modo definitum. Cf.
Herod. 1, 91. ὑσερον τοῖσι ἔτεσι τούτοισι. Voci ἕως ante ὑπ'
ἀμφοῖν non posse adjici δέ, ut Reiskius vult, nemo non perspi-
cit, quum haec jungenda sint ὁ δὲ δοῦλος ἕως ὑπ' ἀμφοῖν πε-
σθεὶς κτλ. — τὴν μὲν ἐλευθερίαν . . οἴσεσθαι. Cf. III. δ. §. 2.

§. 32. ἐφ' οἷς ἂν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς βασάνου i. q.
e quibus potissimum pendeat quaestio de servis habenda. Reti-
cetur h. l. conjunctivus praesentis verbi substantivi, quod non
raro fit, praegresso pronomine relativo. Homer. II. 14, 376. ὅς

δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος. Dem. in Mid. §. 14. εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἑλλησποντιὰν τριάκοντα ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἂν ἡ γραφή. Plat. de rep. 2. p. 370. E. ὧν ἂν αὐτοῖς χρεῖα: similiterque post conjunctiones. Homer. II. 11, 477. ὄφρ' αἶμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρη. Antiph. VI. §. 8. εἰάν ὑμῶν ἡδομένοις. Aeschin. in Tim. §. 12. εἰάν μὴ υἱὸς διδασκάλου ἢ ἀδελφὸς ἢ θυγατρὸς ἀνὴρ. Aristot. Eth. Eud. 7, 3. εἰάν μὴ ὁμοίως χρήσιμοι καὶ εὖ ποιῶσιν. Lucian. Catapl. 2. ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι. Comic. ap. Plutarch. Themist. extr. χῶπότην ἀμύλλα τῶν νεῶν. Schaefer. Greg. Cor. p. 152. Appar. III. p. 349. Jacobitz ad Lucian. Catapl. p. 7. Bernhardt. Synt. p. 330. — πρὸς τούτων εἰσὶν οἱ βασανιζόμενοι λέγειν ὅτι ἂν κτλ. i. e. ab horum partibus stant ii, qui torquentur, ita ut ea edicant, quae his grata sint futura. Infinitivi liberius adjecti vim attigi ad §. 17. Ad eosdem vero homines spectare pronomina ἐκείνοις ad quos pertinet τούτων, nihil habet insoliti: optimi enim quique scriptores ita post pronomina αὐτὸς et οὗτος inferunt ἐκεῖνος. Schneid. ad Xenoph. Cyrop. 5, 2, 28. Stallbaum. ad Plat. Phaed. p. 106. B. Foertsch. Obs. critt. in Lys. oratt. p. 70. sq. Franz. ad Lys. p. 285. — ἐν τούτοις γὰρ scil. ἐφ' οἷς ἂν τὸ πλεῖστον μέρος ἢ τῆς βασάνου. — ἐν αὐτῷ τούτῳ i. q. hac ipse re. Cf. ann. ad I. §. 8. — νῦν δὲ αὐτοὶ ἦσαν καὶ βασανισαὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ τῶν σφίσειν αὐτοῖς συμφερόντων. Rem tangit Platner. Proc. u. Klag. I. p. 242. Βασανισαὶ ii nominantur qui praesunt quaestioni (v. I. §. 10.): iidem cur ἐπιτιμηταὶ τ. σφ. αὐτ. συμφ. dicti sint alii aliter explicant. Hudtwalcker. Diaet. p. 173. n. 19. et Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 333. coll. Dem. adv. Pantaen. §. 40. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα εἶναι τῆς τιμῆς τοῦ παιδός, Antiphontis ἐπιτιμητὰς arbitros esse, quibus, si servi in quaestione exspirassent, pretia eorum, si deteriores facti essent, ipsum damnum esset aestimandum, videntur sumere. Qui neque rationem habuerunt genitivi adjecti, neque aestimationis notionem prorsus ab hoc lēco alienam esse viderunt. Reiskio ἐπιτιμηταὶ sunt ἐπιτάκται i. e. iidemque torquendo imperabant ea dicere quae ipsorum e re esset dici. Neque illis neque huic calculum ego adjicio: sunt enim ἐπιτιμηταὶ τῶν — συμφερόντων, mea quidem sententia, quasi exactores commodorum suorum, vigilantes ne quid detrimenti capiant, ulciscentesque servos parum ipsorum commodis inservientes. Cf. Aeschyl. Prom. 76.

ἐγγόμενος νῦν θεῖνε διατόρους πέδας,
ὡς οὐπιτιμητῆς γε τῶν ἔργων βαρύς.

ubi Schol. ὁ γὰρ προστάξας — ἢ ὁ ζημιωτῆς καὶ ὁ ἐκδικητῆς. ἄλλως· — ὁ ἐπιτιμᾶν μέλλον σοι εἶγε ἀμελήσης. Σχ. δ. ὁ ἐξεταστῆς καὶ εὐθύνας ἐπάξων εἰ φαῦλα φωράσεται. Atque jungunt κολαστὴν καὶ ἐπιτιμητὴν. Sophocl. Procr. ap. Poll. 9, 140. Eurip. Suppl. 240. sq.

§. 33. ἐγίνωσκέ μου καταψευσάμενος. Participium aoristi cave posthabeas futuri participio: loquitur enim de servo qui *postquam mendacium dixit* hoc ipsum e re sua fore sibi persuadet. Verba τούτῳ διῶσχυρίζετο τῷ λόγῳ Reiskius *perseverabat in ista praedicatione* reddidit bene, si sententiam spectes, male, si singula verba: ἰσχυρίζεσθαι et διῶσχυρίζεσθαι hoc dicunt *niti* aliqua re, eaque *fidere* ut *πιστεύειν*. Cf. Lys. in Agorat. §. 35. ἰσχυριεῖται δὲ καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ. §. 85. ἀκούω δ' αὐτὸν καὶ τῷδὲ ἰσχυρίζεσθαι.

§. 34. οὐδέτερα ὠφέλησαν. Noli suspicari ὠφέλησεν, una littera mutata, scribarum incuria in pluralem abiisse. Vid. Bernhardt. Synt. p. 418. Bremi. exc. X. ad Lys. p. 448. Schöm. ad Isae. p. 411. Jacobitz. ad Lucian. Jov. Trag. p. 158. Pro ἄγοντες sine causa idonea ἀπάγοντες poni jubet Reiskius: cf. Xenoph. Anab. 1, 6, 10. 5, 7, 34. — οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τοῖς μηνυταῖς κτλ. De indicum atque delatorum praemiis apud Athenienses vid. Schömann. de comitt. p. 222. Att. Proc. p. 558. sq. In verbis θάνατον τῷ μηνυτῇ τὴν δωρεὰν ἀπέδοσαν quae sit articuli vis — *suum atque debitum praemium* — neminem fugiet. Cf. Dem. adv. Lept. §. 167. τοῖς — θάνατος παρ' ὑμῶν ἢ ζημία. Lycurg. §. 65. θάνατον ὥρισαν εἶναι τὴν ζημίαν. Schaefer. Appar. III. p. 254. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 325. B. Ad quam formulam non sine adversariorum irrisione alludere videtur reus. Cf. ann. ad III. d. §. 8. — πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι. Matth. gr. §. 522. d.

§. 35. διὰ τῆς αὐτῆς βασάνου ἰὼν ὑπ' ἐμοῦ i. e. eodem modo a me tortus. Matth. gr. §. 585. — τεθνεὼς δὲ τὸν μὲν ἐλεγχον . . ἀπεσέρει δι' αὐτοῦ τοῦ σώματος ἀπολλυμένου i. q. sublatus autem de medio explorandae veritatis ipsa morte abstulit facultatem: ut extrema verba posita sint pro δι' αὐτοῦ τοῦ ἀπόλλυσθαι τὸ σῶμα. Cf. Dem. de cor. §. 32. προλαβὼν τὴν

Θοράκην διὰ τούτους οὐχὶ πεισθέντας τῷ ἐμῷ ψηφίσματι. Verbum ἀποσερεῖν interdum sicut h. l. accusativo personae caret: Dem. in Mid. §. 44. ἂν μὲν ἐκὼν παρ' ἐκόντος τις λάβῃ τάλαντον ἐν ἧ δύο ἢ δέκα καὶ ταῦτ' ἀποσερήσῃ. — τούτων δὲ μάρτυράς μοι κάλει. Schömannus ad Isae. p. 190. „Qui scribam, inquit, excitat ad testes advocandos, certos quosdam et qui huic noti sint citari jubet, quamobrem articulum addi orationis leges flagitant.“ Sed testes etsi noti sunt oratori atque scribae, non item sunt iudicibus atque coronae: ut recte dici videantur haec: excita qui testes harum rerum sint, rufe Zeugen für diesen Umstand. Atque temerarium foret tot locos viri egregii praecepto contrarios corrigere. Cf. nost. §. 56. Lys. in Agor. §. 66. de publ. pec. §. 2. 3. 9. pro Polystr. §. 26. de bon. Aristoph. §. 41. Isocr. Trapez. §. 12. 16. adv. Callim. §. 54.

§. 36. ἐνθάδε παρέχοντας τὸν μηνυτὴν αὐτόν i. γ. infra ἐμφανῆ παρέχοντας τὸν ἄνδρα ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ipsum indicem, τὸν μηνυτὴν αὐτόν, opponit testimonio litteris consignato, τοῖς λόγοις τοῖς ἐψευσμένοις §. 35., quod sine dubio magistratui exhibuerant adversarii in iudicio depromendum. — καὶ αὐτῷ τούτῳ χρῆσθαι ἀγωνίσματι, ἐμφανῆ παρέχοντας . . καὶ κελεύοντας κτλ. Participia pronominis demonstrativi epexegetin efficiunt: quod genus latissime patet. Cf. VI. §. 46. τούτου αὐτοῦ ἕνεκα, οὐχ ἡγοῦμενοι κτλ. Isocr. Panath. §. 120. de perm. §. 69. Isae. de Menecl. h. §. 13. — Nost. VI. §. 48. ταῦτα ἡμῖν ἀπέδειξα, τούτους αἰτιωμένους κτλ. Plat de rep 6, p. 487. D. τοὺς δὲ ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας ὅμως τοῦτό γε — πάσχοντας, ἀχρήστους ταῖς πόλεσι γυνομένους. Andoc. de pac. §. 13. διὰ τὰδε δεῖν πολεμεῖν, ἢ ἀδικουμένους ἢ βοηθοῦντας ἡδικοῦμένους. Dem. in Aristocr. §. 122. ἀλλ' ἄχρι τούτου καὶ φιλεῖν, οἶμαι, χρῆ καὶ μισεῖν, μηδετέρου τὸν καιρὸν ὑπερβάλλοντας, cujus loci ratio Schaeferum fugit Appar. IV. p. 99. Lys. in Theomn. I. §. 26. τίς γὰρ ἂν ἐμοὶ μελῶν ταύτης γένοιτο συμφορὰ, περὶ τοιοῦτου πατρὸς οὕτως αἰσχρὰν αἰτίαν ἀκηκοότι; Similiter ἐκεῖνο praemittitur participiis Xenoph. Hell. 3, 4, 18. Dem. in Mid. §. 65. Ad praegressum quoque participium respicit pronomem velut infr. §. 37. τἄληθῆ κατειπὼν διὰ τοῦτο σωθῆναι ἂν. §. 75. νῦν δὲ ἀναγκάζων ταῦτα οὐ δευὰ ἡγεῖται εἰργάσθαι. — ἀλλὰ μὴ ἀποκτεῖναι sc. τὸν μηνυτὴν. Pendent haec verba e γ. ἐχρῆν, non cum proxime

praegressis cohaerent. — πότερ' ἀληθῆ ἐσίν, ὅτ' ἔφη . . ἢ ὅτ' οὐκ ἔφη; Compendiaria dictio est, pro πότερ' ἀληθῆ ἐσὶ ταῦτα ἃ ἔλεγε τότε ὅτ' κτλ.

§. 37. ἐπειδὴ δὲ . . ἀπόλλυτο. Imperfectum de re inchoata non perfecta positum est: infra quoque §. 53. ἐπεμπον de conatu dictum. Stallbaum. ad Plat. Menex. p. 244. E. Bernhardy. Synt. p. 373. Matth. gr. §. 497. c. — τοὺς δὲ προτέρους λόγους τοὺς κατεψευσμένους ἦσαν οἱ ἀφανιοῦντες. Participium ἀφανιοῦντες cave tentes. Quod defendere video etiam Bernhardy Synt. p. 108. ita tamen ut hujus loci rationem non perspexisse videatur. Componit enim nostrum locum cum Aristophaneo Nubb. 538. ἀφανίζων σκώμματα, quod reddit *Späße sudeln*. Quam verborum Aristophanis interpretationem haud scio an lectores non amplexuri sint, neque qui in nostrum locum iste verbi ἀφανίζειν significatus conveniat equidem perspicio. Verum vidit Dobreus, qui ἦσαν οἱ ἀφανιοῦντες reddidit: *erant qui in luce maligna collocarent* angl. disfigured, entstellten. Quod vel sequentia probant ὥσε μηδέποτε εἰς τὸ ἀληθὲς κατασῆναι, *ne unquam genuinam induerent formam*. Ipsum enim falsum servi testimonium novis commentis instruxerant atque exornaverant accusatores: de qua re vide §. 39. et 42.

§. 38. οἱ ἀπάγοντες i. q. qui apagoge utuntur. Cf. §. 9. — καὶ εἰ μὲν ἐγὼ κτλ. De omissa in apodosi ἂν vide ann. ad III. β. §. 4., ad sententiam compara I. §. 11. Ἰσχυροτάτοις est pro firmissimo praesidio vel documento: ad quod verbum noli e sequentibus cogitatione supplere τεκμηρίοις. Cf. §. 84. αὐτοῖς γε τούτοις ἰσχυροτάτοις ἂν ἐχρῶντο. VI. §. 28. αὐτοῖς ἂν τούτοις ἰσχυροτάτοις ἐχρῶντο. Dem. adv. Spud. §. 7. τί ἂν ἔτι μείζον ἢ ἰσχυρότερον ἔχων εἰς ὑμᾶς κατέστην ἢ τὸν νόμον. adv. Eubul. §. 62. εἰ τολῆνυ — τοῦτο δοκοῦσιν οὗτοι λέγειν μάλιστα ἰσχυρόν. — ὥς οὐκ ἀληθῆ τῆν αἰτταν ἐπέφερον ἦν ᾗσαντο. Speciosa est Dobrei conjectura ἦν ἡτιῶντο (cf. VI. §. 27.): verum haud scio an ᾗσαντο (scil. ἐπιφέρειν) ferri possit: nunquam enim οἶμαι idem esse videtur quod *arrogo mihi, conor, audeo, ich lasse mir einfallen*. Quo pertinet Dem. in Mid. §. 71. ὅτι ὁ τύπτων αὐτὸν ὑβρίζειν ᾗετο. in Neaer. §. 35. ἐπειδὴ τολῆνυ ἀσελῶς προῦπληκάζετο καὶ οὐχ ὥς ᾗετο ἡγαπάτο.

§. 39. ἐγὼ δὲ φημι ταῦτα μὲν οὐ λέγειν αὐτόν. De

infinitivo praesentis conf. IV. γ. §. 1. Ceterum qua ratione haec resciverit reus nusquam in oratione nostra commemoratur.

§. 41. οὐ χάριτι τῇ ἐμῇ i. e. non favore vel studio in me adductus. Cf. VI. §. 41. διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν. Lys. in Theomn. II. §. 10. διὰ τὴν ὑμετέραν εὐνοίαν. in Agor. §. 20. εὐνοία τῇ ὑμετέρᾳ. Matth. gr. §. 466. 2. Pflugk. ad Eurip. Androm. 62. Heracl. 1013.

§. 42. ὁ ἐν τῷ αὐτῷ πλοῖῳ πλέων καὶ παρῶν διὰ τέλους καὶ συνῶν μοι. Participia praesentis vim habent imperfecti. Abundantia vero qua luxuriat oratio minime insuavis est, quippe quae proficiscatur a studio inculcandi auribus iudicum rem gravissimi momenti. Similiter loquitur Plato Symp. p. 195. B. μετὰ δὲ νέων αἰεὶ ξύνεσι τε καὶ ἔστιν. Plutarch. de Is. et Osir. p. 352. A. παρ' αὐτῆς καὶ μετ' αὐτῆς ὄντα καὶ συνόντα. Quo retulerim etiam Dem. de cor. §. 239. τί γὰρ νῦν λέγεις οἷα ἐχρῆν πράττειν, ἀλλ' οὐ τότ' ὅν ἐν τῇ πόλει καὶ παρῶν, ταῦτ' ἐγραφε; ubi Schaefer παρῶν explicat praesens in concione. Wyttenb. ad Plutarch. de ser. num. vind. p. 36. — ἀνάγκη μᾶλλον ἢ ἀληθείᾳ. Cf. §. 5.

§. 44. ἔτι ἐγρηγορότων vernac. als man noch wach war. Thuc. 4, 135. εὐθύς αἰσθομένων. Andoc. in Alcib. §. 3. διαψηφισαμένων κριβδῆν. Dem. Mid. §. 13. κληρουμένων.

§. 45. καὶ μὴν πολλῷ πλέον γε ἀγροεῖν ἔστι νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν κτλ. i. e. atque multo facilius erratur s. imprudentia peccatur noctu quam de die, in littore quam in urbe. Haec verba ita opponi iis, quae praecesserunt, ut verba καὶ μὴν ἔτι ἐγρηγορότων κτλ. objiciuntur sententiae praegressae, atque explicari amplificarique verbis ἢ δοκεῖ ἂν ὑμῖν κτλ. in aperto positum est. Quam ob rem jure ea verba e §. 44. huc transtuli: vid. ann. crit. Neque enim audiendus est Dobreus qui πλέον accipiens pro χαλεπώτερον, „Per silentia noctis, inquit, in deserto littore vel minimus exauditur strepitus.“ Quod ne verum quidem est, undarum strepitu vel clamores hominum obscurante. — Thomae vero praeceptis repugnant haec νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν Thom. M. p. 250. R. νυκτὸς καὶ ἡμέρας Ἀττικοὶ λέγουσιν — τὸ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπλῶς Ἕλληνες. Quem refellunt Eurip. Bacch. 458. Lys. adv. Sim. §. 34. Aeschin. de f. leg. §. 125. 151. in Ctes. §. 77. Dem. in Timocr. §. 113. Plat. Legg. I. p. 633.

II. p. 674. VI. p. 779. IX. p. 854. — οἶός τ' ἐγένετο. Cave cum Dobreo ἂν particulam adjicias: quam e praegressis huc quoque possis referre. Bremi. ad Aesch. in Ctes. §. 217. n. cr. Sed potest accipi aoristus de re fieri solita. — ἔνδον ὦν αὐτοῦ καὶ μὴ πεφοβημένος. Alterum membrum alterius explicationi inservit: ceterum conf. Eurip. Heracl. 709. σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὦν. Magis usitatum est in prosa oratione ἐν τὸς ἑαυτοῦ εἶναι Dem. adv. Phorm. §. 20. 35. 49. Quibus opponitur τὸ ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, ἐξίσασθαι, ἐξάνίσασθαι. Dem. de f. leg. §. 198. Valck. ad Herod. 3, 155. Pflugk. ad Soph. Philoct. 365. sq.

§. 46. ὃ δὲ καὶ μάλις α δεῖ ἐνθυμεῖσθαι — καὶ μὴ μοι ἄχθεσθε κτλ. Inchoatam constructionem non absolvit orator sed infra resumit orationem verbis μὴ οὖν ἐξέληται τοῦτο ὑμῶν μηδεὶς in quibus οὖν inservit ἀνακεφαλαιώσει. Cf. Aeschin. de f. leg. §. 22. — καθ' ὅτι δ' ἂν i. e. in so weit nämlich. Δὲ particula neminem hodie offendet: vid. Hartung. de partt. I. p. 167. — καὶ διετέλναντο αὐτὸν μὴ εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς. Huc pertinet Harpocratonis locus διετέλνοντο· ἰδίως Ἀντιφῶν τοῦτ' ἔταξεν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου, ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηρνήσαντο. Quem sequuti sunt alii lexicographi: vid. ann. crit. Διετέλναντο apud hos librariorum oscitatione in διετέλνοντο mutatum esse arguit verbum ἀπηρνήσαντο. Ipsa vero interpretatio minime arridet: nihil enim aliud h. l. διατέλεισθαι est quam *enixe operam dare*. — μηδ' ἐμοὶ ἐγγενέσθαι παρόντι ἄξαι τὸν ἄνδρα καὶ βασάνισαι αὐτόν. Nihil in his est a re absonti: quamquam et universa et singula verba in criticorum incurrerunt reprehensionem. Παρῶν enim recte is videtur dici, in cujus oculis aliquis versatur: porro ἄξαι ne ab Atticorum sermone abjudicetur impedimento est gravissimorum testium Thucydidis, Xenophontis, Aristophanis auctoritas: vid. Lobeck. ad Phryn. p. 287. coll. 735. Matth. gr. I. p. 521. sq. ed. 3. Neque ineptum, id quod contendit Dobreus, est verbum ἄξαι; de eo enim usurpatur qui alterius servum torquendum accipit atque ad rotam adigit. Cf. Aristoph. Ran. 586. Both. οὕτω δὲ βασάνις ἀπαγαγών. De re conf. M. et Sch. Att. Proc. p. 682. sq. c. n. 80.

§. 47. προιάμενοι τὸν ἄνδρα Hominem ab hero suo, quisquis ille fuit, emtum intelligo, non pecunia corruptum. — ἰδίᾳ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν i. q. suopte arbitrio, sua auctoritate interfecerunt hominem. Quam dominorum saevitiam expertos esse

servos, ne torti res gestas aperirent, alii quoque scriptores testantur. Lys. in Andoc. §. 21. sq. De loquendi forma vid. Schaeff. App. IV. 147. Stallbaum ad Plat. Alcib. I. p. 114. B. Dobr. Adverss. I. 2, p. 474. — ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῆσαι i. e. amicis meis fidejumentibus tradere, sich von meinen Freunden für ihn Bürgschaft leisten lassen, ut ἐξεγγυᾶν prorsus idem sit h. l. quod διεγγυᾶν apud Isocr. Trapez. 14. διεγγυῶντος γὰρ Μενεξένου πρὸς τὸν πολέμαρχον τὸν παῖδα, Παισίων αὐτὸν ἐπὶ τὰ ταλάντων διεγγυήσατο. Ceterum de hoc verbo v. M. et Sch. Att. Proc. p. 521. Schöm. ad Isae p. 294. — καταγρόντες τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Articulo τὸν utitur de re iudicibus nota loquens. De verborum structura cf. §. 70. Hermann. ad Lucian. de conscr. hist. p. 167. Schöm. ad Isae. p. 483. Matth. gr. §. 387. — ὃ οὐδὲ πόλει ἔξισιν ἄνευ Ἀθηναίων οὐδένα θανάτῳ ζημιῶσαι. De verborum structura adi §. 4: πόλει i. q. patriae, Mytilenis: creberrime enim, ubi de sua patria loquuntur cives, articulum ante hoc nomen omittunt. Schaeff. ad Soph. Oed. T. 630. Foertsch. Comm. crit. p. 18. Dobr. Adverss. II. p. 260. ἄνευ Ἀθηναίων i. e. insciis atque invitis Atheniensibus. Thuc. 2, 70. 72. 4, 78. 5, 28. Xenoph. Hell. 3, 4, 26. Ducker. ad Thucyd. 4, 78. De re quam tangit orator vide Boeckh. Staatsh. I. p. 436. Heffter. Ath. Ger. p. 86. — καὶ τῶν μὲν ἄλλων λόγων . . τῶν δὲ ἔργων. Cur ab hoc loco alienum judicaverit ἄλλων doctissimus Anglus, non perspicio. Antipho: Ceterorum enim, inquit, omnium, verba dico servi, hos aestimatores esse voluistis, factorum ipsi iudices estis. Qui Graecismus ab Homeri fonte derivatus atque ad omnes omnino recentiorum temporum scriptores deductus est. Vid. Passov. ad Parthen. p. 50. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 232. E. Fritzsche Quaestt. Lucian. p. 54. sq. atque ipsius Dobrei Adverss. I. 1, p. 25.

§. 48. ἀλλὰ παραδιδόασιν αὐτοὺς sc. οἱ προσήκοντες. Vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 558. Aliter de servo qui dominum interfecisset statuit Plato. Legg. IX. p. 868. — εἶπερ γὰρ καὶ μαρτυρεῖν ἔξισι δούλῳ κατὰ τοῦ ἐλευθέρου τὸν φόνον καὶ κτλ. Reiskius, virgula post ἐλευθέρου posita locoque suo mota vocula καί, proposuit καὶ τὸν φόνον κτλ. Qui si aut minus recte μαρτυρεῖν τὸν φόνον dici, aut ἐπεξέχεσθαι objecto non posse carere putavit, vehementer erravit: utrumque enim Grae-

corum fert consuetudo. Cf. Ind. Dem. v. μαρτυρεῖν. Schöm. ad Isae. p. 332. et quae dixi de verbi ἐπεξέρχασθαι usu ad I. §. 1. Platnerus Proc. u. Klag. I. p. 215., quum servis jure Attico non licere videatur dicere testimonium, verbum μαρτυρεῖν non de *testimonio* sed de *indicio* ad iudices delato positum esse vult. Neque tamen quidquam obstare videtur quominus in caedis causa etiam servo licuisse putemus testimonium dicere: quod Plato quoque servo concedit. Legg. XI. p. 937. nost. I. §. 30. M. et Sch. Att. Proc. p. 667. — καὶ ἡ ψῆφος ἴσον δύναται τῷ δοῦλον ἀποκτείναντι καὶ τῷ ἐλεύθερον. Possunt haec verba aut de iudicum auctoritate, aut de poenae severitate pariter ad utrumque pertinente accipi. Ac de poena quidem testis est Lycurgus §. 65. ἐκεῖνοι, veteres legum latores, οἱ — τὸν μὲν οἰκέτην ἀποκτείναντα ἀργυρίῳ ἐζημίουν, τὸν δὲ ἐλεύθερον εἰργον τῶν νόμων, ἀλλ' ὁμοίως ἐπὶ πᾶσι καὶ τοῖς ἐλαχίστοις παρανομήμασι θάνατον ὄρισαν εἶναι τὴν ζημίαν, atque φόνου γραφὴν servi dominum interfectori potuisse intendere constat. M. et Sch. Att. Proc. p. 558. Sed iudicum potissimum auctoritatem respexisse oratorem totius loci comparatio docet. — πολλῶ ἂν δικαιότερον ὑμεῖς κρίνοισθε i. e. reorum partes sustineretis. Cf. IV. a. §. 1.

§. 50. τῷ διὰ τέλους... ἀεὶ λέγοντι. Neque ingrata est quae hic deprehenditur abundantia, usuque trita. Thuc. 2, 85. καθ' ἡμέραν ἐκάστην — ἀεὶ. Xenoph. Hell. 1, 4, 15. ἀεὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Dem. de cor. §. 273. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀπίσταις ἀεὶ. adv. Lept. §. 142. διὰ παντός ἀεὶ τοῦ χρόνου. Plat. Phaed. p. 75. D. ἀεὶ διὰ βλου. Legg. II. 664. ἀεὶ διὰ βλου παντός. Protag. p. 318. A. ἐκάστης ἡμέρας ἀεὶ. Schaef. Greg. Cor. p. 169. App. III. p. 265. Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 21. B.

§. 51. ἔπειτα δέ. Cf. §. 16. — καὶ μὲν δὴ τὰ ἐξ ἴσου γενόμενα κτλ. Cf. Aristoph. Ran. 640. Schol. ὅταν γὰρ ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος κτλ. Aristot. Rhet. ad Alex. 19. τὸν μὲν νομοθέτην τάξαι τῶν ψήφων ἴσων γενομένων τὸν φεύγοντα νικᾶν — κἀκεῖνον μὲν διὰ τὸ μᾶλλον κινδυνεύειν τοὺς φεύγοντας ἀπονεῖμαι ταύτην τὴν πλεονεξίαν αὐτοῖς ἐν ταῖς ψήφοις κτλ. Problem. 29, 13. 15. Aeschin. in Ctes. §. 252. Aristid. Minerv. p. 21. Dind. M. et Sch. Att. Proc. p. 722. Hermann. gr. Staatsalt. §. 143. Ottfr. Müller. Anh. z. Aeschyl. Eumen. p. 40. Propter imparem iudicum, qui in heliasticis sedebant iudiciis,

numerum in horum dicasteriis parem unquam utrimque calculorum fuisse numerum negat Heffterus Att. Ger. p. 330. Quamquam unius vel paucorum absentia in causa esse poterat ut pares utrimque redderentur calculi: neque a vero videntur aberrare qui iudices dubitantes atque in neutram partem inclinantes utramque tabellam in urnam ἀκυρον immisisse putent. Atque constat ea, quam Antiphio affert, lege ab heliasticis iudicibus absolutum esse Leocratem. Cf. Aeschin. in Ctes. §. 252. schol. p. 269. ed. Bekk. et Bremi ad h. l.

§. 52. Ἡ μὲν βάσανος. Μὲν particulam refer ad δὲ §. 53. φασὶ δὲ κτλ. Quod contendit reus se potuisse et ingenuum hominem et servum (qui ipsius rei non videtur servus fuisse, cf. §. 47.) Aenum aut in Asiam, εἰς τὴν ἡπειρον, (Stallbaum. ad Plat. Charm. p. 157. E.) abducere, suspicor utrumque eo tempore mercede fuisse conductum a reo. Neque enim invitos, opinor, vi adhibita poterat quo vellet ducere. Ceterum vid. ann. ad §. 29.

§. 53. γραμματίδιον. Bekkerus hic et infra γραμματεῖδιον et γραμματεῖον scripsit, quo vereor ut opus sit. Cf. Lehmann. ad Lucian. Hermetim. c. 57. Neque scio an ironia atque derisione non caraat hoc loco nomen deminutivum. — ὁ ἔπεμπον ἐγὼ κτλ. Res eventu caruit. Cf. §. 37. De Lycino uberius agit §. 60. sq. — ὡς ἀποκτείναιμι. De breviloquentia hac vide ann. ad §. 27. — ὡσε τοῦτο μὲν σαφέστερον αὐτοῖς ἔμελλεν ἐρεῖν κτλ. Verba ᾧ γε — αὐτὸς horum loco ὡσε — αὐτοῖς a viris doctis proposita sunt in plurali αὐτοῖς offendentibus, quum de uno Lycino ageretur. Nam ὡσε recte inferri, quum conclusionis e praegressis effectae haec speciem prae se ferant, quis est quin videat? Neque vero haerendum in plurali. Consocios consilii cogitatione complecti nostrum existimo. Cf. Lys. in Eratosth. §. 62. καὶ μηδενὶ τοῦτο παρασῆ ὡς Ἐρατοσθένους κινδυνεύοντος Θηραμένους κατηγορῶ. πυνθάνομαι γὰρ ταῦτα ἀπολογήσασθαι αὐτὸν ὅτι ἐκείνοις φίλος ἦν, ubi praeter Theramenem eos intelligas necesse est, qui eadem sentiebant.

§. 54. ἔπειτα δέ. Cf. §. 16. — ὅτι μὲν μικρὸν εἴη προᾶγμα. Verbi primarii modum sequitur enuntiatio relativa, ut §. 65. 92. VI. §. 30. Matth. gr. §. 527. β. — τοῦτο μὲν κτλ. Particulam μὲν in uno Oxoniensi inveni: quae ab Antiphontis consuetudine minime abhorret. Cf. IV. β. §. 2. — τῷ μὴ δια-

μνημοπεύειν. Ad causam haec pertinent: vid. §. 8. — *διαφέρων ἦν . . διάφορος δ' κτλ.* Nimium, opinor, verborum concinnitati tribueret, si quis *διαφέρων* cum viris doctis in *διάφορον* mutaret. Cf. Hom. II. 14, 12. *σάκος εἶλε — εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος*. Andoc. de myst. §. 4. *ὃ ἔξεσι μὲν — ἔσι δέ.* — *αὐτὸς ἔφη ἀποκτεῖναι*. Haec ex adversariorum mente dicit, qui servum in quaestione id ipsum edixisse asseverabant. Quamquam hoc secus esse reus non semel affirmat §. 37. 39. 42.

§. 55. *ὁ πρότερος βασανισθεὶς ἰ. e. homo ingenuus*: cf. §. 30. De adjectivo *πρότερος* in cuius locum vulgatam *πρότερον* erunt qui substituendam putent cf. §. 56. et ann. ad IV. α. §. 2.

§. 56. *ἀπὸ πρώτης*. Thucyd. 1, 77. Bernhardy. Synt. p. 224.

§. 57. *Τίλος γε δὴ ἔνεκα . . ἀπέκτεινα*; Cave *ἀν* particulam huic loco obtrudas: loquitur reus ita ut ponat se occidisse hominem. — *καὶ τίς πώποτε κτλ.* Adversativam *καὶ* particulae vim nemo non sentit. Quod genus tragici poetae et oratores maxime frequentant. Isocr. Panath. §. 23. de perm. §. 218. 223. Trapez. §. 47. Isae. de Cleon. h. §. 20. de Aristarch. h. §. 13. etc. Dobr. Adverss. I, 1, p. 344. Apitz. ad Eurip. Phoen. p. 174. — *τὴν πρόνοιαν ἐκ πολλῶν φανερὰν εἶναι ἐπιβουλευομένην ἰ. e. e multis constare indiciis, alterius vitae ab altero insidias comparari*: ut recte locum interpretatur Reiskius. *Τὴν πρόνοιαν — ἐπιβουλευομένην* posuit pro *τὴν πρόνοιαν — προνοουμένην* in quo nemo offenderet.

§. 58. *ἀλλὰ δείσας περὶ ἑμαυτοῦ κτλ.* scil. *ἀπέκτεινα τὸν ἄνδρα*. Haec quoque ex adversariorum mente dicta sunt: quae refelluntur verbis *ἀλλ' οὐδέν μοι κτλ.* Post haec novum infertur adversariorum argumentum, quod diluitur verbis *ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτῷ κτλ.* Jure me cum Dobreo haec *ἀλλὰ χρήματα — αὐτῷ* loco non suo movisse atque post *εἰς αὐτὸν* collocasse ipse sententiarum nexus declarat: vid. ann. crit. Verbis *οὐδέν μοι τοι-οὔτον ὑπῆρκετο εἰς αὐτὸν* orator indicat, non se priorem ejusmodi injurias obtulisse Herodi, quas eo modo debuisset ulcisci. Aristoph. Lysistr. 1087. *τί δῆθ' ὑπηργμένων γε πολλῶν κάγαθῶν μάχεσθε*; ubi schol. *τὰ ὑπηργμένα λέγεται τὰ προκαταρξάμενα, τὰ πρότερον ἀρξάμενα, εἴτε εὐεργετήματα εἴτε καὶ κακουργήματα ὧν τὴν ἀμοιβὴν ἀμελβεσθαι φιλοῦμεν*. Aeschin. de f. leg. §. 109. Dem. adv. Timoth. §. 25. Dem. de f. leg. §. 280.

§. 59. ἀλλὰ σοὶ μᾶλλον . . . μᾶλλον ἢ σὺ ἐμοὶ κτλ. Iteratum μᾶλλον non displicet propter longius intervallum quod inter utrumque est interjectum. Similis est Platonis locus de rep. I. p. 346. B. οὐδέν τι μᾶλλον — ἕνεκα τούτου καλεῖς μᾶλλον αὐτὴν ἰατρικήν; — μετὰ τῆς ἀληθείας ἀναθεῖναι. Cf. An- doc. de myst. §. 55. νῦν γὰρ ἐμὲ μὲν λόγον δίδόναι τῶν ἐμοὶ πε-πραγμένων μετὰ τῆς ἀληθείας. Dem. adv. Phorm. §. 48. ὅσα μὲν εἶπε μετὰ τῆς ἀληθείας. — ἢ σὺ ἐμοὶ ἐκείνον i. e. ἢ σὺ ἔχεις ἂν ἐμοὶ ἀναθεῖναι ταύτην τὴν πρόφασιν ὅτι χρημάτων ἕνεκα ἐκείνον ἀπέκτεινα. Cf. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 6. — ἀλοῖης σὺ φόνου κτλ. Pro σὺ in codd. est τοῦ, in vulg. ante Bekk. σὺ τοῦ. Neutrum probo. Neque enim articulus ferri posse vi- detur, neque abesse pronomen personale propter opposita. — ἐμὲ ἀποκτείνεας i. e. si in hoc iudicio causa mihi mortis ex- stitisses. Cf. IV. α. §. 2. — ἐγὼ μὲν γὰρ κτλ. i. e. ego enim argumentis ostendo te capiti meo insidias struere, contra tu su- spicionibus obscuris, quas argumentis nequaquam potes probare, mortem mihi studeas inferre. Cf. §. 57. ann. ad IV. γ. §. 7. et de ἐν praepositione ann. ad I. §. 8.

§. 60. Ταῦτα μὲν ὑμῶν λέγω ὡς αὐτῷ μοι πρόφασιν οὐδεμίαν ἔχει ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα. Breviloquentia qua- dam utitur. Haec hactenus, inquit, apud vos disputavi, ut vobis probarem, prorsus nullam mihi esse caedis causam. Conf. Plat. Protag. p. 323. C. ὅτι μὲν οὖν πάντ' ἄνδρα εἰκότως ἀποδέχον-ται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον — ταῦτα λέγω, κτλ. Adde Phaed. p. 69. D. extr. Neque enim vereor ne quis verba ita struenda esse opinetur λέγω μὲν ὑμῶν ὡς ταῦτα (τὰ λεγόμενα §. 57 — 59) αὐτῷ μοι πρόφασιν οὐδεμίαν ἔχει. Ceterum de forma enclitica μοι vid. n. ad §. 13. — ὑπὲρ αὐτοῦ i. q. ὑπὲρ ἐμαυ- τοῦ. Cf. III. δ. §. 1. — ταῦτ' ὑπῆρχεν αὐτῷ εἰς ἐκείνον ἄπερ ἐμοὶ i. q. er verhielt sich zu ihm wie ich. Praepositio- nis εἰς in hac loquutione locum plerumque obtinet particula πρὸς. Lys. in Eratosth. §. 23. νῦν δὲ οὔτε πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῖς τοῖς αὐτὰ ὑπάρχει οὔτε πρὸς ἐμέ. de bon. Nic. fr. §. 6. τοιαῦτα ἐνό- μιζε τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ πρὸς τὸ ὑμέτερον πλήθος εἶναι καὶ διὰ τοὺς προγόνους καὶ αὐτὸν, ὥς οὐκ ἂν ποθ' ἐτέρας ἐπιθυμῆσαι πολιτείας. — διέφρευγεν. Possis cogitatione tacita iterare ἂν particulam quae in praegressis est: neque tamen hoc necessario fit: potest reus rem factam fingere. Cf. Dobr. Adverss. ad h. l.

μνημονεύειν. Ad causam haec pertinent: vid. §. 8. — *διαφέρων ἦν . . . διάφορος δ' κτλ.* Nimium, opinor, verborum concinnitati tribueret, si quis *διαφέρον* cum viris doctis in *διάφορον* mutaret. Cf. Hom. II. 14, 12. *σάκος εἶλε — εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος*. Andoc. de myst. §. 4. *ὧ' ἔξεσι μὲν — ἔσι δέ.* — *αὐτὸς ἔφη ἀποκτεῖναι*. Haec ex adversariorum mente dicit, qui servum in quaestione id ipsum edixisse asseverabant. Quamquam hoc secus esse reus non semel affirmat §. 37. 39. 42.

§. 55. *ὁ πρότερος βασανισθεὶς ἰ. e. homo ingenuus: cf. §. 30.* De adjectivo *πρότερος* in cuius locum vulgatam *πρότερον* erunt qui substituendam putent cf. §. 56. et ann. ad IV. a. §. 2.

§. 56. *ἀπὸ πρώτης*. Thucyd. 1, 77. Bernhardy. Synt. p. 224.

§. 57. *Τίνος γε δὴ ἔνευα . . . ἀπέκτεινα;* Cave *ἄν* particulam huic loco obtrudas: loquitur reus ita ut ponat se occidisse hominem. — *καὶ τίς πώποτε κτλ.* Adversativam *καὶ* particulae vim nemo non sentit. Quod genus tragici poetae et oratores maxime frequentant. Isocr. Panath. §. 23. de perm. §. 218. 223. Trapez. §. 47. Isae. de Cleon. h. §. 20. de Aristarch. h. §. 13. etc. Dobr. Adverss. I, 1, p. 344. Apitz. ad Eurip. Phoen. p. 174. — *τὴν πρόνοιαν ἐκ πολλῶν φανεράν εἶναι ἐπιβουλευομένην ἰ. e. e multis constare indiciis, alterius vitae ab altero insidias comparari; ut recte locum interpretatur Reiskius. Τὴν πρόνοιαν — ἐπιβουλευομένην* posuit pro *τὴν πρόνοιαν — προνοουμένην* in quo nemo offenderet.

§. 58. *ἀλλὰ δέισας περὶ ἑμαντοῦ κτλ.* scil. *ἀπέκτεινα τὸν ἄνδρα*. Haec quoque ex adversariorum mente dicta sunt: quae refelluntur verbis *ἀλλ' οὐδέν μοι κτλ.* Post haec novum infertur adversariorum argumentum, quod diluitur verbis *ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτῷ κτλ.* Jure me cum Dobreo haec *ἀλλὰ χρήματα — αὐτῷ* loco non suo movisse atque post *εἰς αὐτὸν* collocasse ipse sententiarum nexus declarat: vid. ann. crit. Verbis *οὐδέν μοι τοιοῦτον ὑπῆρχτο εἰς αὐτὸν* orator indicat, non se priorem ejusmodi injurias obtulisse Herodi, quas eo modo debuisset ulcisci. Aristoph. Lysistr. 1087. *τί δῆθ' ὑπηργμένων γε πολλῶν κάγαθῶν μάχεσθε;* ubi schol. *τὰ ὑπηργμένα λέγεται τὰ προκαταρξάμενα, τὰ πρότερον ἀρξάμενα, εἴτε εὐεργετήματα εἴτε καὶ κακουργήματα ὧν τὴν ἀμοιβὴν ἀμελβεσθαι φιλοῦμεν.* Aeschin. de f. leg. §. 109. Dem. adv. Timoth. §. 25. Dem. de f. leg. §. 280.

§. 59. ἀλλὰ σοὶ μᾶλλον .. μᾶλλον ἢ σὺ ἐμοὶ κτλ. Iteratum μᾶλλον non displicet propter longius intervallum quod inter utrumque est interjectum. Similis est Platonis locus de rep. I. p. 346. B. οὐδέν τι μᾶλλον — ἕνεκα τούτου καλεῖς μᾶλλον αὐτὴν ἰατρικὴν; — μετὰ τῆς ἀληθείας ἀναθεῖναι. Cf. Andoc. de myst. §. 55. νῦν γὰρ ἐμὲ μὲν λόγον δίδοναι τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων μετὰ τῆς ἀληθείας. Dem. adv. Phorm. §. 48. ὅσα μὲν εἶπε μετὰ τῆς ἀληθείας. — ἢ σὺ ἐμοὶ ἐκεῖνον. i. e. ἢ σὺ ἔχεις ἂν ἐμοὶ ἀναθεῖναι ταύτην τὴν πρόφασιν ὅτι χρημάτων ἕνεκα ἐκεῖνον ἀπέκτεινα. Cf. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 6. — ἀλοίης σὺ φόνου κτλ. Pro σὺ in codd. est τοῦ, in vulg. ante Bekk. σὺ τοῦ. Neutrum probo. Neque enim articulus ferri posse videtur, neque abesse pronomen personale propter opposita. — ἐμὲ ἀποκτεῖνας i. e. si in hoc iudicio causa mihi mortis existitisses. Cf. IV. α. §. 2. — ἐγὼ μὲν γὰρ κτλ. i. e. ego enim argumentis ostendo te capiti meo insidias struere, contra tu suspicionibus obscuris, quas argumentis nequaquam potes probare, mortem mihi studes inferre. Cf. §. 57. ann. ad IV. γ. §. 7. et de ἐν praepositione ann. ad I. §. 8.

§. 60. Ταῦτα μὲν ὑμῖν λέγω ὡς αὐτῷ μοι πρόφασιν οὐδεμίαν ἔχει ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα. Breviloquentia quadam utitur. Haec hactenus, inquit, apud vos disputavi, ut vobis probarem, prorsus nullam mihi esse caedis causam. Conf. Plat. Protag. p. 323. C. ὅτι μὲν οὖν πάντ' ἄνδρα εἰκότως ἀποδέχονται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον — ταῦτα λέγω, κτλ. Adde Phaed. p. 69. D. extr. Neque enim vereor ne quis verba ita struenda esse opinetur λέγω μὲν ὑμῖν ὡς ταῦτα (τὰ λεγόμενα §. 57 — 59) αὐτῷ μοι πρόφασιν οὐδεμίαν ἔχει. Ceterum de forma enclitica μοι vid. n. ad §. 13. — ὑπὲρ αὐτοῦ i. q. ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. Cf. III. δ. §. 1. — ταῦτ' ὑπῆρχεν αὐτῷ εἰς ἐκεῖνον ἄπερ ἐμοὶ i. q. er verhielt sich zu ihm wie ich. Praepositionis εἰς in hac loquutione locum plerumque obtinet particula πρὸς. Lys. in Eratosth. §. 23. νῦν δὲ οὔτε πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῖς τοιαῦτα ὑπάρχει οὔτε πρὸς ἐμέ. de bon. Nic. fr. §. 6. τοιαῦτα ἐνόμιζε τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ πρὸς τὸ ὑμέτερον πλῆθος εἶναι καὶ διὰ τοὺς προγόνους καὶ αὐτὸν, ὥς οὐκ ἂν ποθ' ἐτέρας ἐπιθυμῆσαι πολιτείας. — διέφρευγεν. Possis cogitatione tacita iterare ἂν particulam quae in praegressis est: neque tamen hoc necessario fit: potest reus rem factam fingere. Cf. Dobr. Adverss. ad h. l.

§. 61. ἐν ἀγῶνι κατασῆσαντι. Orator qui cum verbi καθιστάναι perfecto atque aoristo secundo copulare solet εἰς (II. γ. §. 1. V. §. 8. 19.), hic cum aoristo activum significatum assumente ἐν jungit. Quod genus etiam in Attico scriptore ferri posse docebunt Krüger. ad Dionys. Hist. p. 302. Bernhardy. Synt. p. 208. — εἶπερ προωφείλετο αὐτῷ κακόν i. e. siquidem illi malum debebat. Dobrei conjecturae προώφειλέ τι favent Aristoph. Vesp. 3. κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προῦφείλεις, Eurip. Iph. T. 474. καὶ μοὶ γὰρ τι προῦφείλει κακόν. Sed tuetur nostrum locum Dem. in Mid. §. 77. οὐδένα ἂν ἄνθρωπον οὕτως ἀσελγῶς καὶ βιαίως οὐδενὶ τῶν πολιτῶν χρῆσασθαι μὴ μεγάλου τινοῦς ὄντος ὃ αὐτῷ προωφείλετο. Possis suspicari oratorem scripsisse προωφειλέτο τι κτλ. Passovius verbum apud Antiphontem designare contendit *längst von einem Strafe verdienen*. Qui in eo videtur falsus esse quod diurnitatis adjecit notionem. — τῇ πόλει... χάριν καταθέσθαι i. e. beneficio obstringere rempublicam, gratiam a civibus inire. Thuc. 1, 33. Dem. de f. leg. §. 240. in Neacr. §. 21. Aeschin. in Ctes. §. 42. Idem est χάριν τίθεσθαι Dem. de cor. §. 17. Lycurg. §. 148. Sortis enim instar esse solet beneficium foenore datae vel certe depositae. Wessel. ad Diod. Sic. 4, 1. Dorvill. ad Char. p. 409. Goeller. ad Thuc. 2, 40. — οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τοῦτον. Ex optimo codice rescripsi τοῦτον pro τοῦτο: neutro enim genere admissio tantum non eadem sententia bis expressa erit. Ἐρχεσθαι ἐπὶ τινα dictio est in jure Attico crebra. Isocr. Trapez. §. 46. adv. Euthyn. §. 5. 8. 9. 10. Ind. Dem. v. ἐρχεσθαι. 2. Neque οὗτος de mortuo positum quidquam absoni habet (vid. ann. ad IV. δ. §. 3.): nec denique qui modo κεῖνος dictus est non potest οὗτος dici. Cf. §. 32.

§. 62. Ἀλλὰ γὰρ — Usurpantur hae particulae ubi occupatur id quod ab altero objici posse videtur. Quamquam hoc loco adversario tribuuntur quae ineptissima esse patet. Utitur enim reus acerba accusatorum derisione. — ἐνταῦθα... ἐν ᾧ. Lys. de ol. sacr. §. 7. τότε — ἐν ᾧ. in Agor. §. 93. γυνὴ ἐν ᾧ. Goeller. ad Thucyd. 3, 84. — ἔπειτα δ'. Cf. §. 16. — εἶμι γὰρ καὶ ἐπὶ τὸν τῶν κατηγορῶν λόγον i. e. jam venio ad ipsa accusatorum verba. In praegressis enim sua ironia non istorum verbis usus erat.

§. 63. ἐαυτὸν οὐδ' ὑπερήμερον γενόμενον ἐπὶ τὰ μνηῶν

δικαστὸς ἦν λύσασθαι. Ὑπερήμερος in universum est is qui die statuto non solvit pecuniam debitam. M. et Sch. Att. Proc. p. 508. Rem, quam obiter tangit reus, ex Attici fori usu explicantes aut privato obaeratum Lycinum, quum bona ejus post adhibitam actionem iudicati aut unde vi vendita ad solvendum debitum non suffecissent, in vincula conjectum esse statuamus oportet cum Meiero de bon. damn. p. 28., aut quod aerarii tardum se gereret debitorem in carcerem abductum esse. Heffter. Ath. Ger. p. 203. 456. Quamquam vix poterit ad liquidum perducī, utrum hic de Lesbio jure an de Attico agatur. — τῆς χρείας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Λυκίνου . . τεκμήριόν ἐστιν ὅτι οὐ σφόδρα ἐχρώμενη ἐγὼ Λυκίνῳ. De iterato articulo vid. n. ad I. §. 21. Enuntiatum vero hoc ὅτι οὐ σφ. κτλ. praegressae sententiae subjectum compares cum §. 83. ἃ ἐγὼ ἀξιῶ μέγала τεκμήρια εἶναι τῆς αἰτίας ὅτι οὐκ ἀληθῆ μου οὔτοι κατηγοροῦσι. Quod genus fluxit ex ea attractionis ratione, quam tangit Matth. gr. §. 296. extr. Adde Lys. adv. Philocr. §. 1. δοκεῖ εἶναι τεκμήριον τῆς ἀπογραφῆς ὅτι ἀληθῆς οὐσα τυγχάνει. Lycurg. §. 90. τοῦ πράγματός ἐστι σημεῖον ὡς οὐ πεποιήκασι. Aristot. Rhet. 3, 17. τεκμήρια γὰρ ταῦτα φαίνεται καὶ τῶν ἄλλων ὅτι ψεύδεται. Ad sententiam cum nostro compares velim Lys. pro Polylstr. §. 12. καὶ ὅτ' ἐξέτινε τῷ δημοσίῳ οὐκ εἰςήνεγκεν αὐτῷ τὸ ἀργύριον· καίτοι ἐν τοῖς τριούτοις μάλιχα δηλοῦσι οἱ ἂν φίλοι ὦσι. — ὡς πάντα ποιῆσαι. Cf. I. §. 28. — ἀπέτισα ὑπὲρ αὐτοῦ. Adscivi ὑπὲρ pro vulg. περί: vid. ann. crit.: numquam enim περί est idem quod ὑπὲρ, etsi saepissime utramque praepositionem ferunt orationis leges. Atque crebro confusas eas esse a librariis notum est. Cf. Isae. de Pyrrh. h. §. 55. Dem. in Néaer. §. 110.

§. 64. περί τούτου αὐτοῦ. Immerito tentant αὐτοῦ: de hac ipsa re, inquit, quae maximi momenti est, ὅτι ἀφανῆς ἐστιν ὁ ἀνήρ. — πύθονται. V. ann. ad I. §. 25.

§. 65. ἐμοὶ μὲν γὰρ τῷ μὴ ἐιργασμένῳ κτλ. Exspectes τῷ οὐκ ἐιργασμένῳ quum de uno eoque certo homine, qui non commisit facinus, agat orator. Aliud enim dicunt verba τῷ μὴ ἐιργασμένῳ, quae infra posita sunt, universum illa quidem genus designantia conditionisque notionem capientia. Verum non abhorret a Graecorum usu μὴ particula cum participio copulata, ubi causa affertur. Quod genus injuria a multis in dubium vo-

catum est. Cf. nost. II. β. §. 4. ἄθλια μὲν οὖν πάσχω μὴ ἀπολογεῖσθαι μόνον βιαζόμενος. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 15. οἱ δ' ἄλλοι, ὡσπερ εἰκός, μὴδὲν εἰδότες ἐκπεπληγμένοι. Exemplorum copiam dabit Gayler. Particul. graec. serm. p. 279. quamquam vir doctus diversorum generum exempla confudit. Eodem pertinet μὴ in sententiis relativis causae notionem comprehendentibus. Cf. nost. §. 66. μὴ τολύων ἐμοὶ νείμητε τὸ ἄπορον τοῦτο ἐν ᾧ μὴδ' ἂν αὐτοὶ εὐπορεῖτε. VI. §. 42. ἦντινα (δίκη) οὖν μῆτε εἰσάγειν μῆτε παραδοῦναι ἐξῆν αὐτῶ, οὐδ' ἀπογράφεσθαι ἤξιον. Sophocl. Oed. Tyr. 788. τίς τοῦδ' ἄνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος — ᾧ μὴ ξένων ἕξει μὴδ' ἄζων τινὰ δόμοις δέχεσθαι, μὴδὲ προσφωνεῖν τινὰ κτλ. Cujus idiomatis permulta exempla conguessit idem Gaylerus p. 249. sq. — καὶ μὴ ἀποδείξαντι κτλ. i. e. et si docere nolit sollerter conjectare poterit. Ad εὐ εἰκάσαι e praegressis ῥαδίαι ἐστὶν possis assumere ῥαδίον ἐστιν, sed sufficit verbum ἐστιν, quod in altero enuntiato copulae, in altero verbi ἕξει vim habet. Simile zeugma non respuit Lycurg. §. 13. οὕτω γὰρ ἕσαι — ἄνευ διαβολῆς ὁ ἀγών, καὶ τοῖς διώκουσιν ἡμῖς σκωφαντεῖν scil. ἕξαι. Bremi. excurs. III. ad Lys. oratt. p. 437. — οἱ μὲν γὰρ πανουργοῦντες κτλ. Cf. Dem. adv. Onet. II. §. 12. in Steph. II. §. 1. — In sequentibus optativus ὅτι μὴ τύχοι verbi primarii modum adscivit (v. §. 54.), non item verbum κελεύει. Quem indicativum jure defendit Klotz. Quaestt. critt. p. 100. sq. V. ann. ad I. §. 15. Ad περαιτέρω tacite quis suppleverit τοῦ ὅτι οὐκ οἶδα. — ἐν πολλῇ .. ἔχεσθαι .. ἀπορία. Ita Thucyd. 1, 25. ἐν ἀπόρῳ ἔχεσθαι. Plat. Phaed. p. 108. B. ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορία. Wessel. ad Herod. 9, 98. Stallbaum. ad Plat. Crit. p. 43. C. Jacobitz. ad Lucian. Jov. Trag. p. 141.

§. 66. ἐν ᾧ μὴδ' ἂν αὐτοὶ εὐπορεῖτε. Cf. §. 65. — ἐν τούτῳ οὖν ἀναλτιός εἰμι, οὐκ ἔάν μὴ ἐξεύρω κτλ. i. q. ἐν τούτῳ μοι ἢ ἀπόφευξις ἐστὶ κτλ. Sententia univēsa quum nonnihil offensionis videretur habere, μὴ negationem ante ἐξεύρω secludendam censuerunt Stephanus atque Reiskius. Qua deleta ejusdem quae praecessit sententiae iteratio verbis inesset. Sententiarum, μὴ servata, nexum huic esse puto: Vos, inquit, iudices nolite eam mihi absolutionis ferre conditionem, si sollerter conjectavero, sed satis habete, me demonstrare hoc crimen prorsus a me alienum esse. Quo facto non rei gestae inscitia

sed ipsa innocentia me reddet incolumem. Extrema verba objicit iis, quibus derisui fore suspicatur hoc ipsum argumentum ex inscitia rei ductum. — De v. ἀνὴρ v. n. ad II. β. §. 2 — προσήκει μοι μηδὲν ὡς κτλ. Particulae ὡς post προσήκει illatae aliud exemplum non est in promptu: ex eo genere hoc esse, de quo disseruit Matthiaeus gr. §. 531. n. 2., quivis vel non monitus intelligit.

§. 67. ἀκοῆ ἐπιζαμαι γεγονός τοῦτο μὲν κτλ. Virgulam, quae in vulgatis est post γεγονός, delevi, arctissimo τοῦτο μὲν et τοῦτο δὲ vinculo cum illo participio jungens: pronomini enim e verbo ἐπιζαμαι pendenti participium οὐχ εὐρεθέντας tamquam epexegetis subjicitur. Vid. n. ad §. 36. — εἰ τούτων δέου ἡμῶν αἰτίας ὑποσχεῖν τ. σ. Cf. Plat. Apol. p. 33. B. καὶ τούτων ἐγὼ — οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέχοιμι. Neque vero cum Stallbaumio credo proprie haec sensu malo dici de eo, in quem culpa merito conferatur. — τὸ σαφές αὐτῶν scilicet τῶν πραγμάτων. Cf. III. β. §. 1.

§. 68. αὐτίκα Ἐφιάτην κτλ. i. e. ne longius abeam, ii, qui Ephialten interfecerunt rell. De Ephialte, Periclis amico, qui imminuendae Areopagi potestatis auctor exstitit Ol. 80, 1. conf. Wachsmuth. Hell. Alt. I. 2, p. 60. Hermann. gr. Staatsalt. §. 164. Noctu is interemtus est Ol. 80, 4. 475, a. Chr., ut Diodorus narrat 11,77. τῆς νυκτὸς ἀναιρεθεὶς ἄδηλον ἔσχε τὴν τοῦ βίου τελευτήν. Rem quam Antipho et Diodorus ignorant, Aristotelis temporibus non in occulto latuisse testis est Plutarchus, qui Aristotele auctore in Periclis vita (10.) refert ab Aristodico Tanagraeo Ephialten interfectum esse. Conf. Meier de bon. damn. p. 4. n. 11. — ἐπειτα. Cf. §. 16. — οὐδ' ἐν τούτῳ . . . μὴ νῦσαι τὸ πρᾶγμα. Cf. ann. ad I. §. 8. Neque, inquit, operam dederunt ut hac re i. e. τῷ ἀφανίζειν τὸν νεκρὸν in periculum incurrerent prodendi facinoris. Quibus verbis inest derisio adversariorum. — τῆς μὲν ἐπιβουλής . . . τοῦ θανάτου i. e. τοῦ ἐπιβουλεύειν τὸν θάνατον. Verba longiore intervallo sejuncta sunt: quae ratio a nostri usu non recedit. Cf. ann. ad I. §. 3.

§. 69. τοῦτο δ'. Cf. §. 13. — ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου i. e. intra breve tempus, quae verba hoc loco pro non ita pridem posita esse patet. Quamquam aliud hujus usus exemplum non habeo in promptu. Plerumque enim sicut apud Xenoph. de rep. Ath. 3, 11. significant non ita multo post. — ὡς

ἀνεβόησεν scil. dominus. — ἐγκαταλιπὼν τὴν μάχαιραν ἐν τῇ σφαγῇ. Cf. Lucian. Tyrannicid. 13. τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ; Σφαγή, jugulus, jugulum, secundum Pollucem 2, 133. τὸ κοῖλον οὐ διεσῆσαν αἱ κλεῖδες. 165. τὸ ὑπὸ τὸ ζέρον ἐγκοῖλον. Hesych. ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος. Ruhnk. ep. crit. 1, p. 128. Lips. Jacobs. Achill. Tat. p. 661. — αἰτίας ποτὲ σχόντες οὐκ οὔσαν i. e. οὐκ ἀληθῆ s. ψευδῆ (Dem. de cor. §. 283. adv. Lept. §. 133. in Mid. §. 110) Cf. Dem. adv. Ph. ep. §. 1. αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος καὶ προφάσεις ἀδίκους ἐευρών. Aesch. in Ctes. §. 225. ἐπ' αἰτίας ἀγενήτοις. — οἱ Ἑλληνοταμίαι. De Hellenotamiis, Graeciae quaestoribus, qui pecunias ab universis Graecis contributas asservabant, consulas Boeckh. Staatsh. I. p. 189. 432. Kortüm. Hell. Staatsverf. p. 56. Wachsmuth Hell. Alt. II. 1, p. 149. Hermann. gr. Staatsalt. §. 156. — ἐκεῖνοι μὲν κτλ. Pronomen, quo supersedere poterat, propter opposita verba τὸ δὲ πρῶγμα posuit. Similiter §. 75. ἐγὼ positum est τάχ' ἂν σφαλεῖην, ἃ ἐκεῖνος — ἐπραξεν, ταῦτ' ἐγὼ — εἰπὼν. — ὄφθῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ. Thuc. 2, 22.

§. 70. κατέγνωσο μὲν ἤδη θάνατος ἐτεθνήκει δὲ οὔπω. Cannoni decreto cautum erat ut singulorum ejusdem criminis sociorum seorsum cognosceretur causa. Vid. ann. ad VI. §. 21. Ac si fides habenda scholiastae Aristoph. Ran. 358., ubi plures capitis essent damnati, non simul omnes ad mortem ducebantur, sed singulis diebus singuli morte mulctabantur: ὅταν πολλοὺς κατεδικάζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθ' ἡμέραν καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπήει. καθ' ἡμέραν οὖν εἰς μόνος ἐτελεύτα· ἔσι γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. — ἐν τούτῳ ἐδηλώθη. Cave ἐν τούτῳ interpreteris in illo Sosia: est i. q. dum haec geruntur, interea. Lys. in Agorat. §. 71. — ὁ ἀνήρ ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ δήμου i. e. e custodia domum abductus est a plebe. Vid. Heffter. Ath. Ger. Addend. p. 497. Wenn jemand in einer öffentlichen Sache z. B. zum Tode verurtheilt war, vor der Vollziehung der Strafe aber seine Unschuld erhellte, so trat wohl kein förmliches Restitutionsverfahren ein, sondern das Volk schlug sich ins Mittel. Jam Undecimviris hominem traditum fuisse narrat orator. Ad hos enim magistratus damnatorum custodia pertinebat, quos τῷ δημίῳ v. δημοκοίνῳ trucidan-

dos exhiberent. M. et Sch. Att. Proc. p. 740. Heffter. Ath. Ger. p. 453. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 429.

§. 71. ταῦθ' ὑμῶν αὐτῶν ἐγὼ οἶμαι μεμνησθαι τοὺς πρεσβυτέρους κτλ. Memineris hoc loco Thucyd. I, 42. ὧν ἐνθυμηθέντες καὶ νεώτερός τις παρὰ πρεσβυτέρου αὐτὰ μαθών. Isocr. de pac. §. 12. θαυμάζω δὲ τῶν τε πρεσβυτέρων εἰ μηκέτι μνημονεύουσι καὶ τῶν νεωτέρων εἰ μηδενὸς ἀκηκόασιν. Lycurg. §. 93. τίς γὰρ οὐ μέμνηται τῶν πρεσβυτέρων ἢ τῶν νεωτέρων οὐκ ἀκήκοε κτλ. Ceterum neque infinitivus praesentis πυνθάνεσθαι post praesens οἶμαι illatus a recta cogitandi ratione discrepat (v. ann. ad IV. γ. §. 1.), neque attractio in verbis ὥσπερ ἐμέ, ubi exspectes ὥσπερ ἐγώ, insolita est. Lys. in Agor. §. 72. οὐδαμοῦ γὰρ ἔστιν Ἀγόρατον Ἀθηναῖον εἶναι ὥσπερ Θρασίβουλον καὶ Ἀπολλόδωρον. Dorvill. ad Charit. p. 538, Lips. — οὕτως ἀγαθὸν ἐστὶ μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν τὰ πράγματα. Cf. Dem. prooem. 49. τὴν ἀπίστην κυριωτέραν εἶναι τῆς μετὰ τοῦ χρόνου βασάνου. Ipsam sententiam celebrant poetae (cf. poett. gnom. p. 143. Schaef.), atque noster frequentat, IV. δ. §. 11. infr. §. 72. sq. 86. — καὶ τοῦτ' ἕως . . καὶ ὅτῳ τρόπῳ. Displicet iterata καὶ particula: atque haud scio an post ἕξερρον nonnulla exciderint, aut male particula in codicibus repetita sit. Quamquam inverso verborum ordine neque scabra neque hiulca evadet oratio: καὶ ὅτῳ τρόπῳ τέθνηκεν ὁ ἄνθρωπος καὶ τοῦτ' ἕως ἂν φανερὸν γένοιτ' ἂν ἕξερρον. — αὐτὸ γὰρ ὃ βουλευέται τὴν γνώμην διαφθείρει τοῦ ἀνθρώπου i. e. *illud enim ipsum quo utitur ad deliberandum (ἢ ὀργή) mentem hominis obcoecat*. Erraret, opinor, si quis, subjecto τὸ ὀργλῆσθαι e praegressis suppleto, sententiam hanc verbis inesse putaret: *illud enim ipsum, quo homo utitur ad deliberandum, mentem dico, corrumpit ira*. De omisso pronomine demonstrativo cf. II. α. §. 3. — μέγα τοι ἡμέρα κτλ. Particulam τοι, quam in afferendis sententiis atque locis communibus ita scimus poni solitam esse, ut confirmandi adsciscat significatum, e codice Oxoniensi sine ulla dubitatione suscepi pro vulgato τι, quo haud opus. Matth. gr. §. 437. Ceterum cur hoc loco Stephani auctoritatem recentiores editores anteposuerint corruptae codicum scripturae neminem fugiet. Infinitivi μετασῆσαι et εἰρέειν e voce μέγα pendent, in qua latet convenientiae atque congruentiae notio. Similis est

infinitivus adjectivi praegressi inserviens explicationi §. 93. οὐ πλέονος οὐδέν ἐστιν ἄξιον ἀνδρὶ συναγωνίζεσθαι.

§. 73. κρείσσον δὲ χρὴ γίνεσθαι ἀεὶ τὸ ὑμέτερον δυνάμενον. . . σώζειν ἢ τὸ τῶν ἐχθρῶν βουλόμενον. . . ἀπολύναι. Cf. §. 80. ἀλλ' ὑμεῖς βοηθήσατέ μοι καὶ μὴ διδάσκετε τοὺς συκοφάντας μείζον ὑμῶν αὐτῶν δύνασθαι. Reiskius τὸ ὑμέτερον δυνάμενον et τὸ τῶν ἐχθρῶν βουλόμενον dictum esse vult pro τὴν ὑμέτεραν δύναμιν et τὴν τῶν ἐχθρῶν βούλησιν, quocum consentit Bernhardy. Synt. p. 327. Quam sententiam ne amplectaris impediunt infinitivi parum ad eam accommodati, atque oppositorum ratio. Τὸ ὑμέτερον idem est quod ὑμεῖς et τὸ τῶν ἐχθρῶν i. q. οἱ ἐχθροί: cf. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 237. Both. ad Aristoph. Eccles. 623. Matth. gr. §. 285. — ἐν μὲν γὰρ τῷ ἐπισχεῖν κτλ. Cf. Eurip. Phoen. 455. ἐπίσχεσ' οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει. Plat. Legg. VI. p. 766. extr.

§. 74. Δεῖ δέ με καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἀπολογήσασθαι. Patrem non accusaverant adversarii. At solebant in accusationibus mentionem injicere generis atque majorum accusati, ubi ansam ea res praeberet invidiae reo conflandae, sicut ipsi rei in defensionibus non satis habebant innocentiam suam probare iudicibus, sed et sua et majorum suorum merita atque beneficia in singulos cives et in rempublicam collata copiose solebant exponere, quo se dignos esse ostenderent qui iudicum calculis absolventur. Ceterum conferas cum hac patris defensione Lys. de bon. Nic. fr. §. 2. 3. — πολλῷ πρεσβύτερός ἐστι τῶν ἐμῶν πραγμάτων. Conf. ad verba §. 75. Isocr. in Lochit. §. 11. Dem. de cor. §. 50. adv. Leoch. §. 54.

§. 75. ἀπολογεῖσθαι ὧν ἐγὼ πολλῷ νέώτερός εἰμι h. e. ἀπολογεῖσθαι ταῦτα ὧν κτλ. Plerumque ἀπολογεῖσθαι τι est *aliquid defensionis causa afferre*, hic designat *purgare aliquid*. Cf. §. 85. ὅσα — ἐκ τῶν κατηγορηθέντων μέμνημαι — ἀπολελόγημαι. Thucyd. 8, 109. διαβολὰς ἀπολογεῖσθαι. Dem. de f. leg. §. 92. περὶ γὰρ τῶν ἀμφισβητουμένων — δεῖ λέγειν τὸν φεύγοντα, οὐ τὰ ὁμολογούμενα ἀπολογούμενον ἔξαπατᾶν. adv. Macart. §. 9. οὐδ' ἀπολογήσασθαι μοι ἐξεγένετο οὐδὲ πολλοσὸν μέρος ὧν κατεψεύδοντο ἡμῶν. Achill. Tat. 5, 20. ἐν βραχεῖ σοι τὸ ἔργον ἀπολογήσομαι. Quod genus lexica nostra ignorant. — καὶ λόγῳ οἶδα i. q. ἀκοῇ ἐπίσασμαι (§. 67. 74. Valck. ad Eur. Phoen. 826. Lennep. ad Phalar. p. 229 b.). Herod. 5, 24. τοῦτο δὲ οὐ λόγοισι ἀλλ' ἔρ-

γοισι οἶδα μαθών. Eurip. Heracl. 5. οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθών. Denique ἔργῳ ἔπραξε et λόγῳ εἰπὼν quamquam abundant verborum copia, tamen etiam a Thucydide verborum parcissimo non spreta sunt. 1, 22. ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον — τὰ δὲ ἔργα τῶν πραχθέντων. — ὁμῶς δ' οὖν κεκινδυνεύεται i. q. gleichwohl soll es gewagt sein. Futurum exactum bene convenit in hominem jam, omni dubitatione exuta, ipsam rem aggredientem. Kühner. gr. II. p. 84.

§. 76. τὴν ἀπόσασιν τῶν Μιτυληναίων. Quarto belli Peloponnesiaci anno Mytilenaei atque Lesbii praeter Methymnaeos universi ad Lacedaemonios defecerunt: sed mox, Mytilenis ab Atheniensibus obsessis, cives fame coacti urbem hostibus dediderunt. De quorum supplicio quum magna contentione Athenis ageretur, vicit Diodoti lenior sententia. Cf. Thucyd. 3, 2 sq. Diodor. Sic. 12, 55. Aristot. Polit. 5, 4. Strabon. 13, 2. p. 138. Tauchn. Aristid. Panath. p. 289. Dind. Boeckh. Staatsh. I. p. 462. sq. — ἡμαρτε τῆς ὑμετέρας γνώμης. Haec injuria tentat Dobreus. Orator enim *Excidit*, inquit, *vestro suffragio*, criminis ille quidem atrocitatem verbo diminuens atque obtegens. Neque ipsa dictio inusitata est: cf. Isocr. Nicoel. §. 11. εἰ μὲν γὰρ ἐμοῦ μὴ δηλώσαντος ἂ βούλομαι ποιεῖν ὑμᾶς διαμάρομαι τῆς ἐμῆς γνώμης, οὐκ ἂν εἰκότως ὑμῖν ὀργιζομένη. Archid. §. 5. διαμαρτόντες δὲ τῆς ὑμετέρας γνώμης αὐτοὶ μὲν ἴσως φανλότεροι δόξομεν εἶναι. Dem. adv. Phaenipp. §. 31. ποῖ γὰρ τραπέσθαι δεήσει διαμαρτόντα τῆς ὑμετέρας γνώμης; — οὔτε γὰρ — Reiskius vocem quae huic οὔτε responderet desideravit: neque enim vidit huc referri debere τοῦτο δ' αὖ. Cf. Hartung. de partt. I. p. 197. Stallbaum. ad. Plat. Lach. p. 182. A. — ἱκανὰ . . ἂ εἶχετο αὐτοῦ i. e. satis enim multa erant pignora, quae ibi — αὐτοῦ, Mytilenis — tenebantur, liberi ejus atque opes. — πρὸς τὴν πόλιν . . ἰσχυρίζεσθαι i. q. civitati universae nequibat sese opponere, resistere, Trotz bieten, quod plerumque est ἀπιοχυρίζεσθαι. Zonar. p. 1130. ἰσχυρίζεται, ἐνίσταται.

§. 77. τοὺς αἰτλοὺς τούτων ἐκολάσατε. Thucyd. 3, 50. Boeckh. Staatsh. II. p. 37. coll. I, p. 264. Goeller. ad Thucyd. l. c. De Cleonis sententia eos, quos Paches, dux Atheniensium Athenas miserat defectionis auctores, morte mulctarunt: plus mille trucidati sunt. — τοῖς δ' ἄλλοις Μιτυληναίοις ἄδειαν ἐδώκατε οἰκεῖν τὴν σφετέραν αὐτῶν. Hoc ea fece-

infinitivus adjectivi praegressi inserviens explicationi §. 93. οὐ πλέονος οὐδέν ἐστιν ἄξιον ἀνδρὶ συναγωνίζεσθαι.

§. 73. κρεῖσσον δὲ χρὴ γλῆγεσθαι ἀεὶ τὸ ὑμέτερον δυνάμενον. . . σώζειν ἢ τὸ τῶν ἐχθρῶν βουλόμενον. . . ἀπολλύναι. Cf. §. 80. ἀλλ' ὑμεῖς βοηθήσατέ μοι καὶ μὴ διδάσκετε τοὺς συκοφάντας μεῖζον ὑμῶν αὐτῶν δύνασθαι. Reiskius τὸ ὑμέτερον δυνάμενον et τὸ τῶν ἐχθρῶν βουλόμενον dictum esse vult pro τὴν ὑμετέραν δύναμιν et τὴν τῶν ἐχθρῶν βούλησιν, quocum consentit Bernhardt. Synt. p. 327. Quam sententiam ne amplectaris impediunt infinitivi parum ad eam accommodati, atque oppositorum ratio. Τὸ ὑμέτερον idem est quod ὑμεῖς et τὸ τῶν ἐχθρῶν i. q. οἱ ἐχθροί: cf. Krüger. ad Dionys. Hist. p. 237. Both. ad Aristoph. Eccles. 623. Matth. gr. §. 285. — ἐν μὲν γὰρ τῷ ἐπισηεῖν κτλ. Cf. Eurip. Phoen. 455. ἐπισηεῖς· οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει. Plat. Legg. VI. p. 766. extr.

§. 74. Δεῖ δέ με καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἀπολογήσασθαι. Patrem non accusaverant adversarii. At solebant in accusationibus mentionem injicere generis atque majorum accusati, ubi ansam ea res praeberet invidiae reo conflandae, sicut ipsi rei in defensionibus non satis habebant innocentiam suam probare iudicibus, sed et sua et majorum suorum merita atque beneficia in singulos cives et in rempublicam collata copiose solebant exponere, quo se dignos esse ostenderent qui iudicum calculis absolventur. Ceterum conferas cum hac patris defensione Lys. de bon. Nic. fr. §. 2. 3. — πολλῷ πρεσβύτερός ἐστι τῶν ἐμῶν πραγμάτων. Conf. ad verba §. 75. Isocr. in Lochit. §. 11. Dem. de cor. §. 50. adv. Leoch. §. 54.

§. 75. ἀπολογεῖσθαι ὧν ἐγὼ πολλῷ νεώτερός εἰμι h. e. ἀπολογεῖσθαι ταῦτα ὧν κτλ. Plerumque ἀπολογεῖσθαι τι est aliquid defensionis causa afferre, hic designat purgare aliquid. Cf. §. 85. ὅσα — ἐκ τῶν κατηγορηθέντων μέμνημαι — ἀπολελόγημαι. Thucyd. 8, 109. διαβολὰς ἀπολογεῖσθαι. Dem. de f. leg. §. 92. περὶ γὰρ τῶν ἀμφισβητουμένων — δεῖ λέγειν τὸν φεύγοντα, οὐ τὰ ὁμολογούμενα ἀπολογούμενον ἐξαπατᾶν. adv. Macart. §. 9. οὐδ' ἀπολογήσασθαι μοι ἐξεγένετο οὐδὲ πολλοσὸν μέρος ὧν κατεπειδοντο ἡμῶν. Achill. Tat. 5, 20. ἐν βραχεῖ σοι τὸ ἔργον ἀπολογήσομαι. Quod genus lexica nostra ignorant. — καὶ λόγῳ οἶδα i. q. ἀκοῇ ἐπίσασμαι (§. 67. 74. Valck. ad Eur. Phoen. 826. Lennep. ad Phalar. p. 229 b.). Herod. 5, 24. τοῦτο δὲ οὐ λόγοισι ἀλλ' ἔρ-

γοισι οἶδα μαθών. Eurip. Heracl. 5. οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθών. Denique ἔργῳ ἔπραξε et λόγῳ εἰπὼν quamquam abundant verborum copia, tamen etiam a Thucydide verborum parcissimo non spreta sunt. I, 22. ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον — τὰ δὲ ἔργα τῶν πραχθέντων. — ὁμῶς δ' οὐκ κενυδυνεύσεται i. q. gleichwohl soll es gewagt sein. Futurum exactum bene convenit in hominem jam, omni dubitatione exuta, ipsam rem aggredientem. Kühner. gr. II. p. 84.

§. 76. τὴν ἀπόσασιν τῶν Μιτυληναίων. Quarto belli Peloponnesiaci anno Mytilenaei atque Lesbii praeter Methymnaeos universi ad Lacedaemonios defecerunt: sed mox, Mytilenis ab Atheniensibus obsessis, cives fame coacti urbem hostibus dederunt. De quorum supplicio quum magna contentione Athenis ageretur, vicit Diodoti lenior sententia. Cf. Thucyd. 3, 2 sq. Diodor. Sic. 12, 55. Aristot. Polit. 5, 4. Strabon. 13, 2. p. 138. Tauchn. Aristid. Panath. p. 289. Dind. Boeckh. Staatsh. I. p. 462. sq. — ἤμαρτε τῆς ὑμετέρας γνώμης. Haec injuria tentat Dobreus. Orator enim *Excidit*, inquit, *vestro suffragio*, criminis ille quidem atrocitatem verbo diminuens atque obtegens. Neque ipsa dictio inusitata est: cf. Isocr. Nicocl. §. 11. εἰ μὲν γὰρ ἐμοῦ μὴ δηλώσαντος ἂ βούλομαι ποιεῖν ὑμᾶς διαμαρτύτε τῆς ἐμῆς γνώμης, οὐκ ἂν εἰκότως ὑμῖν ὀργίζοιμην. Archid. §. 5. διαμαρτόντες δὲ τῆς ὑμετέρας γνώμης αὐτοὶ μὲν ἴσως φανλότεροι δόξομεν εἶναι. Dem. adv. Phaenipp. §. 31. ποῖ γὰρ τραπέσθαι δεήσει διαμαρτόντα τῆς ὑμετέρας γνώμης; — οὔτε γὰρ — Reiskius vocem quae huic οὔτε responderet desideravit: neque enim vidit huc referri debere τοῦτο δ' αὐ. Cf. Hartung. de partt. I. p. 197. Stallbaum. ad. Plat. Lach. p. 182. A. — ἱκανὰ . . ἂ εἴχετο αὐτοῦ i. e. satis enim multa erant pignora, quae ibi — αὐτοῦ, Mytilenis — tenebantur, liberi ejus atque opes. — πρὸς τὴν πόλιν . . ἰσχυρίζεσθαι i. q. civitati universae nequibat sese opponere, resistere, Trotz bieten, quod plerumque est ἀπιοχυρίζεσθαι. Zonar. p. 1130. ἰσχυρίζεται, ἐρίζεται.

§. 77. τοὺς αἰτλους τούτων ἐκολάσατε. Thucyd. 3, 50. Boeckh. Staatsh. II. p. 37. coll. I, p. 264. Goeller. ad Thucyd. I. c. De Cleonis sententia eos, quos Paches, dux Atheniensium Athenas miserat defectionis auctores, morte mulctarunt: plus mille trucidati sunt. — τοῖς δ' ἄλλοις Μιτυληναίοις ἄδειαν ἐδώκατε οἰκεῖν τὴν σφετέραν αὐτῶν. Hoc ea fece-

runt conditione, ut colonis Atticis Lesbum missis binas minas in singulas agri portiones persolverent Mytilenaei. Verba haec recte interpretatus est Bakius Schol. Hypomn. p. 215. ita, ut respici existimet ad jus civitatis administrandae suis legibus atque institutis, quod liberi est populi. Cf. Thucyd. 3, 48. *πειθεσθέ μοι Μυτιληναίων οὓς μὲν Πάχης ἀπέπεμψεν ὡς ἀδικοῦντας κρῖναι καθ' ἡσυχίαν, τοὺς δ' ἄλλους ἐᾶν οἰκεῖν.* Dem. in Aristocr. §. 139. — *καὶ χορηγίας ἐχορήγει.* Pertinent hae choragiae ad rempublicam Mytilenaeorum: cf. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 113. n. 11. A Longo quoque Pastor. 4, 25. Mytilenaeus inducitur, qui ὄν γὰρ εἶχον, inquit, (βίον) εἰς χορηγίας καὶ τριηραρχίας ἐξεδαπάνησα. — *καὶ τέλη κατετέθει.* Genus *τελών*, quod his verbis indicetur, non in aperto positum est, neque magis perspicuum est, quae liturgiae in Attica obeundae ad Mytilenaeos perfinerint. Boeckhius l. c. ea ipsa intelligit quae colonis Atheniensibus erant dependenda. Sed recte Bakius Schol. Hypomn. p. 216. „Non magnifice, inquit, commendavisset patrem defensor, si pensionem illam, quae cleruchis debebatur, non Atheniensium civitati, certoque pecuniae numero continebatur, rite solutam ab eo praedicavisset — —. Tum si ea pensio intelligeretur, non potuisset subjicere orator patrem plurimum Aeni habitare, neque illud tamen eo consilio, ut civitatem fraudaret iis, quae a se deberentur: pensionis enim veluti pignus erat ipse κληρος, clerucho Atheniensi assignatus.“

§. 78. *εἰ δ' ἐν Αἴνω χωροφιλεῖ κτλ.* i. e. si Aeno degit, hoc ita facit ut nulli erga rem publicam officio se subducatur. Verbum *χωροφιλεῖν* hinc excerpserit Pollux. 9, 13. *καὶ φιλοχωρεῖν καὶ φιλοχωρία καὶ χωροφιλεῖν παρὰ Ἀντιφῶντι.* Dionys. Hal. de comp. verb. 6. *χωροφιλεῖν λέγων τὸ φιλοχωρεῖν — μετασκευάζει τὰς λέξεις, ἵν' αὐτῶ γένοιτο ἄρμοσθεῖσαι καλλοῦς καὶ ἐπιτηδειότεραι.* Schaefer. ad Dionys. p. 97. Aenus vero, Thraciae urbs, arctiore cum Mytilenaeorum civitate vinculo conjuncta videtur fuisse. Ephoro enim auctore Harpocratio v. *Αἶνος* et alii haec tradunt *ἐχομένη δὲ τούτων Αἶνος πόλις, ἣν πρῶτον Ἕλληνας Ἀλωπεκοννήσιοι κατέκρησαν, ὕστερον δ' ἐκ Μιτυλήνης ἐπηγάγοντο καὶ Κύμης ἐποίκους.* Quibus adde Scymnum Chium 695.

μετὰ τὴν Μαρώνεια δὲ κεῖτ' Αἶνος πόλις

ἔχουσ' ἐποίκους ἐκ Μιτυλήνης Αἰολεῖς.

Marx. ad Ephor. frgm. p. 185. Plehn. Lesbicae. p. 45. Aeolicam-

que hanc urbem vocat etiam Herodotus 7, 58. — Post τοῦτο recte Reiskius videtur adjicere ποιῆ. — ἀποσερεῖν ξαυτόν τινος, se subducere alicui rei, etiam Thucydides habet 1, 40. ὅστις μὴ ἄλλου ξαυτόν ἀποσερεῶν ἀσφαλείας δεῖται i. e. qui non aliorum sese auctoritati subtrahens salutis praesidio indiget. Plutarch. de ser. num. vind. 11. χρήματα φίλων ἀποσεροῦντες. Demosth. 4. τῶν διδασκάλων αὐτοῦ τὸν μισθὸν ἀποσερεῖν. Dion. 37. τῶν ξένων τὸν μισθὸν ἀποσερεῖν. — ὡς περ ἐτέρους ὄρω, τοὺς μὲν . . δικάζομένους. Duplex hoc loco lectori obvia est difficultas, altera in verborum claudicatione, altera in rerum obscuritate posita. Etenim verbis τοὺς μὲν non subjicitur τοὺς δέ: quamquam vix crediderim alterum membrum ab oratore omis- sum esse. Quamobrem cum Reiskio malim inserere τοὺς δέ ante καὶ δίκας. Obscuritas vero ad ipsam rem pertinens in verbis καὶ δίκας ἀπὸ συμβόλων δικάζομένους potissimum residet. Nam etsi scimus σύμβολα ad juris praebendi et repetendi commercium pertinentia esse τὰς συνθήκας ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάντωσι τοῖς πόλιταις ὡς διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια, (Har- pocr.) atque δικάζεσθαι ἀπὸ συμβόλων litigantes dici, qui jure illis symbolis constituto utebantur, multa tamen in hac re sunt, quae lucem desiderant, ipsorum symbolorum ratione minime per- spectata, neque utrum ad solos liberos socios an ad subjectos quoque pertinuerit juris Attici commercium, liquet. Vid. Hudt- walcker. Diaet. p. 123. M. et Sch. Att. Proc. p. 773. Heffter. Ath. Ger. p. 89. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 105. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 194. Hermann. gr. Staatsalt. §. 116. Goeller. ad Thucyd. 1, 77. Nostri vero loci rationem probe perspexit Platnerus I. p. 112. „Sie halten sich zu euren Feinden, belan- gen aber die Athener auf den Grund der früheren Bundesge- nossenschaft. Sie sind der That nach eure Feinde, wo es aber ihren Vortheil gilt, da bringen sie die zwischen ihrem Vater- lande und Athen bestehenden Verträge zur Anwendung.“ Ce- terum audias etiam Schömannum Att. Proc. p. 778. „Manche der unterwürfigen Bundesgenossen wandern nach dem festen Lande aus, wohnen selbst unter den Feinden Athens und schi- kaniren die Athener durch Processe. Darin liegt nicht, dafs sie in ihrer Heimath nicht auch hätten δίκαι ἀπὸ συμβόλων mit Athe- nern führen können, sondern nur dafs sie es in den fremden Ländern um so mehr thun, weil sie dort den Athenern recht

lästig werden wollen und durch keine Furcht zurückgehalten werden:“ atque Heffterum Ath. Ger. p. 493. „Indessen dürfte es doch sicherer sein, beide Ausdrücke (*δικαιὰ ἀπὸ συμβόλων* et *πόλις ἑκκλητος*) für den griechischen Staatsverband, zu welchem Athen gehörte, auf den Fall zu beschränken, wenn zwei autonome Staaten oder Bürger derselben sich mit ihrer Streitigkeit an eine dritte durch Verträge bestimmte Stadt Behufs der Entscheidung wandten. So erzählt Antiphon, daß mehrere vormals unterwürfige Bundesgenossen der Athener sich zu den Feinden derselben begeben und nun gegen sie bei den Bundesgerichten Prozesse angefangen hätten. In Athen selbst ließen sich diese Abtrünnigen gewiß in keinen Process ein.“ Ex ipsis Antiphontis verbis jure opinor Dobreum colligere tempore defectionis Ionicae post cladem in Sicilia acceptam hanc orationem conscriptam esse. — οὐδὲ φεύγειν τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον. Cf. §. 8. 80.

§. 79. ἃ δὲ . . διαβάλλουσι τὸν ἐμὸν πατέρα. Cf. Matth. gr. §. 421. n. 2. — ἡ πᾶσα παρασκευὴ γεγένηται ἐπ' ἐμοὶ καὶ κείνῳ ἰ. q. κατ' ἐμοῦ καὶ κείνου. Saepissime ἐπὶ cum dat. est *contra*, non in poesi tantum atque in prosa Ionum oratione (cf. Passov. lex. p. 806. ed. 4. Kühner. gr. II. p. 297.) sed etiam apud optimos quosque Atticos prosae scriptores. Cf. nost. VI. §. 36. τοῦτ' οὐκ ἐπ' ἐμοὶ πρῶτον ἐμχανήσαντο — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Λυσιζράτῳ πρότερον. Thuc. I, 40. τὸν νόμον ἐφ' ὑμῶν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἐφ' ἡμῶν θήσετε. 102. τὴν γενομένην ἐπὶ τῷ Μήδῳ ξυμμαχίαν. 5, 33. 51. Andoc. de red. §. 20. τοὺς ταῦτα βουλευσάντας ἐφ' ὑμῶν καὶ πράξαντας. Lys. in Dardan. §. 21. τοὺς ἐμπόρους ἐφ' οἷς οὗτοι συνέσκησαν. Isae. de Astyph. h. §. 26. τοιαῦτα μέντοι κοινῇ ἐπ' ἐμοὶ τεχνάζουσιν. Dem. in Phil. II. §. 18. in Aristocr. §. 137. al. Alcidi. Ulyss. p. 671, 23. Bekk. Adde quae congesi ad VI. §. 48. — τὰ συμβαλλόμενα ἰ. q. τὰ βοηθοῦντα. — γέρον μὲν ἐκεῖνος ὥς ἐμοὶ βοηθεῖν. Eurip. Androm. 80. γέρον γ' ἐκεῖνος ὥς ἐμοὶ ὠφελεῖν παρών. Plutarch. Cim. 14. γραῦς εἶ, γραῦς, ὃ Ἑλληνική, ὡς τηλικαῦτα διαπράττεσθαι πράγματα. Plat. Protag. p. 314. B. ἡμεῖς γὰρ ἐτι νέοι ὥς ἐμοὶ τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι. Pflugk. ad Eur. l. c. Stallbaum. ad Plat. de rep. 8, p. 556. B.

§. 80. ἀλλ' ὑμεῖς κτλ. Ad sententiam compara Andoc. de myst. §. 105. — τὸ δ' ὑμέτερον πλῆθος φεύγειν. Cf. §. 8. 78. — ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔχει ἰ. q. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιόν ἐστι. Isae. de Cir. h. §. 4. Schömann. p. 380.

§. 81. τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν σημείοις γενομένοις. *Tantum non legitima in ejusmodi enuntiatibus est participii trajectio.* Thucyd. 1, 90. τὴν ἐς τὸν Μηδικὸν πόλεμον τόλμαν γενομένην. 2, 18. ἢ τε ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη. 3, 67. τὴν ὑπὸ τούτων ἡλικίαν ἡμῶν διεφθαρμένην. 5, 5. τοῖς ἐκ Μεσσήνης ἐποίκους ἐκπεπτωκόσιν. 34. τοὺς μὲν μετὰ Βρασίδου Εἰλωτας μαχεσαμένους. 7, 23. 50. 52. 55. 8, 36. 92. Xenoph. Hell. 2, 1, 1. 5, 1, 36. Isae. de Pyrrh. h. §. 50. Dem. de cor. §. 35. 98. 126. 201. de f. leg. §. 22. 49. 84. adv. Lept. §. 55. in Aristocr. §. 133. in Timocr. §. 72. al. γίγνεσθαι ἀπὸ τῶν θεῶν de signis a deo editis celebrant. Dem. ep. 1, p. 633. Bkk. Plutarch. Crass. 17. Alex. 57. Bernhardy. Synt. p. 222. Proxima verba εἰς τὰ τοιαῦτα cum praegressis an cum his οὐχ ἤμισα τεκμηραμένους jungas parum videtur referre, malim tamen cum οὐχ ἤκ. τεκμ. consociare.

§. 82. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἐπίσασθαι ὅτι . . συναπώλεσαν, . . τοῦτο δὲ ἤδη ἐτέρους . . κινδυνεύσαντας . . τοῦτο δὲ . . πολλοὶ δὲ καταφανεῖς ἐγένοντο. *Adverte struendi rationem, variatam illam atque parum concinnam.* Initio enim verbo ἐπίσασθαι subjungitur ὅτι cum verbo finito, post infertur participium, postremo sermo aliunde suspensus in liberam exit orationem. Simillimum huic exemplum vide Dem. or. funebr. §. 30. οὐκ ἐλάνθανεν Οἰνείδας ὅτι Κάδμου μὲν Σεμέλη, τῆς δὲ υἱὸν ὄντα ὄν οὐ πρόπον ἐστὶν ὀνομάζειν ἐπὶ τοῦδε τοῦ τάφου, τοῦ δὲ Οἰνεὺς γέγονεν. Participii vero et verbi finiti copulatio e verbis sentiendi atque declarandi suspensorum non infrequens est, cf. Thucyd. 2, 64. Dem. adv. Onet. I. §. 35., neque transitus ab oratione aliunde pendente ad liberam adeo rarus est ut talia possint incurrere criticorum reprehensionem. Itaque apud Dem. in Steph. I. §. 51. οἶμαι τοίνυν αὐτὸν ἤξειν καὶ ἐπὶ τοῦτο — καὶ τοὺς δικαστὰς τοὺς τότε φήσει κτλ. non debebat cum Reiskio Bekkerus mutare φήσει in φήσεν. Ceterum verba συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον συναπώλεσαν κτλ. praeivit Aeschylus Sept. adv. Th. 587.

ἢ γὰρ συνεισβὰς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ
ναύτησι θερμοῖς καὶ πανουργία τινί,
ὄλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύσῳ γένει.

Quam sententiam frequentant veteres. Cf. Eurip. Electr. 1353.

οὕτως ἀδικεῖν μηθεὶς θελέτω
μηδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλέτω κτλ.

ej. Suppl. 222. Matth. Andoc. de myst. §. 137. Horat. Carm. 3,

2, 26. Articulus in τὸ πλοῖον haud scio an immerito suspectus fuerit Dobreo. Ad universum enim genus spectat. — τοῦτο δέ. Cf. §. 13. — τὰ ἱερὰ τὰ νομιζόμενα sunt sacra moribus atque legibus constituta. Lycurg. §. 1. Lys. in Nicom. §. 17.

§. 83. τεκμήρια εἶναι τῆς αἰτίας ὅτι κτλ. Vid. ann. ad §. 63.

§. 84. Simillima verbis hujus §. sunt quae leguntur VI. §. 28. — ὡς τι ἀνόσιον γεγένηται. Primo ad spectu vox ἀνόσιον displicet, sententia tamen commoda non caret. Quamquam Reiskii interpretatio *indiciū aliquod visum esse numinis ob sacra polluta irati* a verbis abhorret. Hoc dicit Antipho: *aliquid nefarium factum, piaculum commissum, sacra polluta, navigantes contaminatos esse.* — τούτοις ἰσχυροτάτοις. Cf. §. 38. — Circumloquutio in verbis τὰ σημεῖα τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν conspicua latissime patet apud scriptores Graecos. Thucyd. 1, 37. τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀξίωσιν. Dem. in Con. §. 36. ἢ δ' ἀπ' αὐτῶν ἐπιμότης. Lycurg. §. 79. τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν. Bernhardy. Synt. p. 222. Schömann. ad Isae. p. 472. — καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κτλ. Inserta est eadem sententia orationi de saltatore §. 47.

§. 85. Ὅσα . . μέμνημαι . . ἀπολελόγημαι. Cf. Aesch. de f. leg. §. 130. πρὸς ἕκασον τῶν κατηγορημένων εἰς μνήμην εἶναι τὴν ἐμὴν ἀπολελόγημαι. Ceterum vide ann. ad §. 75. — οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἀποψηφισασθαι. Non displicet Stephani conjectura, minus arridet Dobrei: vid. ann. crit. Fuit qui, vulgatum pro sana habens, hoc dicere oratorem putaret: *credo etiam vos absolvisse oratione mea, i. e. hac oratione effecisse mihi videor ut crimen perjurii effugiatis, ita vos edocens ut non possitis non justam sententiam pronuntiare:* coll. Plat. Apol. p. 30. D. Hermogen. Progymn. in Walz. Rhet. gr. I. p. 30. — ταῦτά γὰρ ἐμέ τε σώζει κτλ. Cf. §. 96. ἐν δὲ τῷ ὑμετέρῳ ὄρκῳ καὶ ἡ ἐμὴ σωτηρία ἔρεσιν. — καὶ οὐ μὲν ἀπήχθη κτλ. De re conf. §. 9., de pronomini relatiivi collocatione §. 22. — ὧν δ' ἔχω τὴν αἰτίαν. Reiskius pronomen ὧν ad νόμοις referens, oratoris verba ita interpretatur: *quibus autem teneri dicor, quatenus iis tenear necne, docebit certamen illud, quod mihi decertandum in posterum tempus reservatum manet.* At Graeci non dicunt ἔχειν τὴν αἰτίαν τῶν νόμων. Pronomen est generis neutrius, ut sententia haec evadat: *quod autem ad res ipsas attinet, quae mihi crimini dantur, legitimum mihi certamen relinquitur.*

— οἱ μὲν ἐχθίστοι οἱ ἐμοί. Cf. Isae. de Astyph. h. §. 36. τοὺς ἐχθίστους Ἀστυφίλου. Andoc. de red. §. 28. τοῖς ἑμῶν αὐτῶν ἐχθίστοις. — οἱ τῶν δικαίων ἴσοι κριταί. Τὰ δίκαια sunt tituli juris, argumenta quibus actor et reus nituntur. Cf. VI. §. 24.

§. 86. μὴ ὑμεῖς γε. Formula haec a blande precantibus adhibita in omni sermonis genere reperitur: de qua explicarunt Markland. ad Max. Tyr. diss. 36, 5. Stallbaum. ad Plat. de rep. I, p. 345. B. Pflugk. ad Eur. Hec. 408. Apitz. ad Eur. Phoen. p. 131. Jacobitz. ad Lucian. Tox. p. 51. — δότε τι καὶ τῷ χρόνῳ. Eurip. Jon. 577. χρόνῳ δε δόντες ταῦτ' ἴσως εὐροίμεν ἄν. Franz. ad Lys. p. 294. nostr. IV. δ. §. 11. — ἤξιουν μὲν γὰρ κτλ. i. e. vellem enim istiusmodi causas ad legum scriptarum normam disceptari atque dijudicari, ita tamen ut simul summae justitiae satisfaceret, iudicibus quam creberrime in rerum gestarum veritatem inquirentibus. Ne post ἤξιουν desideres ἄν particulam, adi Schömann. ad Isae. p. 435: neque verendum ne μὲν γὰρ opposito δὲ carens offendat cordatos lectores: vid. nostr. II. α. §. 7. Hartung. de partt. II. p. 414. Ceterum de re conf. Plat. Legg. VI. p. 766. extr. Plutarch. Apophth. Lacon. p. 120. VI. Tauchn.

§. 87. Quae hic leguntur usque ad §. 90., paucis verbis immutatis etiam in oratione de saltatore §. 3 — 7. reperiuntur. φόνον γὰρ δίκη καὶ μὴ ὀρθῶς γνωσθεῖσα ἰσχυρότερον κτλ. Καὶ est vel, etiamsi. In loco gemino pro γνωσθεῖσα est καταγνωσθεῖσα: utrumque de sententia a iudice lata poni solet. Dem. adv. Apatur. §. 33. οὕτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δλαιταν. et ann. ad §. 12. Pro ἰσχυρότερον l. c. invenimus ἰσχυροτέρα. Cf. Matth. gr. §. 437. — καὶ μὴ ὄντα φονέα . . χρῆσθαι τῇ δίκη καὶ τῷ νόμῳ i. e. etiamsi non sit facinori obnoxius, uti sententia iudicis atque lege, vel sententiae secundum leges latae severitatem experiri. — πισειύσας αὐτῷ ὅτι οὐκ ἔνοχός ἐστι τῷ ἔργῳ. Cf. VI. §. 5. πισειύσας ὅτι οὐκ ἔνοχός ἐστι τῷ ἔργῳ. Neque tamen αὐτῷ displicet. Cf. Dem. in Euerg. et Mnes. §. 45. ἐγὼ δὲ πισειύσας ἑμαντῷ μηδὲν ἀδικεῖν. Plat. Lach. p. 186. D. εἰ μὴ αὐτοῖς ἐπλενον ἰκανῶς εἰδέναι. Possis nostri verba ita accipere ut ὅτι ad causam referas (*fretus innocentia sua quia facinori non est obnoxius*): etenim πισειύειν ἑαυτῷ de eo ponunt qui innocentia sua fretus atque munitus est. Dem. adv. Eubul. §. 56.

in Steph. I. §. 62. Quamquam nihil obstat quominus ὅτι κτλ. ad ipsam rem referatur cujus ipse sibi conscius est. Universam, quam hic affert orator, sententia haec est: insontes sontesque juxta e judiciorum pendere arbitrio. Quamobrem temere Reiskius ante ξυρειδῶς negativam intulisse dicendus est: qua re efficit ut alterum membrum nihil ab alterius membri sententia differret. Atque perperam idem vir doctus verba ἀνάγκη κτλ. interpretatus est: *sic necesse est ut aequitas iniquitati concedat, veritate nequicquam reclamante et ut ipsa veritas a mendacio victa obruatur, praesertim absente vindice.* Verba τῆς δίκης νικᾶσθαι π. τ. ἀλ. ad insontem respiciunt, qui judicium calculis damnatus est, verba νικᾶσθαι αὐτοῦ τοῦ ἀληθοῦς ad hominem crimini obnoxium, qui jure atque merito judicii perpetitur severitatem: ut orator hic eandem sententiam, quam uberius ante explicavit, intra paucorum verborum fines concluderet. Ceterum loquutionem νικᾶσθαι τινας, vinci ab aliquo, cedere alicui, imprimis poetarum exemplis illustrant Dissen. ad Pind. Nem. 9, 2. Pflugk. ad Eur. Med. 315. ad Heracl. 234. Adde Isocr. ad Demon. §. 25. τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι.

§. 88. αἱ διωμοσίαι καὶ τὰ τόμια. Cf. §. 11. M. et Sch. Att. Proc. p. 624. sq. Heffter. Ath. Ger. p. 362. sq. — αἱ προῤῥήσεις ἰ. γ. τὸ προαγορεύειν εἰργεσθαι τῶν νομίμων: vid. §. 10. — ἐπὶ τοῖς ἄλλοις. Haec neutrius sunt generis: intellige vel πράγμασι. — ὀρθῶς μὲν γνωσθέντα τιμωρῆσαι ἐστὶ τῷ ἀδικηθέντι ἰ. e. res enim sic ut decet cognitae, vel rerum accurata cognitio auxilium fert ei qui laesus est. — φονεῖα . . . ψηφισθῆναι ἰ. γ. καταδοχθῆναι φονέα εἶναι. Cf. Lycurg. §. 41. τὸν δῆμον ψηφισάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους Ἀθηναίους τοὺς δ' ἀτίμους ἐπιτίμους.

§. 89. ἡ μὲν γὰρ τούτων ἀντίβασις οὐκ ἔχει τέλος ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἐστὶ καὶ τῆ δίκῃ sc. τὸ τέλος. Τέλος, exitum atque perfectionem rerum, iis tribuunt in quibus summa est, e quorum arbitrio pendent res. Thuc. 4, 118. οἱ δὲ ἰόντες τέλος ἔχοντες ἰόντων: schol. Cass. ἀντοκράτορες ὄντες ὡς κύριοι εἶναι. Crebro reperitur dictio τέλος ἐν (παρά, ἐπὶ) τινὶ ἐσιν. Hesiod. O. et D. 669. ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε. Pind. Ol. 13, 104. ἐν θεῷ τέλος. Nem. 10, 29. πᾶν δὲ τέλος ἐν τῶν ἔργων. Andoc. de pac. §. 41. τούτων δ' ἐστὶ τὸ τέλος παρ' ὑμῖν ἀλλ' οὐκ ἐν Λακεδαιμονίοις. Dem. de cor. §. 193. ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τοῦτου

τέλος ἦν οὐκ ἐν ἱμοί. Gorg. pro Palam. p. 690. extr. Bekk. ἐν ὑμῖν γὰρ τὸ τέλος ἔχει τῆς δίκης. Eurip. Hel. 887. τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν. Pluralis numerus τούτων ad singularem τὸν διώκοντα referitur, quum universum designetur genus accusatorum: cf. VI. §. 2. Schömann. ad Isae. p. 466. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 231. A. 249. A. — τοῦτο οὐκ ἔστιν ὅποι ἂν τις ἀνενεγκῶν τὴν ἁμαρτίαν ἀπολύσαιτο. Cf. VI. §. 6. τοῦτο οὐκ ἔστιν ὅποι ἂν ἀνενεγκῶν τις τὴν αἰτίαν ἀπολύσαιτο. i. e. non habetis quo culpam referentes hoc factum purgetis. Pronomen τις ad iudices pertinet.

§. 90. τὸν νομιζόμενον ὄρκον. Vid. §. 11. 96. — διαφεύγω γὰρ οὐδ' οὕτω τὰς ὑμετέρας γνώμας κτλ. Haec verba atque quae §. 96. leguntur καὶ ὑμεῖς περὶ ἱμοῦ — διαγνώσθε ab iis afferri solent, qui eo tempore, quo habita est Antiphontis de caede Herodis oratio, iudicia de caede voluntaria Areopago non competitivisse putant. V. Schömann. Att. Proc. p. 143. n. Boeckh. Indd. lectt. hib. 1826 — 27. p. 4. Etenim quum haec oratio in iudicio heliastico habita sit, pronomen ὑμεῖς indicare opinantur, tum temporis in iudiciis de caede Heliastas sedisse non Areopagitas. Verum Antipho certus hujus rei testis non est: ὑμεῖς enim et hic et infra a Lesbio homine in universum Attici iudices appellantur: cf. §. 8. Platner. Proc. u. Klag. I. p. XXII. Ceterum cf. Hermann. gr. Staatsalterth. §. 109. Praesenti διαφεύγω noster utitur de re, quam futuram esse certo confidit: ἐκεῖ ut τότε §. 16. de altero illo iudicio de caede ponit: quamquam hoc loco inchoata certe est in praegressis ejus iudicii mentio.

§. 91. εἰ δέοι ἁμαρτεῖν ἐπὶ τῷ, ἀδίκως ἀπολύσαι ὅσι-ώτερον ἂν εἴη κτλ. Verba ἐπὶ τῷ defendi possunt coll. Dem. ep. 2. p. 638. Bkk. ἐπ' οὐδενὶ γὰρ τῶν πεπραγμένων ἡδίκηκότα με εὐρήσατε et similibus. Malim tamen, duce Stobaeo (v. ann. cr.), scribere εἰ δέοι ἁμαρτεῖν τι, τὸ ἀδίκως κτλ. quum articulo eam sententiam carere posse vix crediderim propter opposita τοῦ μὴ κτλ. Atque haud scio an verba ἂν εἴη, quae cum Dobreo posui pro soloecis ἂν ἦ, prorsus ejicienda sint: neque enim necessarium est verbum substantivum, et abest cum particula etiam a Stobaeo. Annominationes, qualis haec est ἀπολύσαι — ἀπολέσαι, non aspernantur oratores: vid. Orell. ad Isocr. de perm. p. 224. Bremi. exc. ad Isocr. fasc. I. p. 209. — ἐν ᾧ i. q. bei welchem Umstande, demgemäfs. Bernhardy. Synt. p. 211. Ad

sententiam compara II. δ. §. 12. — *ελαττον ἔστιν*. Minus recte Reiskius e sequentibus huc retulit nomen βλάβος: orator dicit: *minus potest errari*. In verbis *μεταγνοῦς γὰρ κτλ.* a plurali numero transit in singularem: id quod creberrime fit ubi de universo genere agitur. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 319. A. Stallbaum. ad Plat. de rep. p. 389. D. Kühner. gr. II. p. 54. — *πλέον βλάβος τὸ μετανοεῖν κτλ.* scil. *ἀνάτος γὰρ ἡ μετανοια τῶν τοιούτων*, ut dicit II. δ. §. 12. — *καίτοι οὐπω ὑμῖν τοῖς ἐξαπατηθεῖσι μετεμέλησεν κτλ.* i. e. numquam autem vos poenituit sotes absolvisse, si qui vestrum praestigiis reorum decepti essent, tametsi vel maxime eos pessumdari oportet, qui mendaciis vos decipiant. Verba *ὑμῖν τοῖς ἐξαπατηθεῖσι* noli sollicitare; *vobis, deceptos dico*. Similiter Lycurgus coram iudicibus loquitur §. 95. *ἀρμόσει καὶ ὑμῖν ἅπασιν τοῖς νεωτέροις ἀκοῦσαι*, quae ad juniores, qui in corona praesto erant, conversus pronuntiasse credendus est orator.

§. 92. *ἔπειτα δέ*. Cf. §. 16. — *ὣν βουλήν ποιοῖτο* i. q. *ἂ βούλοιο*. Cf. II. α. §. 2. *φυλακὴν ποιήσονται* i. q. *φυλάξονται*. Quae circumloquutio latissime patet: Matth. gr. §. 421. n. 4. Ceterum optativus verbi primarii modum sequitur. Cf. §. 54. — *τὴν ἰσὴν γε δύναμιν ἔχει ὅσιν τε ἂν τῇ χειρὶ ἀποκτείνῃ ἀδίκως καὶ ὅσιν τῇ ψήφῳ*. Pro *ὅσιν* exspectabas *εἴ τις*: sed v. Bernhardy. Synt. p. 291. Dem. in Phil. III. §. 16. *τὸ δ' εὐσεβὲς καὶ τὸ δίκαιον ἂν τ' ἐπὶ μικροῦ τις ἂν τ' ἐπὶ μεζονος παραβαλῆ, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν*. *Χεῖρ* et *ψῆφος*, manus et suffragium inter se opponuntur Thucyd. 3, 82. *καὶ ἡ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως ἡ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν*. Lycurg. §. 127. *κτείνειν* — *καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ χειρὶ καὶ ψήφῳ*.

§. 93. *οὐκ ἂν ποτ' ἦλθον κτλ.* Similia legimus apud Andoc. de myst. §. 4. Lycurg. §. 90. — *νῦν δὲ πισειύων*. Structuram inchoatam non absolvit orator, quam infra instaurat verbis *ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τοιοῦτον οὐδὲν ξυνειδῶς ἦκω εἰς ὑμᾶς*. Eiusdem generis est VI. §. 45. confer etiam V. §. 11. — *ἀνδρὶ συναγωνίξεσθαι*. Vid. de hoc infinitivo §. 72. — *μήτ' εἰς τοὺς θεοὺς κτλ.* Noli *μήτ'* mutare in *μηδ'*. De quo genere dixi ad IV. δ. §. 8. — *ἐν γὰρ τῷ τοιούτῳ intell. ἀνδρὶ*. — *διὰ τὸ μὴ ξυνειδέναί ἐαυτῆ*. Verbo *ξυνειδέναί* neque objecti accusativus neque participium subjicitur: qui usus nonnumquam in doctorum virorum reprehensionem incurrit. Tu confer Lys. de ol.

sacr. §. 36. ἔδοκουν ἂν ἐμαυτῷ συνειδέναι. Isocr. ad Demon. §. 16. καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, σεαυτῷ γε συνειδήσεις. Lycurg. §. 30. διὰ τὸ συνειδέναι ἑαυτῷ. Dionys. Hal. art. rh. 7, 6. ὅτε εἰ καὶ λανθάνοιεν τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἑαυτοῖς συνίσασι. — τῷ δὲ ξυνειδῶτι τοῦτο αὐτὸ πρῶτον πολέμιόν ἐστι, intellige τὸ ξυνειδέναι, quod latet in ξυνειδῶτι. — ἔτι γὰρ καὶ τοῦ σώματος ἰσχύοντος ἢ ψυχῆ προαπολείπει i. e. nam vel corpore adhuc vigente animus ante deficit. Ἀπολείπειν, προαπολείπειν intransitive poni certum est: Isocr. ad Demon. §. 19. τὰ μὲν γὰρ ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον περιμένει. Plutarch. de s. num. vind. 13. δεῖ γὰρ — εὐλόγως μηδὲ τὴν κόλασιν οἶσθαι δεῖν ἀπαυδᾶν καὶ προαπολείπειν ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις: ut facile careamus Reiskii conjectura προεπιλείπει, neque Passovius in lex. h. v. audiendus sit τὸν βίον cogitatione supplens. Ceterum cum severa oratoris gravitate apte contuleris comici jocum, Avv. 1452.

ἐνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν
ἢ ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε.

— ἡγουμένη τὴν τιμωρίαν οἱ ἦκειν ταύτην τῶν ἀσεβημάτων. Articulus ante substantivum ferri nequit, quum pronomen demonstrativum subjecti, nomen substantivum praedicti vim habeat. Neque enim aliam sententiam his verbis inesse puto atque hanc ἡγουμένη τοῦτο (τὸ προαπολείπειν) οἱ ἦκειν (ὡς) τιμωρίαν τῶν ἀσεβημάτων. De qua ratione exposuerunt Schaefer. Appar. V. p. 289. Bremi. exc. II. ad Lys. p. 436. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 510. D. Protag. p. 341. E. Quamquam non displiceret τὴν si pro ταύτην ederetur τὴν: v. ann. cr.

§. 94. τὸ αὐθις κολάσαι. Αὐθις est olim, posthac. Stallb. ad Plat. de rep. 6. p. 510. D. Lach. p. 181. C. Pflugk. ad Eur. Hel. 713. — τοῦ δὲ τούτοις κτλ. Haec verba opponuntur illis τοῦτο μὲν κτλ. Quod quum Reiskium fugeret, τοῦτο μὲν socio suo carere contendit. — χρόνος . . ὁ διαφέρων, tempus differens, nihil aliud esse videtur quam tempus intercedens, moram afferens: nicht lang ist die verzögernde Zeit. — οὗτοι τῶν ἐπειγομένων ἐστὶ τὰ πράγματα. Τὰ πράγματα ponit pro ipsis rerum opportunitatibus, ut Dem. de cor. §. 33. ἦν — ἐν φόβῳ — μὴ — ἐκφυγοῖ τὰ πράγματ' αὐτόν. — νῦν μὲν οὖν γνωρίζαι κτλ. Hoc dicit: in eo quod nunc agitur iudicio ut et testes audiatis et de ipsa re conjecturam faciatis concedo, sententiam ut in altero quod superest iudicio pronuntietis postulo.

Verba τῆς δίκης atque τῶν μαρτύρων trajecta videri in annotatione critica significavi. Ceterum confer Antisthen. Ajac. p. 665. Bkk. κάπειτ' ἴσως γνώσεσθε ὅτι οὐ κριταὶ τῶν λεγομένων ἀλλὰ δοξασαὶ κάθησθε. ἐγὼ δὲ διαγινώσκω μὲν ὑμῖν — ἐπιτρέπω, διαδοξάζειν δὲ ἅπασιν ἀπαγορεύω.

§. 95. ῥᾶσον δέ τοι ἐσιν κτλ. Non dubitavi in verborum ordinem recipere Dobrei conjecturam ῥᾶσον pro vulgata ἀραῖς τῶν quae nihili est. Ad sententiarum seriem quod attinet, possis adduci ut excidisse quaedam existimes, de testibus ab adversariis in iudicium productis mentionem inchoantia. At commemorantur §. 94., ubi non modo suos sed etiam adversariorum respicit testes, de quibus vide §. 12. coll. 90. — ἀνδρὸς περὶ θανάτου φεύγοντος i. e. contra hominem capitis accessitum. Similiter Lys. adv. Sim. §. 44. πολὺ ἂν δικαιότερον αὐτὸς περὶ θανάτου ἠγωνίζετο ἢ ἑτέρους ὑπὲρ τῆς πατρὶδος εἰς κίνδυνον καθίση. Aristot. Rhet. 2, 20. δημαγωγῶ κρινομένῳ περὶ θανάτου. — πείσωσιν ὥς κτλ. Ad πείσωσιν intellige οἱ καταμαρτυροῦντες. Ὡς σαepissime post πείθειν infertur a Thucydide 1, 66. 2, 101. 3, 31. 70. 75. 100. 5, 16. 35. 8, 5. 45. atque aliis: cf. Matth. gr. §. 531. n. 2. Pflugk. ad Eur. Hel. 1039. — οὔτε γὰρ . . . ἐὰν δὲ καὶ. Cf. ann. ad II. α. §. 7. Ad sententiam compara Andoc. de myst. §. 7. Lys. de bon. Aristoph. §. 4.

§. 96. ἐν δὲ τῇ τοῦ φόνου δίκῃ. Cf. §. 12. 88. 90. — ἐμοὶ οὐδεὶς λόγος ἔσαι ἔτι, ἐὰν τι πάσχω, ὡς παρανόμως ἀπωλόμην. Euphemismum ἐὰν τι πάσχω, si quid mihi acciderit si condemnatus mortique addictus fuero, jure Antiphonti restituit Bekkerus: παρανόμως cum Reiskio dedi pro vulg. παράνομος: ἀπωλόμην autem non sollicitandum est; quamquam Bekkerus in annotatione critica posuit ἀπόλλυμαι, quasi hoc in verborum ordinem recepisset. Aoristus de eo, qui jam condemnatus est, adhibitus nihil absoni habet. — ταῦτά τοι. Cf. Hartung. de partt. II. p. 345. — τούτων ὅτῳ βούλεσθε i. e. εἴτε τῷ ὑμετέρῳ εὐσεβεῖ ἢ γον τῷ ὑμετέρῳ ὄρκῳ, εἴτε καὶ τῷ δικαίῳ βούλεσθε πείθεσθαι. Etenim jusjurandum vestrum et mea innocentia praesidio mihi est. Ceterum vid. §. 85.

VI.

IN ORATIONEM DE SALTATORE.

Civis quidam Atticus, choragus Thargeliis editus, qui summum praeberet choro puerorum adornando, quum pueros a parentibus sibi traditos in artibus iis, quibus certatio erat futura, exercendos curaret, subito unus e pueris, Diodotus, Philocratis frater, poculo exhausto exspiravit. Aliquot mensibus interjectis pueri frater atque propinqui choragum accusant interfecti veneno pueri per insidias, *βουλεύσεως* eum crimine arcessentes. (§. 16.) Cujus defensionem ab Antiphonte conscriptam temporum iniquitas non integram ad nostram aetatem propagavit. Quod probat vel Harpocratio vocem *Διῦπόλια* ex hac oratione excitans, quae hodie nusquam apparet. Cf. v. *Διῦπόλια*· *ἐορτή τις ἦν Ἀθηναίων τὰ Διῦπόλια. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ χορευτοῦ.* Quamquam lexicographo ante oculos poterat obversari Antiphontis tetralog. II. δ. §. 8. *τοῖς γὰρ Διῦπολεῖοις ἀπέθανε.* Neque enim ejusmodi lapsus in citandis scriptorum locis raro apud veteres lexicographos deprehenduntur. Cf. Funkhaenel. praef. ad Demosth. Androt. p. X. sq. Epilogo tamen orbatam esse nostram orationem jure meo sumere mihi videor.

Argumenta autem, quibus adversariorum accusationem refellit choragus, partim a re, partim a personis accusatorum repetita sunt. Productis enim testibus evicit se neque ipsum curam suscepisse chori adornandi, sed aliis hoc munus demandasse, neque eo tempore, quo funestum illud poculum hausit puer, domi fuisse: quippe qui illis diebus distentus fuerit negotiis propter *εἰσαγγελίαν* peculatus a se institutam contra Aristionem, Philinum, Ampelinum, scribamque thesmothetarum. (§. 21. 35.) Ad accusatorum autem personas haec respiciunt: plus semel adversarios provocaverat reus ad servos torquendos ingenuosque homines harum rerum conscios interrogandos, quorum testimoniis res transigeretur: quod illi tenaciter recusaverant. Quo accedit quod, quum initio statim post pueri mortem adversarii pecunia corrupti ab Aristione ejusque consortibus, ne choragus beneficii crimine arcessitus atque foro interdictus homines illos, quos per *εἰσαγγελίαν* denunciaverat, in judicio posset persequi, litem ei fuissent intendere conati, judiciorum Atticorum ordine sub anni

exitum capitis quemquam arcessi vetante, coram testibus cum reo in gratiam redierant atque postea eo familiariter erant usi. Neque ante iterum in iudicio persecuti sunt choragum, quam denuo pecunia fuerant corrupti a poristis, poletis, practoribus eorumque scribis, quos peculatus crimini obnoxios vir aerarii direptoribus, ut videtur, infestissimus, quum prytanis munere fungebatur, ad senatum detulerat. (§. 49.)

Tempus, quo dicta est oratio de saltatore, ignoratur: quamquam archonte Theopompo Ol. 92, 2. recentior esse nequit. Porro nomen rei in hac oratione nusquam reperitur: nonnulla denique, quae ab oratore commemorata sunt, obscuritate premuntur. Neque tamen eos audiendos esse puto, qui, quum multa ex oratione de caede Herodis in hanc transtulisse videatur orator (cf. VI. §. 2. cum V. §. 14., VI. §. 3 — 6. cum V. §. 87 — 89. VI. §. 47. cum V. §. 84.), interpolatoris nescio cuius manum in nostra oratione deprehendi putent. Qua in sententia esse video Dobreum Adverss. I, 1, p. 173. Cf. ann. nostr. ad §. 2. sq. Neque enim ejusmodi repetitiones a more oratorum abhorrent, neque vitio possunt verti ubi sententiarum ordo atque nexus eas excusat vel commendat. De qua re adi Theon. Progymn. in Walz. Rhett. gr. I. p. 158. G. A. Becker. Demosthenes als Staatsmann u. Redner p. 384. sq. Funkhaenel. praefat. ad Dem. Androt. p. XII. sq. Antiquitatis equidem situm ingeniique Antiphontei colorem ab oratione de saltatore minime abjudicaverim: quae quot rebus referta sit ad antiquitatis cognitionem utilissimis in aperto est, quippe quum et de choragiae munere et de iudiciorum capitalium ordine non pauca tradat memoriae, quae ab aliis scriptoribus silentio sunt praetermissa.

Habitam esse orationem de saltatore coram sanctissimo Areopagitarum iudicio Matthiae Miscell. Philoll. T. I. p. 167. atque Boeckhii Ind. Lectt. hib. 1826 — 27. est sententia. Quos errasse certissimis argumentis evicit Forchhammer (de Areopago etc. Kil. 1828. p. 29. sqq.). Pertinet enim βούλευσις vel crimen illud, quo quis quacunque ratione hominem studet necare, ita tamen ut ipse a necando manum abstineat, ad Ephetarum iudicium, quos ad Palladium de hoc crimine iudicasse scimus. De qua re adeas velim etiam Meier. in Att. Proc. p. 312. sq. C. F. Hermann. de vestigg. etc. p. 48. Schömann. Antiqq. jur. publ. Graecorum p. 291.

IN ARGUMENTUM.

πόσοι . . χορηγοὶ κτλ. Respicere videtur Demosth. adv. Lept. §. 21. De choragia v. Wolf. Prolegg. Dem. Lept. p. 89. sq. Boeckh. Staatsh. I. p. 487. sq. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 133. II. 2, p. 379. 382. sq. Hermann. gr. Staatsalt. §. 161. — τίνος προβάλλονται χάριν. Proprie προβάλλεσθαι est designare atque commendare eligendum: id quod in iis muneribus, quae peti atque ambiri non poterant a candidatis, a quovis cive fieri videtur potuisse. Schöm. de comitt. p. 328. n. Bremi ad Dem. de cor. §. 149. Quam commendationem etiam in hujusmodi liturgiis obtinuisse docet Andoc. de myst. §. 132. atque saepenumero haec actio pro ipso effectu ponitur. Argum. II. Dem. in Mid. Herm. gr. Staatsalt. §. 161, 7. — πόσους τρέφειν . . παιδῶν. Pertinet hoc ad eos qui παιδικοῖς χοροῖς χορηγοῦσιν. Cf. infr. ἔτρεφε παιδῶν. argum. II. Dem. in Mid. τρέφειν χοροῦς παιδῶν τε καὶ ἀνδρῶν. Plutarch. de glor. Atheniens. 6. οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγγέλια καὶ θριδάκια καὶ σκελλίδας καὶ μυελὸν παρατιθέντες, εὐώχουν ἐπὶ πολὺν χρόνον, φωνασκουμένους καὶ τρυφῶντας. Boeckh. p. 489. n. Nummos quoque saltatoribus datos esse indicare videtur Xenoph. de rep. Athen. 1, 13. ἀξιῶ οὖν ἀργύριον λαμβάνειν ὁ δῆμος καὶ ἄδων καὶ τρέχων καὶ ὄρχούμενος καὶ πλέων ἐν ταῖς ναυσὶν κτλ. De puerorum in his choris saltantium numero nihil a Demosthene memoriae traditum est. — ὁ μὲν τοίνυν . . χορηγός τις εἶναι λαχὼν τῆς κτλ. Particulae μὲν quod respondeat in sequentibus non est: neque placet τις post χορηγός illatum. Etiam λαγχάνειν ab hac re discrepat, in qua sortitioni non est locus. Neque vero verba τῆς αὐτοῦ φυλῆς Ἐρεχθίδος quisquam jure poterit sollicitare: articulo enim ante Ἐρεχθίδος non est opus. Cf. Plat. Apol. p. 32. B. ἔτυχε ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχὶς πρυτανεύουσα. Stallb. ad h. l. et ad Phaed. p. 57. B. — ἐπὶ τῆς οἰκίας. Cf. Aesch. in Tim. §. 40. ἐπὶ τοῦ — λαιρείου. 74. ἐπὶ τῶν οἰκημάτων. Isae. de Dicaeog. h. §. 1. 19. 25. 29. al. ἐπὶ τοῦ δικασηρίου. Plutarch. reg. et imperat. apophthegm. p. 71. Tauchn. δυοῖν δὲ ὄντων ἐπὶ τῆς — οἰκίας. — εὐφωνίας ἔνεκα. Haec causa in ipsa oratione nusquam commemoratur. — ὄπερ ἐστὶν κτλ. i. e. quae res etsi crimine vacat tamen probabilem potest reddere suspicionem.

IN ORATIONEM.

§. 1. καὶ εὐχόμενος ἂν τις ταῦτα εὐξαιτο i. q. atque vota faciens ut hoc sibi contingat quisque optet. Herod. de civ. p. 662. extr. Bekk. οἶμαι μὲν γὰρ ἡμᾶς οὐδ' ἂν εὐχομένους ἄλλως εὐξασθαι. — τοῦτο γοῦν ὑπάρχειν intell. εὐξαιτο ἂν.

§. 2. καὶ τοὺς μὲν νόμους κτλ. Leguntur haec etiam in oratione de caede Herodis §. 14., et quae his subjiciuntur §. 3 — 6. tantum non omnia exstant ibidem §. 87 — 89. quae hinc tollenda esse censet Dobreis. Sed omnia optime in hunc quoque locum conveniunt. Vide de hoc loco Spengel. Artt. Scriptt. p. 10. sq. — Particulae μὲν non respondet δέ: μὲν hic ad γε particulae vim accedit atque γε legitur in gemino loco V. §. 14. Cf. ann. ad II. α. §. 7. — πάντες ἂν ἐπαινέσειαν κάλλιςα . . κείσθαι. Similiter verbo ἐπαινεῖν subjicitur infinitivus Eurip. Heracl. 811.

στρατὸς δ' ἐπήνεσ' εἰς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον εἰς τ' εὐψυχταν.

Vide de similibus Pflugk. ad Eur. Heracl. 21. Pro πάντες ἂν ἐπαινέσειαν Antipho V. §. 14. habet πάντας ἂν οἶμαι ὁμολογήσαι: illud exquisitius est. — τοὺς τούτων λόγους. Praecedit τοῦ κατηγοροῦ, quod nomen iteratur V. §. 14. At pluralis quoque bene habet. Cf. ann. ad V. §. 89.

§. 3. περὶ τοῦ τοιούτου. Cf. ann. crit. Loquitur de universo genere (de caede): quam ob rem articulus, quem edidi, jure interpositus est. — καταγνωσθεῖσα. V. §. 87. praebet γνωσθεῖσα, atque simplex verbum praestare videtur Reiskio: tu adi ann. ad I. c. et V. §. 12.

§. 4. νόμῳ ἐργεσθαι πόλεως κτλ. Non extremum supplicium pertimescere reum et haec verba indicant et §. 7. docet: ζημίαν, bonorum publicationem, atque exsilium timet, non voluntarium illud, de quo exposui II. β. §. 9. IV. δ. §. 1.: obstant enim ne de hoc genere cogites verba εἰ ἂν ὑμεῖς καταψηφίσθηθε. Cf. Schömann. Antiqq. jur. publ. Graecorum p. 294. Quamquam equidem satis nequeo mirari iudicii lenitatem, quum in legum Atticarum numero hanc quoque fuisse sciam τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχεσθαι καὶ τὸν τῆ χειρὶ ἐργασάμενον. Andoc. de myst. §. 94. Quo respicere videtur Lucianus in Tyrannicida 12. αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν ἢ εἴ τις μὴ

αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον ἠνάγκασε δὲ καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. *Aptequē de hac re contuleris Plat. Legg. IX. p. 871. E. sq. — ἱερῶν, θυσιῶν. Cave cum Dobreo scribas ἱερῶν, ὁσίων; quo recepto, quum duobus illis verbis divina atque humana cuncta contineantur, locus minus erit aptus his πόλεως, ἀγώνων: neque ἱερῶν et θυσιῶν copulatio insoliti quidquam habet. Xenoph. Hell. 2, 4, 20. μετεσχήμεν δὲ ὑμῖν καὶ ἱερῶν τῶν σεμνοτάτων καὶ θυσιῶν καὶ ἑορτῶν τῶν καλλίστων. Πόλις vero h. l. ad jura civilia, ἀγῶνες ad ludos in universa Graecia celebratos pertinet. Dem. in Aristocr. §. 37. sq. Ceterum absunt haec εἶργεσθαι — ἀποσερολή a loco gemino. — ἀπερ μέγιστα καὶ παλαιότατα. Nomen παλαιότατα, de cujus forma vide Matth. gr. I. p. 322. ed. 3. addubatur a Valckenario: sed potest proprio significato accipi. Cf. Dem. in Neaer. §. 78. ἵνα εἰδῆτε ὡς σεμνά καὶ ἅγια καὶ ἀρχαῖα τὰ νόμιμά ἐσιν. — καὶ ἄν τις κτείνῃ κτλ. Pertinet hoc ad servos proprios. Cf. Platon. Legg. IX. p. 865. D. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 268. n. 193. b. Hermann. de vestigg. etc. p. 57. — ἀγνεύει . . καὶ ἀφῆξεται. De futuro tempore vid. ann. ad III. γ. §. 4. — οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Ἐν futuri infinitivo adjici etsi nonnulli iique gravissimi viri negant, exemplorum copia evincit, quae corrigere omnia vel maxime foret temerarium: neque a recta cogitandi ratione videtur discrepare futura res e conditione suspensa. Exempla vide apud Matth. gr. §. 598. a. Hartung de partt. II. p. 319. Adde Dem. in Timocr. §. 115. adv. Eubul. §. 19. Plat. Crit. p. 53. C. Cratyl. p. 390. E. de rep. p. 506. A. Goeller. ad Thucyd. 1, 140. ann. nostr. §. 10.*

§. 5. ἔσι μὲν γὰρ τὰ πλεῖω . . τοῦ βίου ἐν ταῖς ἐλλεί-
σιν. *Compara Poett. gnom. p. 129. Schaef. ἐν ἐλλείσιν χρῆ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον. — καὶ ἂν μὴ ὁ τιμωρήσων ἦ. Orator V. §. 87. dicit ἄλλως τε καὶ ἐὰν μὴ ἦ ὁ τιμωρήσων, atque suppleri illud ἄλλως τε jubet Reiskius. Quem multum falli puto. Longe enim alius hoc loco est sententiarum nexus. Orator „Necesse est, inquit, et judicium obtemperare sententiae, quamvis non sis caedi obnoxius, et ipsi cedere veritati facinorisque conscientiae, etiamsi non sit, qui ulciscatur interemtum.“ Observatur loquentis animo servus ille a domino interfectus, de quo agit §. 4.*

§. 7. εὐσεβείας ἕνεκα . . καὶ τοῦ δικαίου i. e. ut ma-

nibus defuncti atque juri satisfaceret. — τὴν δὲ κατηγορίαν. *Δίωξις* discernitur a *κατηγορία*: illa ad actionem ab accusatore institutam atque accusationis capita litteris consignata pertinet, haec ad orationem quam coram iudicibus recitavit. Cf. §. 10. ὅστις ἄλλα κατηγορεῖ ἢ ἂ διώκει. — ὅπερ ἀδικώτατόν ἐστι τῶν ἐν ἀνθρώποις. Formulam τῶν ἐν ἀνθρώποις comparaveris loquutioni vernaculae von allem auf der Welt. Cf. §. 25. αἱ ἀνάγκαι αὐταὶ ἰσχυρόταται — εἰσι τῶν ἐν ἀνθρώποις. Poett. gnom. p. 124. Schaeff. ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλῶν. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 17. οὐδὲν ἀνισώτερον νομίζω τῶν ἐν ἀνθρώποις εἶναι. Mem. 3, 6, 2. καλὸν γάρ, εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις. Andoc. de myst. §. 67. πῶς τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀπιστοτάτην. Dem. adv. Nicostr. §. 2. Diod. Sic. 1, 77. Plutarch consol. ad Apoll. 14. de ser. num. vind. 11. Schneider. ad Xenoph. Agesil. 8, 6. — ζημιῶσαι καὶ ἐξελάσαι. Cf. §. 4.

§. 8. περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος κρίνεσθαι. Non displicet ἀποκρίνεσθαι, quod conjecit Reiskius: sed κρίνεσθαι, sich richten lassen, possit ferri. Primum, inquit, ut de ipsa re iudicetis oratione mea efficiam. — ἐὰν ὑμῖν ἡδομένοις. Verbum ἦ, quod a codicibus abest, seclusi: quo jure quave injuria docebunt quae congressi ad V. §. 32. Ipsa dictio creberrima est: v. Schaefer. Appar. I. p. 641. Intpp. Greg. Cor. p. 376. Stallbaum. ad Plat. Phaed. p. 78. B. Hipp. Min. p. 363. B. Lach. p. 187. D. Dobr. Adverss. I. 1, p. 110. De futuro βουλήσομαι adi. ann. ad V. §. 4. — ἡγοῦμαι γάρ μοι κτλ. Exspectes εἰμοί: sed cf. V. §. 13.

§. 9. ἐπεὶ τοί γε καὶ δεινὸν i. e. nam certe quidem hoc ferri nequit. In loquendi formula ἐπεὶ τοι καὶ apud Atticos numquam γε particulam post τοι insertam reperiri cum Porsono statuit Stallbaumius ad Plat. Hipp. Maj. p. 288. C. Neque γε post ἐπεὶ τοι illati exemplum ex Atticis scriptoribus petitum praesto mihi est: nam quae congressit Lobeck. ad Phryn. p. 342. e Demosthene atque Platone, hodie codicum ope correctae leguntur. Quamquam has particulas a Luciano aliisque consociari certum est. Jacobitz. ad Luc. Jov. Trag. p. 94. Neque causa idonea potest afferri, cur hoc ab Atticis fieri potuisse negemus. — ἵνα μὲν . . ἐνταῦθα μὲν κτλ. Cf. n. ad IV. β. §. 2. — ἐν χορηγίᾳ. De re consulas M. et Sch. Att. Proc. p. 46. Platner. Proc. u. Klag. II. p. 102. — ἀποφήνασι. Simplex verbum φή-

νασι injuria praetulit Reiskius. Cf. Dem. prooem. 48. extr. τοὺς αἰτιλοὺς ὑμῶν ἀποφανῶ. Similis est verbi ἀποδεικνύναι usus. Lycurg. §. 31. τῶν — τοὺς ἐνόχους ταῖς ἀραῖς ἀκριβῶς ἀποδεικνύντων. — οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα . . ἀδικοῦντα τόνδε τὸν ἄνδρα i. e. οὐδ' ὅτιοῦν ἀδικοῦντα ἐμέ. Parum enim recte hunc pronominis demonstrativi usum pro personali ἐγὼ poetarum proprium esse contendunt. (Wolf. in Schaefer. Appar. III. p. 200.) Faciunt mecum Herodotus 1, 108. οὔτε ἄλλοτέ κω παρεῖδες ἀνδρὶ τῷδε ἄχαρι οὐδὲν i. q. ἐμοὶ κτλ., Plato Lach. p. 180. D. ἀλλ' εἴ τι — ἔχεις τῷδε τῷ σαυτοῦ δημότῃ ἀγαθὸν συμβουλευσαι, et noster §. 17. αἰτιῶνται — ὡς οὗτος κελεύσειε πιεῖν τὸν παῖδα τὸ φάρμακον. — τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον i. e. populum Atheniensem. Vid. V. §. 8. — καὶ τοῦ νόμου οὕτως ἔχοντος εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατηγορεῖν. Legitimus est infinitivus dictioni ὁ νόμος οὕτως ἔχει subjectus, quippe quae jubendi notionem in se contineat. Cf. §. 36. Andoc. de myst. §. 20. 93. Xenoph. Hell. 1, 5, 5. Andoc. de myst. §. 110. Dem. adv. Lept. §. 135. adv. Timoth. §. 67. Quo pertinet etiam Dem. adv. Lept. §. 9. κατὰ μὲν τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν νόμον γεγράφθαι: qui locus sine causa vexavit interpretes. Vide quae annotavimus ad V. §. 10. Quid sit εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατηγορεῖν perspicuum est: cf. Dem. adv. Ebul. §. 7. τὸ γὰρ εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πάντα λέγειν. §. 60. ἐγὼ δ' εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Aesch. in Ctes. §. 197. τοῖς εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγουσιν. in Tim. §. 178. ἀφήμενοι τῶν εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λόγων. Contrarium huic generi est τὸ ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν. Lycurg. §. 11. Lucian. Anach. 21. Schaefer. Appar. V. p. 448. M. et Sch. Att. Proc. p. 718. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 186. Lex, quam attingit orator, ab alio nemine, quod sciam, commemorata est. — μηχανῶνται . . . τὰ εἰς τὴν πόλιν. Corrigendi hoc loco necessitatem sibi oblatam esse credidit Dobreis: ego non item. Accusativus enim λόγους ψευδεῖς ex utroque verbo μηχανῶνται et συντιθέντες suspensus est, quibus explicandi atque amplificandi gratia subjiciuntur haec καὶ διαβάλλοντες τὰ εἰς τὴν πόλιν. De re confer Lycurg. §. 11. sq.

§. 10. οὐ ἢ πόλις . . ἐνταῦθα τὴν κατηγορίαν ποιεῖται. Haec comparanda sunt illis ἵνα μὲν ἐξῆν κτλ. §. 9. Singularis vero numerus de uno accusatore positus, praegresso plurali ad omnes adversarios spectante, neminem offendet. — οὔτε

ὄσις ἄλλα κατηγορεῖ ἢ ἃ διώκει ... πιεῦσαι δὴπου αὐτῶ
 κτλ. De re adi ann. ad §. 7. Pronomen αὐτῶ post relativum
 ὄσις adhibitum ubi exspectes demonstrativum genus eodem per-
 tinet quo Thucyd. 3, 13. ὃ γὰρ δοκεῖ μακρὰν ἀπειῖναι ἢ Λέσβος,
 τὴν ὠφέλειαν αὐτῶ ἰγγύθεν παρῆξει. 4, 92. οἷς δὲ γενναῖον τὴν
 τε αὐτῶν ἀεὶ ἐλευθεροῦν μάχη — ἀνανταγώνιστοι ἀπ' αὐτῶν οὐκ
 ἀπλάσιν. 126. καὶ γὰρ ὅσα μὲν — δόκησιν ἔχει ἰσχύος, διδαχὴ
 ἀληθῆς προσγενομένη περὶ αὐτῶν ἐθάροσνε μᾶλλον τοὺς ἀμυνομέ-
 νους· οἷς δὲ βεβαίως τι πρόεξιν ἀγαθόν, μὴ προειδῶς τις ἂν αὐ-
 τοῖς τολμηρότερον προσφέρουτο. Xenoph. Hell. 3, 1, 28. 4, 15.
 55. Lys. pro Mantith. §. 11. Isocr. ad Demon. §. 33. Aesch. in
 Ctes. §. 249. Dem. de Halonn. §. 45. in Mid. §. 47. adv. Leoch.
 §. 68. in Neaer. §. 85. 92. Amat. §. 20. Adde Foertsch. Obs.
 critt. p. 74. Pronominis οὗτος in ejusmodi enuntiatis numquam
 pronomen αὐτὸς gerit vicem: semper enim sine vi atque gravitate
 infertur neque umquam primum locum obtinet: denique in gene-
 raliore tantummodo sententia reperitur, ut pro relativo prono-
 minae ubique possis adhibere formulam εἴ τις. Atque plerumque
 post sententiam relativam locum habet pronomen illud: quam-
 quam interdum ei praemittitur. Cf. Eur. Troad. 684. Seidl. ἀπέ-
 πτυσ' αὐτήν, ἥτις ἄνδρα τὸν πάρος καινοῖσι λέκτροις ἀποβαλοῖσ'
 ἄλλον φιλεῖ. — Verba οὐκ ἂν καταψηφίσσεσθε οὔτ' ἂν ἀπο-
 ψηφίσσεσθε optimorum codicum vestigia temporum injuria ob-
 scurata atque paene deleta persequutus edidi; neque enim in οὐ
 — οὔτε offendi (cf. ann. ad IV. d. §. 8.), neque futurorum for-
 mam repudiavi (vid. ann. ad I. §. 12.), nec denique ἂν particu-
 lam futuri indicativo dubitavi adjicere: quod genus tuebuntur ea,
 quae congesserunt Matthiaeus gr. §. 599. d. vid. ib. n. e. p. 1413.
 ed. 3. Hartung. de partt. II. p. 280. sq. Rost. gr. p. 602. ed. 4.
 Kühner. gr. II. p. 92. Cf. ann. ad §. 4.

§. 11. χορηγὸς κατεστάθην εἰς Θαργήλια i. e. für die
 Thargelien, ad festum concelebrandum. Lys. de mun. acc. §. 2.
 ἀνδράσι χορηγῶν εἰς Διονύσια. §. 3. ἐγυμνασιάρχου εἰς Προμή-
 θεια. Xenoph. de rep. Ath. 3, 4. χορηγοῖς — εἰς Διονύσια καὶ
 Θαργήλια καὶ Παναθήναια καὶ Ἡφαίστεια. Schömann. ad Isae. p.
 308. Thargelia Apollini, Artemidi atque Horis consecrata non
 solum puerorum choris celebrabantur, sed virorum quoque cho-
 ros illo festo committi solitos esse scimus. Cf. Lys. l. l. §. 1.
 Θαργηλλοῖς νικήσας ἀνδρικῶ χορῶ, atque Boeckh. Corp. Inscr. I.

p. 343. *ἐνίκα Διονύσια καὶ Θαργῆλια ἀνδράσιν.* Ceterum adi de hoc festo Archiloch. frgm. p. 257. ed. Liebel. Dem. in Mid. §. 10. Athenae. IX. p. 370. init. X. p. 424. extr. Parthen. Erot. 9. Hesych. Suid. Etym. M. s. v. Arsenii Violet. p. 65. Walz. Müller. Dorier. I. p. 243. 286. 326. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 2, p. 140. — καὶ ἔλαχον Παντακλῆα διδάσκαλον. Hunc locum attingit Harpocratio v. διδάσκαλος. ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμωδιῶν ἢ τῶν τραγωδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ χορευτοῦ Ἐλαχον, φησί, Πεντακλῆα (scribend. Παντακλῆα) διδάσκαλον. ὅτι γὰρ ὁ Πεντακλῆς ποιητής, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς διδασκαλίαις. πολὺ δέ ἐστιν κἀν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ τοῦτομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαυνομένου. Eundem Pantaclem designare videtur Stephanus Byz. v. Ἀτήνη — ὁ δημότης Ἀτηνεύς. Πατροκλῆς Ἀτηνεύς ἐχορήγει καὶ Παντακλῆς, ubi scribendum suspicatur Meinecke Quaestt. scen. III. p. 2. Πατροκλῆς Ἀτηνεύς ἐχορήγει, ἐνίκα Παντακλῆς vel potius Πατροκλῆς Ἀτηνεύς ἐχορήγει, [Κεκροπίς] ἐνίκα, Παντακλῆς [ἰδίως διδασκεν.] ib. p. 63. in Addend. et corrig. Pantacles ille quem commemorant Aristophanes Ran. 975. et Eupolis (v. schol. Arist. l. c.) huc pertineat necne incertum est. Ceterum διδάσκαλος et ὑποδιδάσκαλος omnino is dicebatur, qui chorum in iis artibus erudiebat atque exercebat, in quibus certatio erat futura. Dem. in Mid. §. 17. Plat. Jon. p. 536. A. Wolf. Prolegg. in Lept. p. 90. n. 65. Hesych. v. ὑποδιδάσκαλος. De sortitione quae hic commemoratur vid. Boeckh. Staatsh. I. p. 488. sq. — καὶ Κεκροπίδα. Qui factum sit ut non modo suae sed etiam Cecropidis tribus huic civi chorus adornandus assignaretur, quum unamquamque tribum suam choragum edidisse traditum sit, in occulto latet. Quamquam e Demosthenis Midiana patet, interdum in una alterave tribu per plures annos tribules, ad quos hoc munus pertinebat, defugisse choragiam. Mid. §. 13. — διδασκαλεῖον ἢ ἢν ἐπιτηδειόταταν τῆς ἐμῆς οἰκίας. Cf. Bernhardy. Synt. p. 157. Hoc διδασκαλεῖον appellari solet χορηγεῖον, cf. Epicharm. ap. Polluc. 9, 42. vel ut aliis placet χορήγιον. Poll. 4, 106. Ammon. h. v. Quod Latini dicunt choragium. Vitruv. 5, 9. Plaut. Captiv. Prolog. 61. — Διονυσίοις. Dionysia simpliciter appellari solent magna Liberalia, Διονύσια τὰ ἐν ἄσει mense Elaphebolione concelebrata: quo Dionysiorum festo omnis generis choros commissos esse constat. Boeckh. Abhandl. d. Berl. Akad. 1816. p. 47. Buttm. exc.

ad Dem. Mid. I. Hermann. gr. Staatsalt. §. 161, 2. Schömann. ad Isae. p. 308. — *ἰδίδασκον* i. e. curabam ut docerentur. Cf. verbum *ἀποκτείνειν* IV. α. §. 2. Hujusmodi loci videntur peperisse Ammonii errorem *χορηγὸς ὁ διδάσκαλος*. Cf. ν. *χορήγιον*. — οὔτε ζημιώσας οὐδένα οὔτε ἐνέχυρα βία φέρων κτλ. De jure mulctandi parentes qui pueros recusassent chorago tradere atque pignora ab iis capiendi, choragis concessio, confer Platon. Legg. XII. p. 949. D. Hermann. de vestigg. etc. p. 67. Boeckh. l. l. p. 489. *Ἐνέχυρα φέρειν* dicit pro vulgari *ἐνέχυρα λαμβάνειν* s. *ἐνεχυράζειν*; quod non debebat displicere Reiskio, *φέρειν* auferendi capiente significatum. Vehementer autem erravit Taylorus ad Dem. p. 518, 1. ed. Reisk. in Mid. §. 10. *καὶ Θαρρηγέλιων τῇ πόμπῃ καὶ τῶ ἀγῶνι μὴ ἐξεῖναι μήτε ἐνεχυράσαι μήτε λαμβάνειν ἕτερον ἐτέρου μηδὲ τῶν ὑπερημέρων ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις*. „Notes hic dici, inquit, in Thargeliorum solennitatibus eandem legibus dari securitatem, quae in Dionysiis dari solebat: idque confirmat Antipho de choreuta.“ At Antipho non de ipsis diebus festis loquitur: chororum enim ante dies festos ludorum deligi, erudiri atque exerceri fuisse solitum per se patet. — ὡς περ ἂν . . ἐγίνετο. *Ἄν* particulae, quam in hujusmodi sententiis id indicare statuunt, *quod fieri soleat*, etiam in hoc genere sua inest vis: ostendit enim rem e conditione aptam esse. Nostrum locum germanice reddideris: wie es *in den einzelnen Fällen, unter Umständen* — geschehen konnte. Ceterum adi Hermann. de part. ἂν I. 7. p. 26. sq. Hartung. de partt. II. p. 250. — *ἐκέλευον καὶ ἡγούμην*. Bekkerus pro *ἡγούμην* conjecit *ἡτούμην*, quod mihi quoque arridet: sed vereor ne quis jure videatur sumere, verbum *ἡγούμην* hoc loco non longe distare a verbi *ἐχορήγουν* notione, in quo nemo, opinor, offenderet.

§. 12. *πρῶτον μὲν*. Cf. ann. ad V. §. 8. — *ἐτύχχανε γὰρ μοι πράγματα ὄντα πρὸς Ἀριστίωνα κτλ.* i. e. actionem intenderam Aristioni ceterisque. *Πράγματα* de rebus forensibus, actionibus, frequentant: cf. Aristoph. Nubb. 461. *πράγματα κἀντιγραφὰς πολλῶν ταλάντων*, Dem. in Steph. I. §. 64. nost. III. β. §. 1. Eorum, quos hic et §. 35. enumerat, nomina per *εἰσαγγελίαν κλοπῆς δημοσίων χρημάτων* ad senatum detulerat, senatus, quum graviore poena crimen videretur dignum esse, ad Heliaeam rejecerat causam. Schöm. de comitt. p. 199. M. et Sch. Att. Proc. p. 263. 359. Hermann. gr. Staatsalt. §. 133. 6. — *κατέ-*
σησα

σησα δὲ ἐπιμελεῖσθαι. Cf. Isocr. Areop. §. 37. ἐπέσησαν ἐπιμελεῖσθαι. Xenoph. Rep. Lac. 2, 2. ἐπέσησε κρατεῖν αὐτῶν. Matth. gr. §. 532. — εἴ τι δέοι τῷ χορῷ. Cf. Eurip. Suppl. 596. ἐν δεῖ μόνον μοι. Valck. ad Eur. Hippol. 23. Pors. ad Eur. Or. 659. Inter pedestris orationis scriptores primum Aristotelem verbo δεῖ accusativum rei adjecisse falso contendit Passovius lex. v. δεῖ. — ἠξίουν i. e. volebam, mandabam.

§. 13. πρὸς τούτῳ δύο ἄνδρας scil. κατέσησα ἐπιμελεῖσθαι. — τὸν μὲν Ἐρεχθηΐδος . . τὸν δ' ἕτερον τῆς Κεκροπίδος. Possis suspicari genitivos suspensos esse e verbo ἐπιμελεῖσθαι, ut uterque praepositus sit suae tribui: sed malim jungere genitivos praegressis τὸν μὲν — τὸν δ' ἕτερον: *alterum de tribu Erechtheide, Amyniam, alterum de tribu Cecropide*. Ceterum discimus ex hoc loco etiam adjutores choragi in colligendo atque adornando choro a tribulibus edi solitos fuisse. Sunt hi οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν φυλῶν, de quibus loquitur Demosthenes in Mid. §. 13. 15. Cf. Schömann. de comitt. p. 369. — Stephanus pro τέταρτον conjiciens τρίτον multum fallitur: sunt enim quatuor curatores Phanostratus, Amynias, tertius e Cecropide, cujus nomen reticetur, et Philippus. Nomina τῆς φυλῆς et τὴν φυλὴν non de universa tribu sed de saltatoribus harum tribuum accipienda esse perspicuum est. — καθεισῆκει μὲν. Cf. ann. ad II. a. §. 7.

§. 14. ἐν τῷ ὑσέρῳ λόγῳ. Vid. praef. ad II. — ὅτι ἂν βούληται εἰπεῖν. Infinitivum etsi non desiderarem si abesset, expellere religioni duco. — πολλοὶ τῶν περιεσώτων. De corona loquitur: vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 149. Heffter. Ath. Ger. p. 68. — τὰ μὲν . . καὶ τοῦ ὀρκωτοῦ ἀκούουσιν κτλ. Καὶ particula per anacoluthiam refertur ad μὲν: vid. Hermann. ad Viger. p. 841. Hartung. de partt. II. p. 410. Goeller. ad Thucyd. 2, 78. Ὀρκωτῆς quum sit is qui ad jusjurandum adigit aliquem (Xenoph. Hell. 6, 5, 3. Lobeck. ad Phryn. p. 361.), reus scribam videtur respicere, qui antequam perorarent litigantes ad διωμοσίαν eos adigebat. Praesens vero tempus ἀκούουσιν recte ponitur de re quae modo peracta est. Minus etiam difficultatis habet praesens ἀποκρίνομαι (i. q. ἀπολογοῦμαι, cf. §. 18. II. δ. §. 3.), in quo criticos offendisse miror. *Ea audiunt, inquit, quae ego defensionis causa nunc affero.*

§. 15. πρῶτον μὲν. Cf. V. §. 8. οὔτ' ἐκέλευσα . . οὔτ'

ἤνάγκασα οὐτ' ἔδωκα i. e. neque jussi eum bibere neque co-
 ēgi neque manu porrexi poculum. Minus recte Dobreus: give
 orders that he should take the potion: make him take it (or
 make any one administer): nor administer it. Hoc enim dicit,
 se neque verbis minisque hoc effecisse ut puer poculum hauriret,
 neque ipsum ei porrexisset poculum. — ταῦτα σφόδρα λέγω
 i. q. hoc urgeo, cum contentione dico. Plat. Apol. p. 25. A. et
 26. B. πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω. — πλὴν γε τῆς τύχης κτλ.
 i. e. si exceperis fortunam, vel nisi si accedat fortuna. Cete-
 rum cf. Aesch. d. f. leg. §. 131. διὰ τὴν τύχην ἢ πάντων ἐς κυ-
 ρία. ib. 183. Dem. Ol. II. §. 22. μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δὲ
 τὸ ὄλον ἢ τύχη παρὰ πάντ' ἐς τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα.
 Schaefer. Appar. I. p. 263. — ἦν . . ἀποσρέψαι. Ἀποτρέψαι
 scribi jubet Dobreus: quo verbo haud opus: ἀποσρέψαι τύχην,
 avertere sortem, fortunam, tuetur Sophocles Oed. Col. 1395.
 ubi vid. Wunder.

ὁδοῦ τέλος

— — — —

τοιοῦτον οἶον οὐδὲ φωνῆσαι τι
 ἔξεις' ἔταρτων οὐδ' ἀποσρέψαι πάλιν
 ἀλλ' ὄντ' ἀναυδον τῆδε σγκυῖσαι τύχη.

frgm. 27. Brunck.

ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔς' ἀποσροφή βροτοῖς
 τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν.

§. 16. διωμόσαντο. Cf. ann. ad I. §. 8. In proximis διω-
 μόσαντο δὲ particula δὲ in γὰρ vocis locum successit. Quod quo
 jure factum sit docebunt Hermann. ad Viger. p. 845. Hartung.
 de partt. I. p. 167. — βουλευσαντα. Evincit hic locus βου-
 λεύσεως γραφῆ non φαρμακείας usum esse accusatorem. — μήτε
 χειρὶ ἀράμενος μήτε βουλευσας. Artificiosa hujus loci ex-
 planatio, quam proposuit Scholefield. in not. ad Dobr. Adverss.
 I. 1, p. 173. μήτε χειρὶ (ἀποκτεῖναι) ἀράμενος (αὐτήν) ne pluri-
 mis displiceat vehementer vereor: nec magis placet correctio,
 quae olim Dobreo in mentem venit χεῖρα ἀράμενος: Graecorum
 enim consuetudo activum genus videtur requirere. Itaque cum
 viris doctis duce Andocide de myst. §. 94. τὸν βουλευσαντα ἐν
 τῷ αὐτῷ ἐνέχεσθαι καὶ τὸν τῆ χειρὶ ἐργασάμενον rescripserim h. l.
 ἐργασάμενος pro ἀράμενος.

§. 17. ἐκ τούτων i. e. unter diesen Umständen, demzufolge.

Cf. Matth. gr. p. 1335. ed. 3. — ὡς οὗτος κελεύσειε . . ἢ ἠνάγκασεν ἢ ἔδωκεν. Pronomen οὗτος respicit ad reum, et positum est pro ἐγώ: temere enim Reiskius ad Phanostratum rei generum, quem in iudicio praesto esse sumit, hanc vocem retulit: οὗτος vel ideo pro ἐγώ ponere potuit reus, quod ipsissima adversarii verba ei obversata sunt. Vid. ann. ad §. 9. Transitus vero ab optativo ad indicativum nullo ad sensum discrimine fit hoc loco. Quamquam hoc damus Stallbaumio ad Plat. Menex. p. 240. D. (cf. Schömann. ad Isae. p. 413. Pflugk. ad Eur. Hel. 522. Kühner. gr. II. p. 476.) interdum illam modorum enallagen ita explicandam esse, ut alteram rem tamquam in sola cogitatione positam, alteram tamquam omni ex parte certam atque exploratam a scriptore allatam esse statuamus. Nostri vero loci ea est ratio ut ex oratione obliqua in rectam delapsus esse orator putandus sit. Quae in plurimis obtinet locis. Andoc. de myst. §. 61. καὶ ἐξήλεξα τὰ γενόμενα ὅτι εἰσηγήσατο μὲν — ἀντεῖπον δὲ ἐγώ, καὶ τότε μὲν οὐ γένοιτο κτλ. §. 115. ἔλεγεν ὅτι — ὁ πατήρ — ἐσηγήσατο ταῦτα Ἀθηναίους, ἀκούσειε δὲ κτλ. Dem. adv. Aphob. I. §. 49. ἐτόλμα — λέγειν ὡς — ἐκτέτικεν — καὶ ὡς λάβοιεν κτλ. adv. Phorm. §. 17. ἐμοῦ διαδόχῳ γράψαντος — ὅτι οὔτε τὰ χρήματα ἐνθούτο εἰς τὴν ναῦν οὔτ' ἀποδέδωκε τὸ χρυσίον. in Neaer. §. 81. λέγων ὅτι οὐκ ἦδει Νεαιρας αὐτὴν οὔσαν θυγατέρα ἀλλ' ἐξαπατηθεῖν ὑπὸ Στεφάνου — καὶ — ποιήσαιτο — καὶ — κηδεύσειεν αὐτῶ. Schaefer. Appar. IV. p. 419. Matth. gr. p. 1224. sq. ed. 3.

§. 18. γενέσθαι μέντοι τὰ μὴ γενόμενα . . οὐκ ἐν τοῖς τούτων λόγοις ἠγοῦμαι εἶναι ἀλλ' ἐν τῷ δικαίῳ καὶ ἐν τῷ ἀληθεῖ. Ad vivum omnia resecanti absurda haec possint videri: oratoris tamen sententia in aperto est. Ab aequitate potius, inquit, atque a veritate quam ab accusatorum verbis salus pendet reorum. — ὅποσα μὲν . . πράττεται καὶ ἐπὶ θανάτῳ βουλευθέντα. Non caret offensione καὶ particula, quae in causa fuit ut Dobreus haec ἐπὶ — βουλευθέντα expellenda iudicaret: ferri tamen possit et universa sententia et particula καί, respondens illa quidem latino *idque*. Cf. Plat. de rep. 4. p. 426. A. ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα, καὶ αἰεὶ ἐλπίζοντες, εἴαν τι φάρμακον συμβουλεύσῃ, ὑπὸ τούτου ἔσεσθαι ὑγιεῖς. Quam interpretationem etiam Demosthenicus admittit locus or. fun. §. 6. ἀ δὲ καὶ τοῖς εἰδόσι χρήσιμα ἀναμνησθῆναι καὶ τοῖς

ἀπέροις κάλλιζα ἀκοῦσαι καὶ ζῆλον ἔχει πολὺν καὶ μῆκος λόγου ἄλυπον ἔχοντα, ταῦτα ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν πειράσομαι, *ubi cum Reiskio Bekkerus seclusit, Dindorfius ejecit particulam.* — τοῦ ἀποκρινομένου. Cf. §. 14. — καὶ θηρεύειν καὶ ἐπὶ μικρὸν ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα i. e. *verba aucupari et suspiciorum in audiendo persequi vestigia.* Qui locus obversatus est *Andocidi de myst.* §. 9. μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα μήτε ῥήματα θηρεύειν ἀκροασαμένους δὲ διὰ τέλους κτλ. Ἐπὶ μικρὸν ὑπονοεῖν est *sourçonner un peu, to hear with some suspicion.* *Sophocl. Electr.* 414. οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ μικρὸν φράσαι. *Dionys. Hal. de Thuc. jud.* 23, 1. τίνων ἐπὶ μικρὸν ἤψαντο. *Krüger. ad Dionys. Hist.* p. 207.

§. 19. ὅπου δὲ κτλ. *Carent haec apodosi, quam ipse orator omisisse possit videri, enuntiationum deinceps positarum serie properantem fallente.* Mirabitur autem lector quid sit quod reus contendat, ipsos accusatores concessisse μὴ ἐκ προνοίας μηδ' ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον τῷ παιδί, qui dixit §. 16. διωμόσαντο δὲ οὗτοι ἀποκτεῖναι με Διόδοτον βουλευσάντα τὸν θάνατον. Quae *Dobreus* ita studet conciliare, ut in libello accusatorio actores reum βουλεῦσαι, in oratione casu rem accidisse criminosos esse statuat. Quae accusatorum inconstantia parum credibilis est. *Forchhammerum* quoque (de *Areopago* p. 32.) in hoc falli puto quod credit accusatores ipsos coram iudicibus negasse reum ἐκ προνοίας interfecisse: quam quidem πρόνοιαν pertinere ad causarum *Areopagiticarum* integram notionem inde apparere dicit vir doctus, quod, quos veneficos *Areopagus* cognovisset non ἐκ προνοίας interfecisse, eos non damnavit. *Aristot. Magn. Mor.* 1, 17. Quod quum concesseris fatendum erit prorsus inepte haec pro se attulisse reum, quippe qui βουλεύσεως quacum πρόνοια atque παρασκευῆ numquam conjunctae sint arcessitus fuerit crimine. Neque crediderim equidem subornationem ad caedem vel aliud insidiarum genus carere posse πρόνοια illa atque παρασκευῆ, quam a βουλεύσει abjudicat *Forchhammer*. Itaque aut *Boeckhium* verum vidisse statuas oportet, qui *Ind. lectt. Berol. hib.* 1826 — 27. p. 7. tum hoc largitos esse accusatores credit, quum reconciliari vellent §. 38. 39., aut maligna verborum, quae coram iudicibus fecerant adversarii, interpretatione usum esse reum existimes necesse est. Ceterum de verborum abundan-

tio in μη ἐκ πρ. μηδ' ἐκ παρασπ. conspicua adi ann. ad I. §. 3.
— ἐναντίον μαρτύρων πολλῶν. Cf. §. 22.

§. 20. ἐνθυμηθῆναι . . ἀμφοτέρω καὶ τῆς γνώμης κτλ.
Ἀμφοτέρω prorsus adverbii naturam induit h. l. Bernhardy. Synt.
p. 129. De verbo ἐνθυμῆσθαι cf. V. §. 6. — ἐξ ἀρχῆς, om-
nino. Dem. adv. Lept. §. 56. i. q. ἀρχὴν V. §. 73.

§. 21. ἀναβὰς εἰς τὴν ἡλιακὴν τὴν τῶν θεσμοθετῶν.
Commemorat τὸ τῶν θεσμοθετῶν δικασήριον Andocides de myst.
§. 28. Heffterus Ath. Ger. p. 61. Antiphontem et Andocidem
aedificia designare dicit quibus ad anacrises instituendas usi sint
praetores, die Sitzungsorter der Hegemonen —, wozu sie bei
der vorläufigen Instrukzion der anhängigen Sachen die Gerichts-
lokale benutzten, wenn gerade kein Gericht gehalten wurde.
Rectius Schömannus h. l. de ipso iudicum collegio, cui praesi-
deant thesmothetae, agi statuit Att. Proc. p. 144., atque diserte
in sequentibus iudices commemorantur. Ipsa vocis ἡλιακὴ forma
non injuria in dubium a Taylora vocatur: v. ann. crit. Ἀναβαί-
νειν vero verbum est in hac re usitatum. Andoc. de myst. §. 23.
ἀνέβην ἐπὶ δικασήριον. Dem. adv. Onet. I. §. 32. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ
δικασήριον. Plat. Apol. p. 17. E. νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικασήριον
ἀναβέβηκα. p. 40. B. ἦντε ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ ἐπὶ τὸ δικασήριον.
Ascendit Philocrates in Heliastarum iudicium, quia coram thes-
mothetarum iudicio postridie ejus diei Aristionis causa debebat
agi: quae ne agi posset crimen pueri interemti heliastarum prae-
sidibus thesmothesis nunciavit. Caedis enim rei foro atque jure
civitatis arcebantur. Neque verba ad iudices potius quam ad
praesides direxit, quo efficeret ut hi differrent atque procrastina-
rent illam peculatus actionem: neque quae inferuntur §. 23.
verba ἐν τοῖς αὐτοῖς δικασαῖς ad eosdem homines referenda sunt,
quippe quum ad singulas causas dijudicandas sorte eligerentur
iudicum collegia, sed ad idem thesmothesiarum iudicium. Vid.
M. et Sch. Att. Proc. p. 65. sq. Boeckh. Ind. lectt. Berol. hib.
1826 — 27. p. 7. — τῇ ἡμέρᾳ κτλ. Cf. §. 34. — ὅτι τὸν
μὲν νόμον οὐ δίκαιον [οὐ] προκαθιστάτη. Pro δίκαιον οὐ
rescripseris δίκαιως: quo reposito προκαθιστάτη quod e codice
Oxonienſi assumſi, membra illius verbi disiecta colligens, notio-
nem adscisceret verbi προῖσάναι, προῖσασθαι (cf. II. γ. §. 1.),
προφασίζεσθαι. Lex quam commemorat est ea quae caedis reo

ἀπείροισι κάλλιζα ἀκούσαι καὶ ζῆλον ἔχει πολὺν
 ἄλυτον ἔχοντα, ταῦτα ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν :

Reiskio Bekkerus seclusit, Dindorfius eiec-
 ἀποκρινομένου. Cf. §. 14. — καὶ θ
 κρὸν ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα i. e. ve-
 num in audiendo persequi vestigia.

Andocidi de myst. §. 9. μήτε ὑπονο
 θηρεύειν ἀκροασαμένους δὲ διὰ τέλοι
 est *sourçonner un peu, to hear* :
 Electr. 414. οὐ κίτοιδα πλὴν ἐστ
 de Thuc. jud. 23, 1. τίνων ἐπὶ
 nys. Hist. p. 207.

§. 19. ὅπου δὲ κτλ.

tor omisise possit videri,
 rie properantem fallente.

reus contendat, ipsos ac

ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι

διωμόσαντο δὲ οὕτοι

νατον. Quae Dobr

satorio actores rei

criminosos esse

credibilis est.

hoc falli puto

gasse reum

tinere ad c

parere dic

visset ne

Magn. ¶

sus in

quac

situ

ad

a

poterat τὰ λεγόμενα, quum hoc ad omnia

dicta spectaret, illud autem τὸν λόγον quor-

significaretur verbis appositis τὸν λεχθέντα περὶ

φαρμάκου. Hactenus Klotzius: qui jure tuitus

in, loci sententiam non perspexit. Hoc potius di-

Testes illi et verborum de ea potione habitorum et

men-

—

u

post

ilivum

ione pri-

s. in Agor.

50. Schneider.

p. 102. Appar. I.

110. Stallbaum. ad

scripsi pro vulg. σύμ-

Herodotum in hoc ge-

Comm. ad Odys. V. 243.

illime h. l. poterat excidere

ssam in προεσβίτεροι. Cf. §. 44.

τὰ λεγόμενα πάντα ἠπίσαντο.

όμενα, quae defendit Klotz. Quaestt.

nt, inquit, Reiskius et Bekkerus hae-

nam etsi ante erat dictum τὸν τε λό-

poterat τὰ λεγόμενα, quum hoc ad omnia

dicta spectaret, illud autem τὸν λόγον quor-

significaretur verbis appositis τὸν λεχθέντα περὶ

φαρμάκου. Hactenus Klotzius: qui jure tuitus

in, loci sententiam non perspexit. Hoc potius di-

Testes illi et verborum de ea potione habitorum et

conscii sunt, et omnino omnium eorum quae ego coram
i. e. τὰ λεγόμενα: vid. n. ad III. δ. §. 4. De verbo
ann. crit.

ῥούμην. De hac προκλήσει εἰς μαρτυρίαν
et. p. 44. M. et Sch. Att. Proc. p. 678.
ἐν τοῖς αὐτοῖς δικασαῖς. Vid.
ἕκασον i. q. *nominatim ei unum-*
αὐτῷ ὀνόματι. Uno ὀνόματι
nto: atque saepissime haec
agus notum. Defensorem ta-
Quaestt. critt. p. 104. sq. qui
nomine, adeo nominatim, dictio-
antis loco §. 40. ὀνόματι οὔτος ἐμ-
ον firmari putans. Quamquam loquutio-
on, nomine compellare, longe diversam ra-
Ceterum vide ann. crit. — τούτους ἐρω-
sime haec cum verbo προῦκαλούμην cohaerent:
καὶ λέναι — ἕκασον explicandi atque amplificandi
ela sunt. — τοὺς μὲν ἐλευθέρους ὡς χρῆ τοὺς
ους. Cf. §. 25. M. et Sch. Att. Proc. p. 684. Heffter.
r. p. 313. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 237. — τοὺς
ούλους, εἰ μὲν . . δοκοῖεν λέγειν, εἰ δὲ μὴ, ἔτοιμος
αι κτλ. Suppressa post εἰ μὲν κτλ. apodosis neque a poeta-
rum graecorum neque a pedestris orationis consuetudine recedit,
Hermann. ad Vig. p. 833. Schaef. Greg. Cor. p. 47. Thiersch.
gr. p. 643. ed. 3. Matth. gr. §. 617. a. Hartung. de partt. II. p.
213., neque oratores hoc genus aspernantur, Dem. adv. Zenoth.
§. 27. Aristid. or. II. p. 401. Dind. Obliquae vero et rectae ora-
tionis (εἰμι cod. N.) conjunctio nemini videbitur abhorrere a cogi-
tandi celeritate quam illi genti placuisse constat. Cf. ann. ad I. §.
10. Matth. gr. §. 529. 5. Itaque satis nequeo mirari Benseleri
conjecturam ita hunc locum constituentis (Isocr. Areop. p. 95.)
τοὺς δὲ δούλους (sc. ἐκέλευον) εἰ μὲν αὐτῷ ἐρωτῶντι τᾶληθῆ δο-
κοῖεν λέγειν, δίδοναι, εἰ δὲ μὴ ἔτοιμος εἶη δίδοναι, βασανίζειν. „Δι-
δόναι enim, inquit, quod codd. ABZ post ἐρωτῶντι addunt, post λέ-
γειν ponendum et eodem modo quo Xenoph. Exp. Cyr. 6, 6, 31. et
34. per *dimittere* explicandum videtur.“ Cui conjecturae quum
cetera omnia adversantur, tum ne Xenophontis quidem locus pa-
trocinator, ubi δίδοναι cum tertio casu ponitur (δοῦναι σφίσι τῷ

προαγορεύει εἰργεσθαι τῶν νομίμων. Quamquam nescio an emendatio a me proposita sanando huic loco non sufficiat. — κατηγορῶν καὶ διαβάλλων εἰς τὸ δικασήριον. Praepositionis εἰς quae sit ratio in aperto est: Plat. de rep. 7, p. 539. C. εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληται. Aeschin. in Tim. §. 60. μὴ ἀνακηρυχθῆ αὐτῶν ἢ βδελυρία εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν. §. 107. in Ctes. §. 45. Diod. Sic. 1, 27. Stallbaum. ad Plat. l. c. — ἀγῶνων . . αὐριον καὶ ἔνῃ. Pluralem ἀγῶνων posuit, quia non una erat cunctorum causa, sed singulorum causae legibus Atticis seorsim erant cognoscendae: cf. V. §. 70. Xenoph. Hell. 1, 7, 37. Memor. 1, 1, 18. Plat. Apol. p. 32. B. Lys. de bon. Aristoph. §. 6. Heffter. Ath. Ger. p. 128. Platner. Proc. u. Klag. I, p. 119. Neque uno die omnium causas actas esse patet e §. 37. τὴν ἡμέραν ἐν ἣ ἔμελλεν ὁ πρῶτος ἐκείνων κριθῆσθαι. Quamobrem non dubitavi rescribere αὐριον καὶ ἔνῃ *cras et perendie* pro vulg. αὐρ. τῇ ἔνῃ.

§. 22. ἃ μέντοι αἰτιῶτο κτλ. Liberiore orationis forma usus optativos posuit sine conjunctione: saepenumero enim post indicativum vel optativum cum ὡς, ὅτι illatum, et post infinitivum atque participium in oratione obliqua optativum conjunctione privatum subjungunt. Cf. Andoc. de myst. §. 40. Lys. in Agor. §. 9. Isae. de Cir. h. §. 22. Dem. adv. Polycl. §. 50. Schneider. ad Xenoph. Hell. 6, 5, 36. Schaefer. Melett. p. 102. Appar. I. p. 216. V. p. 313. Schömann. ad Isae. p. 410. Stallbaum. ad Plat. Phaed. p. 86. A. — οἱ σύμπαντες scripsi pro vulg. σύμπαντες: quamquam scio Homerum atque Herodotum in hoc genere articulum omisisse. Vid. Nitzsch. Comm. ad Odyss. V. 243. p. 35. Matth. gr. §. 266, c. n. Facillime h. l. poterat excidere articulus propter syllabam praegressam in πρεσβύτεροι. Cf. §. 44. — οἱ τοὺς τε λόγους . . καὶ τὰ λεγόμενα πάντα ἠπίσαντο. Displacent criticis verba τὰ λεγόμενα, quae defendit Klotz. Quaestt. critt. p. 104. Non debebant, inquit, Reiskius et Bekkerus haerere in verbis ultimis . . : nam etsi ante erat dictum τοὺς τε λόγους recte tamen sequi poterat τὰ λεγόμενα, quum hoc ad omnia quaecunque essent dicta spectaret, illud autem τοὺς λόγους quorsum pertineret significaretur verbis appositis τοὺς λεχθέντας περὶ τῆς πόσεως τοῦ φαρμάκου. Hactenus Klotzius: qui jure tuitus est participium, loci sententiam non perspexit. Hoc potius dicit orator: Testes illi et verborum de ea potione habitorem et

ipsius rei conscii sunt, et omnino omnium eorum quae ego coram iudicibus dixi i. e. τὰ λεγόμενα: vid. n. ad III. δ. §. 4. De verbo ἠπίσαντο dixi in ann. crit.

§. 23. προῦκαλούμην. De hac προκλήσει εἰς μαρτυρίαν conf. Hudtwalcker. Diaet. p. 44. M. et Sch. Att. Proc. p. 678. Heffter. Ath. Ger. p. 317. — ἐν τοῖς αὐτοῖς δικάσαις. Vid. §. 21. — λέγων αὐτῷ ὀνομασί ἕκασον i. q. *nominatim ei unumquemque designans*. In vulg. erat αὐτῷ ὀνόματι. Uno ὀνόματι in ὀνομασί mutato omnia sana esse puto: atque saepissime haec verba a librariis confusa esse in vulgus notum. Defensorem tamen vulgata nacta est Klotzium Quaestt. critt. p. 104. sq. qui αὐτῷ ὀνόματι latine reddit *vel nomine, adeo nominatim*, dictionem ὀνόματι λέγειν Antiphontis loco §. 40. ὀνόματι οὗτος ἐμὲ προσαγορεύων καὶ ἐγὼ τοῦτον firmari putans. Quamquam loquutionis ὀνόματι προσαγορεύειν, *nomine compellare*, longe diversam rationem esse patet. Ceterum vide ann. crit. — τούτους ἐρωτᾶν κτλ. Arctissime haec cum verbo προῦκαλούμην cohaerent: verba enim illa καὶ ἵεναι — ἕκασον explicandi atque amplificandi gratia interjecta sunt. — τοὺς μὲν ἐλευθέρους ὡς χρὴ τοὺς ἐλευθέρους. Cf. §. 25. M. et Sch. Att. Proc. p. 684. Heffter. Ath. Ger. p. 313. Platner. Proc. u. Klag. I. p. 237. — τοὺς δὲ δούλους, εἰ μὲν .. δοκοῖεν λέγειν, εἰ δὲ μὴ, ἔτοιμος εἶμι κτλ. Suppressa post εἰ μὲν κτλ. apodosis neque a poetarum graecorum neque a pedestris orationis consuetudine recedit, Hermann. ad Vig. p. 833. Schaef. Greg. Cor. p. 47. Thiersch. gr. p. 643. ed. 3. Matth. gr. §. 617. a. Hartung. de partt. II. p. 213., neque oratores hoc genus aspernantur, Dem. adv. Zenoth. §. 27. Aristid. or. II. p. 401. Dind. Obliquae vero et rectae orationis (εἶμι cod. N.) conjunctio nemini videbitur abhorrere a cogitandi celeritate quam illi genti placuisse constat. Cf. ann. ad I. §. 10. Matth. gr. §. 529. 5. Itaque satis nequeo mirari Benseleri conjecturam ita hunc locum constituentis (Isocr. Areop. p. 95.) τοὺς δὲ δούλους (sc. ἐκέλευον) εἰ μὲν αὐτῷ ἐρωτῶντι τᾶληθῆ δοκοῖεν λέγειν, δίδοναι, εἰ δὲ μὴ ἔτοιμος εἶη δίδοναι, βασανίζειν. „Διδόναι enim, inquit, quod codd. ABZ post ἐρωτῶντι addunt, post λέγειν ponendum et eodem modo quo Xenophi. Exp. Cyr. 6, 6, 31. et 34. per *dimittere* explicandum videtur.“ Cui conjecturae quum cetera omnia adversantur, tum ne Xenophontis quidem locus patrocinator, ubi δίδοναι cum tertio casu ponitur (δοῦναι σφίσι τῷ

προαγορεύει εἰργεσθαι τῶν νομικῶν
 datio a me proposita sanand
 γορῶν καὶ διαβάλλων
 eis quae sit ratio in apert
 τοὺς ἄλλους διαβέβληται.
 αὐτῶν ἢ βδελυρία εἰς π
 Diod. Sic. 1, 27. Stal
 ριον καὶ ἐνη. Plura
 ctorum causa, sed
 erant cognoscendae
 mor. 1, 1, 18. Pla
 Heffter. Ath. Ger
 que uno die on
 ραν ἐν ἡ ἔμελλ
 non dubitavi
 αὐρ. τῆ ἐνη.
 §. 22.
 usus optat
 indicativu
 atque pa
 vatum
 §. 9. J
 ad X
 p. 2
 Pla
 πε
 n
 I. §. 27. Lycurg. §. 29. 30. 32.
 §. 28. ἐπίσταμαι κτλ. Ad verba compares V. §. 84. —
 υροτάτοις. Sine idonea causa, ut videtur, Reiskius post
 v. inseri jubet τεκμηρίοις. Cf. l. c. et §. 38. — τοῖς μὲν
 ἀρτυσι τοῖς μαρτυροῦσιν ἀπιστεῖν ὑμᾶς διδάσκουσι. Re-
 centiores editores ante μαρτυροῦσιν inserunt ἐμοί, pro me, quo
 pronomine non opus. Opponuntur enim *testium* verba *accusa-*
torum praetensionibus: atque abest pronomen a gemino quoque
 loco, ubi participium μαρτυροῦσιν non reperitur. Neque tamen
 in hoc participio haerendum. Cf. Isae. de Pyrrh. h. §. 56. ἀνα-
 γνώσεται ὑμῖν τὴν μαρτυρίαν τὴν μαρτυρηθεῖσαν. Lys. in Nicom.

in hanc sententiam: gratificari
 Quo jure verbum κελεύει correxe-
 contuli ad I. §. 15.

ἴδιοι ἰδιῶται. Judicibus h. l.

Lycurg. §. 79. τρία γὰρ ἐστὶν ἐξ ὧν ἡ

ὁ δικαστής, ὁ ἰδιώτης. Idiotaes quos

genero τῶν περιεσῶτων sunt. Cf. §. 14.

genere est, quo pertinet ἄλλος V. §. 47.

τὸ δίκαιον. i. q. uti hoc titulo juris.

quam hic deprehendimus, etiam apud

2., Isocratem Trapez. §. 54., Demosthe-

37. reperimus. Quamquam in utramque

rum fide solent disputare. Hudtwalcker.

Sch. Att. Proc. p. 679. Platner. Proc. u.

ἐν ἀνθρώποις. Vid. §. 7. — ὅπου εἶξιν

optativo Matth. gr. §. 527. b. — κατειπόν-

contra aliquem, absolute posuit, ut Lys. de ol.

Trapez. §. 55. — τῆς μελλούσης ἔσεσθαι.

sum dicta esse possunt de quavis necessitate im-

ve, non praesenti: sed possis ἀνάγκην μέλλουσαν de

§. 9. J. periculis accipere, quae immineant servis a dominis,

edixerunt.

καὶ εἰ μὲν ἐγὼ κτλ. Vide l. §. 11. — πρόκλη-

ον. Πρόκλησιον, ἔλεγχον, βάσανον φεύγειν in judiciali

genere creberrima sunt: Isae. de Cir. h. §. 11. 13. 14.

Philoct. h. §. 17. Isocr. Trapez. §. 16. Dem. de cor.

adv. Pantaen. §. 44. adv. Aphob. d. f. test. §. 5. adv.

I. §. 27. Lycurg. §. 29. 30. 32.

§. 28. ἐπίσταμαι κτλ. Ad verba compares V. §. 84. —

υροτάτοις. Sine idonea causa, ut videtur, Reiskius post

v. inseri jubet τεκμηρίοις. Cf. l. c. et §. 38. — τοῖς μὲν

ἀρτυσι τοῖς μαρτυροῦσιν ἀπιστεῖν ὑμᾶς διδάσκουσι. Re-

centiores editores ante μαρτυροῦσιν inserunt ἐμοί, pro me, quo

pronomine non opus. Opponuntur enim *testium* verba *accusa-*

torum praetensionibus: atque abest pronomen a gemino quoque

loco, ubi participium μαρτυροῦσιν non reperitur. Neque tamen

in hoc participio haerendum. Cf. Isae. de Pyrrh. h. §. 56. ἀνα-

γνώσεται ὑμῖν τὴν μαρτυρίαν τὴν μαρτυρηθεῖσαν. Lys. in Nicom.

§ 22. ἡ βουλὴ ἢ βουλευούσα. Andoc. de pac. §. 35. οὐ γὰρ μόνον πρὸς γράμματα τὰ γεγραμμένα δεῖ βλέποντας πρᾶσβεύειν ἡμᾶς. Sententibus Dobsonus post οὐς ἐγὼ minorem ponens distinctionis notam nostri verba in hanc sententiam videtur accepisse: *quas praetensiones ego, etiamsi testium orbatu essem auctoritate, confictas esse ostenderem.* Quem dedocere poterant proxima verba. Recte Reiskius: *quas ego praetensiones si jactarem nulla testium auctoritate communitas, nae illi ut falsas et temere a me confictas essent aspernaturi.*

§. 29. εἰ . . . ἂν. πισοὶ ἦσαν. Ἄν particula in protasi post εἰ illata hodie neminem morabitur: ipsa enim conditio ex alia verbis non expressa pendet. Cf. Hermann. de part. ἂν. 1, 10. p. 55. Hartung. de partt. II. p. 245. Kühner. gr. II. p. 559. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 329. B. — παρέχομαι εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Praesens tempus de conatu intelligas oportet: cf. Bernhardy. Synt. p. 370. Verba εὐθὺς — ἡμέρας cave moveas loco suo vel interposita καὶ a praegressis disjungas. Nam quum ad idem tempus referri possint atque debeant haec καὶ αὐτὸς ἐγὼ κτλ. quo pertinent illa παρέχομαι κτλ., nihil difficultatis in verbis oratoris inest. Wenn ich — die Dabeigewesenen gleich vom ersten Tage an zu Zeugen anbiete und (gleich vom ersten Tage an) ich selbst so wie alle Zeugen dasselbe aussagen, was gegenwärtig vor euch u. s. w.

§. 30. ὅπου . . . διδάσκοι κτλ. Optativus sequitur verbi primarii modum. Vid. V. §. 54. — ταῦτα i. e. similia, nempe testium verba carere argumentorum auxilio.

§. 31. τούτους μὲν αὐτούς τε . . . καὶ ὑπ' ἐμοῦ. Vereor ne τε particulam post σφῶν αὐτῶν collocatam malis: sed liberior hujus voculae collocatio quum apud alios, tum apud ipsum Antiphontem non semel deprehenditur. Cf. IV. α §. 2.

§. 33. ἵνα δ' ἔτι καὶ ἄμεινον μάθητε. Poterat addere περὶ τοῦ πράγματος: ut rem accuratius cognoscatis. — ὑφ' ὑμῶν πάντων καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν. Cf. Dem. de f. leg. §. 128. ἀπάντων γὰρ ὑμῶν τουτωνὶ καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων κτλ. adv. Boeot. de dot. §. 59. τοσοῦτων ὑμῶν ὄντων, ὧ ἄνδρες δικασαί, καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων πολλῶν ἄλλος μὲν οὐδεὶς κτλ.

§. 34. Οὕτοι γὰρ κτλ. Pridie quam efferretur mortuus in vestibulo proponebatur: id quod in lege Solonis est apud Demosthenem in Macart. §. 62. et praecipitur a Platone Legg.

ἄνδρε — τὴν τε ἄνδρε ὑμῶν δίδωμι) in hanc sententiam: *gratificari alicui in reo absolvendo*. — Quo jure verbum *κελεύει* correxerint critici patebit ex iis quae contuli ad I. §. 15.

§. 24. οἱ δικασαὶ καὶ ἕτεροι ἰδιῶται. *Judicibus h. l. opponuntur ἰδιῶται, sicut Lycurg. §. 79. τρία γὰρ ἔστιν ἐξ ὧν ἡ πολιτεία συνέστηκεν, ὁ ἄρχων, ὁ δικαστής, ὁ ἰδιώτης. Idiotae quos commemorat noster e numero τῶν περιεσώτων sunt. Cf. §. 14. Ceterum ἕτεροι ex eodem genere est, quo pertinet ἄλλος V. §. 47. — ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο τὸ δίκαιον. i. q. uti hoc titulo juris. Cf. V. §. 85.*

§. 25. Sententiam, quam hic deprehendimus, etiam apud Isaeum de Cir. h. §. 12., Isocratem Trapez. §. 54., Demosthenem adv. Onet. I. §. 37. reperimus. Quamquam in utramque partem de tormentorum fide solent disputare. Hudtwalcker. *Diaet. p. 51. M. et Sch. Att. Proc. p. 679. Platner. Proc. u. Klag. I. 243. — τῶν ἐν ἀνθρώποις. Vid. §. 7. — ὅπου εἶεν κτλ. Vid. de hoc optativo Matth. gr. §. 527. b. — κατειπόντες, edicentes contra aliquem, absolute posuit, ut Lys. de ol. sacr. §. 34. Isocr. Trapez. §. 55. — τῆς μελλούσης ἔσεσθαι. Haec in universum dicta esse possunt de quavis necessitate imminente futurave, non praesenti: sed possis ἀνάγκην μέλλουσαν de iis quoque periculis accipere, quae immineant servis a dominis, contra quos edixerunt.*

§. 27. καὶ εἰ μὲν ἐγὼ κτλ. Vide I. §. 11. — πρόκλησιν ἔφευγον. Πρόκλησιν, ἔλεγχον, βάσανον φεύγειν in judiciali loquendi genere creberrima sunt: Isae. de Cir. h. §. 11. 13. 14. 28. de Philoct. h. §. 17. Isocr. Trapez. §. 16. Dem. de cor. §. 226. adv. Pantaen. §. 44. adv. Aphob. d. f. test. §. 5. adv. Onet. I. §. 27. Lycurg. §. 29. 30. 32.

§. 28. ἐπιζαμαὶ κτλ. Ad verba compares V. §. 84. — ἰσχυροτάτοις. Sine idonea causa, ut videtur, Reiskius post h. v. inseri jubet τεκμηρίοις. Cf. I. c. et §. 38. — τοῖς μὲν μάρτυσι τοῖς μαρτυροῦσιν ἀπιστεῖν ὑμᾶς διδάσκουσι. Recentiores editores ante μαρτυροῦσιν inserunt ἐμοί, *pro me*, quo pronomine non opus. Opponuntur enim *testium* verba *accusatorum* praetensionibus: atque abest pronomen a gemino quoque loco, ubi participium μαρτυροῦσιν non reperitur. Neque tamen in hoc participio haerendum. Cf. Isae. de Pyrrh. h. §. 56. ἀναγνώσεται ὑμῶν τὴν μαρτυρίαν τὴν μαρτυρηθεῖσαν. Lys. in Nicom.

§. 22. ἡ βουλὴ ἢ βουλευούσα. Andoc. de pac. §. 35. οὐ γὰρ μόνον — πρὸς γράμματα τὰ γεγραμμένα δεῖ βλέποντας πρεσβεύειν ἡμᾶς. In sequentibus Dobsonus post οὐς ἐγὼ minorem ponens distinctionis notam nostri verba in hanc sententiam videtur accepisse: *quas praetensiones ego, etiamsi testium orbatu essem auctoritate, confictas esse ostenderem.* Quem dedocere poterant proxima verba. Recte Reiskius: *quas ego praetensiones si jactarem nulla testium auctoritate communitas, nae illi ut falsas et temere a me confictas essent aspernaturi.*

§. 29. εἰ . . . ἂν. πῖσοι ἦσαν. Ἄν particula in protasi post εἰ illata hodie neminem morabitur: ipsa enim conditio ex alia verbis non expressa pendet. Cf. Hermann. de part. ἂν. 1, 10. p. 55. Hartung. de partt. II. p. 245. Kühner. gr. II. p. 559. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 329. B. — παρέχομαι εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Praesens tempus de conatu intelligas oportet: cf. Bernhardy. Synt. p. 370. Verba εὐθὺς — ἡμέρας cave moveas loco suo vel interposita καὶ a praegressis disjungas. Nam quum ad idem tempus referri possint atque debeant haec καὶ αὐτὸς ἐγὼ κτλ. quo pertinent illa παρέχομαι κτλ., nihil difficultatis in verbis oratoris inest. Wenn ich — die Dabeigewesenen gleich vom ersten Tage an zu Zeugen anbiete und (gleich vom ersten Tage an) ich selbst so wie alle Zeugen dasselbe aussagen, was gegenwärtig vor euch u. s. w.

§. 30. ὅπου . . . διδάσκοι κτλ. Optativus sequitur verbi primarii modum. Vid. V. §. 54. — ταῦτά i. e. similia, nempe testium verba carere argumentorum auxilio.

§. 31. τούτους μὲν αὐτούς τε . . . καὶ ὑπ' ἐμοῦ. Vereor ne τε particulam post σφῶν αὐτῶν collocatam malis: sed liberior hujus voculae collocatio quum apud alios, tum apud ipsum Antiphontem non semel deprehenditur. Cf. IV. α §. 2.

§. 33. ἵνα δ' ἔτι καὶ ἄμεινον μάθητε. Poterat addere περὶ τοῦ πράγματος: ut rem accuratius cognoscatis. — ὑφ' ὑμῶν πάντων καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν. Cf. Dem. de f. leg. §. 128. ἀπάντων γὰρ ὑμῶν τουτωνὶ καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων κτλ. adv. Boeot. de dot. §. 59. τοσοῦτων ὑμῶν ὄντων, ὃ ἄνδρες δικασαί, καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων πολλῶν ἄλλος μὲν οὐδεὶς κτλ.

§. 34. Οὗτοι γὰρ κτλ. Pridie quam efferretur mortuus in vestibulo proponebatur: id quod in lege Solonis est apud Demosthenem in Macart. §. 62. et praecipitur a Platone Legg.

XI. p. 959. A. Tertio autem post mortem die sepeliebatur. Plutarch. de ser. n. vind. c. 22. Quamquam eos, qui publice efferrentur, ante diem tertium quam sepelirentur proponi solitos esse docet Thucydides 2, 34. Intpp. Polluc. 8, 46. Ceterum de funeralibus vide Lucian. de luct. 10. sq. Cicer. de legg. 2, 26. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 2, p. 78. sq. Schömann. ad Isae. p. 218. sq. — *προαγορεύειν εἰργεσθαι κτλ.* Cf. V. §. 10. — *καὶ τίτος ἕνεκα καὶ πρόθυμοι ἐγένοντο κτλ.* Particulam καὶ ante πρόθυμοι a Reiskio in suspicionem vocatam nemo hodie sollicitabit. Cf. Andoc. de myst. §. 4. *τί γὰρ ἂν καὶ βουλόμενος — ὑπομείνειεν —*; 148. *τίνα γὰρ καὶ ἀναβιβάζομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἑμαντοῦ;* Lys. in Eratosth. §. 29. *παρὰ τοῦ ποτὲ καὶ λήψεοθε δίκην —*; pro inval. §. 12. *τί γὰρ ἂν καὶ ἔλεγεν;* ib. 23. Isocr. Paneg. §. 160. Dem. in Phil. I. §. 46. Creberrime post interrogativa ποῦ, ποῖ, ποῖος, πῶς, τίς infertur ea particula. Quod genus exemplis illustrarunt Porson. ad Eur. Phoen. 1373. Pflugk. ad Eur. Hec. 515. Alc. 834. 1049. Hartung. de partt. I. p. 137. De vi atque potestate hujus vocis optime exposuerunt Hermannus ad Vig. p. 837. Bremi. ad Demosth. I. p. 143. Hartung. I. p. 135. Stallbaum. ad Plat. Eutyphr. p. 3. A. Ponitur tum potissimum, quum res, ad quam refertur, ab expectatione nostra prorsus est aliena.

§. 35. *κατηγορήσειν ἔμελλον.* De re vide §. 12. 21: verbum *κατηγορεῖν* ad orationem spectat coram iudicibus habendam: ipsa enim accusatio jam ante scripto consignata magistratui tradita erat ab actore. Cf. §. 7. 10. M. et Sch. Att. Proc. p. 194. — *τοῦ ὑπογραμματέως τῶν θεσμοθετῶν.* Omnibus omnino magistratibus scribas suas fuisse scimus: vid. Schöm. de comitt. p. 318. M. et Sch. Att. Proc. p. 705. Heffter. Ath. Ger. p. 32. *ὑπογραμματέων* vero vile atque contemptum erat munus: cf. Lys. in Nicom. §. 27. 28. Dem. de f. leg. §. 200. 237. 249. Suspectum h. l. est J. Bakio *τῶν θεσμοθετῶν.* Quid thesmothesis, inquit, cum publicae pecuniae administratione? Praeterea si thesmothesiarum hi subscribae fuerunt, quo modo altero loco (§. 49.) Poletis ceterisque dicuntur *ὑπογραμματεῦεν*? Hactenus Bakius. Qui multum fallitur Aristionis ceterorumque causam cum Poletarum eorumque qui §. 49. commemorantur causa confundens. In quo errore alios quoque esse video. Cf. ann. ad §. 49. Thesmothetarum autem quaenam sint partes in hac re, quum

obiter tantum atque perfunctorie ipsa causa attingatur ab oratore, in aperto non est. — εἰς ἡγγεῖλα εἰς τὴν βουλὴν. Usitata in foro Attico est haec dictio. Andoc. de myst. §. 37. Isocr. de big. §. 6. Dem. in Mid. §. 121. Similiter Isaeus de Nicostr. h. §. 28. ἀπογραφεῖς εἰς τὴν βουλὴν κακοργῶν: audacter vero idem orator de Pyrrh. h. §. 62. εἰσαγγελθεῖς εἰς τὸν ἄρχοντα. — τοιαῦτα ἄρ' ἦν. Cave γὰρ reponas pro ἄρ'. V. Hartung. de partt. I. p. 446. — ἀπογράφεσθαι καὶ προαγορεύειν κτλ. Ἀπογράφεσθαι et actor dicitur, qui nomen rei defert (§. 37. 44. 46.), et magistratus, ad quem defertur (§. 41. 42.). M. et Sch. Att. Proc. p. 254. Neque verba καὶ προαγορεύειν — νομίμων debebant displicere Dobreo: quae adduntur etiam §. 34. παρεσκευάζοντο αἰτιάσθαι καὶ προαγορεύειν κτλ. Πρόδησις enim illa non ad solum magistratum sed etiam ad accusatorem refertur. Heffter. Ath. Ger. p. 362. 7. Schömann. Antiqq. jur. publ. Graecorum p. 289. sq. et nost. §. 40.

§. 36. ὁ γὰρ νόμος οὕτως ἔχει. Cf. §. 9. — ἀποφεύξεσθαι καὶ δίκην οὐ δώσειν. Negativa οὐ non tentanda est in opposita sententia ad unum infinitivum δώσειν potissimum pertinens neque universam afficiens sententiam. Hartung. de partt. II. p. 125. — ἐπ' ἐμοὶ.. ἐμηχανήσαντο. Cf. §. 9. μηχανῶνται ἐπ' ἐμέ. Sed vide quae collegi ad V. §. 79.

§. 37. τῇ ὑσεραλίᾳ ἢ ὁ παῖς ἐθάπτετο i. q. τῇ ὑσεραλίᾳ ταύτης τῆς ἡμέρας ἐν ἣ ὁ παῖς ἐθάπτετο. Imperfecti loco e nostri sermonis ratione ponendum erat plusquamperfectum: de quo genere dixi ad V. §. 29. Ἡ particula ante relativum pronomen non est opus: quae plenior loquendi ratio placuerit Bastio Append. ep. cr. p. VII. epimetr. ad Aristoph. Plut. XXXVI. Cf. Stallbaum. ad Plat. Crit. p. 44. A. Tu confer Dem. in Mid. §. 119. τῇ μὲν προτεραίᾳ ὅτε ταῦτ' ἔλεγεν. adv. Macart. §. 62. τῇ ὑσεραλίᾳ ἢ ἂν προθῶνται. Buttm. ad Mid. 33. Schaefer. Appar. III. p. 413. V. p. 122. sq. Neque vero ipsa res ab oratore narrata repugnat iis quae §. 21. relata sunt: ibi enim non de justa accusatione agitur: neque iis quae leguntur §. 34: quippe quum eo loco orator dicat tertio post pueri mortem die *consilium istos cepisse* accusandi choragi, contra hic aperiat tunc temporis eos propensos fuisse ad *litem ipsi intendendam postridie ejus diei*. Quod quum fugeret Dobreum, variis modis vir egregius hunc locum sollicitavit. — πρὶν τὴν οἰκίαν καθᾶραι κτλ. Cf.

Schol. Aristoph. Nubb. 815. ἔθος ἦν μετὰ τὴν ἐκκομιδὴν τοῦ νεκροῦ λούεσθαι τοὺς κατ' οἶκον καθαρμοῦ χάριν. Ipsam quoque domum lustratam esse noster docet. Τὰ νομιζόμενα, quae h. l. commemorantur, sunt justa funebria proximis post funus diebus persolvenda. Aeschin. in Ctes. §. 77. ἐβδόμην δ' ἡμέραν τῆς θυματρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας, πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν ἔβουθύτει καὶ παρενόμει. Heffter. Ath. Ger. p. 361. Schömann. ad Isae. p. 182. sq. 217. sq.

§. 38. χρόνον ἀπέδειξεν ὅτι οὐκ ἐγχωροίη κτλ. Non dubitavi recipere ὅτι pro τί: quamquam haud scio an jure χρόνον intactum reliquerim: praestiterit scribere τὸν χρόνον. Cf. nost. §. 45. οἱ μὲν ἄλλοι ἅπαντες ὅσοις — ὁ χρόνος μὴ ἐνεχώρει. Lys. in Evand. §. 6. ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι. Dem. adv. Onet. I. §. 39. ἐκ τοῦ τὸν χρόνον μὴ ἐγχωρεῖν — ἀποδοῦναι τὰ γύριον. — τὰς κλήσεις καλεῖσθαι i. q. τὰς προσκλήσεις προσκαλεῖσθαι. Cf. Valck. animadv. in Ammon. p. 127. M. et Sch. Att. Proc. p. 576. 2. Iteratae in jus vocations ad tres προδικασίας illas videntur spectare, de quibus infra loquitur §. 42. Ceterum tangunt hunc locum Heffter. l. c. Hermann. gr. Staatsalterth. §. 105. — τοὺς ταῦτα μηχανωμένους scil. Aristionem, Philinum ceterosque. — ἐτιμήθη αὐτοῖς ὡν αὐτοὶ ἐπίστασθε. Τιμῶν τινί τινος dicitur judex, τιμᾶσθαι in medio genere actor et reus. M. et Sch. Att. Proc. p. 180. 724. — καὶ οὗτοι sc. accusatores mei, Philocrates cum advocatis. — οὐδὲν αὐτοῖς οἷοί τε ἦσαν ὠφελῆσαι. Thom. Mag. p. 408. Ritschl. ὠφελῶ σε πάντες ῥήτορες· πρὸς δοτικὴν δὲ μόνον ποιηταί. — καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ ἐν τῇ πέμπτῃ· ὠφελεῖν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις τρόπῳ ᾧ ἂν δύνωνται. Idem docet Phavorinus de loco Thucydideo 5, 23. ubi codices plurimi praebent accusativum. V. Goeller. ad Thucyd. 8, 96. p. 480. ed. 2. Poetarum locos dedit Matth. gr. §. 391. Adde Eur. Alc. 41. Suppl. 326. Heracl. 331. 681. Pflugk. et Passov. lex. v. ὠφελίω. Apud veteres Atticos prosae scriptores interdum huic verbo dativum subjungi docet Kühner. gr. II. p. 212. n. 1., exempla afferre supersedit: contra Passovius hunc usum recentioribus pedestris sermonis scriptoribus, Aristoteli et qui post hunc vixerunt, tribuit. Equidem et Antiphontis locum sanissimum esse puto et haud scio an Thucydidi quoque hoc genus restitui debeat. — ἰδέοντο διαλλαγῆναι. Hoc ante postulatam actionem in causis

publicis fieri solebat: nam ne hujusmodi transactiones post institutam fierent actionem, impedimento erat mulcta mille drachmarum atque ἀτιμία actori μὴ ἐπεξιόντι proposita. Loci nostri sententiam parum perspicuus Hudtwalckerus Diaet. p. 162. n. cum iis transactionem factam esse credidit, quos peculatus crimine in jus vocaverat choragus: sed οὔτοι sunt accusatores, qui in hoc ipso iudicio praesto sunt. Quod et praegressa docent et ea quae his subjiciuntur. Vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 702.

§. 39. ἐν τῇ πόλει ἢ ἐν τῇ ἀκροπόλει. Thucyd. 2, 15. τὸ δὲ πρὸς τοῦτου ἢ ἀκρόπολις ἢ νῦν οὕσα πόλις ἦν — καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτην κατοίκησιν καὶ ἢ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπὸ Ἀθηναίων πόλις. Moeris Att. p. 233. ed. Lips. Anecd. Bekk. I. p. 295. Valcken. ad Herod. 7, 26. Ducker. et Goeller. ad Thuc. I. c. — διήλλαττον ἡμᾶς πρὸς τῷ νεῷ τῆς Ἀθηναῖας. Non in vicinia templi Minervae Poliadis sed in ipso templo cum accusatoribus reum transegisse puto: transactionesque et alia hoc genus in ipsius Minervae (cf. Isocr. Trapez. §. 17. sq. Dem. pro Phorm. §. 15.) atque in aliorum deorum templis fieri solita esse constat. Hudtwalcker. Diaet. p. 13. Plutarch. Apophth. Lacon. p. 124. VI. Tauchn. Atque πρὸς praepositio nonnumquam reperiri ubi exspectemus ἐν, certum est. Quem usum injuria Bernhardy. Synt. p. 264. solis recentioribus assignat Graecis. Cf. Sophocl. Oed. C. 9. εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλους ἢ πρὸς ἄλσειω θεῶν. Aj. 95. ἔβαψας ἔγχος εὐ πρὸς Ἀργείων στρατῶ. Trach. 371. ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέση Τραχινίων ἀγορᾷ ξυνεξήκουον. Thucyd. 2, 47. ὅσα τε πρὸς ἱεροῖς ἰκέτευσαν. 3, 57. οὐδὲ πρὸς ἱεροῖς τοῖς κοινοῖς σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνατεθῆναι. De quo idiomate vide Thom. M. p. 303. R. πρὸς ἱεροῖς ἰκετεύω Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ πρὸς ἱερά. Adde Plutarch. Num. 7. Sol. 21. Coriol. 30. 33. Nic. 28. Thucyd. 6, 68. παρασήτω δὲ τινι καὶ τότε, πολὺ τε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν εἶναι καὶ πρὸς γῆ οὐδεμιᾷ φιλίᾳ ἦντινα μὴ αὐτοὶ μαχόμενοι κτήσεσθε. Hermann. ad Sophocl. Trach. 371. Schaefer. Greg. Cor. p. 890. Glossar. Livian. p. 57.

§. 40. ὃ Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες. Usitatae sunt ejusmodi obtestationes apud oratores. Cf. Aesch. in Tim. §. 70. 87. in Ctes. §. 156. Dem. de Chers. §. 49. in Phil. III. §. 54. IV. §. 7. 25. et quae conguessit Amersfoordt. ad Dem. de symm. §. 39. in Schaefer. Appar. I. p. 802. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 2. p. 123.

5. Neque vero semper in his obsecrationibus Jovi primus conceditur locus. Cf. Dem. de cor. §. 294. *νή τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεοὺς.* Aelian. V. H. 2, 9. *ὁ Πολιάς Ἀθηναῖ καὶ Ἐλευθέριε Ζεῦ καὶ οἱ Ἑλλήνων θεοὶ πάντες.* — *ἀπτόμενος ἐμοῦ διελέγετο* scil. *ἐμοί*: sed objectum in participii atque finiti verbi concursu semel poni atque aut cum participio aut cum verbo finito solet construi. Exempla ejus generis quo noster utitur vide apud Krüger. ad Dionys. Hist. p. 119. — *ὀνόματι οὗτος ἐμὲ προσαγορεύων καὶ ἐγὼ τοῦτον.* Cur οὗτος e codice Oxoniensi receperim pro *ὁ τοιοῦτος* vel opposita *καὶ ἐγὼ τοῦτον* satis declarant. Ὀνόματι vero προσαγορεύειν non minus recte dici existimo quam *ὀνομασί προσαγορεύειν*, quod habes Xenoph. Cyrop. 5, 3, 47. Plutarch. Popl. 6. Jul. Caes. 44. Athenae. X. p. 427. extr. Confer Aeschin. in Tim. §. 24. *ὀνόματι αὐτῶν ἓνα ἕκασον ἀπορεῖ προσειπεῖν.* Recentiores etiam *ἐξ ὀνόματος προσαγορεύειν* usurpant. Diod. Sic. 4, 48. 13, 15. Plutarch. Crass. 3. — *τῇ προτέρᾳ.* Exspectabas *τῇ προτερᾷ*: nam eos, qui accurate loquantur, semper hac forma uti contendunt, atque alteram reprobari ab Ammonio atque Thoma — *προτέρα ἐπὶ τάξεως, προτερᾷ δὲ ἐπὶ μόνῃς ἡμέρας* — statuunt. Quamquam hoc in lexicographorum verbis non inest: atque diserte testatur Pollux 1, 65. *φαλῆς δ' ἂν — καὶ τῇ προτερᾷ καὶ τῇ προτέρᾳ,* quocum faciunt Homerus II. 21, 5. *ἤματι τῷ προτέρῳ.* Od. 16, 50. *ἂ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες.* Andoc. in Alcib. §. 29. *τῇ προτέρᾳ τῆς θυσίας,* ubi codicum auctoritate posthabita cum Valckenario recentiores dederunt *τῇ προτερᾷ.* Aristot. Polit. 5, 12. *τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ — τῆς τροπῆς.* Plutarch. Aem. Paull. 19. *τῇ προτέρᾳ τῆς μάχης:* Jul. Caes. 32. *τῇ προτέρᾳ νυκτὶ τῆς διαβάσεως.* Atque nonnumquam boni codices hanc scripturam praebent pro vulgata *τῇ προτερᾷ,* velut Thuc. 5, 75. Xenoph. Anab. 2, 1. 3. Dem. in Mid. §. 121. Ducker. ad Thucyd. 5, 75.

§. 41. *καὶ μοι μνήσθητε.* Admonet iudices eorum, ut videtur, quae ab actore in accusatione prolata erant atque aliarum rerum, quae universis civibus notae erant. Cf. §. 43. sq. — *καὶ πρῶτον ἂ τοῦ βασιλέως κατηγοροῦσι καὶ ... τοῦτο δὲ κτλ.* Neque enuntiatio libera *καὶ διὰ τὴν — δίκην* relativae annexa sententiae insoliti quidquam habet: cf. Dem. de symmor. §. 15. Lycurg. §. 9. Krüger. ad Xenoph. Anab. 1, 1, 2. et in ed. Blum. Lycurgi p. 64: neque pronomen relativum in protasi

positum, ubi Latini *quod, quod attinet ad* adhibent exemplis caret. Vid. Matth. gr. §. 478. *Δὲ* autem particula in apodosi τοῦτο δὲ κτλ. propter oppositionem infertur, quae est in verbis. Scilicet quod secum facere putant, hoc ipsum contra eos facit. De quo genere vide Fritzs. ad Lucian. p. 45. sq. De adverbio πρώτον vide IV. γ. §. 2. — διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν, propter studium in me. Cf. V. §. 41.

§. 42. τρεῖς προδικασίας ποιῆσαι. Προδικασίας Bekkerus Antiphonti restituit, atque e nostro loco excerpit Pollux 8, 24. Trinas illas quaestiones in Prytaneo institutas esse dicit Photius lex. p. 452. προδικασία. οἱ τὰς ἐπὶ φόρῳ δίκας ἐγκαλούμενοι ἐν Πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἕξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται. τοῦτό φασι προδικασίας. Similia tradit Suidas v. προδικασία. Adi etiam Bekker. Anecd. I, p. 186. v. διαλαχῆν. — ὅταν δὲ προγυμνάσῃται ἡ δίκη πρὸ τῆς κυρίας προδικασίας λέγεται. Disseruit de his quaestionibus, quas praeside rege in Prytaneo a iudicibus institutas esse sumit, Theod. Bergk. in epist. ad Schiller. edit. Andocid. p. 128. Quamquam male Prytaneum immiscuisse lexicographos jure Schömannus Antiqq. jur. publ. p. 291. videtur contendere. — οἶός τ' ἂν ἦν. Ἄν omittunt recentiores editores: quod ferri potest. Non potuisset, inquit, si voluisset: in quibus ironiae umbra quaedam apparet. — ἦν τινα οὐν μήτε κτλ. De negativa μήτε vide ann. ad V. §. 65.

§. 43. ὅτι οὐκ ἀδικεῖ αὐτοὺς i. e. dafs er gegen sie nicht im Unrecht ist. Imperfectum ἠδίκει invitis codicibus receperunt Reiskius atque Bekkerus: quamquam praesens hujus verbi tempus in status cujusdam atque conditionis notionem abiit, atque ipsius Antiphontis aliorumque scriptorum consuetudine defenditur. Cf. ann. ad IV. δ. §. 9. et Dobr. Adverss. I. 2, p. 434. — ἐτέροους τῶν ὑπευθύνων ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει. Magistratus, qui in εὐθύταις muneris gesti debebant rationes reddere, calumniis eo tempore a sycophantis solebant exagitari, nummularum aliquid ab ipsis exprimere cupientibus. M. et Sch. Att. Proc. p. 222. Bremi. ad Lys. in Theomn. §. 16. Verbum σεῖειν de sycophantis ea aetate frequentant, velut Aristoph. Pac. 617. Both.

τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προσηθέντες ὡς φρονεῖ τὰ Βρασιδα.

Equitt. 783.

ἢ πολλὰ χροῖματ' ἐργάσει σείων τε καὶ ταράττων.

De quo verbo vid. lexicographus in Bachmann. Anecd. I. p. 363. σείσαι τὸ συγκοφαντῆσαι, ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρα σείοντων, et Photius lex. p. 373. B. Cui interpretationi favet Suidas p. 1310. Bernhardy. Διασειῶν τοὺς ὑπευθύνους εἰ πέπων ἢ μὴ πέπων, et schol. Equitt. Aristoph. 66. verbum δωροδοκεῖ explicans δῶρα λαμβάνει καὶ διασειεί. Quamquam apud recentiores σείειν in universum est vexare. (Plat.) Eryx. p. 397. D. κατεγέλα τε καὶ ἐχλεύαζε καὶ ἔσειεν αὐτόν. Ceterum de hoc loco adi Platner. Proc. u. Klag. I. p. 424.

§. 44. ἐπειδὴ γὰρ οὐτοσὶ ὁ βασιλεὺς εἰςῆλθεν i. e. postquam is, qui in iudicio praesto est, rex magistratum inivit. Εἰσέρχεσθαι, εἰσιέναι verba in hac re sunt legitima. Dem. in Steph. II. §. 14. ὅτε Σόλων εἰσῆει τὴν ἀρχήν. in Neaer. §. 72. ὅτε εἰσῆει εἰς τὴν ἀρχήν. Aristot. Polit. 4, 5. ἕτερον εἶδος ὀλιγαρχίας ὅταν παῖς ἀντὶ πατρὸς εἰσῆι. ib. 14. ὅταν παῖς ἀντὶ πατρὸς εἰσῆι καὶ κύριοι τῶν νόμων ὦσιν. — τριάκοντ' ἡμέρας. τούτων ἦτινι ἐβούλοντο, exceptis, ut videtur, diebus nefastis. M. et Sch. Att. Proc. p. 578. Solidus autem mensis erat Hecatombaeon, etsi Petito aliter videtur. Tu audi Schömannum de comitt. p. 35. — παρῆσαν καὶ τούτου τοῦ μηνὸς εἴκοσιν ἡμέρας κτλ. Infra §. 45. dicit reus, se cum tribulibus suis primo ejus anni prytaneatu functum esse, biduo excepto: atque aliis locis §. 40. 49. significat ipsam accusationem in causa fuisse ut abiret magistratu. Prytanes autem in vulgari anno lunari dies tricenos quinos aut senos senatui atque comitiis praesidebant, in intercalari anno prytaniae aut XXXVIII, aut XXXIX dierum erant. Cf. Schol. Plat. Legg. p. 459. ed. Bekk. Suid. v. πρυτανεία. Schömann. de comitt. p. 33. sq. Itaque non quinquaginta dies ejus anni praeterlapsi sunt ante quam nomen rei detulerunt accusatores sed triginta et quod excurrit, atque pro εἴκοσιν rescribendum τρεῖς vel τέσσαρας si de vulgari agatur anno, sin minus εἴς vel ἐπτά: pro πεντήκοντα autem ponendum τριάκοντα. Corruptos esse numeros etiam v. πλέον arguit: viginti enim atque triginta dierum summa quinquaginta dierum numerum non excedit. Equidem omnium errorum fontem exstitisse puto numerum λ' (τριάκοντα) a nescio quo in ν' (πεντήκοντα) mutatum: quas litteras nonnumquam confusas esse scimus a librariis. Quo numero depravato etiam in praegresso peccandum erat. Antiphontaeae orationis inconstantia non fugit Petitum Legg. Att. I, 1. tit. I, 24; quam

quam Wesselingius ad Petit. l. c. ita tollere studet, ut ejus de quo Antipho loquitur prytae principium cum ipso mense Hecatombaeone non fuisse inchoatum statuat. Sed certissimum est jam Olymp. 72, 3. archontes mense Hecatombaeone magistratum suscepisse. Boeckh. Indd. lectt. univ. Berol. 1816. de Antigone p. 48. Ideler. Chronol. I. p. 288. 291. 323. 381., repugnatque ista sententia ipsius Antiphontis verbis §. 42. et init. huj. §. — Formam *παρήσαν* de qua v. ann. crit. codicum consensu comprobata mutare nolui.

§. 45. *μη̄ ενεχώρει*: Praetulerim *μη̄ εγγωρεῖ*, quum generaliore sententiam et sententiarum nexus videatur postulare et *μη̄* negativa commendet. Atque recte Dobreus hujusmodi sententiam excidisse putat *εὐθύς εἰσελθόντος τοῦ διαδόχου ἀπογράφονται*. — *οὔτοι δ' ... εἰς τὸ βουλευτήριον*. Interruptus post haec verba est orationis tenor, sententiamque inchoatam §. 46. demum absolvit, *καὶ οὔτοι κτλ.* Cf. V. §. 93. — *βουλευόντα καὶ εἰσιόντ' εἰς τὸ βουλευτήριον* i. e. me senatoris munere fungentem atque in curiam ingredientem. — *Διὸς Βουλαίου καὶ Ἀθηναῖς Βουλαίας ἱερὸν*. Ἱερὸν sacrarium est vel sacellum. Jovi atque Minervae senatores quotidie, quum curiam ingrederentur, preces adhibuisse unus Antipho docet. Jovem *Βουλαῖον* saepius commemorant, velut Plutarch. an sen. ger. resp. 10. *τοὺς δὲ τοῦ Βουλαίου καὶ Ἀγοραίου καὶ Πολιέως Διὸς ὑπηρέτας* i. e. magistratus. id. reip. ger. praecept. 5. *οὐδὲ Διὸς Βουλαίου μόνου ἐχρηζον*. 26. *ἐπεὶ δὲ κοινὸν ἐστὶν ἱερὸν τὸ βῆμα Βουλαίου τε Διὸς καὶ Πολιέως καὶ Θέμιδος καὶ Δίκης*. Cf. Ulpian. ad Dem. in Mid. §. 115. Atque *Θέμιδος Βουλαίας* (Plutarch. reip. ger. praec. 5.) et *Ἐστίας Βουλαίας* injiciunt mentionem Andoc. de myst. §. 44. de red. §. 15. Xenoph. Hell. 2, 3, 52. Aeschin. de f. leg. §. 45. Harpocr. v. *Βουλαία*. Suid. v. *δέξιος*. Bachmann. Anecd. I. p. 181. *Minervam Βουλαίαν nemo alius, quod sciam, commemorat*. — *ὦν καὶ γὰρ εἰς ἣν ὁ ταῦτα πράττων .. ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης*. Haec arctissimo inter se vinculo juncta sunt: cetera enim participia cum *φανερὸς ἦν* cohaerent. Ceterum vide annot. crit. — *εἰς τὰλλα ἱερὰ πάντα*. Vid. ann. ad IV. δ. §. 3. — *καὶ ἱεροποιῶν*. Vid. Dem. de f. leg. §. 190. *ἐγὼ δ' οἶδ' ὅτι πάντες οἱ πρυτάνεις θύουσιν ἐκάστοτε κοινῇ κτλ.* Pausan. 1, 5, 1. *τοῦ βουλευτηρίου τῶν Πεντακοσίων πληστον θόλος ἐστὶ καλούμενη καὶ θύουσι τε ἐνταῦθα οἱ πρυτάνεις κτλ.* Ceterum

de prytanibus vid. Wachsmuth. Hell. Alt. I, 1, p. 272. Hermann. gr. Staatsalt. §. 127. — ἐπιψηφίζων, in suffragia mittens populum. Consentientibus reliquis proëdris hoc facit prytanum epistata. Thucyd. 6, 14. Dem. in Androt. §. 9. Plat. Gorg. p. 473. E. Xenoph. Memor. 1, 1, 18. Schömann. de comitt. p. 91. 120. — λέγων γνώμας. Exspectabam προτιθεὶς γνώμας: hoc enim ad prytanes pertinet, Schöm. de comitt. p. 104. Göller. ad Thuc. 3, 36., illud in senatu ad omnes senatores, iu concione ad quemvis civem. Thuc. 3, 36. 8, 67. 86. Ceterum ad sententiam universam apte contuleris Dem. in Mid. §. 114.

§. 46. παρόντες καὶ ἐπιδημοῦντες. Cf. Dem. de cor. §. 239. τί — οὐ τότε ὦν ἐν τῇ πόλει καὶ παρὼν ταῦτ' ἔγραφες —; ann. ad V. §. 42. — καὶ ἱκανά γ' ἦν. Καίτοι particula non opus est: καὶ quoque adversandi assumit vim. Quod exemplis docuit Hartung. de partt. I. p. 147. sq. Demonstrativi vero pronominis suppressio (loquitur enim de iis, quae modo commemoravit, de praesentia sua in sacris, in comitiis rell.) in huiusmodi enuntiatis exemplis non caret. Vid. Bernhardy. Synt. p. 285. — συνῆσάν τε γὰρ μοι κτλ. Particula γὰρ in responsione explicandi habet potestatem: quae particula male intellecta Dobrei videtur peperisse conjecturam, in praegressis pro διὰ τί proponentis δι' ὅτι, for the same reason that they etc. — τούτου αὐτοῦ ἕνεκα, οὐχ ἡγούμενοι κτλ. Cf. ann. ad V. §. 36.

§. 47. ἄνθρωποι σχετλιώτεροι . . οὔτινες κτλ. Ante relativum pronomen omissum est demonstrativum τούτων. Cf. nostr. p. 186. Bernhardy. Synt. p. 285. sq. — ἄ . . ἀπεδίκασαν . . καταδικάσαι; Bernhardy. Synt. p. 243. Matth. gr. §. 378. — καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κτλ. Leguntur haec V. §. 84.

§. 48. μήτε μάρτυρας παρεσχόμεν. Liberius hoc membrum orationis ingreditur: concinnius erat μήτε μαρτυροῖς ἀπέδειξα. — ταῦτα . . τούτοις . . αἰτιωμένους. Vid. ann. ad V. §. 36. — ὅπου μὲν χρήματα λαμβάνοιεν ἐπ' ἐμοὶ i. e. in fraudem meam. Cf. §. 49. νῦν τριάκοντα μνᾶς ἐπ' ἐμοὶ λαβόντες. Andoc. de myst. §. 132. τοῖς — χρήματα εἰσενεγκοῦσιν ἐπ' ἐμοί. Dinarch. in Dem. §. 112. τοὺς ἐπὶ τῷ δήμῳ δῶρα λαμβάνοντας. Dem. de f. leg. §. 205. καὶ χρήματα οὗτοι μὲν ἔχουσι ἐφ' ὑμῖν ἐγὼ δ' οὐκ ἠθέλησα λαβεῖν. Vid. ann. ad V. §. 79. — προφορορέοντας scil. εἰργεσθαι τῶν νομίμων. — ὅπου δὲ μὴ εἶη ὁ δῶσων, quum non esset qui nummos daret. Dem. de f. leg. §. 80. οἱ δ' ὅτι-

οὐν ἂν ἀργυρίου ποιήσαντες τὸν δώσοντα οὐκ ἔχουσιν αὐτοῖς. Vid. Stallbaum. ad Plat. Menex. p. 235. D. de rep. 7, p. 524. E. — *ικανὰ ἦν καὶ αὐτὰ ταῦτα ἀκούσαντας κτλ.* Ante ἀκούσαντας nonnulla videntur excidisse. Vid. ann. crit. "An vero particula post *ικανὰ* prorsus non opus: vid. ann. ad III. β. §. 4. Ceterum compares Plat. Apol. p. 28. A. ὡς μὲν ἐγὼ οὐκ ἀδικῶ — οὐ πολλῆς μοι δοκεῖ εἶναι ἀπολογίας ἀλλ' *ικανὰ καὶ ταῦτα.*

§. 49. *τριάκοντα μνᾶς . . παρὰ τῶν πορισῶν κτλ.* Poristae Attici, quorum munus Bergkio epist. ad Schiller. p. 150. parum recte ea maxime in re videtur positum fuisse ut vectigalia exigerent, lexicographo in Bekker. Anecd. I. p. 294. auctore sunt ἀρχὴ τις Ἀθήνησιν, ἣτις πόρους ἐξήτει, magistratus, ut videtur, qui, si quando non sufficerent reditus ordinarii, pecuniae supplendae rationes inirent. Boeckh. Staatsh. I. p. 179. Hermann. gr. Staatsalt. §. 151. Poetae vero decemviri erant publica vectigalia proscriptorumque bona vendentes. Boeckh. ib. p. 167. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 151. M. et Sch. Att. Proc. p. 98. Hermann. l. c. Praetores ea exigebant, quae fisco debebantur. Boeckh. ib. p. 167. 403. Att. Proc. p. 98. Hermann l. c. Scribarum ministerio omnes hos magistratus usos esse per se patet. Cf. §. 35. — *δεινὰ καὶ σχέτλια ἐργάζεσθαι.* Ipsa istorum hominum munera quodammodo argumento sunt, hic quoque de peculatu agi. Errat autem Platnerus Proc. u. Klag. I. p. 55. qui, hunc locum tangens, Ampelini, Philini ceterorumque causam (vid. §. 12. 35.) cum ea confundit, quae hoc loco commemoratur. Illa enim superiore anno coram Heliastis acta erat, haec sub rei prytaneatu ad senatum quingentorum delata est per *εἰσαγγελίαν* (*εἰσῆγον εἰς τὴν βουλὴν*). — ὡς χρὴ ζητοῦντας ἐπεξελεθεῖν κτλ. Pluralis *ζητοῦντας* redit ad *τὴν βουλὴν*: vid. Bremi. ad Isocr. I. p. 213. sq. De verbi *ἐπεξελεθεῖν* structura exposui ad I. §. 1.

§. 50. *καὶ νῦν δίκην διδόασιν* i. e. atque jam poenas dant. Quum quarto demum mense post institutam in choragum actionem iudices dati sint (§. 42.), interea poristarum ceterorumque causa cognita est atque iudicata. Quamquam de poenae genere in causae obscuritate nihil certi potest afferri. — *αὐτοί τε καὶ οἱ μεσεγγυησάμενοι κτλ.* *Οἱ μεσεγγυησάμενοι* sunt homines, qui pecuniam apud sequestrem deponendam a poristis ceterisque stipulati sunt: loqui videtur orator de patronis quibusdam atque adiutoribus grandi pecunia istis operam suam venden-

tibus. Cf. Lys. in Philocr. §. 6. *τις δ' οὐκ οἶδεν Ἀθηναίων τρία τέλαντα παρ' Ἐργοκλέους μεσεγγυηθέντα τοῖς λέγουσιν, εἰ δύναντο αὐτὸν σῶσαι* —; Aliter rem accipit Platnerus Proc. u. Klag. II. p. 364. „Im Antiphon sind *μεσεγγυησάμενοι* genannt, welche neben den Hauptverbrechern bestraft worden. Darunter versteht man Mittelpersonen, Helfershelfer, Bürgen. Liefse man jedoch das *καὶ* nach *μεσεγγυησάμενοι* aus, und verbände man damit das Folgende *παρ' οἷς ἐτέθη κτλ.* so bezeichnete der Redner dadurch die Depositare, bei denen die veruntreuten Gelder niedergelegt worden wären.“ — *οὐδ' ἂν οὗτοι βούλωνται ἀρνεῖσθαι.* Haec ad accusatores choragi pecunia corruptos pertinent.

§. 51. *οὔτινες καὶ ὑμᾶς . . καὶ ἐφ' ὑμᾶς ἤκουσιν κτλ.* Particulae *καὶ* ante *ὑμᾶς* illatae non eadem inest vis, quam habet altera *καὶ* ante *ἐφ' ὑμᾶς*: illa ad universam sententiam interjectam spectans reddatur oportet *idque, etiamsi.* Ceterum etsi verum est quod Boeckhiius dicit Ind. lectt. Berol. hib. 1826 — 27. p. 8. laudem eam qua iudices ornentur hoc loco vel maxime accommodatam esse ad Areopagi religionem atque sanctitatem, (adde Bergmann ad Isocr. Areopagit. p. 244. sq.) tamen non poterit negari etiam Ephetarum, ad quos hoc loco pertinet, sanctimoniam ejusmodi laudibus efferri potuisse. Cf. Dem. in Aristocr. §. 73. Photius lex. p. 41. *ἐφέται ἄνδρες ὑπὲρ πενήκοντα ἔτη γεγονότες καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες.* Suid. s. v. Bekk. Anecd. 1, p. 188. De ephetis in universum adi Heffter. Ath. Ger. p. 47. H. F. Kagemann de origine ephetarum etc. Lovan. 1823. 8. — *ἤκουσιν ἐξαπατήσοντες εἰ δύναιντο.* Particula *εἰ* cum optativo in protasi h. l. ponitur de re quae ab expectatione loquentis abhorret vel cogitandi arbitrio sumta est. Cf. Andoc. de myst. §. 109. *ἂ νῦν αὐτῇ ὑπάρχει, εἰ ἐθέλομεν* — *σωφρονεῖν.* Thucyd. 1, 120. Dem. prooem. 11. init. Matth. gr. §. 524. n. 3. Kühner. gr. II. p. 552. Dobr. Adverss. I. 1, p. 112. — *ὄρκους τοιούτους κτλ.* Pro vulg. *τοσοῦτους dedi τοιούτους.* Cui conjecturae favet §. 49: neque de numero juramentorum sed de religione atque sanctitate agitur. Pluralem *ὄρκους* potuit adhibere quum de pluribus loqueretur accusatoribus. Quamquam etiam de unius jure jurando pluralem ponunt. Cf. Lys. adv. Sim. §. 1. *ὡς ἀδικούμενον ἐγκλημα ποιήσασθαι καὶ οὕτω μέγαν καὶ σεμνὸν ὄρκον διομοσάμενον εἰς ὑμᾶς ἐλθεῖν,* atque ib. §. 21. *ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ οὐδὲν μέλει τῶν ὄρκων ὧν διομόσατο.*

INDEX GRAECUS

- α male a librariis initio vocabu-
lorum positum p. 100.
ἀβούλωσ 144.
ἀγειν. ἄσαι 222.
ἀγγεῖν c. accus. 166.
ἀγώνισμα 219. Cf. Lys. in Ago-
rat. §. 77.
ἀδικεῖν 196. 271.
ἀδυναμία, ἀδυνασία, ἀδυνατία 201.
ἀθέμιτος et ἀθέμιτος 12. 142.
ἀθείως 142.
Ἀθηρὰ Βουλαία 273.
Ἄϊνος Thraciae urbs 236.
αἰσχύνεσθαι καὶ δεδιέναι 146.
αἰτεῖσθαι ὅπως 136.
αἰτία οὐκ οὔσα 232.
ἀλιτήριος 165.
ἀλλὰ γὰρ 228.
ἄλλοθί που, ἄλλοθί ποι, ἄλλοσέ
που 130.
ἄλλος abundanter illatum 223.
ἀμαρτάνειν τῆς γνώμης τινός 235.
ἀμύνειν 187. ἀμύνεσθαι ὡν ἔπα-
σθεν 195.
ἄν om. ante optativum 144. om.
ante indicativum 175. iteratum
207. futuro adjectum 251. 254.
cum imperfecto de re fieri so-
lita positum 256. post εἰ illa-
tum 265.
ἀναβαίνειν εἰς(ἐπὶ)δικαστήριον 261.
ἀναγιγνώσκειν i. q. ἀναπέθειν 157.
ἀναγκάζειν construct. 129.
ἀνήκειν 178.
ἄνηρ et ἄνθρωπος sine articulo
ad certum quendam hominem
relata 155.
ἄπαρτος 133.
ἀπὸ in circumloquutione 158. 240.
ἀπὸ δείπνου 139.
ἀπογράφειν 267.
ἀποδεικνύναι et ἐπιδεικνύναι 189.
ἀποδιδόναι 179.
ἀποθεν et ἄπωθεν 75.
ἀποθνήσκειν ἐκ προβουλήs 131.
ἀποκρίνεσθαι i. q. ἀπολογεῖσθαι
168.
ἀπολλύναι. ἀπωλώλει 90.
ἀπολογεῖσθαι τι defensionis causa
proferre aliquid 132. purgare
aliquid 234. ἀπελογήθη 161.
ἀπολύειν, ἀπολύεσθαι 212.
ἀποσπένδειν 140.
ἀποσερεῖν constr. 219. 237.
ἀποσρέφειν et ἀποτρέπειν 164. 258.
ἀποφαίνειν 252. sq.
ἀρχεῖν ἀδίκων χειρῶν 184.
ἀρχή. ἐξ ἀρχῆs 261.
ἀτρέμα et ἀτρέμας 180.
αὐθέντης 178.
αὐτὸς ad pronomen relativum spe-
ctans 254.
ἀφανίζειν 220.
ἀφιέναι. ἀφλοῦντο 33.
ἄωρὸ τῶν νυκτῶν 152.
βασανιστής 134.
βουλεύειν et ἐπιβουλεύειν 194.
γένος et φύλον confusa 185.
γίγνεσθαι in circumloquutione 191.
γιγνώσκειν διάνην 241.
γνώμη 202.
γραμματίδιον 225.
δὲ 133. in apodosi 136. 271. τοῦτο

δὲ et *ἔπειτα δὲ non praegresso*
μὲν posita 207. 210.
δεῖ constr. 257.
δεικνύναι 151.
διαφέρειν 207. *χρόνος ὁ διαφέ-*
ρων 245.
διδάσκαλος et ὑποδιδάσκαλος 255.
διδασκαλεῖον 255.
διδόναι τι τῷ χρόνῳ 241.
δηγεῖσθαι. διηγῆται *passive usur-*
patum 148.
Διπύλεια et Διπύλια 169.
διῶχυρῆζεσθαι τινι 218.
δικάζεσθαι ἀπὸ συμβόλων 237.
δίκαιος καὶ ὅσιος et ὅσιος καὶ δί-
καιος 106. *τὰ δίκαια tituli ju-*
ris 241. 264.
Διονύσια 255.
διωμοσία et ἀντωμοσία 133.
δίωξις et κατηγορία 252.
δύνασθαι ἴσον 224.

ἐαυτοῦ, ἐαυτῶν de prima et se-
cunda persona posita 181.
ἐγγύς. ἐγγιστα 63. 196.
ἐγχεῖν de tempore positum 268.
ἐγώ. Formae encliticae ponuntur
ubi pleniorē exspectes 208.
εἰ cum indicativo in oratione aliunde
suspensa 137. *Apodosis post εἰ*
omissa 263. *cum optat* 276.
εἰδέναι. οἶδαμεν 17. *εὐ οἶδα re-*
ctae orationi praemissum 135.
τίς οἶδεν εἰ 157.
εἰκότερος 156.
εἰμαρμένη 142.
εἰμί. Coniunctivus om. post pro-
nomen relativum et conjunctio-
nes 216. *sq.*
εἶργειν et εἶργειν 37.
εἰς. εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατη-
γορεῖν, λέγειν. 253. *χορηγεῖν εἰς*
Διονύσια et sim. 254. *διαβάλ-*
λειν εἰς τὸ δικαστήριον 262.
εἰσαγγέλλειν εἰς τὴν βουλὴν 267.
εἰσέρχεσθαι, magistratum inire,
272.
εἰσφορὰ 160.
ἐκ pro ὑπὸ illatum 167.
ἐκβάλλειν 190.
ἐκεῖνος ubi exspectes αὐτὸς 138.
ἐκεῖνος et οὗτος 217.
ἐκουσίως ἐκ προνοίας et sim. 131.

ἐκπλεῖν et πλεῖν confusa 13.
ἐλασσοῦν constr. 212.
ἐλεγκτήρ 168.
ἐλέγγειν constr. 170.
ἐλεγχος 169.
ἐν pro εἰς 199. 228. *alius ejus*
usus 203. *ad causam atque au-*
ctorem relatum 132. *ἐν οἷς* 131.
τῶν ἐν ἀνθρώποις 252.
ἐνδεικνύναι 204.
ἐνδον αὐτοῦ et ἐπὶ αὐτοῦ 222.
ἐνέχυρον. ἐνέχυρα φέρειν 256.
ἐνθυμειῖσθαι cum genit. 203.
ἐνθύμιος et τὸ ἐνθύμιον 166.
ἐνοχος 185.
ἐνταυθοῖ de quiete 201.
ἐντεῦθεν in apodosis 138.
ἐντέχνως 172.
ἐντὸς 231.
ἐξεγγυᾶν 223.
ἐξίσασθαι τῆς οὐσίας 158.
ἐπαινεῖν seq. infinitivo 250.
ἐπεὶ τοί γε καὶ 252.
ἐπειράγειν μητροῦν παιδί 127.
ἐπεξέρχεσθαι constr. 128.
ἐπὶ et ἐτι confusa 41. *ἐπὶ σφῶν*
αὐτῶν 222. *ἐπὶ μαρτύρων* 165.
ἐπὶ μικρὸν 260. *ἐπὶ φίλοις*
διδόναι 133. *ἐπὶ cum dat. con-*
tra 238. 274.
ἐπιβουλεύειν θάνατον 194.
ἐπιδεικνύναι et ἀποδεικνύναι 189.
ἐπίδοξος constr. 152.
ἐπιλείπειν constr. 211.
ἐπιμελῆται τῶν κακούργων 211.
τῶν φυλῶν 257.
ἐπισκίπτειν 128.
ἐπιτιμητής 217.
ἐπιτίμιον 186.
ἐπιχειρεῖν 151.
ἐπιψηφίσειν 274.
ἐρανίζειν constr. 160.
ἐργον, quaestio de servis habita 169.
ἐρχεσθαι ἐπὶ τινα 228.
ἐτερος abundat 264.
εὐθέως παραχορήμα 140.
εὐπορεῖν. εὐποροῦν 89.
Ἐφιάλης 231.
ἔχειν. ἔχει μοι δευῶς et sim. 128.
ἔχειν τὴν δίκην 183. *ὁ νόμος*
οὕτως ἔχει seq. infinit. 253. *ὡς*
τὸ δίκαιον ἔχει 238. *ἔχεσθαι ἐν*
ἀπορίᾳ 230.

Ζεὺς Βουλαῖος 273. Κτήσιος 138.
ζῆν καὶ βλέπειν, ζῆν καὶ εἶναι 191.

ἢ et ἢ καὶ confusa 97. ἢ post προ-
τεραία, ἕτεραία omissum 267.
ἢ καὶ post comparativum cum ne-
gativa copulatum illata 213.
ἡλιακὴ 261.

θάνατος. θάνατοι 146.
Θαργήλια 254.
θρηνεῖν τὰ λεγόμενα 260.
θυμεῖσθαι. τὸ θυμούμενον τῆς
γνώμης 162.

ιερόν. ἱερά καὶ θυσίαι 251.
ἵνα — ὅπως sese excipiunt 144.
ἴσος. ἕξ ἴσου 201.
ἰσάναί. στῆσαι ἐπ' οἰκήματος, εἰς
πορνεῖον 127.
ἰσχυρῆσθαι 235.
ἰσχυρὸς 220.

καὶ adversativum 226. 274. i. q.
idque 259. καὶ οὕτω 127. καὶ
et κατὰ confusa 24. καὶ in in-
terrogatione 266.
κακοῦργος 152. 204.
καλὸς τε κάγαθός 137.
καταγιγνώσκω τινός 127. δίκην
207.
καταδοκεῖν 155.
κατακρίνειν 193.
καταπίπτειν εἰς νόσον 127.
καταποντοῦν et καταποντίζειν 215.
κατάσσις 150.
κατηγορεῖν i. q. κατεῖπεν 135.
264. constr 207.
κατορύσσειν. κατορύγμεθα 47.
κηλὶς θεία 179.
κινδυνεύειν περὶ αὐτῶ 202.
κίνδυνος 187.

λαγχάνειν διδάσκαλον 255.
λαμβάνειν ἀλήθειαν 132.
λέγειν γνώμας 274.
λόγος. λόγος καὶ ἀμφισβήτησις
210. λόγῳ οἶδα 234.

μάλα 210. μᾶλλον iteratum 227.
μάλισα superlativo adjectum 147.
μελετᾶν 150. 174. 179.

μὲν om. 171. μὲν socio suo δὲ
carens 153. μὲν — ἔπειτα 209.
μὲν — καὶ 257. μὲν — μὲν — δὲ
137. μὲν γε 141.

μεσεγγυᾶν 275.
μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν 233
μετάσσις 187.
μεταχειρίζεσθαι 140.
μῆ — μήτε 195. μῆ — οὐ 209.
μῆ οὐ γε 241. μῆ ubi exspe-
ctes οὐ 229. sq.
μηνυτῆς κατὰ τινος 214.
Μιτυλήνη, Μιτυληναῖος 199.

νήπιος 177.
νικᾶν constr. 242.
νομίζειν. νομίζεται seq. accus. c.
infin. 184.
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν 221.
ξένη et ξενία 24 sq.
ξυνειδέναι ξαυτῶ 244.

ὄδε ad praegressa spectans 153. ὄδε
et οὗτος 145. ὄδε i. q. ἐγὼ 253.
οἴεσθαι 220.
ὄκηρός εἰς τι, πρὸς τι 165.
ὄμωρός 67.
ὄνομα. ὄνόματι et ὄνομασι con-
fusa 263.
ὄποιαν — ὅταν — ἔαν 155.
ὄπτῆρ 215.
ὄρθοῦν 203.
ὄρκωτής 257.
ὄς. ὃν i. q. τούτων ὅτι 191.
ὄσις ubi exspectaveris εἴ τις 244.
οὐ — ἀλλὰ καὶ 129. οὐ — οὐτε
195. οὐ post εἰ illatum 136.
in sententia opposita 267.
οὐδὲ iteratum in eadem sententia
180.
οὐτε — εἴτε 153.
οὗτος pro αὐτός illatum 173. de
mortuo et absente 176. 193.
τοῦτο ad notionem in praegresso
nomine latentem relatum 200.
ὄφλειν 69.

παρὰ cum dat. et ἐν 157. cum
accus. de causa usurpatum 182.
παράγειν 163.
παραγραφικῶς 200.

Schol. Aristoph. Nubb. 815. *ἔθος ἦν μετὰ τὴν ἐκκομιδὴν τοῦ νεκροῦ λούεσθαι τοὺς κατ' οἶκον καθάρμοῦ χάριν.* Ipsam quoque domum lustratam esse noster docet. *Τὰ νομιζόμενα, quae h. l. commemorantur, sunt justa funebria proximis post funus diebus persolvenda.* Aeschin. in Ctes. §. 77. *ἐβδόμη δ' ἡμέραν τῆς θυματρὸς αὐτοῦ τελευτηκίας, πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν ἐβουθύτει καὶ παρενόμει.* Heffter. Ath. Ger. p. 361. Schömann. ad Isae. p. 182. sq. 217. sq.

§. 38. *χρόνον ἀπέδειξεν ὅτι οὐκ ἐγχωροίη κτλ.* Non dubitavi recipere ὅτι pro τί: quamquam haud scio an jure χρόνον intactum reliquerim: praestiterit scribere τὸν χρόνον. Cf. nost. §. 45. *οἱ μὲν ἄλλοι ἅπαντες ὅσοις — ὁ χρόνος μὴ ἐνεχώρει.* Lys. in Evand. §. 6. *ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρωῶσαι.* Dem. adv. Onet. I. §. 39. *ἐκ τοῦ τὸν χρόνον μὴ ἐγχωρεῖν — ἀποδοῦναι τὰργύριον. — τὰς κλήσεις καλεῖσθαι i. q. τὰς προσκλήσεις προσκαλεῖσθαι.* Cf. Valck. animadv. in Ammon. p. 127. M. et Sch. Att. Proc. p. 576. 2. Iteratae in jus vocationes ad tres προδικασίας illas videntur spectare, de quibus infra loquitur §. 42. Ceterum tangunt hunc locum Heffter. l. c. Hermann. gr. Staatsalterth. §. 105. — *τοὺς ταῦτα μηχανωμένους scil. Aristionem, Philinum ceterosque. — ἐτιμήθη αὐτοῖς ὡν αὐτοὶ ἐπίζυσθε.* Τιμᾶν τιμῆς dicitur iudex, τιμᾶσθαι in medio genere actor et reus. M. et Sch. Att. Proc. p. 180. 724. — *καὶ οὗτοι sc. accusatores mei, Philocrates cum advocatis. — οὐδὲν αὐτοῖς οἰοί τε ἦσαν ἀφελῆσαι.* Thom. Mag. p. 408. Ritschl. *ὠφελῶ σε πάντες ῥήτορες· πρὸς δοτικὴν δὲ μόνου ποιηταί. — καὶ Θεουκυδίδης ἅπαξ ἐν τῇ πέμπτῃ· ὠφελῶν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις τρόπῳ ᾧ ἂν δύνωνται.* Idem docet Phavorinus de loco Thucydideo 5, 23. ubi codices plurimi praebent accusativum. V. Goeller. ad Thucyd. 8, 96. p. 480. ed. 2. Poetarum locos dedit Matth. gr. §. 391. Adde Eur. Alc. 41. Suppl. 326. Heracl. 331. 681. Pflugk. et Passov. lex. v. ὠφελῶ. Apud veteres Atticos prosae scriptores interdum huic verbo dativum subjungi docet Kühner. gr. II. p. 212. n. 1., exempla afferre supersedit: contra Passovius hunc usum recentioribus pedestris sermonis scriptoribus, Aristoteli et qui post hunc vixerunt, tribuit. Equidem et Antiphontis locum sanissimum esse puto et haud scio an Thucydidi quoque hoc genus restitui debeat. — *ἰδέοντο διαλλαγήναι.* Hoc ante postulatam actionem in causis

publicis fieri solebat: nam ne hujusmodi transactiones post institutam fierent actionem, impedimento erat mulcta mille drachmarum atque ἀτιμία actori μὴ ἐπεξιόντι proposita. Loci nostri sententiam parum perspiciens Hudtwalckerus Diaet. p. 162. n. cum iis transactionem factam esse credidit, quos peculatus crimine in jus vocaverat choragus: sed οὔτοι sunt accusatores, qui in hoc ipso iudicio praesto sunt. Quod et praegressa docent et ea quae his subjiuntur. Vid. M. et Sch. Att. Proc. p. 702.

§. 39. ἐν τῇ πόλει ἢ ἐν τῇ ἀκρόπολει. Thucyd. 2, 15. τὸ δὲ πρὸς τοῦτου ἢ ἀκρόπολις ἢ νῦν οὔσα πόλις ἦν — καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτην κατοίκησιν καὶ ἢ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπὸ Ἀθηναίων πόλις. Moeris Att. p. 233. ed. Lips. Anecd. Bekk. I. p. 295. Valcken. ad Herod. 7, 26. Ducker. et Goeller. ad Thuc. I. c. — διήλλαττον ἡμᾶς πρὸς τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς. Non in vicinia templi Minervae Poliadis sed in ipso templo cum accusatoribus reum transegisse puto: transactionesque et alia hoc genus in ipsius Minervae (cf. Isocr. Trapez. §. 17. sq. Dem. pro Phorm. §. 15.) atque in aliorum deorum templis fieri solita esse constat. Hudtwalcker. Diaet. p. 13. Plutarch. Apophth. Lacon. p. 124. VI. Tauchn. Atque πρὸς praepositio nonnumquam reperiri ubi exspectemus ἐν, certum est. Quem usum injuria Bernhardy. Synt. p. 264. solis recentioribus assignat Graecis. Cf. Sophocl. Oed. C. 9. εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλους ἢ πρὸς ἄλοισιν θεῶν. Aj. 95. ξβαψας ἔγχος εὔ πρὸς Ἀργείων στρατῷ. Trach. 371. ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ ξυνεξήκουον. Thucyd. 2, 47. ὅσα τε πρὸς ἱεροῖς ἐκέτευσαν. 3, 57. οὐδὲ πρὸς ἱεροῖς τοῖς κοινοῖς σῦλλα ἀπὸ ἡμῶν τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνατεθῆναι. De quo idiomate vide Thom. M. p. 303. R. πρὸς ἱεροῖς ἐκετεύω Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ πρὸς ἱερά. Adde Plutarch. Num. 7. Sol. 21. Coriol. 30. 33. Nic. 28. Thucyd. 6, 68. παρᾶ τῷ δέ τινι καὶ τότε, πολὺ τε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν εἶναι καὶ πρὸς γῆ οὐδεμιᾷ φίλιᾳ ἦν τινα μὴ αὐτοὶ μαχόμενοι κτήσεσθε. Hermann. ad Sophocl. Trach. 371. Schaefer. Greg. Cor. p. 890. Glossar. Livian. p. 57.

§. 40. ὃ Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες. Usitatae sunt ejusmodi obtestationes apud oratores. Cf. Aesch. in Tim. §. 70. 87. in Ctes. §. 156. Dem. de Chers. §. 49. in Phil. III. §. 54. IV. §. 7. 25. et quae congressit Amersfoordt. ad Dem. de symm. §. 39. in Schaefer. Appar. I. p. 802. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 2. p. 123.

5. Neque vero semper in his obsecrationibus Jovi primus conceditur locus. Cf. Dem. de cor. §. 294. *τῆ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεοὺς.* Aelian. V. H. 2, 9. *ὦ Πολιάς Ἀθηναῖα καὶ Ἐλευθέριε Ζεῦ καὶ οἱ Ἑλλήνων θεοὶ πάντες.* — ἀπτόμενος ἔμοῦ διελέγετο scil. ἐμοί: sed objectum in participii atque finiti verbi concursu semel poni atque aut cum participio aut cum verbo finito solet construi. Exempla ejus generis quo noster utitur vide apud Krüger. ad Dionys. Hist. p. 119. — *ὀνόματι οὗτος ἐμὲ προσαγορεύων καὶ ἐγὼ τοῦτον.* Cur οὗτος e codice Oxoniensi receperim pro *ὁ τοιοῦτος* vel opposita *καὶ ἐγὼ τοῦτον* satis declarant. Ὀνόματι vero *προσαγορεύειν* non minus recte dici existimo quam *ὀνομασὶ προσαγορεύειν*, quod habes Xenoph. Cyrop. 5, 3, 47. Plutarch. Popl. 6. Jul. Caes. 44. Athenae. X. p. 427. extr. Confer Aeschin. in Tim. §. 24. *ὀνόματι αὐτῶν ἕνα ἕκασον ἀπορεῖ προσειπεῖν.* Recentiores etiam *ἐξ ὀνόματος προσαγορεύειν* usurpant. Diod. Sic. 4, 48. 13, 15. Plutarch. Crass. 3. — *τῆ προτέρα.* Exspectabas *τῆ προτεραία*: nam eos, qui accurate loquantur, semper hac forma uti contendunt, atque alteram reprobari ab Ammonio atque Thoma — *προτέρα ἐπὶ τάξιως, προτεραία δὲ ἐπὶ μόνῃς ἡμέρας* — statuunt. Quamquam hoc in lexicographorum verbis non inest: atque diserte testatur Pollux 1, 65. *φαλῆς δ' ἂν — καὶ τῆ προτεραία καὶ τῆ προτέρα,* quocum faciunt Homerus Π. 21, 5. *ἤματι τῷ προτέρῳ.* Od. 16, 50. *ἃ ὅα τῆ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες.* Andoc. in Alcib. §. 29. *τῆ προτέρα τῆς θυσιᾶς,* ubi codicum auctoritate posthabita cum Valckenario recentiores dederunt *τῆ προτεραία.* Aristot. Polit. 5, 12. *τῆ προτέρα ἡμέρα — τῆς τροπῆς.* Plutarch. Aem. Paull. 19. *τῆ προτέρα τῆς μάχης:* Jul. Caes. 32. *τῆ προτέρα νυκτὶ τῆς διαβάσεως.* Atque nonnumquam boni codices hanc scripturam praebent pro vulgata *τῆ προτεραία*, velut Thuc. 5, 75. Xenoph. Anab. 2, 1. 3. Dem. in Mid. §. 121. Ducker. ad Thucyd. 5, 75.

§. 41. *καὶ μοι μνήσθητε.* Admonet iudices eorum, ut videtur, quae ab actore in accusatione prolata erant atque aliarum rerum, quae universis civibus notae erant. Cf. §. 43. sq. — *καὶ πρῶτον ἂ τοῦ βασιλέως κατηγοροῦσι καὶ ... τοῦτο δὲ κτλ.* Neque enuntiatio libera *καὶ διὰ τὴν — δίκην* relativae annexa sententiae insoliti quidquam habet: cf. Dem. de symmor. §. 15. Lycurg. §. 9. Krüger. ad Xenoph. Anab. 1, 1, 2. et in ed. Blum. Lycurgi p. 64: neque pronomen relativum in protasi

positum, ubi Latini *quod, quod attinet ad* adhibent exemplis caret. Vid. Matth. gr. §. 478. *Δὲ* autem particula in apodosi τοῦτο δὲ κτλ. propter oppositionem infertur, quae est in verbis. Scilicet quod secum facere putant, hoc ipsum contra eos facit. De quo genere vide Fritsch. ad Lucian. p. 45. sq. De adverbio πρώτον vide IV. γ. §. 2. — διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν, propter studium in me. Cf. V. §. 41.

§. 42. τρεῖς προδικασίας ποιῆσαι. Προδικασίας Bekkerus Antiphonti restituit, atque e nostro loco excerpit Pollux 8, 24. Trinas illas quaestiones in Prytaneo institutas esse dicit Photius lex. p. 452. προδικασία. οἱ τὰς ἐπὶ φόνω δίκας ἐγκαλούμενοι ἐν Πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἕξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται. τοῦτό φασι προδικασίαν. Similia tradit Suidas v. προδικασία. Adi etiam Bekker. Anecd. I, p. 186. v. διαλαχεῖν* — ὅταν δὲ προγυμνάζηται ἡ δίκη πρὸ τῆς κυρίας προδικασία λέγεται. Disseruit de his quaestionibus, quas praeside rege in Prytaneo a iudicibus institutas esse sumit, Theod. Bergk. in epist. ad Schiller. edit. Andocid. p. 128. Quamquam male Prytaneum immiscuisse lexicographos jure Schömannus Antiqq. jur. publ. p. 291. videtur contendere. — οἷός τ' ἂν ἦν. *Ἄν* omittunt recentiores editores: quod ferri potest. *Non potuisset*, inquit, *si voluisset*: in quibus ironiae umbra quaedam apparet. — ἦν τινα οὐν μήτε κτλ. De negativa μήτε vide ann. ad V. §. 65.

§. 43. ὅτι οὐκ ἀδικεῖ αὐτούς i. e. dafs er gegen sie nicht im Unrecht ist. Imperfectum ἠδίκηι invitis codicibus receperunt Reiskius atque Bekkerus: quamquam praesens hujus verbi tempus in status cujusdam atque conditionis notionem abiit, atque ipsius Antiphontis aliorumque scriptorum consuetudine defenditur. Cf. ann. ad IV. δ. §. 9. et Dobr. Adverss. I. 2, p. 434. — ἑτέρους τῶν ὑπευθύνων ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει. Magistratus, qui in εὐθύναις muneris gesti debebant rationes reddere, calumniis eo tempore a sycophantis solebant exagitari, nummularum aliquid ab ipsis exprimere cupientibus. M. et Sch. Att. Proc. p. 222. Bremi. ad Lys. in Theomn. §. 16. Verbum σελεῖν de sycophantis ea aetate frequentant, velut Aristoph. Pac. 617. Both.

τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλοισίους,
ἀλίτας ἂν προστιθέντες ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδα.

Equitt. 783.

ἢ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει σείων τε καὶ ταράττων.

De quo verbo vid. lexicographus in Bachmann. Anecd. I. p. 363. σείσαι τὸ συγκοφαντῆσαι, ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρα σείοντων, et Photius lex. p. 373. B. Cui interpretationi favet Suidas p. 1310. Bernhardy. Διασειῶν τοὺς ὑπευθύνους εἰ πέπων ἢ μὴ πέπων, et schol. Equitt. Aristoph. 66. verbum δωροδοκεῖ explicans δῶρα λαμβάνει καὶ διασειεί. Quamquam apud recentiores σείειν in universum est vexare. (Plat.) Eryx. p. 397. D. κατεγέλα τε καὶ ἐχλεύαζε καὶ ἔσειεν αὐτόν. Ceterum de hoc loco adi Platner. Proc. u. Klag. I. p. 424.

§. 44. ἐπειδὴ γὰρ οὕτως ὁ βασιλεὺς εἰςῆλθεν i. e. postquam is, qui in iudicio praesto est, rex magistratum inivit. Εἰσέρχεσθαι, εἰσιέναι verba in hac re sunt legitima. Dem. in Steph. II. §. 14. ὅτε Σόλων εἰσῆει τὴν ἀρχήν. in Neaer. §. 72. ὅτε εἰσῆει εἰς τὴν ἀρχήν. Aristot. Polit. 4, 5. ἕτερον εἶδος ὀλιγαρχίας ὅταν παῖς ἀντὶ πατρὸς εἰσῆι. ib. 14. ὅταν παῖς ἀντὶ πατρὸς εἰσῆι καὶ κύριοι τῶν νόμων ὦσιν. — τριάκοντ' ἡμέρας. τούτων ἦτινι ἐβούλοντο, exceptis, ut videtur, diebus nefastis. M. et Sch. Att. Proc. p. 578. Solidus autem mensis erat Hecatombaeon, etsi Petito aliter videtur. Tu audi Schömannum de comitt. p. 35. — παρῆσαν καὶ τούτου τοῦ μηνὸς εἴκοσιν ἡμέρας κτλ. Infra §. 45. dicit reus, se cum tribulibus suis primo ejus anni prytaneatu functum esse, biduo excepto: atque aliis locis §. 40. 49. significat ipsam accusationem in causa fuisse ut abiret magistratu. Prytanes autem in vulgari anno lunari dies tricenos quinos aut senos senatui atque comitiis praesidebant, in intercalari anno prytaniae aut XXXVIII, aut XXXIX dierum erant. Cf. Schol. Plat. Legg. p. 459. ed. Bekk. Suid. v. πρυτανεία. Schömann. de comitt. p. 33. sq. Itaque non quinquaginta dies ejus anni praeterlapsi sunt ante quam nomen rei detulerunt accusatores sed triginta et quod excurrit, atque pro εἴκοσιν rescribendum τρεῖς vel τέσσαρας si de vulgari agatur anno, sin minus ἕξ vel ἑπτὰ: pro πεντήκοντα autem ponendum τριάκοντα. Corruptos esse numeros etiam v. πλέον arguit: viginti enim atque triginta dierum summa quinquaginta dierum numerum non excedit. Equidem omnium errorum fontem exstitisse puto numerum λ' (τριάκοντα) a nescio quo in ν' (πεντήκοντα) mutatum: quas litteras nonnumquam confusas esse scimus a librariis. Quo numero depravato etiam in praegresso peccandum erat. Antiphontae orationis inconstantia non fugit Petitum Legg. Att. I, 1. tit. I, 24; quam

quam Wesselingius ad Petit. l. c. ita tollere studet, ut ejus de quo Antipho loquitur prytae principium cum ipso mense Hecatombaeone non fuisse inchoatum statuat. Sed certissimum est jam Olymp. 72, 3. archontes mense Hecatombaeone magistratum suscepisse. Boeckh. Indd. lectt. univ. Berol. 1816. de Antigone p. 48. Ideler. Chronol. I. p. 288. 291. 323. 381., repugnatque ista sententia ipsius Antiphontis verbis §. 42. et init. huj. §. — Formam *παρήσαν* de qua v. ann. crit. codicum consensu comprobata mutare nolui.

§. 45. *μη̄ ενεχώρει*: Praetulerim *μη̄ ἐγχωρεῖ*, quum generaliore sententiam et sententiarum nexus videatur postulare et *μη̄* negativa commendat. Atque recte Dobreus hujusmodi sententiam excidisse putat *εὐθύς εἰσελθόντος τοῦ διαδόχου ἀπογράφονται*. — *οὔτοι δ' ... εἰς τὸ βουλευτήριον*. Interruptus post haec verba est orationis tenor, sententiamque inchoatam §. 46. demum absolvit, *καὶ οὔτοι κτλ.* Cf. V. §. 93. — *βουλευόμενα καὶ εἰσιόντ' εἰς τὸ βουλευτήριον* i. e. me senatoris munere fungentem atque in curiam ingredientem. — *Διὸς Βουλαίου καὶ Ἀθηναῖς Βουλαίας ἱερὸν*. Ἱερὸν sacrarium est vel sacellum. Jovi atque Minervae senatores quotidie, quum curiam ingrederentur, preces adhibuisse unus Antipho docet. Jovem *Βουλαῖον* saepius commemorant, velut Plutarch. an sen. ger. resp. 10. *τοὺς δὲ τοῦ Βουλαίου καὶ Ἀγοραίου καὶ Πολιέως Διὸς ὑπηρέτας* i. e. magistratus. id. reip. ger. praecept. 5. *οὐδὲ Διὸς Βουλαίου μόνου ἔχρηζον*. 26. *ἐπεὶ δὲ κοινὸν ἐστὶν ἱερὸν τὸ βῆμα Βουλαίου τε Διὸς καὶ Πολιέως καὶ Θέμιδος καὶ Δίκης*. Cf. Ulpian. ad Dem. in Mid. §. 115. Atque *Θέμιδος Βουλαίας* (Plutarch. reip. ger. praec. 5.) et *Ἐστίας Βουλαίας* injiciunt mentionem Andoc. de myst. §. 44. de red. §. 15. Xenoph. Hell. 2, 3, 52. Aeschin. de f. leg. §. 45. Harpocr. v. *Βουλαία*. Suid. v. *δέξιος*. Bachmann. Anecd. I. p. 181. Minervam *Βουλαίαν* nemo alius, quod sciam, commemorat. — *ὧν καὶ γὰρ εἰς ἣν ὁ ταῦτα πράττων .. ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης*. Haec artissimo inter se vinculo juncta sunt: cetera enim participia cum *φανερὸς ἦν* cohaerent. Ceterum vide annot. crit. — *εἰς τᾶλλα ἱερὰ πάντα*. Vid. ann. ad IV. δ. §. 3. — *καὶ ἱεροποιῶν*. Vid. Dem. de f. leg. §. 190. *ἐγὼ δ' οἶδ' ὅτι πάντες οἱ πρυτάνεις θύουσιν ἐκάστοτε κοινῇ κτλ.* Pausan. 1, 5, 1. *τοῦ βουλευτηρίου τῶν Πεντακοσίων πληστον θόλος ἐστὶ καλουμένη καὶ θύουσι τε ἐνταῦθα οἱ πρυτάνεις κτλ.* Ceterum

de prytanibus vid. Wachsmuth. Hell. Alt. I, 1, p. 272. Hermann. gr. Staatsalt. §. 127. — *ἐπιψηφίζων*, in suffragia mittens populum. Consentientibus reliquis proëdri hoc facit prytanum epistata. Thucyd. 6, 14. Dem. in Androt. §. 9. Plat. Gorg. p. 473. E. Xenoph. Memor. 1, 1, 18. Schömann. de comitt. p. 91. 120. — *λέγων γνώμας*. Exspectabam προτιθείς γνώμας: hoc enim ad prytanes pertinet, Schöm. de comitt. p. 104. Gölle. ad Thuc. 3, 36., illud in senatu ad omnes senatores, iu concione ad quemvis civem. Thuc. 3, 36. 8, 67. 86. Ceterum ad sententiam universam apte contuleris Dem. in Mid. §. 114.

§. 46. *παρόντες καὶ ἐπιδημοῦντες*. Cf. Dem. de cor. §. 239. *τί — οὐ τότ' ὦν ἐν τῇ πόλει καὶ παρὼν ταῦτ' ἔγραφες* —; ann. ad V. §. 42. — *καὶ ἱκανά γ' ἦν*. Καίτοι particula non opus est: καὶ quoque adversandi assumit vim. Quod exemplis docuit Hartung. de partt. I. p. 147. sq. Demonstrativi vero pronominis suppressio (loquitur enim de iis, quae modo commemoravit, de praesentia sua in sacris, in comitiis rell.) in hujusmodi enuntiatis exemplis non caret. Vid. Bernhardy. Synt. p. 285. — *συνῆσάν τε γὰρ μοι κτλ.* Particula γὰρ in responsione explicandi habet potestatem: quae particula male intellecta Dobrei videtur peperisse conjecturam, in praegressis pro *διὰ τί* proponentis *δι' ὅτι*, for the same reason that they etc. — *τούτου αὐτοῦ ἔνεκα, οὐχ ἠγούμενοι κτλ.* Cf. ann. ad V. §. 36.

§. 47. *ἄνθρωποι σχετλιώτεροι . . οὔτινες κτλ.* Ante relativum pronomen omissum est demonstrativum *τούτων*. Cf. nostr. p. 186. Bernhardy. Synt. p. 285. sq. — *ἄ . . ἀπεδίκασαν . . καταδικάσαι*; Bernhardy. Synt. p. 243. Matth. gr. §. 378. — *καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κτλ.* Leguntur haec V. §. 84.

§. 48. *μήτε μάρτυρας παρεσχόμεν.* Liberius hoc membrum orationis ingreditur: concinnius erat *μήτε μαρτυροῖς ἀπέδειξα*. — *ταῦτα . . τούτοις . . αἰτιωμένους*. Vid. ann. ad V. §. 36. — *ὅπου μὲν χρήματα λαμβάνοιεν ἐπ' ἐμοὶ i. e. in fraudem meam*. Cf. §. 49. *νῦν τριάκοντα μνᾶς ἐπ' ἐμοὶ λαβόντες*. Andoc. de myst. §. 132. *τοῖς — χρήματα εἰσενεγκοῦσιν ἐπ' ἐμοί*. Dinarch. in Dem. §. 112. *τοὺς ἐπὶ τῷ δήμῳ δῶρα λαμβάνοντας*. Dem. de f. leg. §. 205. *καὶ χρήματα οὗτοι μὲν ἔχουσιν ἐφ' ὑμῖν ἐγὼ δ' οὐκ ἠθέλησα λαβεῖν*. Vid. ann. ad V. §. 79. — *προμγορεύοντας scil. εἶργεσθαι τῶν νομίμων*. — *ὅπου δὲ μὴ εἴη ὁ δῶσων, quum non esset qui nummos daret*. Dem. de f. leg. §. 80. *οἱ δ' ὅτι*

οὐν ἂν ἀργυρίου ποιήσαντες τὸν δώσοντα οὐκ ἔχουσιν αὐτοῖς. Vid. Stallbaum. ad Plat. Menex. p. 235. D. de rep. 7, p. 524. E. — *ικανὰ ἦν καὶ αὐτὰ ταῦτα ἀκούσαντας κτλ.* Ante ἀκούσαντας nonnulla videntur excidisse. Vid. ann. crit. Ἄν vero particula post *ικανὰ* prorsus non opus: vid. ann. ad III. β. §. 4. Ceterum compares Plat. Apol. p. 28. A. ὡς μὲν ἐγὼ οὐκ ἀδικῶ — οὐ πολλῆς μοι δοκεῖ εἶναι ἀπολογίας ἀλλ' *ικανὰ καὶ ταῦτα.*

§. 49. *τριακόνα μνᾶς . . παρὰ τῶν ποριζῶν κτλ.* Poristae Attici, quorum munus Bergkio epist. ad Schiller. p. 150. parum recte ea maxime in re videtur positum fuisse ut vectigalia exigerent, lexicographo in Bekker. Anecd. I. p. 294. auctore sunt ἀρχὴ τις Ἀθήνησιν, ἣτις πόρους ἐξήτει, magistratus, ut videtur, qui, si quando non sufficerent reditus ordinarii, pecuniae supplendae rationes inirent. Boeckh. Staatsh. I. p. 179. Hermann. gr. Staatsalt. §. 151. Poetae vero decemviri erant publica vectigalia proscriptorumque bona vendentes. Boeckh. ib. p. 167. Wachsmuth. Hell. Alt. II. 1, p. 151. M. et Sch. Att. Proc. p. 98. Hermann. l. c. Praetores ea exigebant, quae fisco debebantur. Boeckh. ib. p. 167. 403. Att. Proc. p. 98. Hermann l. c. Scribarum ministerio omnes hos magistratus usos esse per se patet. Cf. §. 35. — *δεινὰ καὶ σχέτλια ἐργάζεσθαι.* Ipsa istorum hominum munera quodammodo argumento sunt, hic quoque de peculatu agi. Errat autem Platnerus Proc. u. Klag. I. p. 55. qui, hunc locum tangens, Ampelini, Philini ceterorumque causam (vid. §. 12. 35.) cum ea confundit, quae hoc loco commemoratur. Illa enim superiore anno coram Heliastis acta erat, haec sub rei prytaneatu ad senatum quingentorum delata est per *εἰσαγγελίαν* (*εἰσῆγον εἰς τὴν βουλὴν*). — ὡς χρὴ ζητοῦντας ἐπεξελεθεῖν κτλ. Pluralis *ζητοῦντας* redit ad *τὴν βουλὴν*: vid. Bremi. ad Isocr. I. p. 213. sq. De verbi *ἐπεξελεθεῖν* structura exposui ad I. §. 1.

§. 50. *καὶ νῦν δίκην διδῶσιν* i. e. atque jam poenas dant. Quum quarto demum mense post institutam in choragum actionem iudices dati sint (§. 42.), interea poristarum ceterorumque causa cognita est atque iudicata. Quamquam de poenae genere in causae obscuritate nihil certi potest afferri. — *αὐτοὶ τε καὶ οἱ μεσεγγυησάμενοι κτλ.* Οἱ μεσεγγυησάμενοι sunt homines, qui pecuniam apud sequestrem deponendam a poristis ceterisque stipulati sunt: loqui videtur orator de patronis quibusdam atque adiutoribus grandi pecunia istis operam suam venden-

tibus. Cf. Lys. in Philocr. §. 6. *τις δ' οὐκ οἶδεν Ἀθηναίων τρία τάλαντα παρ' Ἐργοκλέους μεσεγγυηθέντα τοῖς λέγουσιν, εἰ δύναιτο αὐτὸν σῶσαι* —; Aliter rem accipit Platnerus Proc. u. Klag. II. p. 364. „Im Antiphon sind *μεσεγγυησάμενοι* genannt, welche neben den Hauptverbrechern bestraft worden. Darunter versteht man Mittelspersonen, Helfershelfer, Bürgen. Liefse man jedoch das *καὶ* nach *μεσεγγυησάμενοι* aus, und verbände man damit das Folgende *παρ' οἷς ἐτέθη κτλ.* so bezeichnete der Redner dadurch die Depositare, bei denen die veruntreuten Gelder niedergelegt worden wären.“ — *οὐδ' ἂν οὗτοι βούλωνται ἀρνεῖσθαι.* Haec ad accusatores choragi pecunia corruptos pertinent.

§. 51. *οὔτινες καὶ ὑμᾶς . . καὶ ἐφ' ὑμᾶς ἤκουσιν κτλ.* Particulae *καὶ* ante *ὑμᾶς* illatae non eadem inest vis, quam habet altera *καὶ* ante *ἐφ' ὑμᾶς*: illa ad universam sententiam interjectam spectans reddatur oportet *idque, etiamsi.* Ceterum etsi verum est quod Boeckhiius dicit Ind. lectt. Berol. hib. 1826 — 27. p. 8. laudem eam qua iudices ornentur hoc loco vel maxime accommodatam esse ad Areopagi religionem atque sanctitatem, (adde Bergmann ad Isocr. Areopagit. p. 244. sq.) tamen non poterit negari etiam Ephetarum, ad quos hoc loco pertinet, sanctimoniam ejusmodi laudibus efferri potuisse. Cf. Dem. in Aristocr. §. 73. Photius lex. p. 41. *ἐφέται ἄνδρες ὑπὲρ πενήκοντα ἔτη γεγονότες καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες.* Suid. s. v. Bekk. Anecd. 1, p. 188. De ephetis in universum adi Heffter. Ath. Ger. p. 47. H. F. Kagemann de origine ephetarum etc. Lovan. 1823. 8. — *ἤκουσιν ἐξαπατήσοντες εἰ δύναιτο.* Particula *εἰ* cum optativo in protasi h. l. ponitur de re quae ab expectatione loquentis abhorret vel cogitandi arbitrio sumta est. Cf. Andoc. de myst. §. 109. *ἂ νῦν αὐτῇ ὑπάρχει, εἰ ἐθέλομεν — σωφρονεῖν.* Thucyd. 1, 120. Dem. prooem. II. init. Matth. gr. §. 524. n. 3. Kühner. gr. II. p. 552. Dobr. Adverss. I. 1, p. 112. — *ὄρκους τοιούτους κτλ.* Pro vulg. *τοσοῦτους dedi τοιούτους.* Cui conjecturae favet §. 49: neque de numero juramentorum sed de religione atque sanctitate agitur. Pluralem *ὄρκους* potuit adhibere quum de pluribus loqueretur accusatoribus. Quamquam etiam de unius jure jurando pluralem ponunt. Cf. Lys. adv. Sim. §. 1. *ὡς ἀδικούμενον ἐγκλημα ποιήσασθαι καὶ οὕτω μέγαν καὶ σεμνὸν ὄρκον διομοσάμενον εἰς ὑμᾶς ἐλθεῖν,* atque ib. §. 21. *ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ οὐδὲν μέλει τῶν ὄρκων ὧν διωμόσατο.*

INDEX GRAECUS

- α male a librariis initio vocabu-
lorum positum p. 100.
- ἀβούλωσ 144.
- ἄγειν. ἄσαι 222.
- ἀγνεύειν c. accus. 166.
- ἀγώνισμα 219. Cf. Lys. in Ago-
rat. §. 77.
- ἀδικεῖν 196. 271.
- ἀδυναμία, ἀδυνασία, ἀδυνατία 201.
- ἀθέμιτος et ἀθέμιτος 12. 142.
- ἀθέως 142.
- Ἀθηναῖα Βουλαία 273.
- Αἶνος Thraciae urbs 236.
- αἰσχύνεσθαι καὶ δεδιέναι 146.
- αἰτεῖσθαι ὅπως 136.
- αἰτία οὐκ οὐσα 232.
- ἄλιθγιος 165.
- ἄλλὰ γὰρ 228.
- ἄλλοθι που, ἄλλοθι ποι, ἄλλοσέ
που 130.
- ἄλλος abundanter illatum 223.
- ἀμαρτάνειν τῆς γνώμης τινός 235.
- ἀμύνειν 187. ἀμύνεσθαι ὡν ἔπα-
σχεν 195.
- ἄν om. ante optativum 144. om.
ante indicativum 175. iteratum
207. futuro adjectum 251. 254.
cum imperfecto de re fieri so-
lita positum 256. post εἰ illa-
tum 265.
- ἀναβαίνειν εἰς(ἐπι)δικαστήριον 261.
- ἀναγινώσκειν i. q. ἀναπέθειν 157.
- ἀναγκάζειν construct. 129.
- ἀνήκειν 178.
- ἀνήρ et ἄνθρωπος sine articulo
ad certum quendam hominem
relata 155.
- ἄπαργος 133.
- ἀπό in circumloquutione 158. 240.
- ἀπό δείπνου 139.
- ἀπογράφειν 267.
- ἀποδεικνύειν et ἐπιδεικνύειν 189.
- ἀποδιδόναι 179.
- ἀποθεν et ἄπωθεν 75.
- ἀοθήσκειν ἐκ προβουλήσ 131.
- ἀποκρίνεσθαι i. q. ἀπολογεῖσθαι
168.
- ἀπολλύναι. ἀπωλώλει 90.
- ἀπολογεῖσθαι τι defensionis causa
proferre aliquid 132. purgare
aliquid 234. ἀπελογήθη 161.
- ἀπολύειν, ἀπολύεσθαι 212.
- ἀποσπένδειν 140.
- ἀποσερεῖν constr. 219. 237.
- ἀποσρέφειν et ἀποτρέπειν 164. 258.
- ἀποφαίνειν 252. sq.
- ἀρχεῖν ἀδικῶν χειρῶν 184.
- ἀρχή. ἐξ ἀρχῆσ 261.
- ἀτρέμα et ἀτρέμασ 180.
- αὐθέντης 178.
- αὐτὸς ad pronomem relativum spe-
ctans 254.
- ἀφανίζειν 220.
- ἀφιέναι. ἀφίοντο 33.
- ἄωρὸ τῶν νυκτῶν 152.
- βασανιστής 134.
- βουλεύειν et ἐπιβουλεύειν 194.
- γένος et φῦλον confusa 185.
- γίγνεσθαι in circumloquutione 191.
- γινώσκειν δίκην 241.
- γνώμη 202.
- γραμματίδιον 225.
- δὲ 133. in apodosi 136. 271. τοῦτο

- δὲ et ἔπειτα δὲ non praegresso
 μὲν posita 207. 210.
 δεῖ constr. 257.
 δεικνύναι 151.
 διαφέρειν 207. χρόνος ὁ διαφέ-
 ρων 245.
 διδάσκαλος et ὑποδιδάσκαλος 255.
 διδασκαλεῖον 255.
 δίδοναι τι τῷ χρόνῳ 241.
 διηγέσθαι. διηγῆται passive usur-
 ratum 148.
 Δυπόλεια et Δυπόλια 169.
 δῦοχνρῶζεσθαι τινι 218.
 δικάζεσθαι ἀπὸ συμβόλων 237.
 δίκαιος καὶ ὅσιος et ὅσιος καὶ δί-
 καιος 106. τὰ δίκαια tituli ju-
 ris 241. 264.
 Διονύσια 255.
 δῶμοσία et ἀνωμοσία 133.
 δῶξις et κατηγορία 252.
 δύνασθαι ἴσον 224.
 εἰαντοῦ, εἰαντῶν de prima et se-
 cunda persona posita 181.
 ἐγγύς. ἐγγίσα 63. 196.
 ἐγγωρεῖν de tempore positum 268.
 ἐγώ. Formae encliticae ponuntur
 ubi pleniorē exspectes 208.
 εἰ cum indicativo in oratione aliunde
 suspensa 137. Apodosis post εἰ
 omissa 263. cum optat 276.
 εἰδέναι. οἶδαμεν 17. εὖ οἶδα re-
 ctae orationi praemissum 135.
 τίς οἶδεν εἰ 157.
 εἰκότερος 156.
 εἰμαρμένη 142.
 εἰμί. Conjunctivus om. post pro-
 nomen relativum et conjunctio-
 nes 216. sq.
 εἶργειν et εἶργειν 37.
 εἰς. εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατη-
 γορεῖν, λέγειν. 253. χορηγεῖν εἰς
 Διονύσια et sim. 254. διαβάλ-
 λειν εἰς τὸ δικαστήριον 262.
 εἰσαγγέλλειν εἰς τὴν βουλὴν 267.
 εἰσέρχεσθαι, magistratum inire,
 272.
 εἰςφορὰ 160.
 ἐκ pro ὑπὸ illatum 167.
 ἐκβάλλειν 190.
 ἐκεῖνος ubi exspectes αὐτὸς 138.
 ἐκεῖνος et οὗτος 217.
 ἐκουσίως ἐκ προνοίας et sim. 131.
 ἐκπλεῖν et πλεῖν confusa 13.
 ἐλασσούν constr. 212.
 ἐλεγκτήρ 168.
 ἐλέγγειν constr. 170.
 ἔλεγχος 169.
 ἐν pro εἰς 199. 228. alius ejus
 usus 203. ad causam atque au-
 ctorem relatum 132. ἐν οἷς 131.
 τῶν ἐν ἀνθρώποις 252.
 ἐνδεικνύναι 204.
 ἐνδον αὐτοῦ et ἐν τὸς αὐτοῦ 222.
 ἐνέχυρον. ἐνέχυρα φέρειν 256.
 ἐνθυμῆσθαι cum genit. 203.
 ἐνθύμιος et τὸ ἐνθύμιον 166.
 ἐνοχος 185.
 ἐνταυθοῖ de quiete 201.
 ἐντεῦθεν in apodosis 138.
 ἐντέχνως 172.
 ἐντὸς 231.
 ἐξεγγυᾶν 223.
 ἐξίσασθαι τῆς οὐσίας 158.
 ἐπαινεῖν seq. infinitivo 250.
 ἐπεὶ τοί γε καὶ 252.
 ἐπειράγειν μητροῖαν παιδί 127.
 ἐπεξέρχεσθαι constr. 128.
 ἐπὶ et ἐτι confusa 41. ἐπὶ σφῶν
 αὐτῶν 222. ἐπὶ μαρτύρων 165.
 ἐπὶ μικρῶν 260. ἐπὶ φίλοις
 δίδοναι 133. ἐπὶ cum dat. con-
 tra 238. 274.
 ἐπιβουλεύειν θάνατον 194.
 ἐπιδεικνύναι et ἀποδεικνύναι 189.
 ἐπίδοξος constr. 152.
 ἐπιλείπειν constr. 211.
 ἐπιμεληταὶ τῶν κακούργων 211.
 τῶν φυλῶν 257.
 ἐπισκῆπτειν 128.
 ἐπιτιμητής 217.
 ἐπιτίμιον 186.
 ἐπιχειρεῖν 151.
 ἐπιψηφίζειν 274.
 ἐρανίζειν constr. 160.
 ἔργον, quaestio de servis habita 169.
 ἔρχεσθαι ἐπὶ τινα 228.
 ἕτερος abundat 264.
 εὐθέως παραχρῆμα 140.
 εὐπορεῖν. εὐπόρουν 89.
 Ἐφιάλτης 231.
 ἔχειν. ἔχει μοι δεινῶς et sim. 128.
 ἔχειν τὴν δίκην 183. ὁ νόμος
 οὕτως ἔχει seq. infinit. 253. ὡς
 τὸ δίκαιον ἔχει 238. ἔχεσθαι ἐν
 ἀπορίᾳ 230.

Ζεὺς Βουλαῖος 273. Κτήσιος 138.
ζῆν καὶ βλέπειν, ζῆν καὶ εἶναι 191.

ἢ et ἢ καὶ confusa 97. ἢ post προ-
τεραία, ὑστεραία omissum 267.
ἢ καὶ post comparativum cum ne-
gativa copulatum illata 213.
ἠλιακὴ 261.

θάνατος. θάνατοι 146.
Θαργήλια 254.
θηρεύειν τὰ λεγόμενα 260.
θυμῆσθαι. τὸ θυμούμενον τῆς
γνώμης 162.

ιερόν. ἱερά καὶ θυσίαι 251.
ἵνα — ὅπως sese excipiunt 144.
ἴσος. ἐξ ἴσου 201.
ἰσάναί. στῆσαι ἐπ' οἰκῆματος, εἰς
πορνεῖον 127.
ἰσχυρίζεσθαι 235.
ἰσχυρὸς 220.

καὶ adversativum 226. 274. i. q.
idque 259. καὶ οὕτω 127. καὶ
et κατὰ confusa 24. καὶ in in-
terrogatione 266.
κακοῦργος 152, 204.
καλὸς τε κάγαθὸς 137.
καταγιγνώσκω τινὸς 127. δίκην
207.
καταδοκεῖν 155.
κατακρίνειν 193.
καταπίπτειν εἰς νόσον 127.
καταποντοῦν κατὰποντίζειν 215.
κατάσασις 150.
κατηγορεῖν i. q. κατεπιεῖν 135.
264. constr 207.
κατορύσσειν. κατωρύγμεθα 47.
κηλὶς θεῖα 179.
κινδυνεύειν περὶ αὐτῷ 202.
κινδυνὸς 187.

λαγχάνειν διδάσκαλον 255.
λαμβάνειν ἀλήθειαν 132.
λέγειν γνώμας 274.
λόγος. λόγος καὶ ἀμφισβήτησις
210. λογῶ οἶδα 234.

μάλα 210. μᾶλλον iteratum 227.
μάλισα superlativo adjectum 147.
μελετᾶν 150, 174, 179.

μὲν om. 171. μὲν socio suo δὲ
carens 153. μὲν — ἔπειτα 209.
μὲν — καὶ 257. μὲν — μὲν — δὲ
137. μὲν γε 141.

μεσεγγυᾶν 275.
μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν 233
μετάσασις 187.
μεταχειρίζεσθαι 140.
μὴ — μήτε 195. μὴ — οὐ 209.
μὴ οὐ γε 241. μὴ ubi exspe-
ctes οὐ 229. sq.
μηνυτῆς κατὰ τινος 214.
Μιτυλήνη, Μιτυληναῖος 199.

νήπιος 177.
νηκᾶν constr. 242.
νομίζειν. νομίζεται seq. accus. c.
infin. 184.
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν 221.

ξένη et ξενία 24 sq.
ξυνειδέναι ἑαυτῷ 244.

ὄδε ad praegressa spectans 153. ὄδε
et οὗτος 145. ὄδε i. q. ἐγὼ 253.
οἶεσθαι 220.
ὀκηρὸς εἰς τι, πρὸς τι 165.
ὀμωρόφιος 67.
ὄνομα. ὄνοματι et ὄνομασι con-
fusa 263.
ὀπόταν — ὅταν — ἔαν 155.
ὀπτῆρ 215.
ὀρθοῦν 203.
ὀρκοτῆς 257.
ὄς. ὃν i. q. τούτων ὅτι 191.
ὄσις ubi expectaveris εἴ τις 244.
οὐ — ἀλλὰ καὶ 129. οὐ — οὔτε
195. οὐ post ei illatum 136.
in sententia opposita 267.
οὐδὲ iteratum in eadem sententia
180.
οὔτε — εἴτε 153.
οὔτος pro αὐτὸς illatum 173. de
mortuo et absente 176, 193.
τοῦτο ad notionem in praegresso
nomine latentem relatum 200.
ὀφλεῖν 69.

παρὰ cum dat. et ἐν 157. cum
accus. de causa usurpatum 182.
παράγειν 163.
παραγραφικῶς 200.

- παραφέρειν 183.
 παροινεῖν 186.
 πᾶς 193.
 περὶ τινος εἰδέναι 132. περὶ θανάτου φεύγειν 246. cum accus. 193.
 πικρὸς 156.
 πισεινεῖν ἑαυτῷ seq. infinit. et ὅτι 241.
 ποιεῖν et ποιῆσθαι 150.
 πόλις i. q. ἀκρόπολις 269.
 πολλὰ i. q. πολλάκις 160.
 πολὺς. πολὺ τούναντιον 170.
 που verbis motum indicantibus junctum 169.
 πράγμα 245. 256.
 πρόσσειν. σαφήνεια, ἀλήθεια τῶνπραχθέντων 137. 167. sq.
 προαγορεύειν 205.
 προαπολείπειν 245.
 προβάλλεσθαι χορηγὸν 249.
 προδικασία 271.
 προσέχειν duplici dativo junctum 193.
 προκαθίζονται 261.
 προσφείλειν, προσφείλεσθαι 228.
 πρόσδησις 242.
 πρὸς c. gen. 144. c. dat. ubi exspectabas ἐν 269.
 προσβολή 179.
 προστρόπαιος 165. προστρόπαιον τὸ 166.
 πρότερος. τῇ προτέρᾳ et τῇ προτερᾷ 270.
 πρόφασις, causa, 213.
 πρῶταν abundanter positum 184.
 πρῶτον et πρῶτος 185. πρῶτον μὲν 191. πρῶτον μὲν — δὲ 191.
 πῶποτε iteratum in eadem sententia 211.
 σελεῖν καὶ σνοκοφαντεῖν 271. sq.
 σημεῖον et τεκμήριον 134.
 Σκιοφοριῶν et Σκιόφοριῶν 119.
 σκοπεῖν τὸ ἑαυτοῦ 189.
 σπονδῆ 140.
 σπουδῆ accusatorum 192.
 συγγνώμη 173.
 συμφέρειν, una ferre, 177.
 συνεπιβαίνειν 160.
 σφαγή, jugulus, 232.
 σφόδρα λέγειν 258.
 τε altero membro carens 159. τε — δὲ 175. τε trajectum 185. 196. 214. 265.
 τέλος 242. διὰ τέλους ἀεὶ 224.
 τιμᾶν τινί τινος 268.
 τις 213. τις in sententia opposita ex οὐδεὶς assumendum 176.
 τολμᾶν absolute positum 173.
 τότε 210.
 τρέφειν παῖδας de chorago 249.
 τύπτειν τινὰ πληγᾶς 190.
 τύχη 258.
 ὑπαιθρος et ὑπαίθριος 205.
 ὑπάρχειν, ὑπάρχεσθαι 226. 227.
 ὑπὲρ 229.
 ὑπερήμερος 229.
 ὑπογραμματεύς 266.
 ὑπονοεῖν 260.
 ὑποψία εἰς τινα 156.
 φεύγειν πρόκλησιν, βάσανον sim. 264.
 φθάνειν cum infinit. 155. πρὶν 147.
 φονεύς mulier 129.
 χάρις 221. χάριον τίθεσθαι, κατατίθεσθαι 228.
 χεῖρ et ψῆφος 244.
 χειρουργεῖν 141.
 χορηγός 254.
 χωροφιλεῖν 236.
 ψηφίεσθαι φονεύς 242. futuri forma ψηφίσομαι 254.
 ὡς cum infinit. 147.
 ὡς post προσήκει illatum 231. post πέλειν 246. γέρων ὡς seq. infinit. 238.
 ὠφελεῖν τινί 268. ὠφελῆσθαι τινος 211. παρὰ τινος 160.

INDEX LATINUS.

- Abundantia verborum p. 129. 131. 221. 223. 224. 264.
- Andocides de myst. §. 115. vindicat. 139. de pace §. 14. vind. 144. in Alcib. vind. §. 29. 270.
- Anecdota Bekkeri I, p. 338. emend. 166.
- Annominatio 243.
- Articuli vis 183. 216. 218. iteratio 142. absentia ante *δειπνον* 139. *πόλις* 223. alia quaedam 193. 219. 294. in opposita sententia 163. 168. *ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας* 151. *τὸ ὑμέτερον* i. e. *ἡμεῖς* 234. *σὺμπαντες* et *οἱ σὺμπαντες* 262.
- Breviloquentia 215. 220. 227.
- Conjunctivus cum futuri indicativo in interrogatione copulatus 130.
- Choragiae munus 249.
- Demosthenes adv. Nicostr. §. 13. vind. 144. in Aristocr. §. 122. explic. 219. in Steph. I. §. 51. vind. 239. adv. Lept. §. 9. explic. 235. or. fun. §. 6. vind. 259.
- Dii legum auctores 130. deorum invocatio 269.
- Enuntiatio libera relativae annexa sententiae 270.
- Ephialtes 231.
- Exsiliium voluntarium 192.
- Funeralia 265. 268.
- Futurum exactum 235. Futurum pro praesenti illatum 201. sq.
- Futuri atque praesentis temporis conjunctio 166. sq. 178.
- Imperfecti temporis pro plusquamperfecto usus 215. sq. de re inchoata positum imperfectum 220. 225.
- Infinitivus praesentis de tempore praeterito positus 190. Infinitivus praesentis cum aoristo conjunctus 153. Infinitivus epexegeti inserviens 202.
- Ingenuarum prostitutio 127. 137.
- Juvenes foro abstinent 128.
- Libanius IV. 40. 7. vind. 190.
- Liberalia magna 255.
- Lysiae oratio in Micinem 150.
- Lysias in Philon §. 18. vind. 128.
- Mytilenaeorum defectio 235.
- Neutrum pronominis genus ad substantiva diversi generis relatum 201. 210.
- Nomen proprium iteratum 137.
- Objectum in finiti verbi atque participii concursu utrumvis sequitur 270.
- Oppositorum amans Antipho 157.
- Optativa forma *τολμήσαιεν* et sim. 122. Futuri optativus 188. Optativi cum indicativo copulatio 259. Optativus liberius adjectus 262.
- Pantacles 255.
- Participium praesentis substantivi

- vicem gerit 166. 182. aoristi ex parallelo positi 171. Participiū accusativus absolute positus 176. trajectio 239. Participium pronomini demonstrativo subjicitur tamquam epexegetis 219. Participia aoristi atque praesentis juncta 194. Participiorum concursus 159.
- Platon. Charmid. p. 158. D vind. 189, p. 157 B explic. 193.
- Pluralis numerus pro singulari adhibitus 128. 153. 177.
- Plusquamperfecti forma—*εισαν* 10.
- Poletae 275.
- Poristae 275.
- Practores 275.
- Praepositio in enuntiato relativo ommissa 212.
- Pronomen personale repetitum 207. Pronomen relativum praecedit substantivum ad quod refertur 213. demonstrativum om. 274.
- Prytanes 272. 273.
- Servorum testimonia 223.
- Subjecti repentina mutatio 145.
- Thargelia 254.
- Trajectio verborum 129.
- Transitus a tertia persona in secundam 160. a singulari numero in pluralem 161. 243. 250.
- Variata verborum structura 239.
- Verbum in pronominis primae vel secundae personae atque substantivi nominis concursu sequitur substantivum 129.
- Zeugma 230

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- p. 41. l. 6. pro vulg. *ἀξιοῦσθαι ἰομέν* scribas velim *ἀξιοῦσθαι ἰζμεν*.
- p. 125. l. 23. „Areopagitarum.“ Poteram scribere Ephetarum. Etenim non *φαρμακείας* actionem sed *βουλευσεως* instituire videtur debuisse accusator, quum mulier non ipsa poculum marito dederit exhauriendum sed pellicis usu sit ministerio. De quo genere Ephetas ad Palladium scimus judicasse. Vid. nostr. comment. p. 248. Quamquam *βουλευσεως* mentionem in ipsa oratione nusquam inchoat orator.
- p. 220. l. 31. *τὴν αἰτίαν ἐπέφερον ἣν ᾤοντο*. Exemplis huc facientibus adde Dinarch. in Dem. §. 89. *ὣν οἴεσθε τὴν αἰτίαν τουτοιῶν ἀναθεῖναι*. Cf. Wurm. in Dinarch. p. 143.

